

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_3-Koncovka.PDB

PDB Name: Simmons_Dan-Doba_mrchozroutu_3-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2006
Modification Date: 26.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons

3.

Doba mrchožroutů

Koncovka

Třicet šest - Dothan, Alabama
Středa, 1. duben 1981

„Probudím se a cítím doteky tmy, nikoliv den.“
Gerard Manley Hopkins

Světové středisko pro šíření Bible leželo pět mil jižně od Dothanu ve státě Alabama a představovalo ho třiadvacet zářivě bílých budov rozhozených po stošedesátiakrovém pozemku. Uprostřed komplexu se zvedal Svatostánek, žulová a skleněná budova s koberci a oponou, kde se může sejít v pohodlí klimatizace šest tisíc věřících. Půl míle dlouhý oblouk Ulice věřících lemovaly stavby. Každá zlatá cihla reprezentovala příspěvek pět tisíc dolarů, každá stříbrná cihla příspěvek jeden tisíc dolarů a každá bílá cihla příspěvek pět set dolarů. Návštěvníci, kteří se ke komplexu blížili (možná v jednom ze tří letadel značky Lear), se často podívali na Ulici věřících a spatřili široký bílý úsměv proložený několika zlatými zuby a řadou stříbrných plomb. Úsměv se každým rokem rozšiřoval a zlátl.

Pokud člověk překročil Ulici věřících a podíval se ze Svatostánku, mohl považovat dlouhé a nízké Komunikační středisko pro šíření Bible za velkou továrnu na počítače nebo výzkumný ústav. Proti hovořilo jen šest ohromných satelitních antén na střeše. Středisko se chlubilo tím, že čtyřiadvacetihodinové televizní vysílání přenáší několik komunikačních satelitů do kabelových rozvodů, televizních stanic a církevních vysílačů, takže se dostane do více než devadesáti zemí a může ho sledovat sto miliónů diváků. Komunikační středisko vlastnilo i počítačem řízenou tiskárnu, lisovnu gramofonových desek, nahrávací studio a čtyři velké počítače napojené na Celosvětovou evangelickou informační síť.

V místech, kde končil bílo-zlato-stříbrný úsměv a Ulice věřících opustila bezpečnou zónu a změnila se v okresní silnici číslo 251, stála Církevní škola Jimmyho Waynea Suttera a Sutterova škola křesťanského obchodu. Dvě nezávislé instituce navštěvovalo osm set studentů, šest set padesát jich bydlelo na půdě školy v přísných ubytovnách, které nesly jména jako Roy Rogers západ, Dale Evans východ a Adam Smith jih.

Ostatní budovy s betonovými sloupy a žulovými fasádami působily jako kříženci moderních baptistických kostelů a mauzolea s okny a sídlily v nich kanceláře celých zástupů pracovníků, kteří pracovali v administrativě, bezpečnostní službě, starali se o komunikaci, dopravu a finance. Světové středisko pro šíření Bible tajilo svůj příjem i výdaje, ale vědělo se, že komplex dokončený v roce 1978 stál víc než pětáctyřicet miliónů dolarů a kolovaly zvěsti, že Středisko vydělá na darech jeden a půl miliónu dolarů za týden.

Světové středisko pro šíření Bible čekalo v osmdesátých letech rychlý finanční růst a připravilo se investovat do Dothanského křesťanského nákupního centra, řetězů křesťanských motelů a Biblického zábavního parku za sto šedesát pět miliónů dolarů, který se právě stavěl v Georgii.

Světové středisko pro šíření Bible byla nevýdělečná náboženská organizace. Podnik věřících představoval daním podléhající jednotku, kterou založili pro případ budoucí komerční expanze a spolupráce jednotlivých podniků. Reverend Jimmy Wayne Sutter byl prezidentem Střediska a současným předsedou a jediným členem výkonné rady Podniku věřících.

Reverend Jimmy Wayne Sutter si nasadil brýle se zlatými rámečky a usmál se do kamery číslo tři. „Jsem jen obyčejný lidový kazatel,“ prohlásil, „všechny ty finanční a právní věci nechápu...“ „Jimmy,“ ozval se druhý poskok, obézní muž s kostěnými brýlemi a dvojitou bradou, která mu při vzrušení poskakovala sem a tam. „Celá věc... IRS investice, obtěžování FCC... to je jasná práce nepřítelů...“

„...ale já obtěžování poznám,“ pokračoval Sutter a pozvedl hlas. Všiml si, že ho zabírá kamera a nepatrně se usmál. Spatřil, jak objektiv trojky najíždí na detailní záběr. Režisér Tim McIntosh znal Suttera po osmi letech a víc než deseti tisících vystoupení velmi dobře. „A já cítím smrad Ďábla. A tohle páchne Ďáblůvou prací. Ďábel by s největší radostí zastavil Slovo Boží... Ďábel by s radostí poslal vládu, aby zastavila Kristovo slovo, a to se nedostalo k lidem, kteří volají po Jeho pomoci, Jeho odpuštění, Jeho spáse...“

„A toto... toto obtěžování je zcela zřejmá práce...“ začal druhý host.

„Ale Ježíš neopustí svůj lid v době nouze!“ vykřikl Jimmy Wayne Sutter. Vyskočil a dal se do pohybu. Pohazoval šňůrou mikrofonu, jako by tahal Satana za ocas. „Ježíš za námi stojí... Ježíš sleduje naši hru, máte nepřítele a jeho hráče...“

„Amen!“ vykřikla tlustá herečka, která kdysi hrála v televizi a dnes seděla v křesle pro hosty. Ježíš jí vyléčil rakovinu prsu při živém televizním vysílání z Houstonu před rokem.

„Chvalte Ježíše!“ prohlásil kníratý muž na gauči. Za šestnáct let napsal devět knih o nevyhnutelném konci světa.

„Ježíš si nevšímá těchto... vládních byrokratů...“ Sutter tu frázi málem vyplivl, „o nic víc, než si všimne vznešený lev kousnutí nenápadné blechy!“

„Ano, Ježíši!“ vydechl zpěvák, který nevydal už od roku 1957 žádný hit. Zdálo se, že všichni tři hosté používají stejný spray na vlasy a nakupují ve stejném oddělení Searsova obchodního domu.

Sutter se zarazil, zatahal za šňůru mikrofonu a obrátil se do publika. Scéna byla velká - větší než pódia na Broadwayi - tři schody, červenomodrý koberec, sem a tam čerstvé bílé květiny. Horní schod používali výhradně pro vystoupení zpěváků a připomínal kobercem krytou terasu. Za ní se zvedaly tři katedrální okna, kde žhnulo slunce ve věčném západu (či východu). Na prostřední úrovni praskal krb - praskal i ve dnech, kdy bylo v Dothanu čtyřicet stupňů ve stínu. Uprostřed stála napodobenina starožitného, zlaceného gauče a židlí, vedle psací stůl z doby Ludvíka XIV. Za stolem většinou seděl reverend Jimmy Wayne Sutter na zdobeném křesle impozantnějším než trůn borgijského papeže. Reverend Sutter seskočil na nejnižší úroveň, kde se táhly můstky a plošinky, díky kterým mohl režisér zabrat Suttera i šest set lidí v publiku. Ve studiu se točila každý den Ranní biblická hodinka a delší „Program střediska pro šíření Bible s Jimmy Waynem Sutterem“, které se právě natáčelo. Programy s více hosty nebo větším publikem se točily ve Svatostánku.

„Jsem jen skromný, jednoduchý kněz,“ prohlásil Sutter a náhle přešel ke konverzačnímu tónu, „ale s Boží pomocí a s pomocí vás všech překonáme všechna úskalí a nástrahy. S Boží pomocí a pomocí vás všech překonáme dobu útlatu, aby znělo Slovo Boží HLASITĚJI a SILNĚJI a JASNĚJI než kdykoliv předtím“

Hedvábným kapesníkem si otřel zpcené čelo. „Jestli se má náš program dál vysílat, drazí přátelé... jestli vám máme dál přinášet Boží zprávu... potřebujeme vaši pomoc. Potřebujeme vaše modlitby, potřebujeme vaše stížnosti vládním byrokratům, kteří nás pronásledují, a potřebujeme vaše příspěvky... cokoliv můžete věnovat Kristu, aby k vám přicházelo Slovo Boží. Víme, že nás neznáte. A zatímco budete volat a posílat příspěvky, zatímco vypíšete obálky, které vám tento měsíc poslali Kris, Kay a bratr Lyle, vyslechneme si Gail a Svaté kytary, vyslechneme si zpěváky našeho střediska, kteří vám připomenou, že - Nemusíte rozumět, stačí, když uchopíte Jeho ruku.“

Když končila přestávka, režisér odpočítal čtyři prsty a pokynul Sutterovi ukazovátkem. Reverend seděl za psacím stolem, vedlejší křeslo bylo prázdné. Gauč začal působit přečpaným dojmem.

Sutter se tvářil vyrovnaně a vesele. Usmál se do druhé kamery. „Přátelé, když mluvíme o Boží lásce, když mluvíme o síle věčné spásy, když mluvíme o daru znovuzrození ve jménu Krista... s radostí vám představím našeho dalšího hosta. Náš další host se celá léta topil v pavučinách hříchu západního pobřeží, o kterém jsme všichni slyšeli... Ta dobrá duše putovala celá léta po tmavém lese strachu a nemanželského styku, který čeká na ty, kdož neslyší Slovo Boží. Opustil světlo Ježíše Krista... ale dnes budeme svědky Boží nekonečné milosti a síly, Jeho lásky, která nenechá nikoho ztraceného... přichází slavný filmař, hollywoodský režisér a producent... Anthony Harod!“

Šest set křesťanů nadšeně zatleskalo, aniž by vůbec tušili, co je Tony zač. Harod přešel přes široké pódium a natáhl ruku. Ale Jimmy Wayne Sutter vyskočil na nohy, objal ho a pokynul mu ke křeslu pro hosty. Harod se posadil a nervózně zkřížil nohy. Z gauče se na něj zašklebil zpěvák, apokalyptický spisovatel si ho chladně přeměřil, tlustá herečka předvedla roztomilý obličej a poslala mu polibek. Harod měl na sobě džíny, oblíbené kovbojské boty z hadí kůže, rozepnutou červenou hedvábnou košili a pásek s přezkou R2-D2.

Jimmy Wayne Sutter se předklonil a založil ruce. „No, Anthony, Anthony, Anthony.“

Harod se nejistě usmál a zadíval se do publika. Přes jasné televizní lampy rozeznal jen občasné záblesk brýlí.

„Anthony, pohyboval jste se podivnými místy... kolik let?“

„Ach... šestnáct let,“ odvětil Harod a odkašlal si. „Začal jsem tam v roce 1964... uch... bylo mi devatenáct. Začal jsem psát scénáře.“

„A Anthony...“ Sutter se předklonil a nasadil žoviální a spiklenecký tón, „je pravda, co jsme slyšeli... o hříšnosti Hollywoodu... chci vám připomenout, že tím nemyslím celý Hollywood nemyslím všechny lidi... Kay a já tam máme několik dobrých křesťanských přátel jako jste vy, Anthony... ale obecně vzato, je hříšný, jak se říká“

„Pěkně hříšný,“ souhlasil Harod a natáhl si nohy.

„Je... ach... je to vážně zlé.“

„Rozvody?“ naléhal Sutter.

„Všude kolem.“

„Drogy?“

„Bere je každý.“

„Silné drogy?“

„Ale ano.“

„Kokain?“
„Běžnej jako cukroví.“
„Heroin?“
„I hvězdy mají jizvy, Jimmy.“
„Berou tam lidé Slovo Boží nadarmo?“
„Pořád.“
„Rouhání?“
„To dělají všichni.“
„Vzývání Satana?“
„Šušká se to.“
„Vzývání všemocného dolaru?“
„O tom není pochyb.“
„A co Sedmé přikázání, Anthony?“
„Uch...“
„Nesesmilniš?“
„Ach... řekl bych, že toho si nikdo nevšimá...“
„Viděl jste ty divoké hollywoodské večírky, Anthony?“
„Chodil jsem na ně...“
„Drogy, cizoložství, uctívání všemocného dolaru, uctívání Ďábla, odpor proti Božím zákonům...“
„Jo,“ souhlasil Harod, „a to jsou jen slabší večírky.“
Dav vyrazil zvuk, který hraničil mezi kašlem a potlačeným zavzdycháním.
Reverend Jimmy Wayne Sutter spojil ruce. „A Anthony, vyprávějte nám svůj příběh, svou historii, svůj pád a konečný vzestup z toho... z té... odporné jámy.“
Harod se nepatrně usmál, koutky jeho úst se zvedly. „No, Jimmy, byl jsem mladý... dělalo to na mě dojem... nechal jsem se vést. Přiznávám, že mě takový životní styl na nějakou dobu zlákal na černou cestu. Ano.“
„A dostalo se vám pozemských radovánek...“ pobídl ho Sutter.
Harod přikývl a našel kameru s rozsvícenou červenou kontrolkou. Předvedl upřímný a trochu smutný pohled. „Jak jste tady říkal, Jimmy, Ďábel má své pomocníky. Peníze... víc peněz, než jsem potřeboval, Jimmy. Rychlá auta. Velké domy. Ženy... krásné ženy... slavné hvězdy s krásnými těly a slavnými tvářemi... stačilo zvednout telefon, Jimmy. Měl jsem pocit falešné moci. Pociť falešného postavení. Pil jsem a bral drogy. Cesta do pekla může začít v horké vaně, Jimmy.“
„Amen!“ vykřikla tlustá televizní herečka.
Sutter přikývl. Tvářil se upřímně, byl na něm vidět zájem. „Ale, Anthony, skutečně děsivou věc... fakt, kterého se nejvíce bojíme... představují lidé, kteří produkují filmy a tak zvanou zábavu pro naše děti. Je to tak?“
„Přesně tak, Jimmy. A filmy, které točí, žene jediné hledisko... zisk.“
Kamera udělala detailní záběr a Sutter se k ní obrátil. Už se tvářil znovu vážně. Silná čelist, tmavé obočí a dlouhé, vlnité bílé vlasy mohly patřit prorokovi ze Starého zákona. „A co naše dítě dostane, drazí přátelé? Jen špinu. Špinu a odpadky. Když jsem byl malý chlapec... když jsme byli dětmi... strádali jsme čtvrtáky a šli do kina... jestli nám to dovolili... a šli jsme na sobotní odpolední představení a viděli kreslený film... Co se stalo s kreslenými filmy, Anthony? A po kresleném filmu dávali western... vzpomínáte na Hoot Gibsona? Vzpomínáte na Hopalong Cassidyho? Vzpomínáte na Roy Rogerse? Bůh mu žehnej... Roy byl minulý týden naším hostem... skvělý člověk, šlechetný člověk... a možná film s Johnem Waynem. A když jsme šli domů, věděli jsme, že dobro zvítězí a Amerika je zvláštní místo... požehnaná zem. Vzpomínáte na Johna Wayna ve filmu The Flying Seabees? A tak jsme se vrátili domů k rodinám... vzpomínáte na Mickeyho Rooneye v Andy Hardy? Jdete domů k rodinám a víte, jak je rodina důležitá... jak je důležitá naše zem... jak je důležité dobro, respekt, autorita a láska k bližnímu... jak je důležitá skromnost, disciplína a sebeovládání... jak je BŮH DŮLEŽITÝ!“
Sutter si sundal brýle. Na čele a na bradě se mu třpytil pot. „A co dostanou naše děti TEĎ?! Vidí pornografii a bezpráví a špinu a odpadky. Jděte teď do kina... jděte na film pro děti. To ani nemluvím o nepřístupných filmech, které se šíří jako rakovina, a může je vidět každé dítě. Už je přístupné cokoliv... Pokrytectví... špína je špína... co není dobré pro šestnáctileté, není dobré pro dospělé, bohabojné občany... ale děti jdou, ach, jdou do kina. A vidí nevhodné filmy, které ukazují nahotu a sprostotu... jedno sprosté slovo za druhým... a filmy roztrhnou rodinu, zničí ji, rozvrátí zem, zničí zem, zničí Boží zákony, vysmívají se Slovu Božímu a přinášejí sex, násilí, špinu a vzrušení. A vy si řeknete, co mohou udělat? Co můžeme udělat? A já vám odpovím: Přiblížte se Bohu, naučte se Slovo, oddejte se Ježíši Kristu, takže vás tato špína nebude přitahovat... a přiveďte ke Kristu i své DĚTI, přiveďte ke Kristu jejich SRDCE, přiveďte Ježíše Krista jako jejich ZACHRÁNCE, jejich OSOBNÍHO zachránce. Pak nebudou špinavé filmy vůbec atraktivní, hollywoodská verze Gomory nebude nikoho lákat... Otec předal svůj názor synovi... otec mu věnoval autoritu, aby sám hodnotil... hodina se blíží... všichni v hrobech uslyší Jeho hlas a povstanou. Ti, kdož konali dobro, budou vzkříšeni. Ti, kdož konali zlo... ti, kdož konali zlo... povstanou, aby vyslechli svou záhubu. Jan 5:22-26-28.“
Dav zakřičel aleluja. „Chvalte Ježíše Krista!“ zvolal zpěvák. Apokalyptický spisovatel zavřel oči a přikývl. Tlustá herečka zavzlykala.
„Anthony,“ prohlásil Sutter tichým hlasem, který k němu obrátil veškerou pozornost, „přijal jste našeho Pána?“
„Přijal, Jimmy. Našel jsem Pána...“
„A přijal jste ho jako vlastního zachránce?“
„Ano, Jimmy. Zařadil jsem Ježíše Krista ke svému životu...“
„A dovolil jste mu, aby vás vyvedl z lesa strachu a cizoložství... z falešného lesku Hollywoodu do léčivého světla

Slova Božího...“

„Ano, Jimmy. Ježíš Kristus vrátil radost do mého života, dal mi smysl života, práci Jeho jménem...“

„Pochváleno buď Boží jméno,“ vydechl Sutter a vítězoslavně se usmál. Zavrtěl hlavou, jako by ho to zmohlo a obrátil se na třetí kameru. Režisér spojil prsty do kroužku. „A naše dobrá zpráva... brzy, opravdu velmi brzy, doufám... že Anthony obrátí své schopnosti a talent k projektu naší Biblické společnosti... nemůžeme toho moc prozradit, ale buďte si jisti, že zapojíme všechny skvělé schopnosti Hollywoodu, abychom přinesli Slovo Boží dobrým křesťanům, kteří touží po skutečně dobré rodinné zábavě.“

Publikum a hosté odpověděli nadšeným potleskem. Sutter se naklonil k mikrofonu a promluvil do okolního hluku. „Zítřka vám přinese naše Biblické středisko Svatou hudbu... zvláštními hosty budou Pat Boone, Patsy Dillon, zpěváci Dobrých zpráv a náš Gail a Svaté kytary...“

Zablikala světla a potlesk zesílil. Kamera tři najela k detailnímu záběru Sutterova obličeje. Reverend se usmál. „Prozatím pamatujte na Jana 3:16 - Bůh miloval svět natolik, Že mu dal jediného syna. Kdokoliv v Něj věří, má před sebou věčný život. Sbohem! Bůh vám žehnej!“

Sutter a Harod odešli, jakmile zhasla vysílací světla a utichl potlesk. Zmizeli v koberci potažených chodbách, kde hučela klimatizace. Marie Chenová a reverendova žena Kay čekaly v Sutterově kanceláři. „Co myslíš, drahá?“ zeptal se Sutter.

Kay Ellen Sutterová byla vysoká a hubená, na obličeji vrstvy makeupu, na hlavě účes, který pocházel z úplně jiné doby. „Skvělé, drahý. Vynikající.“

„Musíme se zbavit monologu toho praštěného zpěváka, když začal blekotat o Židech v hudebním průmyslu,“ doplnil Sutter. „Ach, stejné musíme před vysíláním vystříhnout dvacet minut.“ Nasadil si brýle a podíval se na svou manželku. „Kam jste mířili?“

„Napadlo mě, že Marii ukážu školku na koleji pro ženaté studenty,“ odvětila Kay Sutterová.

„Skvělé, skvělé!“ souhlasil reverend. „Anthony a já máme ještě krátkou schůzku, pak vás vezmeme na letiště a zamíříme do Atlanty.“

Marie Chenová se podívala na Haroda. Harod pokrčil rameny. Kay Ellen Sutterová začala rychle něco vyprávět a obě ženy odešly.

Reverend Jimmy Wayne Sutter měl velkou kancelář s tlustým kobercem laděnou do béžové barvy, která velmi nenápadně kontrastovala ve srovnání s červenou, bílou a modrou barvou celého střediska. Dlouhé okno přes celou zeď poskytovalo výhled na celý pozemek a kus lesa, který tady záměrně nechali. Za Sutterovým širokým stolem se táhla desetimetrová zeď, plná podepsaných fotografií slavných a mocných lidí, diplomů, čestných uznání a dalších dokumentů, které dokazovaly postavení a stálou sílu Jimmyho Waynea Suttera.

Harod se posadil na židli a narovnal si nohy. „Pch!“

Sutter si sundal sako, přehodil ho přes kožené křeslo, posadil se, vyhrnul si rukávy a spojil ruce na zátylku. „No, Anthony, bylo to, jak jste očekával?“

Harod si projel rukou vlasy, na kterých měl trvalou. „Jen doufám, že to neviděl nikdo známej.“

Sutter se usmál. „Pročpak, Anthony? Znamená spojení s Bohem ztrátu bodů ve filmářské komunitě?“

„Znamená to, že člověk vypadá jako pitomec,“ opravil ho Harod a podíval se ke kuchyňskému koutu na druhé straně pokoje. „Můžu si dát něco k pití?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Sutter. „Můžete se obsloužit sám? Však to už znáte.“

Harod přešel pokoj. Nalil si sklenku Smirnova, přidal led a vytáhl další láhev z ukrytého příborníku. „Borbon?“

„Rád,“ souhlasil Sutter. Když mu Harod podal pití, reverend řekl: „Jste rád, že jste přijal mé pozvání a přijel na několikadenní návštěvu, Anthony?“

Harod usrl vodu ze skleničky. „Myslíte, že je chytré ukazovat mě v televizi?“

„Stejně ví, že jste tady,“ řekl Sutter. „Kepler vás stopuje a s bratrem K. sledují i mě. Možná je vaše svědectví trochu znátne.“

„Určitě znátlo mě,“ prohlásil Harod a došel si pro další pití.

Sutter se zasmál a prolístoval papíry na stole. „Anthony, nemyslete si, že mám ke svému postavení cynický postoj.“

Harod si chtěl právě hodit kostky ledu do sklenice, ale teď se zastavil a podíval se na Suttera. „To si musíte dělat prdel,“ namítl. „Tahle šaškárna je tou největší cynickou pastí, jakou jsem kdy viděl.“

„Ale vůbec ne,“ bránil se Sutter tiše. „Mé postavení je skutečné. Skutečně se starám o lidi. Jsem vděčný za schopnost, kterou mi Bůh dal.“

Harod zavrtěl hlavou. „Jimmy Wayne, dva dny mi předvádíte tenhle fundamentalistický Disneyland a každá maličkost je tady od toho, aby vysála peníze z peněženky z pravý umělý kůže z K-Martu vod nákyho vesnickýho balíka. Máte tu stroje, co třídí dopisy z šekama vod těch prázdných, máte tu počítače, co kontrolují dopisy a píšou vlastní odpovědi, máte tu počítačem řízený telefony, poštovní kampaň, ze který by se poslal i Dick Viggerie, a televizní bohoslužby, proti kterejm by vypadalo vopakování Pana Eda jako program pro intelektuály...“

„Anthony, Anthony,“ přerušil ho Sutter a zavrtěl hlavou, „musíte proniknout povrchním zdáním a spatřit hlubší pravdu. Věřící mé elektronické kongregace jsou... většinou... hlupáci, omezení a lidé s jednoduchým myšlením. Ale proto není můj post podvodem, Anthony.“

„Není?“

„Vůbec ne. Já ty lidi miluju!“ Sutter udeřil mohutnou pěstí do stolu. „Před padesáti lety, když jsem byl mladý evangelík... bylo mi sedm let a byl jsem plný Slova Božího... jsem chodil s tatínkem a tetou El z jednoho stanu do druhého. Tehdy jsem věděl, že mi Ježíš dal Schopnost z nějakého důvodu... a nejen proto, abych vydělával peníze.“

Sutter zvedl proužek papíru a chvíli ho pozoroval přes tlusté brýle. „Anthony, řekněte mi, kdo to podle vás napsal:

Kněží... se bojí postupující vědy jako čarodějnice denního světla a mračí se na posla, který zvěstuje pád klamu, ze kterého žijí.“

Sutter se podíval přes obroučky brýlí na Haroda. „Řekněte mi, kdo to podle vás napsal, Anthony.“

Harod pokrčil rameny. „H. L. Mencken? Madalyn Murray O'Hairová?“

Sutter zavrtěl hlavou. „Jefferson, Anthony. Thomas Jefferson.“

„No a?“

Sutter ukázal na Haroda tlustým prstem. „Copak to nechápete, Anthony? Přestože evangelíci hovoří o tom, že byl tento národ postaven na náboženských principech... že je to křesťanský národ... většina zakladatelů byla jako Jefferson... atheisté, plešatí intelektuálové, unitáři...“

„No a?“

„No a tuto zem založila tlupa hloupých sekulárních humanistů, Anthony. Proto už nemáme ve školách Boha. Proto zabíjejí každý den milión nenarozených dětí. Proto sílí komunisté, zatímco mluvíme o omezení zbraní. Bůh mi dal Schopnost, abych podnítl srdce a duše běžných lidí a udělal z této země křesťanský národ, Anthony.“

„A proto chcete mou pomoc výměnou za vaši podporu a ochranu před Island klubem,“ doplnil Harod.

„Vy pomůžete mně,“ odvětil Sutter s úsměvem, „a já ochráním vás.“

„Zdá se, že chcete být jednoho dne prezidentem,“ navrhl Harod. „Včera jsem si při našem rozhovoru myslel, že trochu pozměníme hierarchii Island klubu.“

Sutter rozhodl ruce a zvedl dlaně vzhůru. „Co je špatného na velkých myšlenkách, Anthony? Bratr K., Kepler, Trask a Colben se pletou do politiky už celá desetiletí. Setkal jsem se s bratrem K. před čtyřiceti lety na politickém sjezdu konzervativních kazatelů v Baton Rouge. Na tom, že do Bílého domu dosadíme pro změnu dobrého křesťana, není nic špatného.“

„Já myslel, že Jimmyho Cartera za dobrého křesťana považovali,“ namítl Harod.

„Jimmy Carter byl znovuzrozený hlupák,“ odvětil Sutter. „Když se ten pohan Ajatolláh dotkl amerických občanů, skutečný křesťan by věděl, jak se s tím vypořádat. Bible říká... Oko za oko, zub za zub. Měli jsme ty muslimské bastardy připravit o všechny zuby.“

„Reagana dosadili právě křesťani,“ namítl Harod. Vstal a nalil si další vodku. Politické diskuse ho vždycky nudily.

„I hovno,“ odvětil Jimmy Wayne Sutter. „Bratr K., Kepler a ten hlupák za Traskem. Ti dosadili našeho přítele Ronalda. Dolan a ti hlupáci z NCPAC jsou nezralí. Národ se obrací doprava, ale přijdou chvilkové obraty. Ale v roce 1988 či 1992 budou všichni připraveni na skutečně křesťanského kandidáta.“

„Na vás?“ zeptal se Harod. „Nestojí před vámi ve frontě nikdo jiný?“

Sutter se zamračil. „Například kdo?“

„Jak se jmenuje,“ zamumlal Harod, „ten chlap z Morální většiny? Falwell.“

Sutter se zasmál. „Jerryho stvořili naši pravicoví přátelé ve Washingtonu. Je to golem. Až vyschnou jeho finance, všichni si všimnou, že ho uplácali z hlíny. A ta hlína není moc chytrá.“

„A co někdo z těch starších chlápků,“ pokračoval Harod a pokoušel si vybavit jména svatých léčitelů a kouzelníků, které spatřil v Los Angeles na kabelu. „Rex Hobart...“

„Humbard,“ opravil ho Sutter, „a Hovořící Roberts. Přišel jste o rozum, Anthony?“

„Co tím myslíte?“

Sutter vylovil Havana doutník a zapálil si. „Mluvíme tady o lidech, kterým pořád kouká sláma z bot,“ upozornil ho reverend Jimmy Wayne Sutter. „Mluvíme tady o starých dobrých chlapcích, kteří jdou do televize a říkají: Opřete své nemocné a bolavé tělo o televizní obrazovku, přátelé, a já ho vyléčím! Dokážete si, Anthony, představit všechny ty hemeroidy, boláky, infekce... a toho člověka, co jim žehná a spí v Lincolnově ložnici?“

„To člověku nahání strach,“ řekl Harod a napil se ze čtvrté sklenky. „A co ostatní. Však víte vaši protivníci?“

Reverend Sutter spojil ruce za hlavou a usmál se. „No, je tady Jim a Tammy, ale ti se topí ve sračkách FCC... takže si z toho nic moc nedělám. Kromě toho se střídají a jeden po druhém se nervově hroutí. Jima neobviňuji. S takovou ženou bych na tom byl stejně. Pak je tady Swaggard v Louisianě. Je chytrý, Anthony. Ale věřím, že chce ve skutečnosti být rock-and-rollovou hvězdou jako jeho bratranec...“

„Jeho bratranec?“ zeptal se Harod.

„Jerry Lee Lewis,“ doplnil Sutter. „Koho tu ještě máme? Pat Robertsona, samozřejmě. Věřím, že Pat bude kandidovat v roce 1984 nebo 1988. Je úděsný. Můj malý projekt vypadá ve srovnání s jeho síti jako plechovka a pár provázků, které nikam nevedou. Ale Pat má určité finanční závazky. Lidé často zapomínají, že je knězem. A stejně tak Pat...“

„Je to moc zajímavý,“ přerušil ho Harod, „ale zabloudili jsme od důvodu, proč jsem sem přijel.“

Sutter si sundal brýle, vzal do ruky doutník a jen zíral. „Přijel jste sem, Anthony, protože máte svůj nemožný zadek na gumě praku a jestli vám někdo nepomůže, Klub vás zařadí jako zábavnou hračku po večeři na ostrově...“

„Hele,“ ohradil se Harod, „jsem teď plnoprávný člen vedení klubu.“

„Ano,“ souhlasil Sutter, a Trask je mrtvý. Colben je mrtvý. Kepler je na tom bídě a bratr K. byl fiaskem ve Philadelphii vyveden z míry.“

„S tím jsem neměl nic společného,“ namítl Harod.

„Dokázal jste se z toho vykrotit,“ doplnil Sutter. „Milostivý Bože, taková mela - pět mrtvých agentů FBI a šest mrtvých lidí od Colbena. Tucet mrtvých místních černochů. Místní kněz zavražděn. Požáry, ničení soukromého a veřejného majetku...“

„Média pořád žerou ten jejich příběh o válce,“ řekl Harod. „FBI tam údajně byla kvůli militantní skupině černejch teroristů...“

„Ano, a reakce zasáhla kancelář starosty a ještě dál... došla až do Washingtonu. Věděl jste, že Richard Haines teď tajně - a diskrétně - pracuje pro bratra K.?“

„Koho to zajímá?“ odsekl Harod.

„Přesně tak.“ Jimmy Wayne Sutter se usmál. „Ale chápete, proč váš příchod do vedení přichází v... citlivou dobu.“

„Jste si jistý, že mě chtějí Použít, abych dostal Williho,“ doplnil Harod.

„Samozřejmě,“ potvrdil Sutter.

„A pak se mě zbaví?“

„Přesně tak,“ souhlasil Sutter.

„Proč?“ zeptal se Harod. „Proč chtějí vzít toho starýho vraždícího psychopata Williho?“

„Existuje jedno staré pouštní přísloví, které se nedostalo do Slova Božího, ale je tak staré, že ho zapsali do Starého zákona,“ řekl Sutter.

„Co říká?“

„Lepší mít velblouda ve stanu, aby močil ven než venku, aby močil dovnitř,“ přednesl Sutter.

„Děkuji vám, reverende,“ řekl Harod.

„Není zač, Anthony.“ Sutter se podíval na hodinky. „Jestli vás máme dostat do letadla do Atlanty, raději si pospěšte.“

Harod rychle vystřízlivěl. „Víte, proč chce Barent tu schůzku v sobotu?“

Sutter předvedl mlhavé gesto. „Předpokládám, že ji bratr K. svolal kvůli událostem tohoto pondělí.“

„Střelba na Reagana...“

„Jo,“ potvrdil Sutter, „ale věděl jste, kdo byl s prezidentem... tři kroky za ním... když se začalo střílet?“

Harod zvedl obočí.

„Ano, bratr K. osobně,“ doplnil Sutter. „Věřím, že bude o čem mluvit.“

„Ježíši,“ vydechl Harod.

Jimmy Wayne Sutter se zamračil. „V tomto pokoji neberte Slovo Boží nadarmo,“ vyštěkl. „A radil bych vám abyste to nedělal ani v přítomnosti bratra K.“

Harod přešel ke dveřím a zaváhal. „Jedna věc. Jimmy, proč říkáte Barentovi bratr K.?“

„Protože K. Arnoldovi nevadí, pokud mu říkám jeho křestním jménem,“ odvětil Sutter.

Harod vypadal překvapeně. „Vy ho znáte?“

„Samozřejmě,“ potvrdil Sutter. „Znám bratra K. od třicátých let, když jsme byli dětmi.“

„Jak zní?“

„K. Arnoldovo křestní jméno zní Křesťan,“ odvětil Sutter s úsměvem.

„Cože?“

„Křesťan,“ zopakoval Sutter. „Křesťan Arnold Barent. Přestože bratr K. v Boha nevěří, jeho otec byl věřící.“

„Pane bože,“ vydechl Harod a vyběhl z pokoje, než ho Sutter stačil napomenout.

Tricet sedm - Caesarea, Izrael

Úterý, 2. duben 1981

Natalie Prestonová přistála na letišti Davida BenGuriona poblíž Lodu letadlem El Al z Vídně v půl jedenácté ráno místního času. Izraelští celníci nebyli nijak zvlášť uctiví, ale chovali se tiše a pracovali efektivně. „Vítejte zpět v Izraeli, slečno Hapshawová,“ pozdravil muž za přepážkou, když zkontroloval dvě zavazadla. Byl to její třetí vstup do země s falešným pasem, ale srdce jí pořád bušilo. Skutečnost, že její dokumenty zfalšoval Mossad, izraelská výzvědná služba, ji uklidňovala jen trochu.

Jakmile prošla celníci, nasedla na autobus ElAl do Tel Avivu a z autobusové zastávky zamířila po ulici Jaffa do pobočky ITS/Avis na Hamasger. Za zelený Opel z roku 1975 s brzdami, které táhly doleva, zaplatila týdenní pronájem a čtyři sta dolarů zálohu.

Brzy odpoledne opustila ošklivé předměstí Tel Avivu a zamířila k severu, podél pobřeží po ulici Haifa. Byl slunný den, teplota čtrnáct stupňů. Polední paprsky se odrážely od silnice a Středozemního moře a Natalie si nasadila sluneční brýle. Nějakých dvacet kilometrů od Tel Avivu projela Netanyou, malým letoviskem, které sedí na útesech nad pláží. Po pár kilometrech spatřila odbočku na Or Akivu a opustila čtyřproudou dálnici, aby pokračovala po užší asfaltové silnici, která se proplétala písečnými dunami k pobřeží. Spatřila římský akvadukt a mohutné opevnění Křižáckého města. Pak pokračovala starou pobřežní cestou kolem hotelu Dan Caesarea s velkým golfovým hřištěm, které chránil vysoký plot s ostnatým drátem.

Odbočila východně na šterkovou cestu a sledovala značky na Kibbutz Ma agan Mikhael, dokud nenarazila na užší cestu. Opel poskakoval čtvrt míle do kopce, proplétal se mezi rohovníky, kolem hustých pistáciových keřů a několika borovic. Pak zastavila u brány, na které našla visací zámek. Vystoupila, protáhla si nohy a zamávala na bílý dům na kopci.

Saul Laski sešel dolů a pustil ji dovnitř. Ztratil pár kilo a oholil si vousy. Z širokých khaki šortek mu vykukovaly hubené nohy, propadlá hrud' pod bílým tričkem z něj dělala parodii vězně z Mostu přes řeku Kwai. Ale byl nápadně opálený, takže vypadal normálně. Pod slunečními paprsky vynikla jeho pleš, ale ostatní vlasy zešedivěly a dorostly, takže mu padaly přes uši a na krk. Rozbité brýle s kostěným rámečkem vyměnil za stříbrné brýle, které připomínaly výzbroj letce a na slunci ztmavly. Jizva na levé ruce byla pořád červená.

Odemkl bránu a krátce ji objal.

„Dobrá cesta?“ zeptal se.

„Dobrá,“ potvrdila Natalie. „Simon Wiesenthal vás pozdravuje.“

„Má se dobře?“

„Na svůj věk velmi dobře.“

„A dokázal vás nasměrovat ke správným zdrojům?“

„Víc než to,“ řekla Natalie, „osobně pátral. Co neměl v té zvláštní malé kanceláři, to přivezli jeho pomocníci z knihoven ve Vídni a z jiných zdrojů.“

„Skvělé,“ vydechl Saul. „A ostatní věci?“

Natalie ukázala na velký kufr na zadním sedadle. „Plný fotokopií. Jsou to hrozné věci, Saule. Pořád jezdíte dvakrát týdně do Yad Vashemu?“

„Ne,“ odvětil Saul. „Je tady jedno místo, které není tak daleko. Lohame HaGeta, postavili ho Poláci.“

„A vypadá jako Yad Vashem?“

„Je menší,“ doplnil Saul. „Bude stačit, pokud dostanu jména a životopisy. Projedte, zamknu bránu a svezu se s vámi.“

Na kopci stál velký bílý dům. Natalie ho minula a sjela k jižní straně kopce, kde seděl na okraji pomerančovníků malý, bíle nahozený bungalov. Byl odtud neuvěřitelně krásný výhled. Za západními lesy a poli se táhly písečné duny, zříceniny a zubaté vlny modrého Středozemního moře. Na jihu se chvěl horký vzduch a zvedaly se tam zalesněné útesy Neganye. Na východě byla vidět řada kopců a pomerančí vonící údolí Sharon. Na severu, za Templářskými hrady a pevnostmi z Šalamounovy doby, se zvedal okraj hory Carmel a ležela tam Haifa s úzkými kamennými uličkami. Natalie byla ráda, že se vrátila.

Saul jí podržel dveře a Natalie si přinesla tašku. Bungalov byl stejný, jako když před osmi dny odjížděla. Malá kuchyňka a jídelna spojená v jedinou dlouhou místnost s krbem: jednoduchý dřevěný stůl se třemi židlemi, další židle u krbu, malá okna propouštěla bohaté sluneční světlo, které dopadalo na bílé zdi, dvě ložnice. Natalie odnesla zavazadla do svého pokoje a hodila je na velkou postel. Saul dal čerstvé květiny do vázy na nočním stolku.

Když vstoupila do hlavního pokoje, právě vařil kávu. „Dobrá cesta?“ zeptal se. „Žádné problémy?“

„Žádné problémy,“ potvrdila Natalie. Na hrubý dřevěný stůl rozložila dokumenty. „Sarah Hapshawová se chystá navštívit všechna místa, která Natalie Prestonová nikdy nespatriila.“

Saul přikývl a postavil před ni bílý hrnek silné černé kávy.

„Tady nějaké problémy?“ zeptala se.

„Nic,“ odvětil Saul, „žádné jsem nečekal.“

Přidala cukr z modré misky a zamíchala kávu. Uvědomila si, jak moc je unavená. Saul se posadil proti ní a pohládl ji po ruce. Přestože měl ve tváři vyryté vrásky, napadlo ji, že vypadá bez vousů mladší. Bez vousů, které měl před třemi měsíci. Před celými staletími.

„Další zprávy od Jacka,“ řekl. „Chcete se projít?“

Podívala se na svou kávu.

„Vezměte ji s sebou,“ vyzval ji Saul. „Půjdeme k hipodromu.“ Postavil se a na chvíli vkročil do své ložnice. Když se vrátil, měl na sobě rozepnutou volnou khaki košili. Košile nikterak nezakrývala automatickou pětačtyřicítku za páskem krátkých kalhot.

Zamířili na západ. Z kopce, kolem ohrady a pomerančovníků, do míst, kde písečné duny útočí na kultivovaná pole a zelené pozemky soukromých vil. Saul sestoupil z duny na povrch akvaduktu, který se zvedal osm metrů nad zemí a táhl se k několika kilometrů vzdáleným zříceninám a novým domům u moře. Přiběhl k nim nějaký mladík v bílé košili, křičel a mával rukama. Ale Saul k němu tiše promluvil hebrejsky, muž přikývl a obrátil se k nim zády. Saul a Natalie kráčeli po hrubém akvaduktu.

„Co jste mu to řekl?“ zeptala se Natalie.

„Zmínil jsem se o tom, že znám trojku Frova, Avi Yonah a Negev,“ odvětil Saul. „Ti tři tady dělají od padesátých let vykopávky.“

„To je vše?“

„Ano,“ potvrdil Saul. Zastavil se a rozhlédl se kolem. Vpravo leželo Středozemní moře, kilometr před nimi se táhla řada nízkých budov a odrážela odpolední světlo.

„Když jste mi o tomto místě vyprávěl, představila jsem si boudu uprostřed pouště,“ přiznala Natalie.

„Tak to vypadalo, když jsem přijel krátce po válce,“ souhlasil Saul. „Nejdříve jsme postavili a zvětšili Kibbutzum Gaash, Kfar Vitkin a Ma agan Mikhael. Po válce za nezávislost tady David s Rebeccou postavili svůj statek...“

„Je to obrovská usedlost!“ podotkla Natalie.

Saul se usmál a usrl zbytek kávy. „Obrovská usedlost patří baronovi Roth Schildovi. Teď je z něj pětihvězdičkový hotel Dan Caesarea.“

„Mám ráda zříceniny,“ řekla Natalie. „Akvadukt, divadlo, Křižácké město, vše je tak... staré.“

Saul přikývl. „Když jsem byl v Americe, scházel mi ten pocit historie.“

Natalie otevřela červenou kabelu, opatrně zabalila hrnečky do ručníku a ukryla je dovnitř. „Mně Amerika schází,“ přiznala. Chytila se okolo kolen a podívala se na písek, který se zvedal ke žlutému kamennému akvaduktu jako hnědé a zmrzlé moře. „Myslím, že mi Amerika chybí,“ řekla. „Ty poslední dny byla noční můra...“

Saul neodpověděl a několik minut zůstali tiše sedět.

Natalie promluvila jako první. „Zajímalo by mě, kdo šel Robovi na pohřeb.“

Saul se na ni podíval, tmavé brýle odrážely světlo. „Jack Cohen napsal, že šerifa Gentryho pochovali na charlesterském hřbitově za přítomnosti členů několika místních agentur a policejních jednotek.“

„Ano,“ souhlasila Natalie, „ale já myslela, komu byl skutečně blízký. Měl nějaké členy rodiny? Jeho přítel Daryl Meeks? Někdo, kdo ho měl... kdo ho měl rád?“ Natalie se zarazila.

Saul jí podal kapesník. „Jít tam by bylo úplné šílenství,“ řekl tiše. „Poznali by vás. Kromě toho jste nebyla v dobrém stavu. Doktoři v jeruzalémské nemocnici mi řekli, že jste měla ošklivě zlomený kotník.“ Saul se na ni usmál a vzal si kapesník. „Všiml jsem si, že dnes vůbec nekulháte.“

„Ne,“ souhlasila Natalie, „je to mnohem lepší.“ Oplatila mu úsměv. „Dobrá,“ pokračovala, „kdo začne?“

„Asi vy,“ řekl Saul. „Jack měl pár velmi zajímavých novinek, ale chci slyšet o Vídni.“

Natalie přikývla. „Hotelové záznamy potvrdily, že v hotelu Imperial bydlela... slečna Melanie Fullerová a Nina Hawkinsová... což je rodné jméno paní Draytonové... v letech 1925, 26 a 27. V hotelu Metropole v letech 1933, 34 a 35. Mohly tam bydlet i jindy, v jiných hotelech, které ztratily kvůli válce své záznamy. Pan Wiesenthal to pořád zjišťuje.“

„A von Borchert?“ zeptal se Saul.

„Žádné hotelové záznamy,“ odvětila Natalie, „ale Wiesenthal potvrdil, že si Wilhelm von Borchert pronajal malou vilu v Perchtoldsdorfu, kousek za městem. V letech 1922 až 1939. Po válce ji zbourali.“

„A co to... ostatní?“ zeptal se Saul. „Zločiny.“

„Vraždy,“ doplnila Natalie. „Běžná řada pouličních zločinů, politických vražd... zločiny z vášně a tak. V létě roku 1925 se přihodily tři bizarní a nevysvětlitelné vraždy. Dva důležití muži a jedna žena - prominentní vídeňská dáma - byli zavražděni svými známými. Vraždy neměly ve všech případech žádný motiv, žádné alibi, žádnou výmluvu. Noviny to označily za letní šílenství, neboť všichni vrazi přísahali, že si na své činy nevzpomínají. Všichni tři byli uznáni vinnými. Jeden muž byl popraven, jeden spáchal sebevraždu a třetí... žena... putovala do ústavu, kde se týden po přijetí utopila v rybníčku.“

„Zdá se, že naši mladí duševní upíři začali svou hru,“ prohlásil Saul. „Ochutnali krev.“

„Pan Wiesenthal nechápal spojení,“ pokračovala Natalie, „ale pořád pátral. Sedm nevysvětlitelných vražd v létě roku 1926. Jedenáct mezi červnem a srpnem roku 1927... ale to bylo léto puče... při demonstraci, která se vymkla kontrole, bylo zabito osmdesát dělníků... zástupci vídeňské moci měli víc práce, než se starat o smrt několika podřadných občanů.“

„Takže naše trojice změnila cíle,“ doplnil Saul. „Možná je smrt členů stejné společenské vrstvy příliš tížila.“

„V zimě a létě dvacet osm jsme nenašli žádné hlášky o zločinech,“ pokračovala Natalie, „ale v roce 1929 došlo k sedmi tajemným zmizením v rakouském letovisku Bad Ischl. Vídeňské noviny hovořily o Zaunerském vlkodlakovi, protože všichni lidé, kteří zmizeli - a někteří byli důležitými občany Vídne a Berlína - byli spatřeni na Esplanádě v nóbl restauraci jménem Zauner.“

„Ale nemáme potvrzeno, že tam byl náš mladý Němec a jeho dvě Američanky, že?“ zeptal se Saul.

„Ještě ne,“ souhlasila Natalie, „ale pan Wiesenthal mi řekl, že v té oblasti existovalo mnoho soukromých vil a hotelů, které už neexistují.“

Saul spokojeně přikývl. Oba vzhledli a pozorovali formaci pěti izraelských letounů F-16, které se prohnaly nízko nad Středozemním mořem a zamířily k jihu.

„To je začátek,“ řekl Saul. „Budeme potřebovat víc detailů, mnohem víc detailů. Ale toto je začátek.“ Několik minut seděli potichu. Na jihozápadě klesalo slunce a akvadukt vrhal složité stíny na písečné duny. Zdálo se, že svět pohltila červenozlatá záře. Saul nakonec řekl: „Herod Veliký, patolízal a zrádce, založil toto město dvacet dva let před naším letopočtem a věnoval ho Caesarovi Augustovi. Do šestého roku našeho letopočtu se z něj stalo centrum moci, divadlo, hipodrom a akvadukty zářily bílou barvou. Pontius Pilát tady působil deset let jako prefekt.“

Natalie se na něj zamračila. „Všechno jste mi vyprávěl, když jsme sem přijeli poprvé v únoru,“ upozornila ho.

„Ano,“ souhlasil Saul. „Podívejte.“ Ukázal na duny, které se zvedaly ke kamenným obloukům. „Větší část nebyla posledních patnáct století vidět. Akvadukt, na kterém sedíme, byl vykopán začátkem šedesátých let.“

„Takže?“ pobídla ho Natalie.

„Takže kde je Caesarova moc?“ zeptal se Saul. „Kde jsou Herodovy plány? Co zbylo ze strachu a obav apoštola Pavla, kterého tady uvěznil?“ Saul počkal několik vteřin. „Všichni jsou mrtví,“ dodal. „Mrtví a pohřbena je řeka písku, řeka času. Moc pomínula, její symboly se zřítily a zmizely. Zůstal jen kámen a vzpomínky.“

„Co to říkáte, Saule?“ zeptala se Natalie.

„Oberstovi a té Fullerové musí být nejméně sedmdesát,“ odvětil Saul. „Na Aaronově fotografii byl muž uprostřed šedesátky. Jak Rob Gentry jednou řekl, jsou smrtelní. Neprobudí se při příštím útluku.“

„Takže prostě zůstaneme tady?“ vyštěkla Natalie a vztekla pozvedla hlas. „Budeme se tady krčit, dokud ty... ty přišery nezemřou stářím, nebo nezabijou jedna druhou?“

„Tady nebo na jiném bezpečném místě,“ souhlasil Saul. „Alternativy znáte. I my musíme brát životy.“

Natalie se postavila a přecházela po úzké kamenné zdi sem tam. „Zapomínáte, Saule, že jsem už jeden život vzala. Zastřelila jsem toho hrozného kluka - toho Vincenta - toho, co Používala ta stará paní.“

„V tu dobu už to nebyl on,“ namítl Saul. „Nevzala jste jeho život, udělala to Melanie Fullerová. Vy jste osvobodila jeho tělo z její nadvlády.“

„Pokud jde o můj názor, nikdo z nich není člověk,“ pokračovala Natalie. „Musíme se vrátit.“

„Ano, ale...“ začal Saul.

„Nemohu uvěřit, že to myslíte vážně a nechcete se za nimi vydat,“ pokračovala Natalie. „Všechno to riziko převzal Jack Cohen, když použil ve Washingtonu jeho počítače, aby sehnal všechny informace. Týdny mého pátrání v Torontu, Francii a Vídni. Stovky hodin, které jste strávil v Yad Vashem...“

Saul se postavil. „Byl to jen návrh,“ bránil se. „Každopádně nebude nutné, abychom oba...“
„Ach, tak takhle to je,“ přerušila ho Natalie. „No, na to zapomeňte, Saule. Zabili mého otce. Zabili Roba. Jeden z nich se mě dotkl svými špinavými myšlenkami. Jsme jen dva a pořád nevím, co můžeme udělat, ale vrátím se. S vámi nebo bez vás. Saule, já se vrátím.“
„Dobrá,“ přikývl Saul Laski. Podal jí tašku a jejich ruce se dotkly. „Prostě jsem potřeboval jistotu.“
„Jsem si jistá,“ potvrdila Natalie. „Vyprávějte mi novinky od Cohena.“
„Později,“ odvětil Saul, „po večeri.“ Lehce se dotkl její paže a obrátil se k dlouhému akvaduktu. Jejich stíny se spojily, zkroutily a poskočily po vysokých písečných dunách.

Saul připravil skvělou večeri - salát z čerstvého ovoce, domácí chléb zvaný bagele, který nechutná ani nevypadá jako běžný bagel, skopové v orientálním stylu a sladkou tureckou kávu. Když vstoupili do jeho pokoje a rozsvítili syčící lampu, už byla tma.

Na stole se válely šanony, hromady ofocených dokumentů, stohy fotografií (fotografie nahoře ukazovaly pasivní pohledy obětí koncentračního tábora) a tucty poznámkových bloků popsaných Saulovým jemným písmem. Bílé papíry byly plné jmen a dat, na bílých zdech visely mapy koncentračních táborů. Natalie si všimla staré fotokopie mladého Obersta a několika příslušníků SS, kteří se usmívali z novinové fotografie, vedle visel obrázek Melanie Fullerové a jejího sluhy, kteří právě kráčeli přes dvůr charlesterského domu.

Posadili se na těžké a pohodlné židle a Saul vyndal jeden tlustý svazek. „Jack věří, že našli Melanii Fullerovou,“ začal. Natalie se narovnala. „Kde?“

„V Charlestonu,“ odvětil Saul. „V jejím starém domě.“

Natalie pomalu zavrtěla hlavou. „To je nemožné. Tak hloupá není.“

Saul otevřel spis a podíval se na dokumenty napsané na papírech izraelského velvyslanectví. „Dům paní Fullerové byl uzavřen, dokud nebude právně rozhodnuto, co se s Melanií Fullerovou stalo. Než ji soud prohlásí právně za mrtvou, bude nějakou dobu trvat. Mnohem delší dobu potrvá rozhodnutí o jejím majetku. Zdá se, že nemá žádné živé příbuzné. Mezitím se přihlásil jistý Howard Warden a prohlásil, že je prasynovec Melanie Fullerové. Ukázal dopisy a dokumenty - včetně její poslední vůle datované osmého ledna 1978 - kde na něj přepsala dům a veškerý majetek... nebyla to závěť pro případnou smrt... dala mu plnou moc rozhodování. Warden vysvětlil, že stará paní měla starosti se zdravím a počátky senility. Prohlásil, že šlo o čistě technický problém. Plně očekával, že prateta prožije v domě zbytek svého života, ale když zmizela a obecně se věří, že je mrtvá, cítil nutnost, aby se někdo o místo postaral. V současné době tam bydlí se svou rodinou.“

„Skutečně je to dlouho ztracený příbuzný?“ zeptala se Natalie.

„To vypadá nepravděpodobně,“ odmítl Saul. „Jack sehnal o Wardenovi nějaké informace. Vyrůstal v Ohio a před čtrnácti lety se přestěhoval do Philadelphie. Poslední čtyři roky pracoval jako správce městského parku, tři roky žil ve Fairmount Parku...“

„Fairmount Park!“ vykřikla Natalie. „To je blízko místa, kde Melanie Fullerová zmizela.“

„Přesně tak,“ potvrdil Saul. „Podle zdrojů ve Philadelphii měl Warden - kterému je sedmatřicet - ženu a tři děti, dvě holčičky a chlapce. V Charlestonu žije jeho žena, která odpovídá popisu, ale mají jen jediné dítě... pětiletého chlapce jménem Justin.“

„Ale...“ začala Natalie.

„Počkejte, ještě něco,“ přerušil ji Saul. „V březnu se prodal i dům Hodgesových. Koupil ho lékař jménem Stephen Hartman. Doktor Hartman tam bydlí se ženou a třináctiletou dcerou.“

„Co je na tom divného?“ zeptala se Natalie. „Chápu, proč se paní Hodgesová nechtěla do domu vrátit.“

„Ano,“ souhlasil Saul a upravil si brýle na nose, „ale zdá se, že doktor Hartman pochází také z Philadelphie... velmi úspěšný neurolog... který náhle zavřel praxi, oženil se a v březnu opustil město. Stejný týden, kdy se rozhodl Howard Warden přestěhovat s rodinou na jih. Nová manželka doktora Hartmana - třetí - jeho přátele nesmírně překvapilo, že se ženil po třetí - se jmenuje Susan Oldsmithová a pracovala jako hlavní sestra na oddělení intenzivní péče v obecné nemocnici ve Philadelphii...“

„Na tom, že si vzal doktor nějakou sestru, není nic zvláštního, nebo ano?“ zeptala se Natalie.

„Ne,“ souhlasil Saul, „ale podle vyšetřování Jacka Cohena je vztah doktora Hartmana a sestry Oldsmithové možné popsat jako chladný a profesionální. Chovali se tak k sobě až do týdne, kdy oba odešli ze zaměstnání a vzali se. A ještě podivnější je skutečnost, že ani jeden ze šťastných novomanželů neměl třináctiletou dceru...“

„Kdo tedy...?“

„Mladá dáma, kterou v Charlestonu znají jako Constance Hartmanovou, se nápadně podobá jisté Connie Sewellové, sestře z jednotky intenzivní péče obecné nemocnice, která odešla z práce stejný týden jako sestra Oldsmithová. Jack nedokázal všechno zjistit, ale slečna Sewellová opustila svůj byt a přátele, aniž by někomu řekla, kam odjíždí.“

Natalie se postavila a začala přecházet po malém pokoji sem a tam. Ignorovala syčení lampy i dramatické stíny, které vrhala na zeď. „Takže předpokládáme, že Melanie Fullerová byla zraněná v tom šílenství ve Philadelphii. Novinové články hovořily o autu s tělem, které našli v řece Schuylkill poblíž místa, kde se zřítila helikoptéra FBI. Nebyla to ona. Já věděla, že je někde živá. Cítla jsem to. Dobrá, takže je zraněná. Zajde k tomu člověku do parku, aby ji vzal do místní nemocnice. Zkontroloval Cohen nemocniční záznamy?“

„Samozřejmě,“ přikývl Saul. „Zjistil, že tam už před ním byla FBI - nebo někdo, kdo se za FBI vydával. O Melanii Fullerové žádný záznam. V nemocnicích je spousta starých žen, ale žádná se na slečnu Fullerovou nehodila.“

„To je jedno,“ zašeptala Natalie. „Ta stará příšera nějak zametla stopy. Víme, že to dokáže.“ Zachvěla se a promula si ruce. „Takže, má-li se Melanie Fullerová uzdravit, nechá skupinku vycvičených mrtvol, aby ji dovezla do Charlestonu.“

Nechte mě hádat... pan a paní Wardenovi mají u sebe invalidní babičku...“

„Matku paní Wardenové,“ souhlasil Saul s nepatrným úsměvem. „Sousedí ji nikdy neviděli, ale někdo z nich Jackovi vyprávěl o nemocniční výbavě, kterou si rodina dovezla. A ještě zvláštnější je skutečnost, že Jackovo pátrání ve Philadelphii odhalilo, že matka Nancy Wardenové zemřela v roce 1969.“

Natalie vzrušeně přecházela sem tam. „A doktor jak-se-jmenuje...“

„Hartman.“

„Jo... on a sestra Oldsmithová přijeli, aby poskytovali prvotřídní zdravotní péči.“ Natalie se zarazila a vykulila oči. „Ale, můj ty bože, Saule, je to tak riskantní! Co když autority...“ zarazila se.

„Přesně tak,“ přikývl Saul. „Jaké autority? Charlestonská policie nemůže tušit, že invalidní matka paní Wardenové je pohřešovaná Melanie Fullerová. Šerif Gentry by jistě cítil podezření... Rob byl neuvěřitelně chytrý... ale teď je mrtvý.“

Natalie rychle sklonila oči a zhluboka se nadechla. „A co Barentova skupina?“ zeptala se. „Co FBI a ostatní?“

„Možná vyhlásili příměří,“ pokračoval Saul. „Možná pan Barent a jeho přátelé, kteří přežili, nesnesou další publicitu, jaká se jim od prosince dostala. Kdybyste byla Melanie Fullerová, která prchá před nočními přízraky, které chtějí zakrýt své krvavé činy, kam byste šla, Natalie?“

Natalie pomalu přikývla. „Do domu, ke kterému se upřela kvůli řadě bizarních vražd pozornost národa. Neuvěřitelné.“

„Ano,“ souhlasil Saul, „neuvěřitelné a neuvěřitelné štěstí pro nás. Jack Cohen udělal, co mohl, aniž by se na něj rozzlobili jeho nadřízení. Poslal jsem mu kódovanou zprávu, poděkoval mu a požádal ho, aby pozastavil další vyšetřování, dokud se neozveme.“

„Kdyby nám tak věřili ostatní!“ vykřikla Natalie.

Saul zavrtěl hlavou. „Jack Cohen to ví, a dokonce i on věří jen části celého příběhu. Je si jistý, že někdo zavraždil Aarona Eshkola s celou rodinou. Je si jistý, že jsem říkal pravdu, když jsem tvrdil, že je v tom zapletený Oberst a americké autority.“

Natalie se posadila. „Můj ty bože, Saule, co se stalo Wardenovým dvěma dětem? Dvěma holčičkám, o kterých se zmínil Jack Cohen?“

Saul zavřel spis a zavrtěl hlavou. „Jack nic nezjistil,“ přiznal. „Žádný zármutek. Žádné úmrtní oznámení ve Philadelphii a Charlestonu. Je možné, že je poslali k blízkým příbuzným, ale Jack to nemůže zjistit, aniž by si ho někdo všiml. Jestli všichni slouží Melanii Fullerové, je možné, že starou ženu prostě začalo unavovat tolik dětí kolem.“

Natalii zbledly rty. „Ta svině musí zemřít,“ zašeptala.

„Ano,“ souhlasil Saul. „Ale myslím, že se musíme držet našeho plánu. Zvláště teď, když jsme ji našli.“

„Asi ano,“ souhlasila Natalie, „ale představa, že ji nezastavíme...“

„Zastavíme je,“ řekl Saul, „všechny. Ale máme-li dostat šanci, musíme připravit plán. Smrt Roba Gentryho byla moje vina. Zavínil jsem smrt Aarona a jeho rodiny. Věřil jsem, že nebude riskantní, pokud se k těm lidem tajně připlížíme. Ale Gentry měl pravdu, když tvrdil, že je to jako chytat jedovaté hady se zavřenýma očima.“ Připravil další spis a přejel prsty po deskách. „Jestli se máme znovu vydat do bažiny, Natalie, musí se z nás stát lovci, nemůžeme jen čekat, až ty smrtící stvůry udeří.“

„Vy jste ji neviděl,“ zašeptala Natalie. „Není... není to člověk. A já dostala šanci, Saule. Byla vyvedená z míry. Několik vteřin jsem držela v ruce nabitou pistoli... ale zastřelila jsem špatného člověka. Vincent Roba nezabil, udělala to ona. Nepřemýšlela jsem dost rychle.“

Saul jí sevřel rameno. „Nechte toho. Okamžitě. Melanie Fullerová je jen jedna zmije v celém hnízdě. Kdybyste ji tehdy zabila, ostatní by zůstali na svobodě. Jejich číslo by zůstalo stejné, jestli uvěříme, že ta Fullerová zabila Charlese Colbena.“

„Ale kdybych...“

„Už dost,“ trval na svém Saul. Pohladil ji po vlasech a dotkl se její tváře. „Jste moc unavená, přítelkyně. Jestli chcete, můžete se mnou zítra zajet do Lohame Hageta.“

„Ano,“ souhlasila Natalie, „ráda bych.“ Uklonila se a Saul políbil její hlavu.

Když odešla do postele, Saul otevřel tenký spis s nálepkou HAROD TONY. Chvilí si četl, pak spis odsunul, přešel k předním dveřím a odemkl. Vyšel měsíc a zalil stříbrem úbočí i vzdálené duny. Obrovský dům Davida Eshkola byl tmavý a tichý. Od západu se linula vůně pomerančů a moře.

Po několika minutách zamkl dveře, dal na ně závoru, zkontroloval okenice a odešel do svého pokoje. Otevřel první desky, které mu poslal Wiesenthal. Ke svazku banálních formulářů polské výzvědné služby a úsečných dokumentů Wehrmachtu byla připevněná fotografie židovské osmnácti, devatenáctileté dívky. Malá ústa, bledé tváře, tmavé vlasy ukryté pod bavlněným šátkem, velké tmavé oči. Saul zíral na fotografii několik minut a přemýšlel, co asi mladou ženu napadlo, když se dívala do čočky fotoaparátu. Přemýšlel, jak a kdy zemřela a kdo pro ni truchlil. Přemýšlel, jestli najde některou z odpovědí uvnitř spisu. Určitě najde holá fakta. Kdy ji zatkl za nejvyšší zločin (byla Židovka), kdy ji odvezli a možná... jen možná... kdy uzavřeli její spis a její naděje, myšlenky, lásky a cíle, které zmizely s jejím životem jako hrst popela rozprášená v chladném větru.

Saul vzdychl a začal číst.

Druhý den vstali časně a Saul připravil jednu z těch obrovských snídaní, které patřily k izraelské tradici. Slunce se teprve vyškřábalo nad východní kopce, ale Saul s Natalií už hodili batoh do starobylého Landroveru a zamířili pobřežní cestou k severu. Čtyřicet minut nato dorazili do přístavu Haifa, který se rozkládal pod horou Carmel. „Hlava tvá zdobí tě jak Carmel, tvé lokny purpurové jsou,“ pronesl Saul do silného větru.

„Pěkné,“ řekla Natalie. „Šalamounova píseň?“

„Píseň písní,“ odvětil Saul.

Když se přiblížili k severnímu okraji Haifské zátoky, nápisy oznámily Akko, překlad zněl Acre i Svatý Jan z Acre. Natalie se obrátila k západu, kde se v bohatém ranním světle třeptily bílé zdi města. Čekal je teplý den.

Úzká cesta se spojila s dálnicí Akko-Nahariyya, která vedla do Kibbudzu, kde jim pokynul ospalý strážný. Minuli zelená pole a komplex Kibbudzu a zastavili u velké čtverhranné budovy s nápisem, který hlásal hebrejsky a anglicky: LOHAME HAGETA OT, Dům bojovníků ghetta. Pod slovy našli otevírací dobu. Objevil se nějaký mužik, kterému chyběly tři prsty na pravé ruce a hebrejsky promluvil se Saulem. Saul mu vložil do ruky nějaké peníze a muž je odvedl dovnitř. Usmíval se na Natalii a dokola opakoval Shalom.

„Toda raba,“ odvětila Natalie, když vstoupili do tmavé místnosti. „Boker tov.“

„Shalom.“ Mužik se usmál. „L'hitra' ot.“

Natalie ho sledovala, jak odchází, pak zamířila mezi skleněné vitríny s deníky, rukopisy a památkami na odpor beznadějněho varšavského ghetta. Fotografie na zdech předváděly život v ghettu a fašistická zvěrstva, která zničila tamní život. „Je to jiné než v Yad Vashemu,“ řekla. „Není z toho cítit stejný útlak. Možná proto, že tady mají vyšší strop.“

Saul si vytáhl nízkou lavičku, posadil se a zkrčil nohy. Vlevo odložil hromádku spisů, vpravo malý stroboskop na baterie. „Lohame Hageta ot je zasvěceno myšlence odporu a nikoliv vzpomínkám na holocaust,“ prohlásil.

Natalie stála a zírala na fotografii rodiny, která leze z dobytčáku a vedle nich leží na hromadě jejich majetek. Rychle se obrátila. „Mohl byste mě hypnotizovat, Saule?“

Saul si upravil brýle. „Mohl. Trvalo by to mnohem déle. Proč?“

Natalie pokrčila rameny. „Asi bych ráda zjistila, jaké to je. Zdá se, že to dokážete tak... snadno.“

„Léta praxe,“ vysvětlil Saul. „Celá léta jsem používal formu autohypnózy, abych bojoval s migrénou.“

Natalie sebrala spis a podívala se na odstavec o mladé ženě. „Skutečně to pochází z vašeho podvědomí?“

Saul si promnul tvář. „Existují úrovně podvědomí,“ řekl. „Na určité úrovni se jednoduše snažím získat vzpomínky, které tam čekají. Snažím se... asi byste řekla, že se snažím odblokovat bloky. Jinými slovy se snažím uvolnit a soucítit s lidmi, kteří zažili stejné věci.“

Natalie se rozhlédla kolem. „A pomáhá to?“

„Pomáhá. Zvláště při vnímání biologických dat.“

„Kolik času zbývá?“ zeptala se.

Saul se podíval na hodinky. „Asi dvě hodiny, ale Shmuelik slíbil, že nepřivede turisty, dokud neskončím.“

Natalie sebrala těžkou kabelku. „Projdu se a začnu porovnávat informace z Vídně.“

„Shalom,“ řekl Saul. Když osaměl, pečlivě přečetl tři spisy. Pak se otočil a spustil malý stroboskop. Nastavil čas.

Metronom tikal a doplňoval pulzující světlo. Saul se úplně uvolnil, vyprázdnil hlavu, soustředil se pouze na pravidelné blikání a otevřel svou mysl jiné době a jinému místu.

Na zdech kolem ho pozorovaly blede obličeje, dívaly se na něj přes kouř a plameny celých let.

Natalie stála před čtverhrannou budovou a sledovala mladé členy Kibbudzu, jak spěchají za svou prací, sledovala náklad dělníků, kteří míří na pole. Saul jí vyprávěl, že tento Kibbutz založili lidé z varšavského ghetta a polských koncentračních táborů, ale většina dělníků, které tady viděla, patřila k Sabrům - rodilým Izraelcům. Byli štíhlí a opálení jako mladí Arabové.

Pomalou přešla na okraj pole a posadila se do stínu jediného eukalyptu. Na poli pulzovalo zavlažovací zařízení a přinášelo hypnotický rytmus podobný Saulovu metronomu. Natalie vylovila z kabely láhev piva Maccabee a otevřela ho novým švýcarským nožem. Bylo teplé, ale velmi dobré. Hodilo se k netypickému teplému dni, zavlažovacímu zařízení, vůni mokré hlíny a rostlin.

Představa, že se vrátí do Spojených států, jí sevřela žaludek a zrychlila srdce. Na hodiny a dny po smrti Roba Gentryho si vzpomínala jen mlhavě. Vybavila si plameny, tmu, blikající světla a sirény. Jako by to byl sen. Vzpomínala, jak proklínala Saula a obviňovala ho, že nechal Robovo tělo ležet za tím prokletým domem, vzpomínala, jak ji Saul nesl tmou. Vzpomínala na bolest v noze, která ji znovu a znovu budila z bezvědomí. Připomínala plavce, který se potápí a vynořuje z rozbouraného moře. Vybavila si - alespoň tomu věřila - staršího muže jménem Jackson, který nesl přes rameno bezvládné tělo Marvinu Gayleho. Saul jí později prozradil, že byl Marvin - když se té noci v temných uličkách mezi řvoucími sirénami rozešli - v bezvědomí, ale žil.

Vzpomínala, jak ležela v parku na lavičce a Saul telefonoval z veřejného automatu. Pak přišlo denní světlo - chladné, šedé, šero - a Natalie ležela na korbě auta mezi podivnými lidmi. Saul seděl vpředu s člověkem, kterého později poznala jako Jacka Cohena, velitele jednotky Mossadu na Izraelském velvyslanectví ve Washingtonu.

Následujících osmačtyřicet hodin nedokázala rozlišit. Pokoj v motelu. Utišující prostředky na zlomený kotník. Doktor, který jí přiložil zvláštní nafukovací dlahu. Plakala pro Roba, ve spánku volala jeho jméno. Křičela, když si vzpomněla na zvuk kulky, která zasáhla ústa bílé obludy jménem Vincent, když si vzpomněla na krvavý šedý mozek na zdi. Její duši spalovaly šílené oči té staré ženy. „Sbohem, Nino. Ještě se uvidíme.“

Saul jí později vyprávěl, že v životě tak tvrdě nepracoval jako během těch osmačtyřiceti hodin, kdy rozmlouval s Jackem Cohenem. Zjizvený, bělovlasý agent nedokázal přijmout celou pravdu, takže ho musel přesvědčit pomocí lži. Nakonec uvěřil, že se Saul, Natalie, Aaron Eshkol a pohřešovaný šéf jeho oddělení jménem Levi Cole zapletli do něčeho velkého a osudného, do věcí, které se týkají vysokých washingtonských pohlavářů a bývalého fašistického plukovníka.

Velvyslanectví a Cohenovi nadřízení v Tel Avivu jim moc nepomohli, ale v neděli ráno, čtvrtého ledna, překonala dodávka se Saulem, Natalií a dvěma americkými Izraelci Mírový most přes Niagarské vodopády ve státě New York a zamířila k Niagarským vodopádům v Kanadě. Pět dnů nato odletěli z Toronta do Tel Avivu s novými dokumenty.

Následující dva týdny přinesly jen dvě věci. Druhý den pobytu v Izraeli se nevysvětlitelně zhoršil její kotník a

vyskočila jí horečka. Jen matně si vzpomínala na krátký let soukromým letadlem do Jeruzaléma, kde Saul kontaktoval staré známé, aby jí našel pokoj v nemocnici Hadassah-Hebrej. Sám se ten týden podrobil operaci ruky. Natalie tam strávila pět dnů. Během tří posledních dnů si vzala berle a při úsvitu a soumraku navštívila synagogu, kde pozorovala barevná okna, která vytvořil Marc Chagall. Cítila se ospale, jako by celé tělo dostalo velkou dávku novocainu. Každou noc zavřela oči a spatřila, jak ji pozoruje Rob Gentry. V modrých očích objevila chvilkový triumf, pak se objevilo ostří a...

Natalie dopila pivo a vrátila láhev do tašky. Když pila, zatímco ostatní pracovali, přepadl ji pocit viny. Vyndala první hromádku spisů: řadu fotokopii obrázků a psaných informací o Vídni dvacátých a třicátých let, policejní zprávy, které přeložili Wiesenthalovi spolupracovníci, tenký životopis Niny Draytonové, který nařukal zesnulý Francis Harrington a Saul doplnil nečitelnými poznámkami. Natalie zavzdychala a dala se do práce.

Odpoledne zamířili k jihu a zastavili se v Haifě na pozdní oběd. Spěchali, než všude zavrou kvůli sabbathu. U stánku na ulici HaNevi' im si koupili falafely, které chroupali po cestě do rušného přístavu. Přitočilo se k nim několik šmelinářů a začali jim nabízet zubní pastu, džiny a hodinky Rolex. Ale Saul vyšťekl něco hebrejsky a obchodníci se stáhli. Natalie se opřela o zábradlí a sledovala pohyb velké nákladní lodě.

Pak promluvila: „Jak dlouho bude trvat, než se vrátíme do Ameriky, Saule?“

„Za tři týdny budu připraven. Možná dříve. Kdy si myslíte, že budete připravená vy?“

„Nikdy,“ odpověděla Natalie.

Saul přikývl. „Ale kdy se budete chtít vrátit?“

„Kdykoliv,“ připustila Natalie. „Vážně, čím dříve, tím lépe.“ Těžce vydechla. „Ježíši, když si představím, že se vrátím, podlamuji se mi kolena.“

„Ano,“ souhlasil Saul. „Ten pocit je stejný. Projdeme skutečností a předpoklady a zjistíme, jestli má náš plán nějaké slabiny.“

„Já jsem slabina,“ přiznala Natalie tiše.

„Ne,“ upozornil ji Saul a podíval se na vodu. „Dobrá, budeme předpokládat, že Aaron měl přesné informace a střed skupiny tvoří - minimálně - pět lidí: Barent, Trask, Colben, Kepler a ten evangelík jménem Sutter. Sledoval jsem, jak Oberst zabil Traska. Budeme předpokládat, že činy Melanie Fullerové odstranily pana Colbena. Takže zůstane tříčlenná skupina.“

„Čtyř, pokud počítáte Haroda,“ upozornila ho Natalie.

„Ano,“ souhlasil Saul, „víme, že zřejmě pracuje s Colbenovými lidmi. Takže jsou čtyři. Možná ještě agent Haines, ale tuším, že není iniciátorem, ale pouhým instrumentem. Otázka zní: Proč Oberst zabil Traska?“

„Odplata?“ navrhla Natalie.

„Snad, ale mám dojem, že je v tom hra o moc. Budeme předpokládat, že celá šaráda ve Philadelphii měla za úkol najít Obersta a nikoliv tu Fullеровou. Barent mě nechal žít jen proto, že mám být zbraní namířenou na Obersta. Ale proč mě nechal žít Oberst... a přidal do rovnice vás a Roba?“

„Aby udělal zmatek? Nějaká klíčka?“

„Možná,“ souhlasil Saul, „ale vraťme se k původnímu předpokladu a přiznejme si, že nás nepřímo využíval. Jensen Luhar byl nepochybně pomocníkem Williama Bordena v Hollywoodu. Jack Cohen potvrdil Harringtonovy poznámky. Luhar se vám představil v letadle. Nemusel, pokud Oberst nechtěl, abychom věděli, jak s námi manipuluje. A Oberst si dal dost práce s tím, aby přesvědčil Barentovy a Colbenovy lidi, že jsem zemřel při explozi a požáru ve Philadelphii. Proč?“

„Má pro vás další úkol,“ odpověděla Natalie.

„Přesně tak. Ale proč nás nepoužil přímo?“

„Možná to pro něj bylo moc obtížné,“ řekla Natalie. „Zdá se, že se tyto duševní upíři musí dostat do vaší blízkosti. Možná nebyl ani ve Philadelphii.“

„Byli tam jen vycvičení sluhové,“ souhlasil Saul. „Luhar, chudák Francis a jeho bílý pomocník Tom Reynolds. Právě Reynolds na vás zaútočil na Štědrý den před domem slečny Fullerové.“

Natalie zalapala po dechu. Nic takového ještě neslyšela. „Proč to říkáte?“

Saul si sundal brýle a otřel sklička cípem košile. „Jaký měl celý útok cíl kromě toho, aby vás a Roba svedl na správnou stopu? Oberst vás chtěl poslat na scénu do Philadelphie, až začne poslední vystoupení s Colbenovými lidmi.“

„To nechápu,“ přiznala Natalie a zavrtěla hlavou. „Jak do toho zapadá Melanie Fullerová?“

„Budeme dále předpokládat, že slečna Fullerová nespolečupracuje ani s Oberstem, ani s jeho nepřáteli,“ pokračoval Saul. „Získala jste dojem, že o těchto skupinách něco věděla?“

„Ne,“ řekla Natalie. „Zmínila se jen o Nině... předpokládám, že myslela Ninu Draytonovou.“

„Ano. Sbohem, Nino. Ještě se uvidíme. Ale pokud budeme sledovat Robovu logiku... a nevidím důvod, proč bychom to neudělali... Melanie Fullerová zastřelila Ninu Draytonovou v Charlestonu. Proč by si potom myslela, že jste agentem mrtvé ženy?“

„Protože je bláznivá, je úplně šílená,“ odpověděla Natalie. „Měl jste ji vidět, Saule. Měla tak... odporné oči.“

„Doufáme, že v tom to vězí,“ souhlasil Saul. „Přestože je Melanie Fullerová možná nejvíc nebezpečná, její šílenství nám může posloužit. A co náš pan Harod?“

„Kéž by zemřel,“ zasyčela Natalie a vzpomněla si na vlhkou a nepříjemnou přítomnost jeho myšlenek.

Saul přikývl a nasadil si brýle. „Ale Harodovu kontrolu někdo přerušil - stejně jako před čtyřiceti lety Oberstovu kontrolu nade mnou. A výsledek? Oba máme na ten zážitek vzpomínku a cítili jsme ty cizí... co, myšlenky?“

„Ne tak docela,“ oponovala Natalie. „Pocity. Osobnost.“

„Ano,“ souhlasil Saul, „ale ať je takový přenos způsoben čímkoliv, zůstal vám jasný dojem, že Tony Harod nedokáže Použít svou schopnost na muže.“

„Byla jsem si tím jistá,“ souhlasila Natalie. „Jeho city k ženám byly zvrhlé, ale cítila jsem, že dokáže... zaútočit... jen na ženy. Jako bych byla jeho matkou a on měl se mnou styk, aby něco dokázal...“

„Přesvědčivě freudovský problém,“ přikývl Saul, „ale popojdeme a přijmeme váš pocit, že Harod zvládne jen ženy. Pokud je to pravda, pak má to obluďné hnízdo nejméně dvě slabiny - mocnou ženu, která nepatří ke skupině a je úplně šílená, a muže, který k nim možná patří, ale nedokáže svou schopnost aplikovat na muže.“

„Skvělé,“ vykřikla Natalie. „Pokud to je všechno pravda, co z toho vyplývá?“

„Zůstane stejný plán, který jsme probrali v únoru,“ doplnil Saul.

„Při kterém přijdeme o život,“ doplnila Natalie.

„Dost možná,“ připustil Saul, „ale jestli máme s těmi jedovatými tvory zůstat v bažině, chcete strávit zbytek života čekáním, kdy vás kousnou, nebo se necháte kousnout, zatímco po nich půjdeme?“

Natalie se zasmála. „Pěkná volba, Saule.“

„Je jediná, kterou máme.“

„No, jdeme si pro pytel a budeme nacvičovat chytání hadů,“ dodala Natalie. Podívala se na zlatou kupoli svatyně Baha na hoře Carmel a obrátila se k nákladní lodi, která mizela na moři. „Víte,“ řekla, „nedává to žádný smysl, ale zdá se mi, že by se to Robovi líbilo. To plánování. To napětí. Přestože je to úplně šílené a odsouzené k záhubě, našel by v tom určitý humor.“

Saul se dotkl jejího ramena. „Tak se dáme do bláznivého plánování,“ poznamenal, „a nenechme Roba na holičkách.“ Společně přešli na ulici Jaffa, kde na ně čekal jejich Landrover.

Tricet osm - Melanie

Návrat domů byl příjemný.

Přestože jsem měla soukromý pokoj v uzavřeném křídle a všichni zaměstnanci mi sloužili, nemocnice mě začala unavovat. Konečně neexistuje lepší místo než domov. Domov pozvedne ducha a pomůže procesu hojení.

Před lety jsem četla o takzvaném oddělení od těla, které údajně prožili umírající pacienti a nešťastníci, kteří se dostali na operačním stole do klinické smrti, než je vzkřísili. Nevěnovala jsem takovým historkám žádnou pozornost - považovala jsem je za další absurdní senzace, které jsou v dnešní době tak běžné. Ale když jsem se probrala v nemocnici, prožila jsem přesně takový pocit. Chvilí se mi zdálo, že se vznáším u stropu mého pokoje, nic nevidím, ale všechno cítím.

Vnímala jsem povadlé, zkroucené tělo na posteli a senzory, trubičky a jehly, které k němu připojili. Vnímala jsem pobíhající sestry, doktory, zřízence a další lidi, kteří se snažili udržet mé tělo při životě. Když jsem konečně znovu vstoupila do světa zraku a sluchu, pochopila jsem, že se dívám očima okolních lidí, slyším jejich ušima. A kolik jich bylo! Nikdy jsem nedokázala - ani Willi, ani Nina - tak dokonale Použít vjemy víc než jednoho člověka. Přestože bylo s určitými zkušenostmi možné Použít jednoho cizince a udržet pod kontrolou vycvičeného sluhu, s větší snahou a zkušeností bylo dokonce možné Použít dva cizince a rychle přeskakovat sem a tam, takto jasný zrak, sluch a hmat byl naprosto ojedinělý. Víc než to, Používání ostatních znamenalo, že nás tito lidé vnímají, takže jsme je museli zničit nebo nakonec uzamknout všechny jejich vzpomínky. Je to jednoduchý proces, ale dotyčným se objeví nevysvětlitelná díra ve vzpomínkách. Teď jsem Používala půl tuctu pohledů a věděla, že mě ti lidé nevnímají.

Ale mohla jsem je Používat? Opatrně jsem to zkusila, nechala sestru zvednout sklenku, zřízence zavřít dveře, pomohla lékaři, aby vyslovil věci, které by nikdy neřekl. Nikdy jsem se nezapojila natolik, abych ovlivnila jejich lékařský úsudek. Nikdo z nich mou přítomnost nevycítil.

Dny mýjely. Zjistila jsem, že přestože mé tělo leží v kómatu a při životě ho drží stroje a lidé, přestože mě omezuje nepředstavitelně malý prostor, ve skutečnosti jsem schopná putovat a zkoumat. Nikdy jsem nic takového nedokázala, ani se mi o tom nesnilo. Opustím pokoj a dívám se očima mladé sestry, cítím její zvířecí sílu a vitalitu, ochutnám žvýkačku Spearmint v jejích ústech a na konci chodby přeskočím dál, aniž bych svou mladou sestru ztratila! Přeskočím do myšlenek primáře chirurgického oddělení, sjedu s ním výtahem, nastartuji jeho Lincoln Continental a zamířím k deset kilometrů vzdálenému předměstí a čekající manželce... a pořád se přitom držím své sestry, pomocnice v chodbě, lékaře, který kontroluje rentgenové snímky jedno patro pode mnou, druhého lékaře, který stojí v mém pokoji a prohlíží si mé komatózní tělo. Vzdálenost přestala omezovat mou Schopnost. Desetiletí jsme s Ninou žasly nad Williho schopností Použít své lidi na větší vzdálenosti než my. Ale teď jsem byla mnohem mocnější.

A moje síla každým dnem rostla.

Druhý den, právě když jsem zkoušela nové vjemy a schopnosti, se vrátila rodina. Rusovlasého, vysokého muže ani hubenou blondátou ženu jsem nepoznala, ale podívala jsem se očima recepční a spatřila tři děti. Okamžitě jsem je poznala. Děti z parku.

Rusovlasý muž se na mě podíval a vypadal vyplašeně. Ležela jsem na oddělení intenzivní péče, které tvoří síť kulatých pokojků a uprostřed leží sesterna. Tuto síť ještě víc svírá síť nitrožilních kapaček a senzorů. Doktor odvedl rusovlasého muže od průhledné přičky, která poskytovala pohled na - jak říkala moje sestra - I.C.

„Jste člen rodiny?“ zeptal se lékař. Byl to schopný odborník s hřívou šedivějších vlasů. Jmenoval se doktor Hartman, a kdykoliv se do jeho blízkosti dostala některá ze sester, ucítila jsem jejich radost, touhu a respekt.

„Ach, ne,“ odvětil velký muž. „Jmenuji se Howard Warden. Našli jsme ji... vlastně ji včera ráno našly děti, jak bloudí po našem... ach... dvorku. Zhroutila se, když...“

„Ano, ano,“ přikývl doktor Hartman, „četl jsem zprávu, kterou jste předali naší sestře. Nemáte tušení, co je ta paní zač?“
„Ne, měla na sobě jen župan a noční košili. Děti říkaly, že ji spatřily, jak vylezla z lesa, když si...“
„A ani netušíte, odkud přišla?“
„Ach-ach,“ vydechl Warden. „Byl jsem... no, nezavola jsem policii. Asi jsem měl. Já a Nancy jsme tady pár hodin čekali, a když bylo zřejmé, že... ta stará paní... ne... tím chci říct, že se její stav stabilizoval... šli jsme domů. Měl jsem dovolenou. Chtěl jsem dnes ráno zavolat policii, ale napadlo mě, že se nejprve podívám, jak se jí vede...“
„Už jsme policii informovali,“ lhal doktor Hartman. Tehdy jsem ho Použila poprvé. Bylo to snadné, jako bych si natáhla starý oblíbený kabát. „Přišli sem a vše sepsali. Zdálo se, že netuší, odkud slečna Doeová přišla. Nikdo neohlásil pohřešovanou příbuznou.“
„Slečna Doeová?“ vydechl Howard Warden. „Ach, jako Jane Doeová. Dobrá. No, je to pro nás tajemství, doktore. Žijeme nějaké tři kilometry v parku a podle toho, co děti říkají, nepřišla ani po příjezdové cestě.“ Obrátil se k jednotce intenzivní péče. „Jak je jí, doktore? Vypadá... no... hrozně.“
„Prodělala silnou mrtvici,“ odvětil doktor Hartman.
„Možná jich bylo několik.“ Když spatřil Howardův prázdný pohled, pokračoval: „Utrpěla to, čemu říkáme MP, mozková příhoda. Dříve se tomu říkalo krvácení do mozku. Následuje chvilkové odříznutí kyslíku do mozku. Pokud můžeme určit, problém, který jsme lokalizovali v pravé polovině mozku této pacientky, měl za následek narušení mozkové a neurologické funkce. Veškeré následky jsou vidět na levé straně - pokleslé víčko, ochrnutí končetin - ale do určité míry to může být dobré znamení, neboť aphasie... problémy řeči... je většinou spojována s nehodou v levé polovině mozku. Provedli jsme EEG a CAT, a abych byl upřímný, výsledky jsou poněkud matoucí. Zatímco CAT potvrdil možnou překážku ve střední mozkové tepně, výpis EEG ničemu takovému nenapovídá...“
Ztratila jsem zájem o lékařské výrazy a vrátila se do haly k recepci ve středních letech. Postavila jsem ji a poslala ke třem dětem. „Ahoj,“ řekla, „vsadím se, že vím, koho jste přišli navštívit.“
„Nemůžeme dovnitř,“ postěžovala si šestiletá holčička, která zpívala při východu slunce písničku Hey Jude. „Jsme moc malí.“
„Ale vsadím se, že vím, koho byste rádi viděli,“ prohlásila recepční s úsměvem.
„Chtěl bych navštívit tu hodnou paní,“ prohlásil malý chlapec. V očích se mu objevily slzy.
„Já ne,“ prohlásila nejstarší holčička tvrdohlavě.
„Já taky ne,“ připojila se její šestiletá sestra.
„Proč ne?“ zeptala jsem se. Zranilo mě to.
„Protože je divná,“ odvětila starší dívka. „Zdálo se mi, že se mi líbí, ale když jsem se včera dotkla její ruky, bylo to divný.“
„Co myslíš tím divný?“ zeptala jsem se. Recepční měla tlusté brýle, takže jsem viděla rozmazaně. Nikdy jsem brýle nepotřebovala, jen na čtení.
„Divný,“ zopakovala dívka. „Zvláštní jako hadí kůže nebo něco takového. Rychle jsem ji pustila, ještě než se jí udělalo špatně, ale jako bych věděla, že je vážně zlá.“
„Jo,“ souhlasila její sestra.
„Buď zticha, Allie,“ přerušila ji starší dívka. Bylo vidět, jak lituje, že se mnou mluví.
„Mně se ta hodná paní líbila,“ ozval se pětiletý chlapec. Vypadal, jako by před návštěvou nemocnice plakal. Pozvala jsem dívky dál od chlapce, směrem k recepčnímu pultu. „Pojďte sem, holčičky. Něco pro vás mám.“ Prohrabala jsem zásuvku a vytáhla dva pepermintové bonbóny v celofánu. Když starší dívka natáhla ruku, pevně jsem jí sevřela zápěstí. „Nejprve ti budu číst budoucnost,“ zasyčela recepční.
„Pusťte,“ zašeptala dívka.
„Drž zobák,“ zasyčela jsem. „Jmenuješ se Tara Wardenová. Tvá sestra se jmenuje Allison. Obě bydlíte ve velkém kamenném domě na kopci v parku a říkáte mu hrad. A brzy vám v noci vlez do pokoje velká zelená obluda s ostrými žlutými zuby a rozseká vás na malé kousíčky - obě dvě - a ty kousíčky sežere.“
Dívky ustoupily, bledé obličeje, široce roztážené oči. Poklesla jim čelist, poznala jsem strach a hrůzu.
„A jestli to někomu řeknete... otci, matce, někomu,“ zasyčela recepční, „přijde ta příšera už dnes večer!“
Dívky se dopotácely k židlím a pozorovaly ženu, jako by se dívaly na hada. Minutu nato vstoupil starší pár a zeptal se na cestu do nějakého pokoje. Nechala jsem recepční, ať se vrátí do svého roztomilého, jednoduchého a trochu nepřijemného já.
Nahoře přestal doktor Hartman vyprávět Howardovi Wardenovi o mém stavu. Vrchní sestra Oldsmithová zkontrolovala dole v chodbě léky pro pacienty a několikrát pečlivě prošla mističku s nápisem slečna Doeová. V mém pokoji byla mladá sestra Sewellová a něžně mě myla studenou žínkou, málem uctivě masírovala mou pokožku. Byl to jen vzdálený pocit, ale to, jak se o mě starají, mě uklidnilo. Vrátit se k rodině bylo příjemné.

Třetí den, vlastně třetí noc, jsem odpočívala... už jsem nespala, pouze nechala myšlenky vznášet, přeskakovaly v náhodném pořadí z jednoho člověka na druhého jako ve snu... a náhle jsem ucítila fyzické vzrušení, jaké jsem nepoznala už mnoho let. Přítomnost muže, paže kolem mého těla, přirážející se podbřišek. Cítila jsem, jak mi buší srdce, jak se má mladá a plná nadra tisknou na jeho hrud; cítila jsem vlastní pevné bradavky, jazyk v ústech. Cítila jsem ruce, které hledají knoflíky sesterské uniformy, zatímco mé ruce rozepínaly jeho pásek, povolily zip a sevřely jeho vzrušené mužství.

Bylo to odporné. Bylo to obscénní. Sestra Connie Sewellová s nějakým lékařem v kumbálu s náhradním oblečením. Protože už jsem stejně spát nemohla, nechala jsem vědomí sklouznout k sestře Sewellové. Uklidňovala jsem se myšlenkou, že nic nepodněcují, jen se účastním. Noc rychle uběhla.

Ani netuším, kdy mě napadlo vrátit se domů. Nemocnice byla důležitá prvních pár týdnů, první měsíc, ale uprostřed února jsem se začala stále častěji obracet k Charlestonu a domovu. Zůstat v nemocnici a neupoutat na sebe pozornost nebylo nijak těžké. Třetí týden mě doktor Hartman přestěhoval do velkého soukromého pokoje v šestém poschodí a většina zaměstnanců měla dojem, že jsem velmi bohatá pacientka, která zasluhuje zvláštní péči. Byla to pravda. Objevil se lékař jménem Markham, který se pořád ptal na můj případ. Každý den přicházel do šestého patra a čenichal kolem jako pes. Poslala jsem doktora Hartmana, aby ho uklidnil. Poslala jsem vrchní sestru Oldsmithovou, aby mu vše vysvětlila. Nakonec jsem vstoupila mužikovi do mozku a uklidnila ho osobně. Ale trval na svém. Za čtyři dny se vrátil a vyptával se sester na zvláštní služby a péči, které se mi dostalo, chtěl vědět, kdo platí speciální léky, testy, CAT a konzultace odborníků. Markham poukazoval na to, že obchodní oddělení nemá žádné záznamy o mém přijetí, žádné formuláře 26479B15-C, žádné počítačové výpisy nákladů, žádné informace o placení. Sestra Oldsmithová a doktor Hartman slíbili, že se příští ráno setkají s naším inkvizitorem, vedoucím nemocniční rady, šéfem obchodního oddělení a dalšími třemi členy komparsu.

Ten večer jsem se připojila k Markhamovi na jeho cestě domů. Schuylkillská dálnice byla plná aut, takže jsem si vzpomněla na silvestrovský večer. Než jsme dorazili na křižovatku s Rooseveltovou silnicí, přinutila jsem přítele zastavit auto na úzké krajnici, spustit výstražná světla, vystoupit a postavit se před Chrysler. Nechala jsem ho tam stát déle než minutu. Škrábal se na plešaté hlavě a přemýšlel, co má s autem. Když nadešla doba, vše bylo jasné. V pěti proudech se řítily auta. Na vnitřní straně uháněl obrovský nákladník.

Náš úředník udělal tři dlouhé skoky. Ani jsem nezaznamenala řev klaksonu, nespatriła šokovaný výraz na tváři řidiče rychle se blížícího kamiónu, neucítila přeskakující Markhamovy myšlenky. Náraz mě odhodil k jiným lidem. Vyhledala jsem sestru Sewellovou a ucítila její snahu prohodit si směnu, aby se dostala k mladému lékaři.

V tu dobu pro mě čas nic neznamenal. Přeskakovala jsem časem dopředu a dozadu, dokázala jsem to stejně lehko jako přecházet z jednoho člověka ke druhému. Obzvlášť ráda jsem znovu prožívala ta léta v Evropě s Ninou a naším novým přítelem Wilhelmem.

Vzpomínala jsem na chladné letní večery, kdy jsme se procházeli po stylové Ringstrasse, kde se procházeli v nejlepším oblečení všichni, kdo ve Vídni něco znamenali. Willi zbožňoval kino Colosseum na Nussdorferstrasse, ale dávali tam jen nudné filmy s německou propagandou, takže jsme s Ninou mladého průvodce většinou přesvědčily, abychom šli do kina Krüger, kde promítali americké gangsterky. Vzpomínala jsem, jak jsem se smála na představení, kde Jimmy Cagney vykřikoval slova ošklivým rakousko-německým jazykem v prvním dabovaném filmu, jaký jsem kdy viděla. Smála jsem se, až mi tekly slzy.

Nakonec jsme často zašli do Reiss-Barru poblíž Kärntnerstrasse, zdravili skupinky mladých lidí a uvolnili se v pohodlí kožených křesel. Radostně jsme vnímali hru světla, které se odráželo od mahagonu, skla, chromu, od zlacených a mramorových stolků. Občas se tady zastavily stylové prostitutky z blízké Krügerstrasse s doprovodem a dodaly večeru odvážný a zakázaný nádech.

Často jsme naši noc ve městě zakončili návštěvou Simplu, nejlepšího kabaretu ve Vídni. Podnik nesl dlouhé jméno Simplicissimus a bylo jasné, že patří dvěma Židům - Karlu Frakasovi a Fritzovi Grunbaumovi. Když začali později dělat hnědé košile na ulicích starého města výtržnosti, tito dva komici hostili lidi, kteří se smáli jejich satirickým scénkám o nacistických stereotypy, které se šířily společnostmi, nebo se hádali o důležité postoje fašistické doktríny a zdravili psy, kočky a kolemjdoucí svým „Sieg Heil“. Vzpomínám, jak řval Willi smíchy, až mu tekly po červených tvářích slzy. Jednou se smál tak dlouho, až se začal dusit a Nina ho udeřila silně do zad a podala mu naše sklenky šampaňského. Pár let po válce se Willi na jednom z našich setkání - nedokážu si vybavit, které to bylo - krátce zmínil, že Frakas i Grunbaum zemřeli v jednom z koncentračních táborů, kde Willi sloužil krátce předtím, než ho převedli na východní frontu.

Nina byla v těch dnech krásná. Blondaté vlasy měla ostříhané a natočené podle poslední módy. Díky dědictví si mohla dovolit nejkrásnější hedvábné šaty z Paříže. Zvlášť jasné se mi vybavují jedny zelené šaty s hlubokým výstřihem. Jemný materiál obepínal malá ňadra, zelená látka zvýraznila její růžové tváře a krémovou pleť a zvláštním způsobem doplnila její modré oči.

Nevím, kdo z nás to první léto vymyslel Hru, ale vybavuje se mi vzrušení a napětí té děsivé honičky. Střídavě jsme používali různé lidi - naše známé, přátele vyhlédnutých obětí. Byla to chyba, kterou už jsme nikdy neudělali. Příští léto jsme se vrhli na Hru ještě upřímněji. Seděli jsme v hotelových pokojích na Josefstadterstrasse a používali jediného pěšáka - hloupého sedláka s tlustým krkem, kterého nikdy nechytily, ale Willi se ho později zbavil. Skutečnost, že jsme se všichni tři dostali do jediného mozku a cítili stejné zážitky, byla mnohem intimnější a mnohem vzrušující než sexuální styk, jaký bychom mohli prožít.

Vzpomínám na léto, které jsme strávili v Bad Ischl. Nina si dělala legraci ze stanice, kde jsme přestupovali na cestě z Vídně - malá vesnice jménem Attnang-Puchheim. Rychlým opakováním slova Attnang-Puchheim jsme získali zvuk jedoucího vlaku. Smáli jsme se, až už jsme nemohli. Pak jsme začali znovu. Vzpomínám na káravé pohledy staré vdovy, která seděla přes uličku proti nám.

Právě v Bad Ischl jsem se ocitla jednou odpoledne v kavárně Zauner. Jako vždy jsem se vydala na jazykový kurz, ale učitel byl nemocný, a když jsem se vrátila do kavárny, kde na mě Willi a Nina vždycky čekali, náš stůl byl prázdný. Vrátila jsem se do hotelu na Esplanade, kde jsme s Ninou bydlely. Vzpomínám, jak jsem byla zvědavá, jakou výmluvu si přátelé vymyslí, proč na mě nečekali. Odemkla jsem dveře a došla do obývacího pokoje, pak jsem zaslechla zvuky z její ložnice. Nejprve mi připadaly smutné a rozběhla jsem se k jejímu pokoji. Naivně jsem si myslela, že pomohu pokojské nebo člověku, který se cítí špatně.

Byla to Nina a Willi. Samozřejmě. Špatně se necítili. Vzpomínám, jak měla Nina v matném světle hnědých závěsů bledá stehna, viděla jsem Williho bledý poskakující zadek. Stála jsem tam celou minutu a dívala se. Pak jsem pomalu odešla z apartmá. Williho obličej byl celou tu dlouhou minutu schovaný, tiskl se k jejímu rameni a přerovnému polštáři, ale Nina ke mně najednou obrátila tvář a já spatřila ty průzračné modré oči. Jsem si jistá, že mě viděla. Ale nenechala toho, nepřestala rytmicky hekat jako nějaké zvíře, její otevřená, růžová ústa bez přestání sténala.

V polovině března jsem rozhodla, že nadešla doba, abych opustila nemocnici a Philadelphii a zamířila domů. Musela jsem přinutit Howarda Wardena, aby se postaral o detaily stěhování. Přestože vybral všechny úspory, dokázal dát dohromady jen dva a půl tisíce dolarů. Ten člověk nikdy pořádně nespořil. Ale Nancy zrušila účet, kam uložila peníze z pozemku své matky, a dostala slušných osmačtyřicet tisíc. Šetřila na vysokou školu svých dětí, ale to už teď nebylo důležité.

Poslala jsem doktora Hartmana navštívit jejich hrad. Howard a Nancy čekali ve svých pokojích a doktor zatím navštívil ložnici holčiček. Přinesl si dvě injekční stříkačky. Potom se postaral o veškeré detaily. Vzpomněla jsem si na příjemnou paseku v lese Fairmont Parku, jednu míli směrem k železničnímu mostu. Howard s Nancy nakrmili ráno pětiletého Justina a - díky mému silnému výcviku - nepoznali nic zvláštního. Jen občasný záblesk poznání, jaký prožijete ve snech, kdy si náhle uvědomíte, že jste se zapomněli obléknout a sedíte nízko ve škole či na nějakém veřejném místě. Sny pominuly. Howard a Nancy si zvykli mít jen jediné dítě a měli radost, že jsem k nezbytným činům nepoužila Howarda. Pokud se neobjeví trauma či zášť, výcvik je vždycky snazší a mnohem úspěšnější.

Svatba doktora Hartmana a vrchní sestry Oldsmithové byla skromná. Konala se u smírčího soudu Philadelphie a zúčastnila se jen sestra Sewellová, Howard, Nancy a Justin. Zdálo se mi, že jim to spolu sluší, ale někteří říkají, že sestra Oldsmithová má hrubý a smutný obličej.

Když jsem zařídila stěhování, doktor Hartman přispěl do společného fondu. Prodat cenné papíry a investice do pozemků chvíli trvalo, stejně tak bylo těžké zbavit se toho absurdního nového Porsche, kterého si tak cenil. Ale když založil účty na placení alimentů jeho dvěma bývalým manželkám, dokázal do našeho podniku vložit hezkých 185 600 dolarů. Pokud uvážíte, že doktor Hartman půjde brzy do důchodu, peníze stačily na základní výdaje blízké budoucnosti. Ale bohužel to neřešilo problém, za co koupit můj starý dům nebo dům pana Hodgese. Už jsem neměla zájem, aby přes dvůr bydleli cizí lidé. Wardenovi byli blázni a nezaložili dětem žádnou pojistku. Howard si založil životní pojistku na 10 000 dolarů, ale taková částka byla směšná v porovnání s cenami nemovitostí v Charlestonu.

Nakonec nám přinesl nejlepší řešení majetek dvaosmdesátileté matky doktora Hartmana. Byla úplně zdravá a žila v Palm Springs. V Popeleční středu byl doktor právě na sále, když se dozvěděl o její náhlé embolii. Hned odpoledne odletěl na západní pobřeží. Pohřeb se konal v sobotu, sedmého března. Kvůli několika právním problémům se vrátil až ve středu jedenáctého března. Neviděla jsem důvod, proč by se Howard neměl vrátit stejným letadlem. První nabídka za dům činila něco přes čtyři sta tisíc dolarů. Týden nato, v den svatého Patrika, jsme se stěhovali na jih.

Než jsme opustili sever, museli jsme dořešit ještě pár maličkostí. Život s mou rodinou byl příjemný. Byl to Howard, Nancy a malý Justin, potom naši budoucí sousedé - doktor Hartman, sestra Oldsmithová a slečna Sewellová. Ale cítila jsem, že chybí jakási bezpečnostní pojistka. Doktor byl malý a hubený muž (sto šedesát centimetrů), zatímco Howard byl dosti vysoký a mohutný, pohyboval se pomalu, pomalu přemýšlel a část jeho váhy měl na svědomí tuk. Potřebovali jsme do naší skupiny ještě jednoho, dva členy, kteří mi pomohou, abych se cítila bezpečně.

Howard přivedl Culleye do nemocnice týden před naším odletem. Byl to obr, měřil nejméně dva metry, vážil alespoň dvě stě osmdesát liber, které - jak bylo vidět - proměnil ve svaly. Culley byl hloupý, nedokázal ani plynule mluvit, ale byl rychlý a obratný jako puma. Howard mi vysvětlil, že Culley pracoval jako zástupce mistra údržby v parku, ale před sedmi lety si šel sednout za zabití. Před rokem se vrátil a dostal u údržby tu nejhorší práci - vytrhával pařezy, boural staré domy, asfaltoval cesty a silnice, odklízel sníh. Culley pracoval, nestěžoval si a už nebyl v podmínce.

Jeho hlava se zužovala z nejširšího místa kolem čelistí k úzkému vrcholu téměř špičaté lebky, kterou mu zdobil tak krátký a hrubý vojenský zástřih, až se zdálo, že navštívil slepého sadistického holiče.

Howard mu prozradil, že se před ním otevírá možnost jedinečného zaměstnání (použil jednodušší slova). Aby ho přivedl do nemocnice, byl můj nápad.

„Tohle bude tvá šéfová,“ prohlásil Howard a ukázal na postel, kde leželo mé zbídačené tělo. „Budeš jí sloužit, chránit ji, jestli budeš muset, dáš za ni život.“

Culley vyrazil zvuk, jako když kašle kočka. „Ta stará babka ještě žije?“ zeptal se. „Připadá mi mrtvá.“

V tu chvíli jsem do něj vstoupila. Ve špičaté lebce se toho ukrývalo jen málo. Základní motivace - hlad, žízeň, strach, pýcha, nenávist a touha potěšit, spojená s mlhavou snahou někam patřit, být milován. Vybrala jsem právě tu poslední potřebu, posílala ji, začala na ní stavět. Culley zůstal sedět v mém pokoji celých osmáct hodin. Když odešel, aby pomohl Howardovi balit, z původního Culleye nezbylo nic. Jen velikost, síla, rychlost a potřeba někoho potěšit. Potěšit mě.

Nikdy jsem se nedozvěděla jeho křestní jméno či příjmení.

Když jsem byla mladá a cestovala, měla jsem jednu slabost. Nedokázala jsem odolat a pořád si kupovala suvenýry. Dokonce i ve Vidni s Willim a Ninou. Moji společníci se začali mému shánění suvenýrů brzy posmívat. Od dob cestování už uplynulo pár let, ale má slabost pro suvenýry nezmizela.

Šestnáctého března večer jsem poslala Howarda a Culleye do Germantownu. Ty smutné uličky na mě působily jako krajina z napůl zapomenutého snu. Moc dobře vím, jak by byl Howard (i přes můj výcvik) v černošské čtvrti nervózní, kdyby ho Culley nedoprovázel.

Věděla jsem, co chci. Vzpomněla jsem si na křestní jméno a popis, nic víc. První čtyři nezletilci, které Howard oslovil, odmítli odpovědět, nebo použili barvitě nadávky. Ale pátý, vyhublý desetiletý chlapec v roztrhané mikině (přestože mrzlo) odpověděl: „Jo, vole, to mluvíš vo Marvinu Gaylovi. Právě vylez z lapáku, ty vole, za podněcování nepokojů nebo něco takového. Co vod Marvinu chceš?“

Howard a Culley získali informace, aniž by na otázku odpověděli. Marvin Gayle žil v prvním patře polorozpadlého domku, který se tiskl mezi dva velké činžáky. Dveře otevřel nějaký malý chlapec a Culley s Howardem vstoupili do obývacího s propadlým gaučem, na kterém se válel růžový přehoz a starožitnou televizi, kde nadšeně vykřikoval moderátor se zelenou kůží. Oloupané zdi, pár náboženských obrázků a fotografie Roberta Kennedyho. Mladá dívka ležela na břiše a pozorovala návštěvníky bez jakéhokoliv zájmu.

Z kuchyně se vynořila velká černoška a osušila si ruce o kostkovanou zástěru. „Co chcete?“

„Rádi bychom hovořili s vaším synem, madam,“ promluvil Howard.

„Vo čem?“ naléhala žena. „Nejste poldové. Marvin nic neudělal. Nechte mého kluka na pokoji.“

„Ne, madam,“ pokračoval Howard falešně, „nic takového. Jen chceme Marvinovi nabídnout práci.“

„Práci?“ Žena se podívala podezřívavě na Culleye, pak se znovu obrátila k Howardovi. „Jakou práci?“

„To je v pořádku, mami.“ Marvin Gayle stál ve dveřích chodby, na sobě jen kraťasy a velké tričko. Měl prázdný obličej a nezaostřené oči, jako by se právě vzbudil.

„Marvine, nemusíš s těma lidma mluvit, jestli...“

„To je v pořádku, mami.“ Ukázal ten mrtvý obličej a zíral na ni tak dlouho, dokud nesklopila oči. Pak se obrátil k Howardovi. „Co chceš, vole?“

„Můžeme si promluvit venku?“ zeptal se Howard. Marvin pokrčil rameny a šel s námi ven. Nevadila mu tma ani mrazivý vítr. Přes matčiny protesty zavřel dveře. Podíval se na Culleye, pak postoupil k Howardovi. Jeho oči ožily. Jako by věděl, co ho čeká, a málem to vítal.

„Nabízíme ti nový život,“ zašeptal Howard. „Úplně nový život...“

Marvin Gayle chtěl promluvit, ale v tu chvíli jsem - patnáct kilometrů daleko - zatlačila. Jeho ústa poklesla a nestačil pronést ani první slovo. Technicky vzato jsem toho chlapce už Použila. Krátce, během těch posledních několika šílených minut, než jsem se rozloučila s Grumblethorpe. Teď to bylo o to snazší. Ale vlastně na tom nezáleželo. To, co jsem ten večer předvedla, bych před nemocí nikdy nedokázala. Dostala jsem se přes filtr Howardových vjemů, současně kontrolovala Culleye, mého doktora a půltucet dalších vycvičených poskoků na mnoha místech, ale pořád jsem dokázala zaútočit s takovou silou, že barevný chlapec zalpal po dechu, zapotácel se, vytřeštil prázdné oči a čekal na můj první povel. Jeho oči už se nedívaly zdrcovaně, ani poraženě. Byl to jasný pohled člověka s poškozeným mozkiem.

Ať už představovalo smutný Marvinův život cokoliv, myšlenky, vzpomínky a malicherné cíle, vše zmizelo. Nikdy jsem takový výcvik, výcvik jedinou ranou, neprováděla. V nemocnici mě masírovala sestra Sewellová, ale mé téměř zapomenuté tělo na nemocničním lůžku teď sevřelo na dlouhou minutu celkové ochrnutí.

Slupka, která kdysi představovala Marvinu Gayleho, teď tiše čekala v mrazivém větru a tmě.

Konečně jsem promluvila Culleyho ústy. Nepotřebovala jsem slova, ale chtěla jsem slyšet svůj hlas, vnímat ho Howardovými ušima. „Jdi se obléknout,“ řekla jsem, „a matce dej toto. Řekni jí, že je to záloha.“ Culley podal mladému černochovi stolarovou bankovku.

Marvin zmizel v domě a o tři minuty později se znovu objevil. Měl na sobě jen džíny, svetr, tenisky a černou koženou bundu. Nepřinesl si žádná zavazadla. Přesně jak jsem chtěla. Nakoupíme mu vhodné šaty, až se přestěhujeme.

Když vzpomínám na léta svého dospívání, nenajdu jedinou chvíli, kdy bychom neměli barevné služebnictvo. Připadalo mi vhodné ten zvyk při návratu do Charlestonu obnovit.

Nedokázala jsem opustit Philadelphii, aniž bych si neodvezla domů nějaký suvenýr.

Konvoj nákladních aut, dvou sedanů a půjčené dodávky s mou postelí a lékařskými přístroji putoval tři dny. Howard vyrazil napřed v rodinném Volvu, kterému Justin říkal Modrý ovál, aby zařídil poslední detaily, vyvětral dům a připravil se na můj návrat domů.

Dorazili jsme dlouho po setmění. Culley mě odnesl nahoru, doprovázel ho doktor Hartman a sestra Oldsmithová nesla láhev s kapačkou.

V ložnici žhnula lampa, Howard sundal přehoz a vyměnil povlečení. Tmavé dřevo na posteli, skříňce a velké skříní vonělo citrónovým leštidlem, na nočním stolku ležely do řady urovnané kartáče na vlasy.

Všichni jsme plakali. Culley mě něžně, téměř uctivě položil na dlouhou postel a na tvářích se mu objevily slzy.

Pootvřeným oknem dovnitř pronikla vůně palm a mimózy.

Přinesli přístroje a zapojili je. Pozorovat zelené světlo osciloskopu v důvěrně známé ložnici bylo zvláštní. Všichni zůstali celou minutu. Doktor Hartman a jeho nová manželka, sestra Oldsmithová, dokončili lékařskou práci, Howard a Nancy, mezi nimi malý Justin, jako by pózovali na rodinnou fotografii, od okna se na mě usmívala sestra Sewellová, ve dveřích stál Culley (v bílé uniformě nemocničního pomocníka nebyl tak velký), a v chodbě Marvin ve fraku s vázankou, vydrhnuté ruce v bílých rukavicích.

Howard narazil na malý problém s paní Hodgesovou. Chtěla vedlejší dům pronajmout, ale v žádném případě prodat. To bylo nepřijatelné.

Ale s tím se vypořádám až ráno. Zatím jsem byla doma - doma - kolem sebe milující rodinu. Spala jsem poprvé za celé týdny. Čekalo nás jen málo problémů - například paní Hodgesová - ale ty vyřídím zítra. Zítra bude jiný den.

Tricet devět - Jedenáct kilometrů nad Nevadou
Neděle, 4. duben 1981

„Přehrajte to ještě jednou, Richarde,“ promluvil K. Arnold Barent.

Kabina upraveného Boeingu 747 ztmavla a velká videoobrazovka se rozsvítila: prezident se obrátil k vyččené otázce, zvedl levou ruku, aby zamával, a zašklebil se. Následoval křik a zmatek. Dopředu poskočil nějaký agent tajné služby a zdálo se, jako by ho neviditelný drát zvedl na špičky. Výstřely byly tiché, nehmotné. V ruce dalšího agenta se zázračně objevil samopal Uzi. Několik mužů srazilo mladíka k zemi. Kamera se přesunula a sklouzla k zhroutené postavě s krví na holé hlavě. Policista ležel tvář k zemi. Agent s Uzim se přikrčil a vyštěkl příkazy jako nějaký dopravní policista. Ostatní bojovali s podezřelým. Vlna agentů zatlačila prezidenta k limuzíně a dlouhé černé auto odrazilo od chodníku. Za sebou nechalo zmatek a řev davu.

„Dobrá, tady to zastavte, Richarde,“ promluvil Barent. Obraz mizející limuzíny zamrzl a v kabině se znovu rozsvítila světla. „Gentleman?“ pokračoval Barent.

Tony Harod zamrkal a rozhlédl se kolem. K. Arnold Barent seděl na okraji svého velkého kulatého stolu. Za ním se típly šňůry od telefonu a počítače. Za okny byla tma a řev tryskových motorů tlumilo dřevěné obložení kabiny. Joseph Kepler seděl proti Barentovi. Zdálo se, že má čerstvě vyžehlený šedý oblek, jeho černé boty se leskly. Harod se podíval na hezkou tvář s tvrdými rysy a zdálo se mu, že Kepler vypadá jako Charlton Heston. Oba byli stejní pitomci. Na židli vedle Barenta se krčil reverend Jimmy Wayne Sutter, ruce založené na velkém břiše. Jeho dlouhé bílé vlasy se típly v paprscích ze skrytých světél. Kromě nich seděl v místnosti jen jediný člověk. Barentův nový asistent, Richard Haines. Marie Chenová a ostatní čekali v přední kabině.

„Mně to připadá,“ začal Jimmy Wayne Sutter a jeho na kazatelnu zvyklý hlas začal stoupat, „že se někdo pokusil zabít našeho milovaného prezidenta.“

Barent zkroutil pusu. „To je jasné. Ale proč by to Willi Borden riskoval? A byl cílem Reagan nebo já?“

„Neviděl jsem vás v záběru,“ namítl Harod.

Barent se na producenta podíval. „Stál jsem pět metrů za prezidentem, Tony. Právě jsem vylezl z postranních dveří Hiltonu, když jsem zaslechl střelbu. Richard a lidé z mé ochranky mě rychle zatlačili zpátky do budovy.“

„Pořád nemohu uvěřit, že s tím má Willi Borden něco společného,“ řekl Kepler. „Teď toho víme víc než minulý týden. Ten kluk jménem Hinckley má dlouhý záznam duševních poruch. Psal si deník. Celá věc je založená na jeho posedlosti Jodie Fosterovou. Ježíši Kriste. Vůbec to do toho nezapadá. Ten stařík mohl Použít jednoho z agentů tajné služby, která Reagana hlídá. Nebo nějakého washingtonského policajta, jako byl ten, co ho zastřelili. A skopčák je starý voják Wehrmachtu, že? Byl by chytřejší a použil něco lepšího než práskačku ráže 0,22!“

„Nabitou tříštivými kulkami,“ připomněl mu Barent. „Jen náhodou nevybuchly.“

„A další náhodou se jedna z kulek odrazila ode dveří auta a trefila Reagana,“ pokračoval Kepler. „Jestli je v tom Willi zapletený, mohl počkat, až se s prezidentem pohodlně posadíte, a použít toho agenta se samopalem Uzi nebo Mac-10 a sejmut vás bez rizika neúspěchu.“

„To mě uklidňuje,“ poznamenal Barent suše. „Jimmy, co si myslíte?“

Sutter si otřel čelo hedvábným kapesníkem a pokrčil rameny. „Joseph má pravdu, bratře K., ten chlapec má papíry na hlavu. Dát si takovou práci s jeho pozadím a potom neuspět mi připadá naprosto absurdní.“

„Není pravda, že neuspěl,“ ohradil se Barent tiše. „Prezident dostal zásah do levé plíce.“

„Chtěl jsem říct, že netrefil vás,“ dodal Sutter s širokým úsměvem. „Koneckonců, co má náš producent proti chudákovi starému Ronaldovi? Oba jsou produkty Hollywoodu.“

Harod přemýšlel, jestli po něm bude Barent chtít jeho názor. Vždyť se poprvé účastnil jako člen vedení Island klubu.

„Tony?“ vyzval ho Barent.

„Nevím,“ přiznal Harod. „Prostě nevím.“

Barent pokynul Richardu Hainesovi. „Možná nám to pomůže v našem přemýšlení,“ prohlásil Barent. Světla zhasla a na obrazovce se objevil nekvalitní, zrnitý osmimilimetrový film, který někdo přetočil na videokazetu. Náhodné záběry davu. Několik policejních aut a řada limuzín. Auta tajné služby. Harod pochopil, že sleduje příjezd prezidenta do washingtonského hotelu Hilton.

„Našli a zkonfiskovali jsme co největší množství amatérských filmů,“ vysvětlil Barent.

„Co znamená to našli?“ zeptal se Kepler.

Barent pozvedl obočí. „Přestože byla Charlesova špatně načasovaná smrt velkou ztrátou, Josephe, pořád máme kontakty s jistými agenturami. Tady, to je ono.“

Film ukázal téměř prázdnou ulici a samé zátylky. Harod hádal, že ho pořídili ze vzdálenosti třiceti, čtyřiceti metrů. Musel ho natočit slepý a ochrnutý člověk ze špatné strany ulice. Vůbec se nesnažil vyrovnat kameru. Chyběl zvuk. Když se začalo střílet, mohli to poznat pouze podle zrychleného pohybu malého davu. Fotograf v tu chvíli nezabíral prezidenta.

„Tady!“ vykřikl Barent.

Film se zastavila na velké obrazovce se objevil jediný záběr. Zvláštní úhel záběru, přesto spatřili mezi rameny dvou diváků obličej nějakého staříka. Zdálo se, že je mu něco přes sedmdesát a pod látkovou čapkou mu vykukovaly šedé vlasy. Upřeně sledoval scénu na druhé straně ulice. Měl malé a chladné oči.

„To je on?“ zeptal se Sutter. „Jste si jistý?“

„Nevypadá jako na fotografiích, které jsem viděl,“ přiznal Kepler.

„Tony?“ promluvil Barent.

Harod cítil, jak mu vyskakuje pot na čele a pod nosem. Zastavený obrázek byl zrnitý, pokroutil ho špatný objektiv, špatný úhel a laciný film. Právý roh záběru pohltilo světlo. Harod mohl prohlásit, že je obrázek rozmazaný. Ale na tom

nesešlo. „Jo,“ přikývl, „je to Willi, správně.“

Barent pokynul hlavou. Haines vypnul video, rozsvítil a odešel. Několik vteřin vnímali jen uklidňující hukot tryskových motorů. „Snad jen shoda náhod, Joseph?“ promluvil K. Arnold Barent. Přešel na druhou stranu a posadil se k nízkému kulatému stolu.

„Ne,“ řekl Kepler, „ale nedává to žádný smysl. Co chce dokázat?“

„Možná to, že pořád existuje,“ odvětil Jimmy Wayne Sutter. „Že čeká. Že nás může dostat, nás všechny, kdykoliv bude chtít.“ Sutter sklonil hlavu, až se mu nakrabil dvojitá brada, a usmál se přes tlusté brýle. „Předpokládám, že se na chvíli neobjevíte na veřejnosti, bratře K.,“ dodal.

Barent spojil ruce. „Toto bude naše poslední setkání před letním táborem Island klubu v červnu. Budu do té doby pryč ze země... obchodně. Naléhám na vás, abyste učinili vhodná opatření.“

„Jaká opatření?“ naléhal Kepler. „Co chce? Nabídlí jsme mu členství v klubu, použili veškeré možné kanály. Dokonce jsme poslali toho židovského psychiatra se zprávou a s jistotou víme, že se spojil před explozí s Luharem. Výbuch je oba zabil...“

„Identifikace nebyla kompletní,“ namítl Barent. „V kanceláři jeho newyorského zubaře se ztratily jeho záznamy.“

„Ano,“ souhlasil Kepler, „a co má být? Zpráva určitě prošla. Co Willi chce?“

„Tony?“ Barent se obrátil a všichni tři se podívali na Haroda.

„Jak mám sakra vědět, co chce?“

„Tony, Tony,“ pokáral ho Barent, „byl jste celá léta jeho kolega. Jedl jste s ním, mluvil s ním, žertoval... co chce?“

„Hru.“

„Cože?“ zeptal se Sutter.

„Jakou hru?“ přidal se Kepler a předklonil se. „Chce hrát hru na ostrově po skončení letního tábora?“

Harod zavrtěl hlavou. „Uch-uch,“ vyrazil ze sebe. „O ostrovních hrách ví, ale toto je hra, kterou má rád. Jako za starých časů - asi v Německu - když byli, on a ty dvě babky, mladý. Jako šachy. Willi je do šachů úplnej magor. Jednou mi vyprávěl, že se mu o nich zdá. Má pocit, že všichni hrajeme šachovou partii.“

„Šachy,“ zavrčel Barent a zaťukal špičkami prstů.

„Jo,“ přikývl Harod, „Trask udělal chybný krok, poslal pár pěšáků hluboko do Williho teritoria. Bum. Trask vyletěl z šachovnice. Stejně tak Colben. Nic osobního, prostě... šachy.“

„A ta stará ženská,“ zeptal se Barent, „je to jeho královna nebo další z mnoha Williho pěšáků?“

„Jak to mám sakra vědět?“ vyštěkl Harod. Postavil se a začal přecházet sem a tam. Jeho kroky tlumil vysoký koberec.

„Jak znám Williho,“ začal, „v takový věci by nikomu nevěřil. Možná se jí bojí. Jedna věc je jistá, poslal nás za ní, protože věděl, že ji podceníme.“

„A to jsme také udělali,“ souhlasil Barent. „Ta žena měla neobyčejnou schopnost.“

„Měla?“ zeptal se Sutter.

„Nemáme žádný důkaz, že je naživu,“ odvětil Joseph Kepler.

„A co hlídat její dům v Charlestonu?“ navrhl reverend. „Převzal to někdo od Niemanovy a Charlesovy skupiny?“

„Mám tam lidi,“ odvětil Kepler. „Žádné hlášení.“

„A co letadla a tak?“ naléhal Sutter. „Colben si byl jistý, že chtěla opustit zem. Pak s ní někdo promluvil v Atlantě.“

„Melanie Fullerová není ten problém,“ přerušil ho Barent. „Jak Tony přesně podotkl, měla odvést naši pozornost.“

Falešná stopa. Jestli je pořád naživu, můžeme ji ignorovat, ať má jakoukoliv roli. Otázka zní, jak odpovíme na poslední... tah... našeho německého přítele?“

„Navrhoval bych, ať ho ignorujeme,“ prohlásil Kepler. „Ten stařík nám chtěl pondělní události jen ukázat, že má ještě zuby. Všichni se shodneme na tom, že jestli se chtěl k panu Barentovi dostat, mohl to udělat. Ať si starouš trochu zablbně. Až skončí, promluvíme si s ním. Jestli pochopí pravidla, může získat páte křeslo v Klubu. Jestli ne... pak máme... mezi námi třemi, gentlemani... promiňte mi, Tony, mezi námi čtyřmi... stovky placených lidí od Bezpečnosti, které můžeme klidně ztratit. Kolik jich má Willi, Tony?“

„Když opouštěl Los Angeles, měl dva,“ odvětil Harod. „Jensena Luhara a Toma Reynoldse. Ale neplatil jim, byli to jeho mazlíčci.“

„Vidíte?“ pokračoval Kepler. „Počkáme, až ho ta jednostranná hra unaví, pak budeme vyjednávat. Jestli nebude chtít, pošleme Hainese a pár vašich lidí nebo pár mých instalatérů.“

„Ne!“ zaburácel Jimmy Wayne Sutter. „Už jsme to udělali tolikrát. Pán potrestá ty jež žijí v zášti... kdo může stanout před Jeho rozhořčením? A kdo odolá Jeho divokému vzteku? Jeho zloba teče jako oheň a On rozbije skály... bude pronásledovat nepřátele do temnot! Nahum 1:2.“

Joseph Kepler zívá a zakryl si ústa. „Kdo tady mluví o Pánu, Jimmy? Mluvíme o tom, jak se vypořádat se senilním fašistou, kterého berou šachy.“

Sutterův obličej zrudl a kněz ukázal na Keplera tlustým prstem. Velký rubín na jeho prstenu odrazil okolní světlo.

„Nevysmívejte se mi,“ zavrčel. „Pán ke mně hovoří, hovoří mým prostřednictvím a nemůžete Ho popřít.“ Sutter se rozhlédl. „Jestli někdo z vás postrádá moudrost, nechť se zeptá Boha, který je ke všem lidem stejně štědrý, a moudrosti se mu dostane,“ zařval. „Jan 1:5.“

„A co říká Bůh o tomto problému?“ zeptal se Barent tiše.

„Tento muž může být Antikristem,“ pokračoval Sutter a jeho hlas se utopil v tichém hukotu tryskových motorů. „Bůh říká, že ho máme najít a zničit. Musíme ho odstranit. Musíme ho najít a najít jeho pomocníky... stejní budou pít víno Božího hněvu a on prožije muka ohně a síry za přítomnosti svatých andělů a Jehňátka. A kouř jejich utrpení bude stoupat navěky.“

Barent se nepatrně usmál. „Jimmy, z toho, co říkáte, jsem usoudil, že nechcete s Willim vyjednávat a nabídnout mu

členství v Klubu. Je to tak?”

Reverend Jimmy Wayne Sutter usrkl bourbonu s pramenitou vodou. „Ne,“ odvětil tak tiše, až se musel Harod předklonu, aby ho slyšel, „myslím, že bychom ho měli zabít.“

Barent přikývl a otočil své velké kožené křeslo. „Jedna jedna,“ prohlásil. „Tony, co myslíte vy?”

„Já se nezúčastním,“ odvětil Harod, „ale myslím, že rozhodnutí je jedna věc, a skutečně Williho najít a vyřídit ho je věc druhá. Podívejte na ten bordel, co jsme udělali s Melanií Fullerovou.“

„Tu chybu udělal Charles a také za ni zaplatil,“ namítl Barent a podíval se na zbývající dva muže. „No, protože se Tony nezúčastnil, zdá se, že mám tu čest volbu rozhodnout.“

Kepler otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nakonec si to rozmyslel. Sutter se tiše napil bourbonu.

„Ať už náš přítel Willi sledoval ve Washingtonu cokoli,“ prohlásil Barent, „nějak se mi to nelíbilo. Ale vysvětlíme si to jako provokaci a necháme to zatím plavat. Tonyho nápad, že je Willi posedlý šachy, je možná nejlepším vodítkem. Chybí nám dva měsíce do letního tábora na Dolmannově ostrově a našich... ach... aktivit. Musíme si vyjasnit, co je důležité. Jestli nás Willi už nebude obtěžovat, odsuneme vyjednávání na pozdější datum. Jestli bude dělat pořád problémy... jako tento incident... použijeme veškeré zdroje, veřejné i soukromé, abychom ho našli a zničili podle... ach... podle Jimmyho rady, podle jeho osvědčení. Bylo to osvědčení, že, bratře J.?”

„Přesně tak, bratře K.“

„Dobrá,“ souhlasil Barent. „Myslím, že půjdu dopředu a trochu se prospím. Zítra mám schůzku v Londýně. Všichni máte připravené ložnice. Kde chcete vyhodit?”

„Los Angeles,“ odvětil Harod.

„New Orleans,“ řekl Sutter.

„New York,“ doplnil Kepler.

„Domluveno,“ souhlasil Barent. „Donald mě před pár minutami informoval, že jsme někde nad Nevadou, takže odvezeme Tonyho jako prvního. Mrzí mě, že nezůstanete přes noc, Tony, ale možná si dáte před přistáním dvacet.“

„Jo,“ souhlasil Harod.

Barent se postavil a objevil se Haines, který otevřel dveře do přední chodby. „Do letního tábora Island klubu, gentlemani,“ rozloučil se Barent, „na shledanou a každému mnoho štěstí.“

Sluha v modrém saku odvedl Haroda a Marii Chenovou do jejich apartmá. Zadní část Boeingu 747 předělali na Barentovu velkou kancelář, salón a milionářskou ložnici. Před kanceláří (vlevo od chodby, která Harodovi připomněla evropské vlaky) se nacházely velké komnaty v tlumených odstínech zelené a červené barvy, byla tam soukromá koupelna, velká postel, gauč a barevný televizor. „Kde je krb?” zamumlal Harod a obrátil se ke sluhovi v saku.

„Věřím, že skutečný krb má letadlo šejka Muzada,“ odvětil hezký mladík bez jakéhokoli úsměvu.

Harod si hodil do sklenky led, nalil si další vodku a připojil se k Marii Chenové na pohovce. Ozvalo se tiché zaťukání na dveře. Mladá žena ve stejném saku prohlásila: „Pan Barent by rád věděl, jestli se k němu, vy a slečna Chenová, nechcete připojit v salónku Orion.“

„Salón Orion?” vykřikl Harod. „Jasně, sakra, že jo.“

Sledovali mladou ženu chodbou, prošli dveřmi na magnetickou kartu a vystoupili po točitých schodech. Harod věděl, že v běžném Boeingu 747 vedou schody do první třídy. Jakmile se dostali nahoru, Harod i Marie Chenová se zastavili v němém úžasu. Žena se vrátila dolů, uzamkla dveře a zhasla poslední světla.

Místnost byla stejně velká jako v běžném Boeingu, ale zdálo se, že někdo odstranil vrchní část letadla a otevřel ho nebi. Byli ve výšce jedenácti kilometrů a nad hlavou jim žhnuly hvězdy. V této výšce se zdálo, že hoří jasným světlem a nemrkají. Harod se podíval doleva a doprava, kde se táhly černé klíny křídel, na kterých mrkala červená a zelená navigační světla. Nějaké dva kilometry pod nimi rozeznal koberec hvězdami osvětlených mraků. Bylo tu úplné ticho. Necítili žádnou bariéru, nic je nedělilo od nekonečné noční oblohy. Nízké siluety prozradily přítomnost tmavého nábytku a jednoho člověka, který seděl ve stínu. Za zády měli dlouhý kovový trup letadla, který se trochu třpytil, na konci blikal jediný jasný maják.

„Ježíši Kriste,“ zašeptal Harod. Zaslechl, jak se Marie Chenová rychle nadechla, jako by si teprve teď vzpomněla, že musí dýchat.

„Jsem rád, že se vám to líbí,“ ozval se ze tmy Barentův hlas. „Pojďte a posadte se.“

Harod a Marie Chenová opatrně přešli k řadě nízkých židlí kolem kulatého stolu, jejich oči se pomalu přizpůsobily svitu hvězd. Za zády jim žhnulo červené světlo prvního schodu, kabina posádky vypadala jako černá polokoule na západním hvězdném poli. Klesli do měkkých polštářů a bez přestání zírali k nebi.

„Je to průhledný plast,“ vysvětlil Barent. „Vlastně víc než třicet vrstev, ale jsou dokonale průhledné a mnohem silnější než plexisklo. Jsou tam desítky žeber, ale vlákna jsou tak tenká, že neruší noční výhled. Vnější povrch se za denního světla změní, takže vypadá zvenku jako třpytivý černý nátěr. Moji inženýři to vyvíjeli celý rok, dva roky jsem musel přesvědčovat CAB, že je to bezpečné. Kdyby záleželo na inženýrech, letadla by neměla vůbec žádná okna.“

„Je to překrásné,“ vydechla Marie Chenová. Harod spatřil světlo hvězd, které se odráželo v jejich tmavých očích.

„Tony, pozval jsem vás sem společně, neboť se to týká vás obou dohromady,“ prohlásil Barent.

„O co kráčí?”

„No... dynamika naší skupiny. Možná jste zaznamenal malé napětí ve vzduchu.“

„Zaznamenal jsem, že jsou všichni na pokraji šílenství.“

„Je to tak,“ souhlasil Barent. „Události posledních pár měsíců byly... ach... nepříjemné.“

„Nechápu proč,“ poznamenal Harod. „Většinu lidí skutečnost, že když jejich kolegové vybuchnou nebo spadnou do řeky Schuylkill, vůbec nevytočí.“

„Pravdou je,“ pokračoval K. Arnold Barent, „že jsme byli příliš spokojení. Měli jsme svůj klub a plány na mnoho let... na celé dekády... a je možné, že Williho malá odplata přinesla... ach... vzpruhu.“

„Pokud nejsme my další v řadě lidí, který takhle vzpruží,“ doplnil Harod.

„Přesně tak.“ Barent nalil víno do křišťálové sklenky a postavil ji před Marii Chenovou. Harodovy oči už se přizpůsobily, takže viděl ostatní tváře. Hvězdy byly ještě jasnější, mračna mléčné průhledná. „Mezitím,“ pokračoval Barent, „musíme vyrovnat jistý nepoměr ve skupině, kterou jsme pečlivě sestavili v podmínkách které už neplatí.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Harod.

„Tím myslím, že nám vzniklo jakési mocenské vakuum,“ odvětil Barent. Jeho hlas byl chladný jako světlo hvězd, ve kterém se koupali. „Nebo ještě přesněji, vnímání mocenského vakua. Willi Borden dokázal přesvědčit malé lidi, aby se považovali za obry. A za to musí zemřít.“

„Willi zemře?“ ozval se Harod. „Takže všechny ty řeči o vyjednávání a o tom, jak se Willi přidá ke Klubu, byly kecy?“

„Ano,“ souhlasil Barent. „Bude-li to nezbytné, povedu Klub osobně, ale k našemu stolu se bývalý fašista v žádném případě neposadí.“

„Proč potom...“ Harod udělal pauzu a chvíli přemýšlel. „Vy myslíte, že se Kepler a Sutter připravili k vlastnímu tahu?“ Barent se usmál. „Znám Jimmyho mnoho let. Poprvé jsem ho viděl kázat ve stanu před čtyřiceti lety v Texasu. Jeho síla byla nezaostřená, ale neodolatelná. Dokázal stan proměnit ve skupinu upocených fanatiků, kteří udělali, cokoli po nich chtěl. A udělali to s radostí ve jménu Boha. Ale Jimmy stárne a svou přesvědčovací sílu už používá jen málokdy. Spoléhá na přesvědčovací aparát, který postavil. Ví, že vás vzal minulý týden do svého malého fundamentalistického království...“ Barent pozvedl ruku, aby umlčel Harodovo vysvětlení. „To je v pořádku, Jimmy vám určitě řekl, že se to dozvím... a pochopím. Nevěřím, že Jimmy chce převrátit stůl, ale tuší změnu moci a chce se ve správnou chvíli postavit na správnou stranu. Jak se zdá, Williho práce změnila velmi složitou rovnici.“

„Ale nikoliv ve skutečnosti?“ zeptal se Harod.

„Ne,“ potvrdil Barent. Ta tichá slabika měla zvuk výstřelu. „Zapomněli na základní skutečnosti.“ Barent se natáhl do zásuvky nízkého stolu před sebou a vyndal poloautomatickou pistoli. „Vezměte si ji, Tony.“

„Proč?“ zeptal se Harod a cítil, jak mu hoří kůže.

„Ta zbraň je skutečná a nabitá,“ poznamenal Barent. „Vezměte ji, prosím.“

Harod pozvedl zbraň a držel ji volně v ruce. „Dobrá, vo co jde?“

„Namiřte na mě, Tony.“

Harod zamrkal. Ať chtěl Barent cokoli, nechtěl se toho účastnit. Věděl, že kousek od nich čeká Haines a tucet stráží.

„Nechci na vás mířit,“ bránil se. „Takový blbý hry se mi nelíbí.“

„Namiřte na mě, Tony.“

„Kašlu na vás,“ odsekl Harod a postavil se, aby odešel. Předvedl pohrdavé gesto a přešel k červenému světlu, které označovalo první schod.

„Tony,“ ozval se Barentův hlas, „pojdte sem.“

Harod se cítil, jako by narazil do jedné z umělohmotných zdí. Svaly mu sevřela křeč, po celém těle mu vyskočil pot. Snažil se pokračovat a uniknout před Barentem, ale jen klesl na kolena.

Jednou, před čtyřmi nebo pěti lety, se posadil s Willim a stařík se ho pokusil ovládnout. Bylo to přátelské cvičení, odpověď na Harodovu otázku na vídeňskou Hru, o které Willi vyprávěl. Místo teplé vlny nadvlády, kterou Harod používal na ženy, ucítil nejasný, ale pevný stisk. Williho útok připomínal šum rádia a klaustrofobický záchvat. Ale Harod neztratil kontrolu. Okamžitě poznal, že je Williho Schopnost mnohem silnější než ta jeho - napadlo ho slovo mnohem brutálnější - ale přestože Harod nevěřil, že by dokázal během Williho útoku někoho Použít, byl si jistý, že by Willi nemohl Použít jeho. „Ja,“ prohlásil Willi, „vždycky je to takové. Můžeme se obrátit jeden proti druhému ale ten, kdo Používá, nemůže být Použit, nicht wahr? Zkoušíme svou sílu přes někoho jiného, že? Vážně smutné. Ale král nemůže vzít krále, Tony. To si pamatujte.“

Harod si to pamatoval. Až dodnes.

„Pojďte sem,“ vyzval ho Barent. Měl pořád stejně tichý, dokonale modulovaný hlas, ale zdálo se, že vibruje, proniká Harodovi do lebky, je ho plný pokoj, plný vesmír, takže otrásl i samotnými hvězdami. „Pojďte sem, Tony.“

Harod klečel ruce, krk a tělo bojovaly. Teď poskočil a upadl na záda jako kaskadér, kterého strhlo neviditelné lano z koně. Jeho tělo sevřela křeč a chodidla tloukla o koberec. Jeho čelisti se sevřely a oči mu lezly z důlků. Cítil, jak mu z hrdla uniká výkřik, ale moc dobře věděl, že se nikdy nedostane ven. Bude silit, až exploduje a rozmetá kusy jeho těla po pokoji. Ležel na zádech, měl ztuhlé nohy a cítil, jak se mu napínají a povolují svaly v pažích. Napínaly se a povolovaly, lokty se zarývaly do koberce, z prstů se staly pařáty. Klouzal, blížil se k sedícímu stínu. „Pojďte sem, Tony.“ Sunul se po zádech jako ochrnuté desetiměsíční dítě. Ale poslechl.

Když se dotkl hlavou nízkého stolu, ucítil, jak se svěrák kontroly povoluje. Jeho tělo se uvolnilo, málem pustil moč. Převrátil se na kolena, předloktím se opřel o černé sklo stolu.

„Namiřte na mě pistoli, Tony,“ pokračoval Barent stejným konverzačním tónem jako předtím.

Harod cítil, jak se v něm zvedá vztek, chtěl Barenta zabít. Ruce se mu tráslly, nahmatal zbraň, sevřel ji, pozvedl...

Ještě nezamířil a udělalo se mu nevolno. Před mnoha lety, první rok v Hollywoodu, prodělal ledvinový kámen. Byla to neuvěřitelná, neskutečná bolest. Jeden známý mu později vyprávěl, že si myslel, že ho někdo bodl nožem do zad. Harod měl jinou zkušenost. Když chodil jako kluk v Chicagu s pouličním gangem, skutečně ho bodli nožem do zad. Ledvinový kámen byl horší. Jako by ho bodli zevnitř, jako by mu žilami a žilkami protahovali žiletky. A s neuvěřitelnou bolestí se dostavila okamžitá nevolnost, zvracení, křeče a horečka.

Toto bylo horší. Mnohem horší.

Než dokázal zamířit, svalil se na zem, pozvracel si hedvábnou košili a snažil se stočit do klubička. S bolestí, nevolností a

ponížením se dostavila všepohlcující myšlenka, že chtěl ublížit panu Barentovi. Ten nápad byl neskutečný. Byla to nejsmutnější představa, jakou kdy prožil. Zvrátil a sténal bolestí, přesto se rozplakal. Pistole mu vypadla z prstů na černou skleněnou desku stolu.

„Ach, necítíte se moc dobře,“ poznamenal Barent tiše. „Možná by na mě měla namířit slečna Chenová.“

„Ne,“ vydechl Harod a ještě víc se přikrčil.

„Ano,“ odvětil Barent, „ať to udělá. Řekněte jí, ať na mě namíří pistolí, Tony.“

„Namíř tu bouchačku!“ vydechl Harod. „Namíř na něj!“

Marie Chenová se pohybovala pomalu, jako by plavala pod vodou. Zvedla revolver, její malé ruce ho vyrovnaly a namířily na hlavu Tonyho Haroda.

„Ne! Na něj!“ Harod se stočil do klubíčka a narazila do něj další vlna křečí. „Na něj!“

Barent se usmál. „Nemusí slyšet mé příkazy, ale vykoná je, Tony.“

Marie Chenová zvedla palcem kohoutek. Černá hlaveň mířila Harodovi přímo do tváře. Harod spatřil hrůzu a lítost v jejích hnědých očích. Marii Chenovou nikdy nikdo nePoužil.

„Nemožné,“ vydechl Harod. Cítil, jak bolest a nevolnost ustupují, a věděl, že mu možná zbývají poslední vteřiny života. Těžce se zvedl na kolena a zvedl ruku jako marný štít. „Nemožné... je Neutrál!“ Málem křičel.

„Co je to Neutrál?“ zeptal se K. Arnold Barent. „Nikdy jsem žádného nepotkal, Tony.“ Otočil hlavu. „Zmáčknete spoušť, prosím, Marie.“

Kohoutek dopadl. Harod zaslechl hlasité cvaknutí. Marie Chenová zmáčkla znovu spoušť. Znovu.

„Jak hloupé,“ prohlásil Barent. „Zapomněli jsme ji nabít. Marie, můžete pomoci Tonymu na židli, prosím?“

Harod se posadil. Chvěl se, košili na břicho mu smáčel pot a zvratky. Sklonil hlavu, ruce opřel o kolena.

„Debra vás odvede dolů a pomůže vám s očistou, Tony,“ pokračoval Barent, „a Richard s Gordonem to uklidí tady.“

Jestli chcete, můžete později znovu přijít a dáme si pití v salónku Orion, než přistaneme. Buďte jako doma. Je to skvělé místo, Tony. Ale, prosím, pamatujte na to, co jsem vám řekl o pokušení, které bude ostatní nutit, aby... ach... změnili přirozený běh událostí. Je to částečně moje vina, Tony. Už uplynulo mnoho let od chvíle, kdy prožili... ach... demonstraci síly. Vzpomínky blednou, přestože je pro člověka důležitý opak.“ Barent se předklonil. „Až k vám přijde

Joseph Kepler s nabídkou, budete souhlasit. Rozumíte, Tony?“

Harod přikývl. Pot mu kapal na špinavé kalhoty.

„Řekněte ano, Tony.“

„Ano.“

„A okamžitě se se mnou spojte?“

„Ano.“

„Hodný chlapec,“ pochoval ho K. Arnold Barent a pohladil ho Po tváři. Otočil své křeslo, takže viděli jen opěradlo.

Černý obelisk na hvězdné obloze. Když se křeslo znovu otočilo, Barent byl pryč.

Přišli muži, aby vyčistili a dezinfikovali koberec. Minutu nato se dostavila mladá žena s baterkou a vzala Haroda za loket. Odstrčil ji. Marie Chenová se chtěla dotknout jeho ramena, ale Harod se k ní obrátil zády a klopýtal ze schodů.

O dvacet minut později přistáli na letišti LAX. K letadlu přijela limuzína s řidičem. Tony Harod se ani neobrátil, aby se podíval, jak se Boeing 747 zvedá.

Čtyřicet - Tijuana, Mexiko
Pondělí, 20. duben 1981

Saul a Natalie zamířili krátce před západem slunce v pronajatém Volkswagenu na severovýchod od Tijuany. Bylo hrozné horko. Jakmile opustili dálnici číslo dvě, předměstí se změnila v labyrint špinavých silnic a vesnic s plechovými boudami a kůlnami, které se táhly mezi opuštěnými továrnami a malými statky. Saul řídil, Natalie kontrolovala mapu, kterou jim nakreslil Jack Cohen. Zaparkovali Volkswagen u malé hospody a zamířili mračnem prachu a malých dětí k severu. Krvavě červené slunce bledlo a na úbočí se objevily ohně. Natalie se podívala do mapy a ukázala na stezku, která klesala z kopce plného odpadků, kde seděly skupinky mužů a žen u otevřených ohňů a další se krčili ve stínu nízkých stromů. Půl míle na sever žhnula na černém úbočí vysoká bílá ohrada.

„Zůstaneme tady, dokud nebude úplná tma,“ navrhl Saul. Postavil na zem kufr a shodil těžký batoh ze zad. „V této době údajně operují na obou stranách hranice bandité. Dojít tak daleko a nechat se zabít nějakým banditou by byla ironie osudu.“

„Ráda se na chvíli posadím,“ souhlasila Natalie. Neušli ani míli, ale modrá bavlněná košile se jí lepila na tělo a v tenisáky jí skřípal prach. Kolem uší jí bzucheli komáři. Jediné elektrické světlo u baru na kopci přilákalo takové množství mûr, až se zdálo, že sněží.

Půl hodiny tiše seděli. Unavil je šestatřicetihodinový let tryskovým letadlem, místním spojem i věčné cestování s falešnými pasy. Nejhorší bylo letiště Heathrow - tříhodinová přestávka a upřené pohledy lidí od Bezpečnosti.

Natalie dokázala usnout. Zapomněla na horko, hmyz i nepohodlnou pozici, jak se krčila za velkou skálou. Saul se něžně dotkl jejího ramena a probudil ji. „Už se dali do pohybu,“ zašeptal. „Pojďme.“

Nějaká stovka ilegálních přistěhovalců utvořila malé skupinky, které zamířily ke vzdálenému plotu. Na úbočí za nimi se objevily další hranice. Daleko na severozápadě pomrkávala světla nějakého amerického města. Před nimi ležely jen tmavé kaňony a úbočí. Na východě zmizely dva reflektory na nějaké neviditelné cestě na americké straně.

„Hraniční hlídka,“ poznamenal Saul. Vedl je dolů po strmé stezce, pak nahoru do dalšího kopce. Za několik minut už lapali po dechu, potili se a zápolili s velkými kufry, kde měli těžké papíry. Přestože se snažili držet od ostatních, brzy se

museli postavit do dlouhé řady upocených mužů a žen. Někteří tiše rozmlouvali a nadávali španělsky, někteří se vlekli v lhostejném tichu. Před Saulem pochodoval vysoký hubený muž, na zádech sedmi-osmiletého chlapce, silná žena vedle něj nesla velký lepenkový kufr.

Řada se zastavila v suchém korytu řeky dvacet metrů od díry vyhrabané pod hraničním plotem a šterkovou silnicí. Tři, možná čtyři lidé přeběhli říční koryto a zmizeli v černé díře. Z druhé strany se ozýval křik a Natalie jednou zaslechla výkřik, který přišel ze silnice. Náhle si uvědomila, že jí už celé minuty buší srdce a po těle stéká pot. Sevěla pevně kufr a snažila se uvolnit.

Když se objevilo další hlídkové auto, celá řada padesáti šedesáti lidí se ukryla za skály a křoví. Říční koryto přešel jasný paprsek reflektoru a o tři metry minul suchý hloh, za kterým se schovávala Natalie se Saulem.

Na severovýchodě se ozval křik a střelba a auto rychle odjelo. Policejní angličtina utichla a řada ilegálních uprchlíků znovu zamířila k díře.

Za pár minut už Natalie ležela po čtyřech, sledovala Saula, těžký kufr strkala před sebou a batoh jí narážel na plechový strop tunelu. Byla úplná tma. Uvnitř páchla moč a výkaly, rukama a nohama se dotýkala vlhkých míst, rozbitého skla a kusů kovu. Ve tmě za jejími zády se rozplakala nějaká žena nebo dítě, pak je umlčel ostrý mužský hlas. Natalie si byla jistá, že tunel nikam nevede a jen se bude zužovat, hrubý strop bude klesat, až je přitiskne do bláta a výkalů, obličeje pohltí stoupající voda...

„Už tam budeme,“ zašeptal Saul. „Vidím měsíční světlo.“

Natalie si uvědomila, že ji bolí žebra od toho, jak jí v panice tlouče srdce a zadržuje dech. Vydechla a Saul se svezl půl metru do kamenného řečiště. Pak jí pomohl z páchnoucí trubky ven.

„Vítejte zpět v Americe,“ zašeptal, zatímco sbírali zavazadla a utíkali do tmy, kde čekali na noční emigranty s novými nadějemi vrazi a zloději.

„Díky,“ zašeptala Natalie. Těžce dýchala. „Příště jedu rovnou, i kdybych měla jet pátou třídou.“

Na třetím kopci na ně čekal Jack Cohen. Každé dvě minuty zamrkal reflektory modré dodávky, kterou tam zaparkoval. Jeho maják jim ukázal cestu. Cohen podal ruku nejprve Saulovi, pak Natalii a nakonec prohlásil: „Pojďte, musíme spěchat. Tady se moc dobře neparkuje. Přivezl jsem věci, o které jste si napsali, ale nechci je vysvětlovat hraniční hlídce nebo policii v San Diegu. Honem.“

Zadní část dodávky byla téměř plná krabic. Hodili zavazadla dozadu, Natalie se posadila vedle řidiče, Saul se usadil na krabici mezi sedadly a Jack Cohen řídil. Půl míle poskakovali po prашné stezce, pak odbočili na východ po šterkové cestě a nakonec narazili na asfaltku, která mířila k severu. Deset minut nato už sjížděli po nájedzu na mezinárodní dálnici a Natalie cítila dezorientaci, jako by se Spojené státy za ty tři měsíce nějak změnily. Ne, jako bych tu nikdy nebydlela, napadlo ji, jak sledovala předměstí a malá nákupní střediska. Zírala na pouliční lampy a auta a zvažovala neuvěřitelnou skutečnost, že tady tisíce lidí spěchají ke svému cíli, jako by se nic nedělo - jako by se muži, ženy a děti neplížili špinavým tunelem jen patnáct kilometrů od místních pohodlných domů, kde bydlela střední třída. Jako by právě teď nehlídali mladí Sabrové s ostřížím zrakem jejich kibbutz, zatímco vrazi (sami jen chlapci) z Palestiny si čistí a olejují samopaly Kalašnikov a čekají na tmu. Jako by nebyl Rob Gentry mrtvý, jako by ho nezavraždili a nepochovali, takže ho už nikdy nespatří. Stejně jako otce, který jí chodil každý večer dávat dobrou noc a vyprávěl jí pohádky o Maxovi, zvědavém jezevčíkovi, který vždycky...

„Sehnali jste zbraň v Mexiko City, jak jsem vám řekl?“ zeptal se Cohen.

Natalie se vzbudila. Dřímala s otevřenýma očima. Cítila novokainovou únavu. V uších slyšela tichý hukot tryskových motorů. Soustředila se na své dva společníky.

„Ano,“ potvrdil Saul. „žádný problém. Ale dělal jsem si starosti, co se stane, jestli ji u mě najdou federálové.“

Natalie se snažila zaostřit oči, aby se podívala na agenta Mossadu. Jackovi Cohenovi bylo něco přes padesát, ale vypadal starší. Když si teď Saul oholil vousy a nechal si narůst vlasy, Cohen vypadal dokonce starší než on. Měl hubený, podobaný obličej s velkýma očima. Nos mu určitě několikrát zlomili. Měl řídké bílé vlasy, které působily dojmem, že si je chtěl osobně zkrátit ale uprostřed práce to vzdal. Jeho angličtina byla plynulá a dokonalá, přesto cítila přízvuk, který nedokázala určit. Jako by nějakého Němce učil anglicky člověk z Wellsu, kterého školil profesor z Brooklynu. Natalii se líbil jeho hlas. Líbil se jí Jack Cohen.

„Ukažte mi tu zbraň,“ vyzval ho Cohen.

Saul vyndal z opasku malou pistoli. Natalie ani netušila, že ji má. Vypadala jako laciná kapslovka.

Dostali se na most. Jeli v levém pruhu, byli sami. Nikdo nejel celou míli za nimi. Cohen vzal pistoli a vyhodil ji z okna. Přes zábradlí, do tmavé rokle pod nimi. „Určitě by vybuchla, jakmile byste ji chtěl použít,“ vysvětlil. „Je mi líto, že jsem vám to poradil, ale na telegram už bylo pozdě. O federálech jste měl pravdu - dokumenty nedokumenty. Jestli u vás najdou zbraň, pověsí vás za cojones a celá léta se budou dívat, jestli ještě nařikáte. Nejsou to příjemní lidé, Saule. To riziko jsem podstoupil kvůli těm prokletým penězům. Kolik peněz jste nakonec přivezl?“

„Nějakých třicet tisíc,“ odvětil Saul. „Davidův právní zástupce pošle dalších šedesát do banky v Los Angeles.“

„Patří vám nebo Davidovi?“ zeptal se Cohen.

„Mně,“ odvětil Saul. „Prodal jsem devítiakrový statek, který jsem vlastnil poblíž Netanye od Války za nezávislost. Věřil jsem, že sáhnout na úspory v New Yorku nebude moudré.“

„To jste věřil správně,“ souhlasil Cohen. Už se dostali do města. Nad autem se vznášely rtuťové lampy a Cohenův hezký obličej zežloutl. „Můj bože, Saule,“ promluvil, „víte, jak bylo těžké sehnat některé věci z vašeho nákupního seznamu? Sto liber C-4 plastické trhaviny! Vzduchovka. Uspávací šípky! Můj ty bože, človče, uspávací šípky dodává v celých Spojených státech jen šest lidí, a abyste ta místa našel, musíte být moc chytrý zoolog.“

Saul se usmál. „Promiňte, ale nemůžete si stěžovat, Jacku. Víte, že jste naše místní deus-ex-machina.“

Cohen se smutně usmál. „Nevím jak deus,“ prohlásil, „ale určitě jsem tady pobíhal jako mašina. Víte, že jsem kvůli vašim malým zakázkám vybral nastřádanou dovolenou za dva a půl roku?“

„Jednou vám to zkusím vynahradiť,“ odvětil Saul. „Měl jste nějaké další problémy s ředitelem?“

„Ne. Telefonát z kanceláře Davida Eshkola vše vyřešil. Doufám, že budu mít dvacet let po odchodu do důchodu stejný vliv jako on. Má se dobře?“

„David? Ne, po dvou infarktech se nemá dobře, ale má hodně práce. Viděli jsme ho s Natalií před pěti dny v Jeruzalémě. Říkal, že vás máme pozdravovat.“

„Pracoval jsem s ním jen jednou,“ přiznal Cohen. „Před čtrnácti lety. Vrátil se z důchodu, aby řídil operaci, když jsme chytli celý ruský SAM Egyptanům přímo před nosem. Během Šestidenní války to zachránilo mnoha lidem život. David Eshkol je skvělý taktik.“

Ocitli se v San Diegu. Natalie pozorovala se zvláštním odstupem, jak odbočují na mezinárodní číslo pět a míří na sever.

„Jaké máte plány na příštích pár dní?“ zeptal se Saul.

„Schovat vás,“ odvětil Cohen. „Měl bych se ve středu vrátit do Washingtonu.“

„Není problém,“ souhlasil Saul. „Budete k mání, pokud budeme potřebovat radu?“

„Kdykoliv,“ přikývl Cohen, „pokud mi odpovíte na jednu otázku.“

„Která zní?“

„O co tady skutečně jde, Saule? Co spojuje toho vašeho starého fašistu, washingtonskou skupinu a tu starou ženu z Charlestonu? Ať to skládám jakkoliv, nedává to žádný smysl. Proč by americká vláda ukrývala toho válečného zločince?“

„To nedělá,“ odvětil Saul. „Vládní skupiny se ho snaží najít stejně jako my, ale z vlastních důvodů. Věřte mi, Jacku, mohl bych vám říct něco víc, ale moc by vám to nepomohlo. Větší část příběhu není logická.“

„Skvělé,“ vydechl Cohen sarkasticky. „Jestli mi nemůžete prozradit víc, pak není naděje, že do toho zapojím agenturu, ať už respektují Davida Eshkola jakkoliv.“

„To je zřejmě nejlepší řešení,“ pokračoval Saul. „Viděl jste, co se stalo, když se do toho zamotal Aaron a váš přítel Levi Cole. Konečně jsem si uvědomil, že neuslyším žádné troubení a z kopce nezaútočí kavalérie. Ve skutečnosti jsem se celá desetiletí nemohl odhodlat k činu a čekal jsem, až kavalérie dorazí. Teď chápu, že to musím udělat já... a Natalie to bere stejně.“

„Kecy,“ odsekl Cohen.

„Ano,“ souhlasil Saul, „ale naše životy závisí na tom, že těm kecům do určité míry věříme. Sionismus byly kecy před stoletím, ale dnes je naše hranice - izraelská hranice - jedinou čistě politickou zdí, kterou vidíte z orbity. Kde končí stromy a začíná poušť, tam končí Izrael.“

„Utíkáte od tématu,“ upozornil ho Cohen. „Udělal jsem to, protože jsem měl rád vašeho synovce a Leviho Cola jako vlastního syna. A věřím, že jdete po těch, kdo je zabili. Je to tak?“

„Ano.“

„A ta žena, která se podle vás vrátila do Charlestonu, ta k tomu patří? Není obětí?“

„Patří, ano,“ potvrdil Saul.

„A váš Oberst pořád vraždí Židy?“

Saul zaváhal. „Pořád vraždí nevinné lidi, ano.“

„A ten hlupák v Los Angeles v tom jede?“

„Ano.“

„Dobrá,“ přikývl Cohen, „budu vám pořád pomáhat, ale jednoho dne mi to vysvětlíte.“

„Jestli to pomůže,“ řekl Saul, „nechali jsme s Natalií u Davida Eshkola zapečetěnou obálku. O této noční mře neví ani David. Jestli Natalie a já zemřeme, nebo zmizíme, David nebo jeho zástupce otevře dopis. Jsou tam instrukce, aby se dostaly informace i k vám.“

„Skvělé,“ zopakoval Cohen. „Už se nemůžu dočkat, až budete mrtví nebo pohřešováni.“

Tiše zamířili do Los Angeles. Natalií se zdálo, jak se s Robem a otcem prochází Starou částí Charlestonu. Byl překrásný jarní večer. Nad palmami a čerstvými poupaty hořely hvězdy. Ve vzduchu voněla mimóza a hyacinty. Náhle se za tmy vynořil tmavý pes se světlou hlavou a začal vrčet. Natalie dostala strach, ale otec jí řekl, že se ten pes chce jen kamarádit. Klekl si a natáhl pravou ruku, aby ji pes očichal. Ale pes ho kousnul, kousal a trhal, vrčel a polykal, až ruka zmizela. Zmizela celá paže, potom celý otec. Pes se změnil a vyrostl. Natalie pochopila, že se sama zmenšila, stala se z ní malá holčička. Pes se k ní obrátil a neuvěřitelně bílá hlava žhnula proti obloze. Byla tak vyděšená, že se nedokázala obrátit, utíkat ani křičet. Rob ji pohladil po tváři a postavil se před ni. Pes skočil. Dopadl mu na hrud' a srazil ho k zemi. Jak bojovali, Natalie si všimla, že se ta podivná psí hlava zmenšuje a mizí. Pak si uvědomila, že se pes prokousal Robovou hrudí. Vnímala zvuky žvýkání.

Těžce dosedla na chodník. Na nohou měla kolečkové brusle, na sobě modré šaty, které jí dala hodná teta k šestým narozeninám. Před sebou spatřila Robova záda a velkou šedou zeď. Podívala se na pistoli na jeho boku v koženém pouzdru se svorkou. Nedokázala se přinutit natáhnout ruku. Její tělo se divoce třásl, naprosto jasně vnímala žvýkání a praskavé zvuky.

Pokusila se vstát, ale kdykoliv se zvedla, ujely jí brusle a Natalie znovu upadla. Jedna brusle se uvolnila a zůstala viset na zeleném řemínku. Obrátila se na kolena a ocitla se jen několik centimetrů od Robových neskutečně vysokých a šedých zad. V tu chvíli se objevila psí hlava. Na čenich a zuby se lepilo maso a kusy košile. Hlava se kroutila, snažila se rozšířit otvor. Šílené oči se třpytily, mohutné čelisti pracovaly jako žraločí chřtán.

Natalie ustoupila o půl metru, ale dál už nemohla. Nedokázala se odtrhnout od psa, který vrčel, chňapal a natahoval se k ní. Už se objevil jeho krk a ramena. Postříkaly ji sliny a krev. Sledovala tmavé splepené chlupy na jeho packách, které

se snažily dostat z díry. Jako by pozorovala nějaký děsivý porod z noční můry, který jí přinese smrt. Ale Natalii přitahoval hlavně ten obličej. Zmrazil ji, takže se nemohla hýbat a do krku jí stoupala hrůza. Jako zvratky. Nad tmavým kožichem silných útočících tlap, nad krví splepenými chlupy se objevila bílá barva - bílá maska smrti, obličej Melanie Fullerové, který pokroutil šílený škleb uvolněných nadměrných zubů. Bílé špičaté zuby se třpytily několik centimetrů před jejím očima. Pes zavyl, zkroutil celé tělo, vystříkla krev a zvíře se narodilo.

Natalie se probudila a zalapala po dechu. Natáhla ruku k palubní desce a opřela se. Otevřeným oknem proudil vítr, který přinášel pach kanálu a výfukových plynů. Na druhé straně mezistátní dálnice žhnuly reflektory.

Saul tiše mluvil: „Možná potřebuji poradit, jak někoho zabít.“

Cohen se na něj kradmo podíval. „Nejsem žádný zabiják, Saule.“

„Ne. Ani já. Ale viděli jsme hodně zabíjení. V koncentračních táborech bylo zabíjení chladné a efektivní, v lesích rychlé a spěšné, na poušti horké a vlastenecké, na ulicích náhodné a kruté. Možná bych se měl naučit, jak zabíjet profesionálně.“

„Chcete seminář na téma zabíjení?“ zeptal se Cohen.

„Ano.“

Cohen přikývl, vylovil jednu cigaretu z balíčku v kapse košile a vyndal zapalovač. „Tyto věci zabíjejí,“ prohlásil a vydechl kouř. Kolem se prohnal nákladák rychlostí sto deseti kilometrů za hodinu.

„Já měl na mysli něco rychlejšího a méně bolestného pro nevinné lidi v okolí,“ poznamenal Saul.

Cohen se usmál a začal mluvit s cigaretou v ústech. „Nelepší způsob, jak někoho zabít, je najmout si člověka, který je na zabíjení dobrý.“ Podíval se na Saula. „To myslím vážně. Dělají to všichni - KGB, CIA, všechny malé rybky mezi nimi. Američany před pár lety rozrušila zpráva, že si CIA najala zabijáky od mafie, aby odstranili Castra. Když o tom přemýšlíte, dává to smysl. Bylo by morálnější cvičit k zabíjení lidi v agentuře demokratické vlády? James Bond je pěkná blbost. Profesionální zabijáci jsou řízení psychopati, mají soucit jako Charles Manson, ale drží je na řetězu. Když použijete lidi od mafie, vykonají práci a ještě těm psychopatům na pár týdnů zabráníte, aby zabíjeli ostatní Američany.“ Cohen chvíli řídil potichu, jeho cigareta se rozzářila při každém nádechu. Konečně odklepl popel z okna a pokračoval: „Když dojde na promyšlené zabíjení, všichni používáme nájemné vrahy. Když jsem pracoval v zemi, jedním z mých úkolů bylo přesvědčit mladé rekruty Palestinců, aby popravili jiné palestinské předáky. Hádám, že třetina útoků ve vlastní teroristické skupině vychází z našich operací. Jestliže potřebujeme zničit A, často stačí zaútočit na D, pak D nakukat, že B zaplatil C, aby odstranil D na příkaz A. Pak stačí sedět a čekat na ohňostroj.“

„Předpokládám, že najímání nepřipadá v úvahu,“ poznamenal Saul.

Natalie pochopila, že si dvojice myslí, že spí. Uvědomila si, že má znovu zavřené oči, takže vnímá reflektory a občasná světla mezi řasami. Vzpomněla si, jak byla malá a dřímala na zadním sedadle, zatímco poslouchala tichou monotónní konverzaci svých rodičů. Ale nikdy nemluvili o takových věcech.

„Dobrá,“ promluvil Cohen, „předpokládejme, že z politických, praktických a osobních důvodů nemůžete nikoho najmout. Pak je vše komplikovanější. Nejprve se musíte rozhodnout, zda jste ochotný vyměnit vlastní život za život vašeho cíle. Jestli ano, pak jste ve velké výhodě. Tradiční bezpečnostní metody jsou k ničemu. Většina velkých vrahů naší historie byla ochotná obětovat vlastní život... nebo se nechat okamžitě chytit... jen aby mohli vykonat svou svatou misi.“

„Předpokládejme, že v tomto případě... vrah... dává přednost skutečnosti, že zůstane po vykonání činu na svobodě,“ řekl Saul.

„Pak se obtížná věc ještě víc zkomplikuje,“ odvětil Cohen. „Možnosti: vojenská akce... naše útoky letounů F-16 na Libanon jsou jen obyčejné pokusy o vraždu, škála výbušnin, pušky na dálku, pistole na blízko s připravenou možností útěku, jed, nože a boj člověka proti člověku.“ Cohen odhodil nedopalek první cigarety a zapálil si další. „Teď jsou v módě výbušniny, ale jsou dost zrádné, Saule.“

„Jak to?“

„Vezměte třeba C-4, které máte vzadu zásobu na deset let. Bezpečná jako vosk. Můžete s ní házet, tvarovat, potápět, sedět na ní, střílet a dát ji do vaření, aniž by se něco stalo. Odpálí to kyselina dusičná a malé smrtící detonátory jsou zabalené zvlášť, opatrně ve zvláštní krabičce v plastických nudlích v další krabici. Už jste někdy plastickou trhavinu používal, Saule?“

„Ne.“

„Pak nám pomáhej Bůh,“ dodal Cohen. „Dobrá, zítra vám dám v bezpečném úkrytu seminář o trhavinách. Ale řekněme, že výbušninu umístíte, jak ji odpálíte?“

„Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že máte nekonečné možnosti - mechanicky, elektricky, chemicky, elektronicky - ale žádná není bezpečná. Většina expertů zemře, když připravují detonátory. Detonátory jsou vedle teroristů největšími zabijáky. Ale řekněme, že umístíte plastickou trhavinu, připevníte detonátor, upravíte elektrický spínač, který aktivuje rádiový signál vysílače, a vše je připraveno. Sedíte v bezpečí, daleko za vozidlem vaší oběti. Počkáte, až se vozidlo dostane ven z města, pryč od svědků a nevinných kolemjdoucích. Ale přestože máte vysílač vypnutý, jeho auto vybuchne, až pojedete kolem školy s postiženými dětmi.“

„Proč?“

Natalie zaslechla únavu v Saulově hlasu a uvědomila si, že musí být unavený stejně jako ona. „Otevírání dveří od garáže, letové přenosy, dětské vysílačky, občanské radiostanice,“ zpíval Cohen. „Takový spínač může odpálit i dálkové ovládání od televize. Takže musíte pracovat minimálně se dvěma detonátory. Jeden výbušninu připraví, druhý

ji odpálí. Riziko selhání je pořád velké.“

„A jinak,“ naléhal Saul.

„Puška,“ odvětil Cohen. Druhá cigareta už málem zhasla. „Ta zaručí bezpečnou vzdálenost, čas na ústup, můžete vybrat správného člověka, a pokud ji použijete správně, téměř vždycky je efektivní. Vybraná zbraň. Zvolil ji Lee Harvey Oswald, James Earl Ray a bezpočet dalších, neopěvovaných. Ale je tady několik problémů.“

„Jaké?“

„Tak nejprve. Zapomeňte na všechny ty televizní nesmysly, kde si ostřelovač přinese pušku v obchodním kufříku a složí ji, zatímco se cíl ochotně připraví na místo. Puška a dalekohled se musí seřídít, upravit na stejnou vzdálenost, úhel, rychlost větru a odchylky samotné zbraně. Střelec musí být na zbraň zvyklý, musí znát vzdálenost i rychlost. Vojenští ostřelovači pracují na vzdálenost, kde má cíl možnost urazit tři kroky mezi výstřelem a zásahem. Máte nějaké zkušenosti s puškami, Saule?“

„Od války... tedy od evropské války... nikoliv,“ přiznal Saul. „A tehdy jsem nikoho nezabil.“

„A právě na to ty věci jsou,“ poučil ho Cohen. „Mám tam vzadu věci z vašeho seznamu... osmnáct tisíc vašich dolarů investovaných do nejhorší snůšky věcí, jakou jsem kdy sháněl... ale žádná puška.“

„A co bezpečnost?“ zeptal se Saul.

„Vaše nebo jejich?“

„Jejich.“

„Co je s ní?“

„Jak se s ní člověk vypořádá?“

Cohen si přidržel cigaretu evropským stylem a podíval se na světlo reflektorů, které provrtávalo noc. „Bezpečnost je... v nejlepším... hloupý pokus, jak oddálit nezvratné. Pokud vás tedy chce někdo zabít. Jestli terč žije veřejným životem - má závazky - bezpečnost může znepříjemnit úspěšnému vrahovi útěk. Viděl jste, jak to dopadlo minulý měsíc, když se nějaký netrénovaný hlupák pokusil zastřelit amerického prezidenta dvaadvacetimilimetrovou špuntovkou...“

„Aaron mi vyprávěl, že u vás agenti cvičí s Berettami ráže 0,22,“ namítl Saul.

„To děláme v poslední době,“ připustil Cohen, „ale používají je zblízka, ve chvílích, kdy čekáte nůž. V situacích, které si nežadají souvislou palbu, ale spíš klid a rychlost. Jestli pošleme skupinu, aby někoho zabila, bude to opravdu skupina sešraná po týdnech sledování, nácviku operace a přípravě únikové cesty. Ten kluk, co střílel minulý měsíc po vašem prezidentovi, se vůbec nepřipravil. Udělal to, jako když vy nebo já jdeme koupit noviny na roh.“

„A co to dokazuje?“

„Dokazuje to, že pokud dokážete předurčit něčí pohyb, žádná bezpečnost neexistuje,“ doplnil Cohen. „Dobrý šéf ochranky nedovolí svému klientovi žádný pevný řád, žádnou rutinu, žádné závazky, které se dozví veřejnost. Nepředvídatelnost zachránila mnohokrát Hitlerův život. To je jediný důvod, proč jsme neodstranili tři nebo čtyři hlavní Palestince na našem oficiálním seznamu. Či bezpečnost probíráme v této teoretické rozmluvě?“

„Teoretické?“ zeptal se Saul. „Pojďme teoreticky probrat bezpečnost pana K. Arnolda Barenta.“

Cohen rychle otočil hlavu. Vyhodil cigaretu z okna, ale další si nezapálil. „Proto jste mě požádal o informace o Barentově letním táboře?“

„Mluvíme teoreticky,“ připomněl mu Saul.

Cohen si projel rukou vlasy. „Můj bože, člověče, jste blázen.“

„Prohlásil jste, že bezpečnost je beznadějným pokusem zbrzdit nevyhnutelné,“ připomněl mu Saul. „Je pan Barent výjimkou?“

„Poslouchejte,“ začal Jack Cohen, „když někam jede prezident Spojených států... kamkoliv, třeba na návštěvu vůdců cizích zemí v izolovaných bezpečnostních zónách... bezpečnostní služba se může posrat. Kdyby bylo na nich, prezident by nikdy neopustil druhý sklep Bílého domu a ani to místo se jim moc nelíbí. Jediné místo... jediné místo, kde se tajná služba uklidní, je u K. Arnolda Barenta... a prezidenti ho navštěvují už nějakých třicet let. Západní fond Barentova dědictví pořádá v červnu každoroční letní tábor a po ostrově bude běhat čtyřicet, možná padesát nejmočnějších mužů tohoto světa. Dokážete z toho odvodit, jakou musí mít ten člověk ochranku?“

„Dobrou?“

„Nejlepší na světě,“ potvrdil Cohen. „Kdyby Tel Aviv zítra prohlásil, že budoucnost Izraele závisí na okamžité smrti K. Arnolda Barenta, zavolal bych z Izraele naše nejlepší muže, připravil úderné oddíly, odvolal z Evropy odvetné jednotky a pořád bych nesázel ani jedna ku deseti, že se k němu dostaneme.“

„Jak byste to zkusil?“ zeptal se Saul.

Cohen řídil několik minut potichu. „Teoreticky,“ prohlásil nakonec, „bych počkal, až bude pod cizí ochranou... třeba u prezidenta... a potom bych se pokusil. Můj bože, Saule, všechny ty řeči o Barentově vraždě. Kde jste byl třicátého března?“

„V Caesarea,“ odvětil Saul. „Pod dozorem mnoha svědků. Co byste ještě zkusil?“

Cohen se kousl do rtu. „Barent pořád létá. Kde je letadlo, tam je zranitelnost. Bezpečnost na zemi určitě nedovolí propašovat výbušniny na palubu, ale zbyde stíhačka nebo raketa země-vzduch. Kdybyste předem věděl, kam letadlo směřuje, kdy odlétá a jak ho identifikovat ve vzduchu.“

„Dokázal byste to?“ zeptal se Saul.

„Ano,“ potvrdil Cohen, „kdybych dostal veškeré zdroje izraelského letectva napojené na elektronické výzvědné zařízení, k tomu pomoc amerického satelitu, výzvědnou službu NDA, a kdyby pan Barent udělal laskavost a letěl přes Středozemní moře nebo jižní Evropu. Stejně tak by nám musel poskytnout několik týdnů předem letový plán.“

„Má loď,“ přidal Saul.

„Ne,“ zavrtil hlavou Cohen, „má sedmdesát metrů dlouhou jachtu jménem Antoinette, která stála před dvanácti lety

šedesát devět miliónů dolarů. Tehdy mu ji prodal jistý nejmenovaný Řek, lodní magnát lépe známý jako druhý manžel jedné americké vdovy, jejíž manžel se dostal moc blízko k pušce, kterou dobře zamířil jeden bývalý námořnický ostřelovač.“ Cohen se nadechl. „Barentova loď má na palubě takové bezpečnostní zařízení jako jeden z jeho obytných ostrovů. Nikdo neví, kam míří, ani kdy je ten chlap na palubě. Má přistávací plochu pro dvě helikoptéry a rychlé čluny, které podnikají nájezdy, pokud se někdo přiblíží. Mohlo by ji potopit torpédo nebo raketa Exocet, ale pochybuji o tom. Má lepší radar, lépe manévruje a má lepší kontrolní systémy než většina moderních válečných lodí.“

„Konec teoretické diskuse,“ prohlásil Saul a Natalie z jeho tónu poznala, že to všechno už věděl.

„Tady odbočíme,“ prohlásil Cohen a namířil k rampě. Cedule hlásala San Juan Capistrano. Zastavili u noční benzínové pumpy a Cohen zaplatil svou kreditní kartou. Natalie vystoupila a protáhla si nohy. Pořád bojovala se spánkem. Venku byl chladný vzduch a Natalii se zdálo, že cítí moře. Když vyrazila k čerpací stanici, Cohen právě vyndával šálek kávy z automatu.

„Jste vzhůru,“ promluvil. „Vítejte zpátky.“

„Byla jsem vzhůru už v autě... téměř celou dobu,“ upozornila ho Natalie.

Cohen usrl kávu a udělal obličej. „Podivný rozhovor. Mluvili jste o Saulových plánech?“

„Ano, připravili jsme je společně.“

„A znáte ty věci, co máme vzadu v dodávce?“

„Pokud jsou z našeho seznamu, tak ano,“ souhlasila Natalie.

Cohen ji doprovodil k vozidlu. „No, doufám, že oba víte, co děláte.“

„To nevíme,“ přiznala Natalie a usmála se na něj, „ale vážíme si vaší pomoci, Jacku.“

„Uch-huh,“ vyrazil ze sebe a otevřel jí dveře. „Pokud se díky mé pomoci rychleji nezabijete.“

Urazili dvanáct kilometrů po dálnici číslo sedmdesát čtyři, pryč od moře, a odbočili k severu, kde minuli les zakrslých stromků a zastavili u statku. Budova, byla tmavá a vedla k ní pět set metrů dlouhá pěšina.

„Fungoval jako úkryt pro naše lidi na Západním pobřeží,“ vysvětlil Cohen. „Nepotřebovali jsme ho už celý rok, ale pořád sem někdo chodí, udržuje ho a seká trávník. Místní lidé věří, že je to letní sídlo, které patří páru mladých úspěšných lidí z Anaheim Hills.“

Dům měl přízemí a první patro, nahoře ložnice s mnoha levnými postelemi. Ve třech ložnicích mohl nocovat tucet lidí. Vzadu dole našli jednostranné zrcadlo, kterým mohli pozorovat malý pokoj s několika gauči a nízkým konferenčním stolem. „To zbudovali na jedno dlouhé léto, kdy jsme vyslyšali člena Černého září, který chtěl přejít k CIA. Pomohli jsme mu a ukryli ho před velkým a zlým Mossadem, dokud nám všechno neřekl. Myslím, že tento pokoj bude vyhovovat vašim požadavkům.“

„Dokonale,“ souhlasil Saul. „Zkrátí nám týdny příprav.“

„Rád bych tady na tu legraci zůstal,“ posteskl si Cohen.

„Jestli to bude legrace,“ poznamenal Saul a potlačil zívání, „pak se jednou posadíme a budeme vám o tom vyprávět.“

„Platí,“ přikývl Jack Cohen. „Co byste řekli, když si vybereme pokoje a půjdeme spát? Zítřka letím v půl dvanácté ráno z Los Angeles.“

Natalii probudil krátce po osmé hodině zvuk výbuchu. Rozhlédla se, chvíli nevěděla, kde je, pak našla džíny a oblékla se. Zavolala Saula, ale z vedlejšího pokoje nikdo neodpověděl. Nenašla ani Jacka Cohena v jeho ložnici.

Sešla dolů a vyběhla ven. Překvapila ji modrá obloha a teplý vzduch. Podél silnice, která je sem přivedla, se táhlo pole. Zašla za dům a našla Saula s Cohenem, jak se krčí nad starými dveřmi, které opřeli o plot. Uprostřed dveří čněla dvacet centimetrová díra.

„Seminář o plastických trhavinách,“ uklidnil ji Cohen a obrátil se k Saulovi. „To nebylo ani půl unce. Umíte si představit, co dokáže čtyřicet liber.“ Postavil se a urovnal si nohavice. „Snídaně.“

Lednice byla prázdná a vypnutá, ale Cohen měl v dodávce velký mrazák. Dvacet minut všichni tři vytahovali hrnce a konvice, střídali se u sporáku a pletli se jeden druhému do cesty. Když byl znovu nastolen pořádek, v kuchyni voněla káva a vejce a jejich trojice se posadila ke stolu vedle širokého okna jídelny. Natalie ucítila uprostřed neutrální konverzace náhlou vlnu smutku a uvědomila si, že jí pokoj připomíná Robův dům. V tu chvíli se jí zdálo, že Charleston leží patnáct tisíc kilometrů daleko a ještě jednou tolik let v minulosti.

Po snídani vyklidili dodávku. Velkou krabici s elektroencefalografem museli nést společně. Elektronické zařízení putovalo do pozorovací místnosti u zrcadla. Do suterénu uložili krabice s trhavinou C-4 a větší bednu detonátorů.

Když skončili, Cohen položil dvě malé krabice na jídelní stůl. „Tohle je můj dárek,“ prohlásil. Uvnitř objevili dvě poloautomatické pistole. Na modré oceli se zaleskla písmena: COLT MK IV SERIE, VLÁDNÍ MODEL 380 AUTO.

„Raději bych vám dal pětačtyřicetku, kterou mám já,“ přiznal Cohen. „Něco opravdu silného. Ale tyto pistole jsou lehčí o celou libru, hlaveň je o pět centimetrů kratší, nevejde se tam šest, ale osm kulek, zpětný náraz zvládnou začátečníci a dá se mnohem lépe schovat. A zblízka pořád udělá své.“ Položil na stůl tři krabičky nábojnic. „Nedají se vystopovat,“ prohlásil.

„Patřili k zadrženému nákladu IRA, který se ztratil při převozu.“ Položil na stůl větší krabici a vylovil dlouhou těžkou zbraň, která působila jako dětská karikatura pušky. Malá pažba a dlouhá, kovová, čtverhranná hlaveň. Mohlo se jednat o prototyp samopalů, ale zbraň měla miniaturní ústí a chyběl zásobník. „Než jsem našel jednu, která dostřelí dál než na tři metry už jsem málem zavolaal Mariinu Perkinse.“ Otevřel záklopku, z krabice vylovil jednu šipku a vložil ji do komory.

„Nábojnice kyslíčnicku uhličitého stačí na nějakých dvacet výstřelů,“ poučil je. „Chcete vidět, jak to funguje?“

Natalie sestoupila z přední verandy, podívala se na dodávku a začala se smát. Stála tam žlutá písmena na modrém podkladu.

BAZÉNY JACKA A NAT
INSTALACE A OPRAVY
NAŠE SPECIALITA: HORKÉ A VÍŘIVÉ LÁZNĚ

„Takhle jste to dostal, nebo jste to napsal?“ zeptala se Natalie.

„Napsal.“

„Není to trochu nápadné?“

„Možná, ale doufám, že to bude fungovat.“

„Jak to?“

„Směřujete do pěkně drahých míst,“ poučil ji Cohen. „Mají tam nejbezpečnější policii v této zemi. A lidé jsou paranoidní. Jestli někde zaparkujete na půl hodiny, všimnou si vás. Tohle možná pomůže.“

Natalie se zasmála a sledovala oba muže do stodoly. Přiběhlo k nim malé prase. „Já myslela, že už statek nikdo nepoužívá,“ namítla Natalie.

„Také nepoužívá,“ souhlasil Cohen. „Koupil jsem toho chlapíka včera ráno. Byl to Saulův nápad.“

Natalie se podívala na Saula.

„Váží nějakých sto čtyřicet liber,“ vysvětlil Saul.

„Vzpomínáte na problémy, o kterých mluvil Itzak v zoologické zahradě v Tel Avivu.“

„Ach,“ vydechla Natalie.

Cohen zvedl vzduchovku. „Je nešikovná, ale dá se s ní mířit jako s kteroukoliv jinou pistolí. Představte si, že hlaveň je vašim ukazováčkem, zamířte a vystřelte.“ Cohen zvedl těžkou pistolí a ozvalo se hlasité pffft. Na pět metrů vzdálených dveřích se objevila malá šipka s modrým opeřením. Cohen otevřel pistolí a ukázal krabičku se šípkami. „Ty modré v horní řadě jsou prázdné. Udělejte si vlastní roztok. Červená řada má padesát kubíků, zelená čtyřicet, žlutá třicet a oranžová dvacet kubíků. Jestli budete potřebovat vlastní, Saul má náhradní ampulky.“ Vyndal červenou šipku a založil ji do komory. „Natalie, chcete si to vyzkoušet?“

„Jasně.“ Zacvakla pistolí a zamířila na dveře stodoly.

„Počkat,“ vyhrkl Saul. „Zkusme zamířit na našeho přítele.“

Natalie se obrátila a podívala se s pochybnostmi na prase. Natahovalo k ní rypák, čenichalo.

„Složení má za základ kurare,“ poučil je Cohen. „Velmi drahé a vůbec ne tak bezpečné, jak odborníci tvrdí. Musíte mít správné množství podle tělesné váhy. Ve skutečnosti je to nepřipraví o vědomí... není to uspávací prostředek... spíš něco jako nervový toxin, který paralyzuje nervový systém. Dáte toho moc málo, cíl ztratí cit jako po novokainu, ale uteče. Dáte toho moc a látka zastaví jak běžné funkce, tak dýchání a srdce.“

„Je toto správné množství?“ zeptala se Natalie a podívala se na pistolí.

„Je jediný způsob, jak to zjistit,“ prohlásil Cohen. „Tady pašik váží, kolik Saul uvedl, a na takové zvíře se doporučuje šipka s padesáti kubíky. Vyzkoušejte to.“

Natalie obešla ohrádku, aby mohla zamířit. Prase prostrčilo hlavu mezi latkami a čekalo, že mu dá Saul s Jackem

Cohenem něco k jídlu. „Nějaké zvláštní místo?“ zeptala se Natalie.

„Zkuste nemířit na hlavu a oči,“ poučil ji Cohen. „Krk může přinést problémy. Kamkoliv na tělo.“

Natalie zvedla vzduchovku a střelila prase na čtyři metry do zadku. Prase vyskočilo, jednou zakviklo a vyčítavě se na ni podívalo. Osm vteřin nato se mu podlomily zadní nohy, přední opsaly půlkruh a zvíře se zhroutilo.

Trojice vstoupila do ohrádky. Saul mu přitiskl dlaň na bok. „Jeho srdce šílí. Je to možná trochu moc koncentrované.“

„Chtěli jste, aby to rychle účinkovalo,“ vysvětlil Cohen. „Toto je nejrychlejší, aniž byste zvíře zabili.“

Saul se podíval na prasečí očka. „Vidí nás?“

„Ano,“ potvrdil Cohen. „Může chvílemi ztrácet vědomí, ale jeho smysly většinu času fungují. Starý Pašík se nemůže pohnout, ani vydávat zvuky, ale určitě si zapisuje vaše jména.“

Natalie pohládla ochrnutý bok. „Nejmenuje se Pašík,“ prohlásila.

„Ach?“ Cohen se k ní s úsměvem otočil. „Jak tedy?“

„Harod,“ odvětila Natalie, „Anthony Harod.“

Čtyřicet jedna - Washington, D.C.

Úterý, 21. duben 1981

Jack Cohen vzpomínal na Saula a Natalii během celého letu na východ. Dělal si o ně starosti, nevěděl jistě, co plánují, ani neznal jejich schopnosti. Po třiceti letech zkušeností u výzvědné služby dobře věděl, že amatéři skončí na konci operace na seznamu obětí. Připomněl si, že se nejedná o žádnou operaci. O co tedy? Přemýšlel.

Saul měl zájem - silný zájem, připomněl si Cohen - o to, kde získal informace o Barentovi a ostatních. Udělal všechny potřebné kroky, aby ho neobjevili během pátrání v počítači? Dával si pozor během výletů do Charlestonu a Los Angeles? Nakonec musel psychiatrovi připomenout, že tuto práci vykonává už od čtyřicátých let.

Jak se letadlo blížilo k Washingtonu, Cohen ucítil vzrušení a vinu. Připojil se k operaci, která využívá civilisty. Po stopadesáté si připomněl, že je nevyužívá. Využívají oni mě?

Cohen si byl jistý, že část Colbenovy frakce FBI, jeho protivýzvědná skupina, zabila synovce Saula Laskiho a Leviho Cola. Ale vražda Aaronovy rodiny byla neuvěřitelná a nevysvětlitelná. Cohen dobře věděl, že v CIA se mohli vymknout kontrole vlastní lidé (osobně viděl operaci v Jordánsku, která stála tři životy civilistů), ale nikdy neslyšel o

takových akcích u FBI. Ale jakmile Saul poukázal na spojení Charlese Colbena s tím milionářem Barentem, vše mu bylo jasné. Cohena nasadili, aby našel důkazy vraždy Leviho Cola. Levi byl Cohenův kůň, inteligentní mladý člověk, kterého přechodně zařadili do komunikačního a dešifrovacího oddělení, aby získal potřebné zkušenosti. Ale Leviho čekala velká kariéra. Levi v sobě ukrýval schopnosti, jaké má málokdo - schopnosti úspěšného agenta. Byl instinktivně opatrný, ale často ho zlákala samotná hra, složitá a občas nudná demonstrace inteligence jednotlivých nepřátel, kteří se nikdy nesečkají a nikdy nezjistí svá skutečná jména a postavení.

Cohen sklopil hlavu a spatřil, jak se od poupat a květů odráží paprsky odpoledního slunce. Měl vlastní teorii, proč FBI tak rychle zareagovala. Aaron a Levi svým náhodným pozorováním upozornili Colbena na Operaci Jonáš, sedm let trvající infiltraci do amerických protivýzvědných sil. Arogantní měsíce po Šestidenní válce přinesly plán, aby se Tel Aviv napojil na hlavní kanály americké výzvědné služby a dosadil na klíčové pozice špióny a placené informátory. Proniknout do CIA a dalších agentur nebylo nutné. Mossad analyzoval možnosti, jak se napojit na FBI a další zdroje informací o soupeřících agenturách. Klíčová místa v FBI, přinesou kromě přístupu k elektronickým databázím, které přesahovaly možnosti Mossadu, i informace o místních občanech - zvláště potom spisy o klíčových politicích, které FBI shromažďuje už od prvních dnů J. Edgara Hoovera - které mohou silně zapůsobit ve chvílích, kdy bude Izrael potřebovat v budoucích krizích podporu kongresu či jednotlivců.

Operaci považovali za příliš riskantní - byla šílená jako Drahouk Gordona Liddyho. Pak přišlo hořké překvapení Yom Kippurské války, která zástupcům Tel Avivu ukázala, že přežití samotného Izraele závisí na přístupu k tajným informacím, jaké mohou poskytnout jen Američani. Operace Jonáš začala stejný měsíc, kdy se Jack Cohen stal velitelem ve Washingtonu. V roce 1974. Teď se Jonáš proměnil ve velrybu, která spolkla celý Mossad. Do projektu bylo vloženo množství času a peněz - nejprve na jeho rozmach, později na zamaskování. Politici z Tel Avivu žili v neustálém strachu, že Američané objeví Jonáše v rozhodující chvíli, kdy bude třeba jejich podpory. Většinu informací, které z Washingtonu proudily, nebylo možné použít, protože by odhalily samotnou existenci průvníku. Cohena napadlo, že se Mossad začíná chovat jako správný cizoložník - děsí se dne, kdy bude jeho jednání odhaleno, ale cítí vinu, která ho tak unavuje, že odhalení částečně vítá.

Cohen zvažoval své možnosti. Mohl zůstat ve spojení se Saulem a Natalií, držet formální odstup mezi Mossadem a jeho amatérskými spojenci a počkat, co se stane. Nebo mohl okamžitě zasáhnout. Mohl dát stanici na Západním pobřeží aktivnější roli. Zapomněl Saulovi prozradit, že je v domě odposlouchávací zařízení. Mohl poslat tři lidi s angeleskou komunikační dodávkou, ať zajedou do lesa dva kilometry od domu a napojí se přes bezpečné linky. Zaměstná tím nejméně pětacet pracovníků Mossadu, ale neviděl jinou možnost.

Saul Laski hovořil o tom, že už nebude čekat na příjezd kavalérie, ale v tomto případě, pomyslel si Cohen, kavalérie dorazí, ať se mu to líbí nebo ne. Nenašel žádné spojení mezi operací Jonáš a kontakty Barent-Colben. Nenašel žádné spojení mezi Laskiho nepřítomným a zřejmě vymyšleným fašistou a zbytkem šílených událostí ve Washingtonu a Philadelphii. Ale něco se dělo.

Cohen to zjistí, ať šéf třeba i nadává.

Přinesl jedinou malou tašku, ale nevzal si ji, protože ukrývala jeho automatickou pětačtyřicítku. Čekal na letišti Dulles u pásu na zavazadla a napadlo ho, jak jsou místní bezpečnostní opatření otravná.

Vynesl tašku na dlouhodobé parkoviště, kde nechal svůj starý Chevrolet, a usoudil, že rozhodl dobře. Zavolá odpoledne Johna nebo Ephraima v Los Angeles, upozorní je na obyvatele domu a pošle je na pozorování. Jestli nic víc, Saul a Natalie - ať už jim jde o cokoli - budou mít krytá záda.

Cohen vklouzl mezi zaparkovaná auta, odemkl dvířka a hodil tašku na sedadlo spolujezdce. Zlostně se točil a zjistil, že do úzkého prostoru vstoupil další člověk. Budou muset počkat, až vycouvá...

Za vteřinu zapracovaly staré instinkty, další vteřinu trvalo, než rozeznal v šeru mužův obličej. Byl to Levi Cole.

Cohenova ruka vklouzla do kabátu, pak si vzpomněl, že pětačtyřicítku zabalil pod ponožky a trenýrky. Zvedl ruce, chtěl se bránit. Ale přítomnost Leviho Cola ho zmátlá. „Leví?“

„Jacku!“ Levi křičel o pomoc. Mladý agent byl hubený a bledý, jako by strávil celé týdny v zamčeném pokoji. V jeho očích se zračil šok, byly téměř prázdné. Zvedl prázdné ruce, jako by chtěl Cohena obejmout.

Cohen se trochu uvolnil, ale zastavil mladíka dlaní. „Co se děje, Levi?“ zeptal se hebrejsky. „Kdes byl?“

Levi Cole byl levák. Cohen na to zapomněl. Do Leviho dlaně vyskočil bez jediného zvuku krátký nůž. Jeho paže vystřelila tak rychle, jako by ji sevřela křeč. Dvě vteřiny nato sevřela křeč Cohenovo tělo, ostří projelo mezi žebry a vniklo do srdce.

Levi hodil tělo na přední sedadlo a rozhlédl se kolem. Za Chevroletem zastavila limuzína a odřízla výhled. Levi vzal Cohenovi peněženku, vyndal peníze a kreditní karty, prohledal kapsy jeho kabátu a kufřík, šaty naházal na zadní sedadlo. Nechal si Cohenovu pětačtyřicítku, letenky, peníze, kreditní karty a obálku se stvrzenkami. Tělo hodil na zem, uzamkl dveře Chevroletu a přešel k čekající limuzíně.

Opustili garáž a zamířili po dálnici k Arlingtonu.

„Nic moc,“ prohlásil Richard Haines do telefonu. „Dvě stvrzenky za benzín u čerpadla v San Juan Capistrano.

Stvrzenky z hotelu na Long Beach. Víte o tom?“

„Dejte na to svoje lidi,“ odvětil Barentův hlas. „Začněte s hotelem a benzínovou stanicí. Mají se vlaštovky vrátit do Capistrana?“

„Myslím, že jsme to propásli,“ odvětil Haines bezpečnou linkou. Podíval se na Leviho Cola, který seděl vedle něj a tupě zíral před sebe. „Co uděláme s vaším přítelem?“

„Já s ním skončil,“ odpověděl Barent.

„Pro dnes nebo navždy?“

„Myslím, že jsem s ním skoncoval jednou provždy.“

„Dobrá,“ přikývl Haines, „postaráme se o to.“

„Richarde?“

„Ano?“

„Okamžitě začněte pátrat, prosím. Cokoliv zaujalo pana Cohena, bude určitě zajímat i mě. Zprávu čekám nejpozději v pátek.“

„Dostanete ji,“ potvrdil Richard Haines. Pověsil telefon a sledoval krajinu Virginie. Nad hlavou se jim prohnalo velké tryskové letadlo a nabralo výšku. Hainese napadlo, zda patřilo panu Barentovi. Jasná obloha získala přes barevné sklo barvu brandy a zbavila se nepřijemného měděného světla, které prozrazovalo blížící se bouři.

Čtyřicet dva - Poblíž Meridenu, Wyoming

Středa, 22. duben 1981

Oblast severovýchodně od Cheyenne ve státě Wyoming je typem západní krajiny, ze které jsou někteří lidé uneseni a někteří z ní dostanou záchvat. Jakmile silnice opustila mezistátní dálnici, šedesátikilometrová cesta poskytla pohled na nekonečné pastviny a sněhové zátarasy, které zastínila široká prerie. Několik statků se krčilo daleko od silnice, na severní a východní straně se zvedaly sloupy, které připomínaly masivní věže, mezi křovinami a bavlníky se kroutil potok, sem tam stádo antilop a malá skupinka dobytka, který se ztrácel v milionech akrů okolních pastvin.

A raketová síla.

Síla působila v tak široké krajině nepřírozně jako všechny lidské výtvoř. Malé čtvercové šterkové pozemky nějakých padesát sto yardů od silnice. Skutečnost, že oplocené čtverce nejsou přírodními naftovými ložisky nebo prázdnými pozemky, prozrazovala kovová korouhvička, čtyři držáky se zrcadly a nízký, masivní betonový strop na rezavých kolejkách. Poslední detaily spatřil jen ten, kdo se přiblížil po šterkové cestě a spatřil cedule, na kterých stálo: VSTUP ZAKÁZÁN - MAJETEK VLÁDY USA - Za touto hranicí je povoleno použít násilí. Nic víc. Žádné zvuky, jen vítr nad prerií a občasné zahučení na vzdálených polích.

Modrá dodávka letectva opustila v 6:05 ráno leteckou základnu Warren, aby se v 8:27 vrátila se zbytkem posádky.

Mezitím vysadila členy další směny na hlavních stanicích. To ráno nastoupilo šest mladých poručíků. Dva směřovali na dvanáct kilometrů vzdálené velení raket SAC na jihovýchod od Meridenu, další čtyři do šedesát kilometrů vzdáleného bunkru směrem k Chugwater.

Dvojice na zadním sedadle sledovala okolní krajinu bez jakéhokoliv vzrušení. Znali satelitní fotografie šesti tisíc čtverečních mil, jak je viděli Rusové - deset kruhů, kde stála síla, každý dvanáct kilometrů v průměru, každé ze šestnácti sil v každém kruhu obsazené střelou MRVed Minuteman III. V posledních měsících se hovořilo o zranitelnosti stárnoucích sil, diskutovalo se o ruské „připichovací strategii“, která dokáže jednou za minutu odpálit nukleární hlavici nad místními pastvinami. Mluvílo se o přestavbě sil, o jejich zesílení či obsazení novými zbraněmi. Ale velitele Daniela Bealeho či Toma Charlese takové politické problémy nezajímaly. Byli to dva mladíci, kteří míří toto chladné jarní ráno do práce.

„Tome, seš dneska oukej?“ zeptal se Beale.

„Jo,“ potvrdil Charles a odvrátil se od obzoru.

„Chlastal's včera večer s těma turistama?“

„Jasně,“ vyrazil ze sebe Charles. „V osm sem byl zpátky.“

Beale si upravil brýle proti slunci a zasmál se. „Jo, to jistě.“

Armádní dodávka zpomalila a odbočila na šterkovou cestu, která pomalu stoupala nad silnici k severozápadu. Minuli tři cedule, které zakazovaly vstup neautorizovaným osobám a přikazovaly, ať se obrátí a odjedou. Pět set metrů od kontrolní stanice zastavili u první brány a strážě. Postupně ukázali identifikační známku a strážný poslal zprávu. U vstupu do hlavního komplexu se vše opakovalo. Beale a Charles prošli oploceným koridorem ke dveřím budovy, dodávka se otočila a zaparkovala čumákem z kopce. Výfukové plyny stoupaly k chladné ranní obloze.

„Vsadil sis u Smittyho?“ zeptal se poručík Beale, když čekali na klec výťahu. Znuděný člen bezpečnosti se samopalem M-16 potlačil zívnutí.

„Ne,“ odvětil Charles.

„Jen nelži? Myslel sem, že tam chceš nacpat prachy.“

Poručík Charles zavrtěl hlavou, vstoupili do menší klece a sjeli o tři patra do velitelského centra. Minuli dvě kontroly a nakonec zasalutovali veliteli v předpokojí kontrolní místnosti. Bylo 7:00.

„Poručík Beale se hlásí do služby, pane.“

„Poručík Charles se hlásí do služby, pane.“

„Vaše doklady, gentlemani,“ vyzval je kapitán Peter Henshaw. Pozorně porovnal jejich fotografie na známkách, přestože se s nimi stýkal už déle než rok. Kapitán Henshaw přikývl, seržant zastrčil do zámku kódovanou kartu a venkovní dveře zasyčely. Dvacet vteřin nato se otevřely vnitřní dveře a dvojice poručíků vstoupila dovnitř. Čtyři muži se pozdravili a usmáli se na sebe.

„Seržante, zapište, že poručík Beale a Charles vystřídali poručíka Lopeze a Millera v... 07:01:30,“ prohlásil kapitán Henshaw.

„Ano, pane.“

Dva unavení muži jim předali pouzdra se zbraněmi a dva tlusté svazky klíčů.

„Něco zvláštního?“ zeptal se Beale.

„Komunikační kontrola ukázala ve 03:50 problémy s pozemními linkami,“ nahlásil poručík Lopez. „Dělá na tom Gus. Ve

04:20 jsme měli nástup, poplach v 05:10. V 5:35 dostal Terry poplašnou zprávu na Šest jih. Zkontrolovali jsme to.“

„Zase králíci?“ zeptal se Beale.

„Vadný tlakový cenzor. Tak je to. Jsi vzhůru, Tome?“

„Ano,“ potvrdil Charles a předvedl zářivý úsměv.

„Nenechte se napálit,“ poznamenal poručík Lopez a dvojice odešla.

Beale a Charles za nimi zavřeli tlakovou komoru a vstoupili do dlouhé a úzké kontrolní místnosti. Připoutali se k modrým polstrovaným židlím, které projížděly kolem kontrolních panelů na severní a západní zdi. Pracovali efektivně, občas rozmlovali s muži v jiných částech velícího střediska, prošli prvních pět seznamů kontrol. V 07:43 volala základna Warren a poručík Beale odpověděl. Když odložil telefon do modré krabice, podíval se na poručíka Charlese.

„Určitě seš v pořádku, Tome?“

„Bolí mě hlava,“ přiznal Charles.

„Vem si z lékárníčky trochu aspirinu.“

„Později,“ odvětil Charles.

V 11:56 (právě když Beale vyndával termosku a hnědé sáčky) přišel z letecké základny Warren příkaz k úplné pohotovosti. V 11:58 Beale a Charles odemkli červený sejf pod druhou konzolí, vyndali klíče a aktivovali kódy k odpálení raket. Ve 12:10:30 bylo vše připraveno, chybělo jen zamířit a odpálit šestnáct raket a sto dvacet atomových bomb. Warren potvrdil správnost a Beale rozjel dvouminutový zpětný chod. Charles si v tu chvíli uvolnil popruh a zamířil pryč od konzole.

„Tome, co to děláš? Než začneme jíst, musíme to dostat zpět na El Con dvě,“ prohlásil Beale.

„Bolí mě hlava,“ bránil se Charles. Měl nepřírozně bílý obličej a skelný pohled.

Beale se natáhl pro lékárnu na polici, kam si postavil termosku. „Myslím, že je tam zvlášť silnej Anacin...“

Velitel Charles vyndal automatickou pětačtyřicítku, ujistil se, že nemůže kulka zasáhnout konzoli, a střelil Bealeho do zátylku. Kulka zůstala v hlavě. Beale sebou zaškubal, pak zůstal viset v pásech. Tlak mu vehnal krev do očí, uší, nosu i úst. Několik vteřin po výstřelu začaly blikat žluté kontrolky a senzory ukázaly, že se otevírají venkovní dveře.

Charles přešel pomalu k vnitřním dveřím a vypálil dvě kulky do elektronického zámku. Vrátil se k Bealeově konzoli a přehodil páčku, která přepnula izolovanou kontrolní místnost na vlastní zdroj kyslíku. Pak se vrátil ke své židli a několik minut studoval příručku.

Šílené bušení na dveře utlumila silná ocelová vrstva. Charles se postavil, popošel k Bealeově židli, vyndal mu z kapsy dlouhý klíč a zastrčil ho do správného panelu. Přehodil pět spínačů, namířil rakety, stejný úkol zopakoval na vlastní konzoli a vložil vlastní klíč.

Zapojil interkom.

„...tam sakra děláte, veliteli?“ promluvil hlas plukovníka Andersona z velícího centra ve Warrenu. „Víte, že odemknout mohou jen dva lidé společně. Okamžitě otevřete dveře!“

Charles odpojíl interkom a sledoval digitální budík, který odpočítával devadesát vteřin. Podle příručky se právě připravuje výbušnina v betonovém silu, aby odpálila sto deset tun těžké dveře do vzdálenosti několika set metrů. Dveře zmizí na poli a odhalí hladké ocelové rampy a nosy nečinných Minutemanů. Až se odpočítávání dostane na šedesát vteřin, na všech místech se rozeřvou sirény, aby varovaly všechny opraváře a inspekční čtyry. Ve skutečnosti vyděsí jen králíky, okolní dobytek a náhodného statkáře, který pojede kolem ve svém pickupu. Střely Minuteman mají pevné palivo, které čeká na elektronickou sirku, která ho zapálí. Místo určení, naváděcí program, gyroskop a elektronické impulsy odpálení nastavili během cvičení. Počítače zastaví odpočítávání v minus třicet vteřin a počkají na aktivační signál dvou klíčů. Bez jejich pomoci bude vše zastaveno.

Charles se podíval na Bealeovu konzoli. Dva klíče ležely pět metrů od sebe. Museli jimi otočit během jediné sekundy. Letectvo je rozmístilo daleko od sebe, aby zajistilo, že jimi během zadaného časového intervalu nedokáže otočit jediný člověk.

Tom Charles zkroutil koutky úst. Přešel k Bealeově konzoli odstrčil mrtvolu k zábradlí a vyndal z kapsy lžici a dva provázky. Byla to obyčejná lžice, kterou ukradl v důstojnické jídelně ve Warrenu. Přivázal lžici ke klíči, držadlo naklonil do správného úhlu a přivázal k němu druhý provázek. Přešel k vlastnímu panelu, napjal lanko a čekal, až se hodiny zastaví na třicetce. Pak otočil vlastním klíčem a zatáhl za provaz. Lžice zabrala a otočila Bealeho klíčem.

Počítač potvrdil aktivační signál, ověřil odpalovací kód, který dvojice nařukala během nácviku, a začal odpočítávat posledních třicet vteřin do odpálení.

Charles vyndal zápisník a napsal krátkou zprávu. Podíval se na dveře. Ocel poblíž zámku žhnula rudou barvou, na druhé straně pracovali se svářečkou. Kov vydrží nejméně dvě minuty.

Poručík Tom Charles se usmál, připoutal se k židli a zastrčil si do pusy hlaveň pětačtyřicítky. Zatlačil, až se hlaveň dotkla jeho patra, pak zmáčkl palcem spoušť.

Tři hodiny nato opustil kontrolní místnost generál Verne Ketchum (americké letectvo) a jeho pobočník plukovník Stephen Anderson. Šli se nadýchat čerstvého vzduchu a podívat se na okolní chaos. Na parkovišti se objevil tučet vojenských automobilů a tři sanitky. Na západním poli přistálo pět helikoptér a Ketchum viděl a slyšel další dvě letadla na jihozápadě.

Plukovník Anderson se podíval na čistou oblohu. „Co si asi Rusové myslí?“

„Na Rusy kašlu,“ odsekl Ketchum. „Dneska mi natrhnu prdel každé až po viceprezidenta. Až se vrátím, bude na drátě. Všichni chtějí vědět, jak se to stalo. Co jim řeknu, Steve?“

„Měli jsme pár problémů už předtím,“ odvětil Anderson. „Nic jako dnes. Viděl jste poslední Charlesův psychologický test. Před dvěma měsíci. Ten člověk byl docela inteligentní, svobodný, dobře reagoval na stres, cílevědomý v mezích

služby, do písmene plnil rozkazy, minulý podzim patřil k vítěznému týmu soutěží ve Vanderburgu a jeho představitost se vyrovnala tamtomu křoví. Perfektní profil na práci s raketami.“

Ketchum si zapálil doutník, vypustil kouř a zamračil se. „Tak co se sakra stalo?“

Anderson zavrtěl hlavou a sledoval blížící se helikoptéru. „Nedává to žádný smysl. Charles věděl, že se musí v poslední fázi otočit dva další klíče v jiné kontrolní místnosti. Věděl, že se počítače bez tohoto ověření zastaví na minus pěti vteřinách. Zbytečně zabil Bealeho i sám sebe.“

„Máte tu zprávu?“ zavrčel Ketchum, doutník mezi zuby.

„Ano, pane.“

„Dejte ji sem.“

Přestože tomu Ketchum nerozuměl, Charlesovu poslední zprávu uložili do plastiku. Určitě nebudou muset sejmout otisky prstů. Ale písmo bylo čitelné:

Č v B na CLK

Kráľův pěšák na C6. Šach.

Váš tah, Křesťane.

„Nějaký hloupý kód, Steve?“ zeptal se Ketchum. „Říkají vám ty šachy něco?“

„Ne, pane.“

„Myslíte, že CLK znamená Civilní letová komise?“

„Nedává to smysl, pane.“

„A co ty křesťanský žvásty? Byl Charles znovuzrozený nebo něco takového?“

„Ne, pane. Podle místního kněze byl unitářem, ale nikdy nechodil na bohoslužby.“

„B a Č může znamenat Charles a Beale,“ přemýšlel Ketchum, „ale co to v mezi nimi?“

Anderson zavrtěl hlavou. „Nemám představu, pane. Možná to vymyslí lidi od kontrarozvědky nebo od FBI. Myslím, že tou zelenou helikoptérou přilétá člověk od FBI z Denveru.“

„Sakra, kéž by je do toho netahali,“ zavrčel Ketchum. Vyndal doutník z úst a odplivl si.

„Je na to zákon, pane,“ namítl Anderson. „Musí tady být.“

Generál Ketchum se obrátil a předvedl mladšímu plukovníkovi tak nepříjemný pohled, že sklonil hlavu a začal se zajímat o puky na svých kalhotách. „Dobrá,“ zavrčel Ketchum nakonec a odhodil doutník, „půjdeme si promluvit s těmi bouráky. No co, den už horší nebude.“ Obrátil se na podpatku a zamířil ke vzdálené delegaci.

Plukovník Anderson doběhl k odhozenému doutníku, zašlápl ho a pospíchal za generálem.

Čtyřicet tři - Melanie

Svět byl najednou bezpečnější. Tlučené světlo pronikalo závěsy a odhalilo důvěrně známá místa. Tmavé dřevo mé postele, vysoká skříň, kartáče na vlasy seřazené na nočním stolku, prošívání deka mé babičky hozená přes dolní část postele.

Ležet tady a poslouchat cílevědomé pobíhání lidí po domě bylo příjemné. Howard a Nancy se nastěhovali do pokoje pro hosty vedle mé ložnice, kde bydlela matka s otcem. Sestra Oldsmithová spala na rozkládací posteli u dveří mého pokoje. Slečna Sewellová trávila většinu času v kuchyni a připravovala všem jídlo. Doktor Hartman žil v domě přes dvůr, ale - stejně jako ostatní - trávil většinu času v mém domě, aby se o mě staral. Culley spal v malém pokojíku vedle kuchyně, který patřil panu Thornemu. Moc toho nenaspal. V noci seděl v chodbě na židli proti dveřím. Ten černocho spal na lůžku, které jsme mu zbudovali na zadní verandě. V noci bylo ještě chladno, ale nestěžoval si.

Malý Justin byl často se mnou, kartáčoval mi vlasy, prohlížel si knihy, které jsem si chtěla přečíst, a čekal, až budu potřebovat někoho poslat na obchůzku. Občas jsem ho poslala do šicího pokoje, kde se posadil na proutěné křeslo.

Slunil se, pozoroval oblohu za zahradou a nasával vůni nových květů, které koupil a zasadil Culley. Nechala jsem černocho opravit skleněnou vitrínu a vystavila si tam porcelánové figurky Hummel.

Pozorovat svět Justinovým očima bylo příjemné a zvláštní. Jeho vjemy byly tak ostré a nezávislé na jeho osobnosti, až mi působily bolest. Určitě byly návykové. Návrat do vlastního těla byl stále obtížnější.

Sestra Oldsmithová a slečna Sewellová byly optimistické, věřily v mé uzdravení a pokračovaly v léčbě. Nechala jsem je - dokonce jsem je v tom podporovala. Chtěla jsem začít znovu chodit a mluvit, znovu objevit svět, ale současně jsem učila pochybnosti. Byla jsem si jistá, že pokrok tlumí mou zvýšenou Schopnost.

Doktor Hartman prováděl každý den testy a prohlídky, snažil se mě povzbudit. Sestry mě koupaly, každé dvě hodiny mě obracely a pohybovaly končetinami, aby uvolnily svaly a klouby. Krátce po návratu do Charlestonu začaly s léčbou, která ode mě vyžadovala aktivní přístup. Dokázala jsem pohnout levou rukou a nohou, ale kdykoliv jsem to udělala, začala jsem ztrácet nadvládu nad mou malou rodinou. Proto jsem na obě půlhodiny cvičení všechny posadila nebo uložila do postele, kde nepotřebovali můj dozor. Připomínali koně ve stájích.

Koncem dubna jsem začala vidět na levé oko a dokázala hýbat rukama a nohama. Levá polovina těla vyvolávala zvláštní pocity - jako by mi napíchali do čelisti, paže boku i nohy novokain. Nebylo to nepříjemné.

Doktor Hartman byl na mě pyšný. Říkal, že je to naprosto nezvyklé, neboť jsem v těch prvních týdnech po mozkové příhodě trpěla poruchami smyslů. Přestože mě postihla jasná levá hemiparese, nedostavila se paroxie ani jiné poruchy.

Skutečnost, že jsem celé tři měsíce nepromluvila, neznamenalala, že se doktor spletl, když usoudil, že jsem unikla poruchám řeči, které tak často postihnou oběti mrtvice. Mluvila jsem každý den přes Howarda, Nancy, slečnu

Sewellovou a ostatní. Z Hartmanových slov jsem udělala vlastní závěry a pochopila, proč tato Schopnost přežila. Mohla za to především skutečnost, že se mrtvice omezila na pravou polovinu mozku a centrum řeči leželo (stejně jako u většiny praváků) v levé, nepostižené polovině. Doktor Hartman přiznal, že oběti tak rozsáhlých mozkových příhod často postihnou vjemové problémy a vady řeči, dokud se tyto funkce nepřestěhují do nových nezničených oblastí mozku. Pochopila jsem, že takové stěhování probíhá díky Schopnosti neustále. Teď, s posílenou Schopností, jsem si byla jistá, že si dokážu udržet jazyk, řeč a ostatní funkce i v případě, kdy budou postiženy obě poloviny mého mozku. Měla jsem neomezený přístup ke zdravé kůře mozkové! Každý člověk, se kterým přijdu do styku, se stane dárce neuronů, synapsí, jazykových spojení a paměťových bank.

Ve skutečnosti jsem byla nesmrtelná.

A v tu chvíli jsem začala chápat návyk i zdravotní přínos naší Hry. Užíváním naší Schopnosti, zvláště potom konečného Použití, které vyžadovala Hra, z nás dělalo mladíky. Stejně jako zachráníte pacienta transplantací orgánu či tkáně, naše životy zachránilo Použití mozků, transplantace energie, používání cizí RNA a neuronů a dalších esoterických sloučenin, které moderní věda považuje za mysl.

Když jsem se podívala Justinovým jasným očím na Melanii Fullerovou, spatřila jsem starou, jako embryo stočenou ženu s kapačkou ve vyhublé ruce s bledou kůží, ale věděla jsem, jak je zdání mylné. Viděla jsem, že jsem mladší než dřív, že nasávám energii ostatních lidí jako slunečnice, která si schovává světlo. Brzy dokážu vstát z postele, vzkřísí mě jasná energie, která do mě proudí. Každý den, každý týden.

Uprostřed noci jsem otevřela oči. Můj bože, Nina možná dokázala takhle přežít vlastní smrt.

Jestli má Schopnost zesílila a vyrostla po smrti jedné malé části mozku, co dokázala Niny mnohem větší Schopnost ve chvíli, kdy jsem ji zastřelila? Čím byla kulka z Charlesova Coltů Peacemaker, kterou jsem jí vpálila do mozku? Jen větší a silnější verze mozkové příhody.

Její mysl dokázala ovládnout stovky mozků jen pár hodin a dnů po naší konfrontaci. V poslední době jsem četla o lidech, které udrží při životě stroje, jež simulují funkce srdce, ledvin a kdo ví jakých dalších orgánů. Představa, že Nininy silné myšlenky přežívají v mozcích ostatních, se zdála přijatelná.

Nina hnije v rakvi, ale Schopnost jí umožnila, aby se plížila nocí jako zlý a nehmotný duch.

Její modré oči zvedla řada červů, její mozek hnije, ale přesto se dokázal sám opravit.

Energie lidí, které Používá, se vrátí, až Nina povstane a do těla jí bude proudit mládí, jaké jsem cítila já - ve tmě se pohne její mrtvola.

Přijde sem?

Tu noc zůstala celá rodina vzhůru. Někteří byli u mě, někteří čekali mezi mnou a tmou. Přesto jsem nespala.

Paní Hodgesová nechtěla dům prodat až do chvíle, kdy doktor Hartman nabídl (a zaplatil) neskutečnou částku. Mohla jsem se zapojit do jednání, ale když jsem viděla paní Hodgesovou, rozhodla jsem se jinak.

Od chvíle, kdy měl její manžel George nešťastnou nehodu, neuplynulo ještě ani pět měsíců, ale žena zestárla o dvacet let. Vždycky si barvila vlasy nahnědo, ale teď jí na hlavě visely zplihlé bílé prameny. Měla prázdný pohled. Nikdy nebyla atraktivní, ale teď přestala používat make-up, nesnažila se ukrýt vrásky, bradavice a dvojitou bradu.

Výplatili jsme jí neuvěřitelnou sumu. Peníze už nebudou znamenat žádný problém, a když jsem znovu paní Hodgesovou spatřila, napadlo mě, že se mi může za pár dnů či týdnů hodit.

Jak už tomu na milovaném jihu bývá, přišlo krásné jaro. Občas jsem nechala Culleye, aby mě odnesl do šicího pokoje a jednou (jen jednou) mě položil na lehátko do haly, zatímco černocho pracoval na zahradě. Culley, Howard a doktor Hartman postavili kolem celého pozemku vysoký plot (vzadu se zvedal do výše tří metrů), takže nebylo vidět dovnitř. Ale nelíbilo se mi na slunci. Mnohem raději jsem se dívala Justinovým očima, když se posadil do trávy nebo se přidal ke slečně Sewellové, která se opalovala nahá na verandě.

Dny se prodloužily, bylo tepleji. Otevřenými okny proudil příjemný vzduch. Občas se mi zdálo, že slyším, jak se na dvoře směje a křičí vnučka paní Hodgesové s kamarádkou. Ale potom jsem pochopila, že jsou to jiné děti z jiného bloku.

Dny voněly čerstvě posekanou trávou, noci zimolezem. Byla jsem v bezpečí.

Čtyřicet čtyři - Beverly Hills

Čtvrtek, 23. duben 1981

Byl čtvrtek, brzy odpoledne. Tony Harod ležel na široké posteli v hotelu Beverly Hilton a přemýšlel o lásce. Nikdy ho takové otázky nenapadaly. Lásku vnímal jako frašku, která přináší tisíce banalit. Láska omlouvala všechny lži, sebeklamy a podvody, které představovaly vztah mezi mužem a ženou. Tony Harod se pyšnil skutečností, že spal se stovkami, možná tisíci žen a nikdy nepředstíral, že se do některé z nich zamiloval, přestože věřil, že v těch posledních vteřinách před orgasmem cítí něco podobného.

Teď byl zamilovaný.

Zjistil, že musí pořád myslet na Marii Chenovou. Jeho dlaň a prsty vzpomínala na její pokožku. Cítil její sladkou vůni. V podvědomí se vznášely její tmavé vlasy, tmavé oči a milý úsměv. Jako obraz na okraji periferního vidění, který mizí při otočení hlavy. Když vyslovil její jméno, zažil zvláštní pocit.

Založil si ruce za hlavu a pozoroval strop. Zmuchlané pokrývky voněly sexem. V koupelně hučela sprcha.

Harod a Marie Chenová žili jako předtím. Každé ráno mu přinesla poštu do vany Jacuzzi, vyřizovala telefonické hovory, přepisovala diktáty, chodila s ním do studia, kde kontrolovali natáčení Bílého otrokáře a dívali se na materiál z předchozího dne. Studiové práce se přestěhovaly kvůli britským odborům z Pinehuru do Paramountu a Harod uvítal šanci sledovat natáčení, aniž by musel trávit týdny mimo domov. Minulý den sledoval vystoupení Janet Delacourteové (osmadvacetileté krásy, která dostala roli krásné sedmnáctileté dívky) a náhle si představil Marii Chenovou v hlavní roli. Jemný výraz tváře Marie Chenové a nikoliv citové výlevy slečny Delacourteové, vzrušující a smyslné tělo Marie Chenové a nikoliv bledá, urážlivá nahota filmové hvězdičky.

Harod se miloval s Marií Chenovou od Philadelphie jen třikrát. Nechápal to, ale hořel fyzickou i psychickou touhou. Myslel na ni celý den. Cítil radost, když ji pozoroval, jak přechází pokoj.

Sprcha utichla a Harod zaslechl tiché zvuky ručníku a vrčení fěnu.

Pokusil se představit si život s Marií Chenovou. Měli tolik peněz, že se mohli sbalit a zmizet. Pohodlně by přežili dva, tři roky. Mohli zamluvit kamkoliv. Harod chtěl vždycky hodit všechno za hlavu, najít si malý ostrov na Bahamách a zkusit něco napsat. Něco lepšího než podřadný film. Představil si, jak nechá Barentovi a Keplerovi zprávu, jak je pošle do prdele a zmizí. Marie Chenová v modrých plavkách se vrátí z pláže, budou rozmlouvat, jíst rohlíky a pít čerstvou kávu, nad lagunou vyjde slunce. Byl zamilovaný a líbilo se mu to.

Z koupelny vylezla nahá Janet Delacourteová a hodila si dlouhé blondáté vlasy přes ramena. „Tony, drahoušku, máš cigaretu?“

„Ne.“ Harod otevřel oči a podíval se na ni. Měla obličej ztrhané patnáctileté dívky a ňadra, o jakých se v noci zdá Russovi Meyerovi. Po třech filmech nikdo neobjevil její herecké schopnosti. Vzala si třiašedesátiletého milionáře z Texasu, který jí koupil plnokrevného koně, roli divy v opeře, které se Houston posmíval celé měsíce, a teď začal kupovat Hollywood. Schu Williams, režisér Bílého otrokáře, Harodovi prozradil minulý týden u sklenky, že kdyby Delacourteovou někdo shodil z útesu, nikomu to nebude vadit. Harod mu připomněl, odkud přišly tři milióny z devítimiliónového rozpočtu, a navrhl, aby popáté přepsali scénář a vyškrtli scénky, kde Janet předvádí víc, než dokáže - kde mluví - a přidali další scény z vany a z harému.

„To je v pořádku, mám jednu v kabelce.“ Prohrabala plátěnou tašku, větší, než jakou Harod nosil do letadla.

„Nemáte dnes další natáčení?“ zeptal se Harod. „Další zkoušku scény s Dirkem v harému?“

„Jo-jo.“ Žvýkala, kouřila a obě činnosti zvládla s otevřenými ústy. „Schuy říká, že úterý bylo nejlepší ze všeho.“

Položila se na postel, lehla si na břicho, opřela se o loket a obrovská ňadra položila Harodovi na holeně. Jako velké melouny na pultu s levným ovocem.

Harod zavřel oči.

„Tony, drahoušku, je pravda, že máš originál toho pásku?“

„Jakýho pásku?“

„Však víš. Toho, co tam ta malá Shayla Berringtonová tahá nějakýho chlapa za ptáka.“

„Aha, ten.“

„Ježíši, viděla jsem to desetiminutové video během posledních měsíců na nějakých šedesáti večírcích. Myslím, že to lidi už nudí. Nemá žádný prsa, co?“

„Hmmm,“ zavrčel Harod.

„Byla jsem na té její benefiční akci. Viš, ta pro ochrnutý děti s... jak se tomu říká? Seděla u stolu s Dreyfusem, Clintem a Meryl. Mně Shayla připadá tak namyšlená, že si snad myslí, že její hovno nesmrdí. Chápeš, co tím myslím? Myslí si to všichni, všichni se jí smějou a dívají se na ni skrz prsty.“

„To vážně dělají?“

„No jo. Don je hrozný legrační. Říká hrozný srandičky, však víš, stříli si úplně z každého? A tak přišel k Shayle a řekl něco jako: A poctila nás návštěva jedné z nejkrásnějších mladých žen od dob, kdy se Esther Williamsová vdala. Něco takového. Viš, jenže legračnějšího. Takže ji máš?“

„Mám co?“

„Však víš, originální pásku?“

„Koho zajímá originál, když jsou kopie po celém městě?“

„Tony, drahoušku, jsem jen zvědavá, nic víc. Tím myslím, jestli jsi udělal ten pásek, když Shayla odmítla Bílého cintu, pak je to od tebe perfektní pomsta.“

„Bílej cinta?“

„Ach, Schuey tak říká projektu. Stejně jako Chris Plummer neříká doprovodná hudba, ale doprdele huba, chápeš? Na scéně tomu tak říkáme.“

„Pěkný,“ přikývl Harod. „Kdo tvrdí, že jsem Berringtonovej nabídnul tu roli?“

„Ach, drahoušku, všichni ví, že byla první. Kdyby slečna Sluničková podepsala, hádám, že bys dostal dvacet miliónů.“ Janet Delacourteová uhasila cigaretu a zasmála se. „Teď se samozřejmě nikam nedostane. Slyšela jsem, že lidi od Disneye zrušili projekt, který pro ni měli. A Donny a Marie ji vykopli ze speciálu na Hawaji. Její stará mormonská máti se mohla posrat a trefil ji šlak. Moc nepříjemný.“ Hrála si s Harodovými prsty na nohou a přitiskla se k němu ňadry.

Tony Harod se odtáhl a posadil se na okraj postele. „Jdu se osprchovat. Budeš tady, až vylezu?“

Janet Delacourteová udělala bublinu, převalila se na záda a předvedla mu obrácený úsměv. „Chceš, drahoušku?“

„Nijak zvlášť,“ přiznal Harod.

Převrátila se na břicho. „Dobře, kašlu na tebe,“ prohlásila bez jakéhokoliv nepřátelství. „Jdu nakupovat.“

Padesát minut nato se Harod zastavil pod stříškou Beverly Hiltonu a podal klíče chlapci v červené vestě a bílých kalhotách. „Které to dnes bude, pane Harode?“ zeptal se chlapec. „Mercedes nebo Ferrari?“

„Dnes chci to šedivý skopčácký auto, Johnny,“ odvětil Harod.

„Ano, pane.“

Harod se podíval přes tmavé brýle. Spatřil palmy a modrou oblohu. Napadlo ho, že Los Angeles má zřejmě nejnudnější podnebí na celém světě. Horší je možná už jen jih Chicaga, kde vyrůstal.

Mercedes zastavil, Harod ho obešel a natáhl ruku s pětidolarovou bankovkou. Pak se podíval a spatřil usměvavý obličej Josepha Keplera.

„Nasedněte si, Tony,“ vyzval ho Kepler. „Musíme si promluvit.“

Kepler zamířil ke kaňonu Coldwater. Harod ho pozoroval přes tmavé brýle. „Ochranka Hiltonu je vážně v prdeli,“ prohlásil. „Nechají vám vlézt do auta kdejaké pouliční vodpad.“

Kepler předvedl svůj Hestonův úsměv. „Johnny mě zná,“ prohlásil. „Řekl jsem mu, že je to žert.“

„Cha-cha,“ zasmál se Harod.

„Musíme si promluvit, Tony.“

„To už jste říkal.“

„Vy jste ale chytrák, co, Tony?“

„Nechte těch keců,“ usekl ho Harod. „Jestli mi chcete něco říct, tak to řekněte.“

Kepler stoupal s Mercedesem pokrouceným kaňonem. Jel moc rychle. Řídil jen pravou rukou, arogantně, zápěstí opřené o volant. „Váš přítel Willi udělal další tah,“ prohlásil.

„Aby bylo jasno,“ vyštěkl Harod, „pěkně si tady pokecáme, ale jestli ho ještě jednou nazvete váš přítel Willi, budu vám muset zatlouct ty spravené zuby do krku. Je to jasný, Josephe, starý brachu?“

Kepler se na Haroda podíval. „Willi udělal další tah a my musíme odpovědět.“

„Co udělal tentokrát, vopíchal prezidentovi ženu?“

„Bylo to trochu víc dramatické a obtížné.“

„Dáváte mi otázky?“

„Na tom, co udělal, nesejde,“ pokračoval Kepler, „a nedočtete se o tom v novinách. Ale je to věc, kterou Barent nemůže ignorovat. To znamená, že váš... že je ten Willi připravený hrát na vysoké úrovni a my musíme odpovědět stejně tak.“

„Takže přistoupíme k politice spálený půdy, co?“ zeptal se Harod. „Zabijeme každého německého Američana nad pětapadesát.“

„Ne, pan Barent bude vyjednávat.“

„Jak to uděláte, když toho starýho blbce ani nemůžete najít?“ Harod se podíval na vysušené úbočí, které právě míjeli.

„Nebo si pořád myslíte, že jsem s ním ve styku?“

„Ne,“ odmítl Kepler, „ale já ano.“

Harod se narovnal. „S Willim?“

„O kom jiném tady mluvíme?“

„Kde... jak jste ho našel?“

„Já ho nenašel,“ odvětil Kepler. „Napsal jsem mu. On odpověděl. Udržujeme velmi příjemnou korespondenci.“

„Kam jste napsal, proboha?“

„Poslal jsem doporučený dopis do jeho malého domu v bavorských lesích.“

„Waldheim? Staré sídlo poblíž českých hranic? Tam nikdo není. Barentovi lidé tam hlídají od chvíle, kdy jsem to místo v prosinci navštívil.“

„Pravda,“ potvrdil Kepler, „ale místo pořád hlídají rodinní sluhové. Otec a syn jménem Meyer. Můj dopis se nevrátil a pár týdnů nato jsem dostal od Williho odpověď. Poslanou z Francie. Druhý dopis z New Yorku.“

„Co říká?“ zeptal se Harod. Srdce mu bušilo dvojnásobnou rychlostí než normálně a Haroda to rozčílilo.

„Willi říká, že se chce přidat ke klubu a odpočívat toto léto na ostrově.“

„Huh!“ vyrazil ze sebe Harod.

„Já mu věřím,“ pokračoval Kepler. „Myslím, že toho starého gentlemana urazilo, že jsme ho nepozvali už dříve.“

„A možná ho trochu popudilo, že jste ho zkusili odpálit ve vzduchu a poslali proti němu starou kamarádku Ninu, co?“

„Možná i to,“ připustil Kepler. „Ale věřím, že je ochotný na všechno zapomenout.“

„Co říká Barent?“

„Pan Barent neví, že jsem s Willim ve styku.“

„Ježíši,“ vydechl Harod, „není to trochu moc riskantní?“

Kepler se zakřenil. „Vážně vás při tom výcviku zpracoval, že, Tony? Ne, není to moc riskantní. I kdyby se to Barent dozvěděl, neudělá nic unáhleného. S Charlesovým a Niemanovým odchodem zůstala koalice K. Arnolda trochu otřesená. Nevěřím, že si Barent nechá ostrovní sport sám pro sebe.“

„Chcete mu to prozradit?“

„Ano,“ přikývl Kepler. „Po včerejšku si myslím, že mi bude Barent vděčný. Bude rád, že jsem našel způsob, jak Williho kontaktovat. Barent bude souhlasit s jeho zařazením do letního tábora, pokud si bude jistý, že je to bezpečné.“

„Jak to může být bezpečný?“ zeptal se Harod. „Copak nevidíte, co Willi dokáže? Ten starý pitomec se nezastaví před ničím.“

„Přesně tak,“ potvrdil Kepler, „ale myslím, že jsem přesvědčil našeho nebojácného vůdce, že je lepší, když bude Willi s námi. Můžeme ho sledovat. Nebude se ukrývat jako král pavouků ve stínech a zabíjet nás po jednom. A kromě toho, Barent pořád věří, že každý, s kým přijde do styku... ach... myslím osobní setkání, pro něj už není hrozbou.“

„Věříte, že dokáže neutralizovat Williho?“

„Vy ne?“ Keplerova otázka byla upřímná a zvědavá.

„Nevím,“ odvětil Harod po chvíli. „Barentova schopnost je zřejmě unikátní, ale Willi... no, nezdá se mi, že Willi je tak docela člověkem.“

„Na tom nesejde, Tony.“

„Co tím myslíte?“

„Tím myslím, že Island klub je možná připraven na změnu vedení.“

„Myslíte zabít Barenta? Jak to uděláme?“

„Nemusíme, Tony. Stačí, když zůstaneme ve styku se starým kamarádem Wilhelmem a ujistíme ho, že zůstaneme neutrální v případě... nepřijemností na ostrově.“

„Willi přijede na letní tábor?“

„Na poslední večer veřejného setkání,“ doplnil Kepler. „Pak se k nám připojí, až budeme další týden lovit.“

„Nemohu uvěřit, že se Willi přiblíží k tej Barentově síle,“ namítl Harod. „Barent musí mít... kolik... sto členů ochranky?“

„Víc než dvě stovky,“ dodal Kepler.

„Jo, ale Williho Schopnost se takový armádě nevyrovná. Proč by to pak dělal?“

„Barent se zaručí, že Willi bude mít bezpečnou cestu,“ odpověděl Kepler.

Harod se zasmál. „Ach, správně, pak je to asi oukej. Jestli se Barent sakra zaručí, pak by měl Willi položit hlavu na špalek.“

Kepler projížděl po Mulholland Drive. Dole spatřili dálnici. „Ale vidíte tady určité možnosti, Tony. Jestli Barent starého gentlemana zničí, jednoduše se vrátíme a z vás bude zase plnohodnotný člen. Jestli má Willi nějaké překvapení v rukávu, uvítáme ho s otevřenou náručí na palubě.“

„Myslíte, že dokážete s Willim vyjít?“ zeptal se Harod.

Kepler odbočil na parkoviště poblíž Hollywood Bowl. Čekala tam šedá limuzína s černými skly. „Jestli zůstanete v hadí díře se mnou, Tony,“ odvětil, „pak nezáleží na tom, jaký jed v sobě má nový přírůstek, pokud nekousne své přátele.“

„A co Sutter?“

Kepler otočil klíčkem v zapalování a Mercedes se zastavil. „Vše vzešlo z dlouhého rozhovoru s reverendem. Přestože klade velký důraz na dlouhý vztah s přítelem Křesťanem, stejně ochotně předá Césarovi, co Césarovo jest.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že Jimmy Wayne Sutter určitě neprojeví násilí, pokud Barentovo ministerské křeslo změní majitele.“

„Něco vám povím, Keplere,“ odsekl Tony Harod. „Nedokážete splácet jedinou jasnou větu, i kdyby na tom visel váš blběj život.“

Kepler se usmál a otevřel dveře. Do řevu varovného bzučáku se zeptal: „Jste s námi, nebo ne, Harode?“

„Jestli to znamená sklonit hlavu a držet se vod toho svinstva dál, pak jsem s váma,“ připustil Harod.

„Jednoduchá věta,“ vyštěkl Kepler. „Váš přítel Willi chce vědět, kde stojíte. S námi, nebo ne?“

Harod zašilhal přes dlouhé parkoviště. Znovu se obrátil ke Keplerovi a odpověděl unaveným hlasem: „Jsem s vámi.“

Když se Harod rozhoupal, že si dá dva párky v rohlíku s hořčicí a cibulí, bylo už jedenáct hodin večer. Odložil přepis scénáře, na kterém pracoval, a přešel do západního křídla, kde se linulo pode dveřmi světlo z pokoje Marie Chenové. Dvakrát zaťukal. „Jdu k Pinkům. Chceš jít?“

Odpověď byla tlumená, jako by volala z koupelny. „Ne, díky.“

„Určitě?“

„Jo. Ale stejně díky.“

Harod si natáhl koženou bundu a vyvezl Ferrari z garáže. Rád řídil. Projížděl na oranžovou, rychle řadil, trubil na pomalé řidiče, kteří udělali chybu a začali s ním závodit na Boulevardu.

U Pinků bylo plno. U Pinků bylo plno pořád. Harod si snědl dva párky v rohlíku u pultu a třetí si odnesl na parkoviště. Mezi tmavou dodávku a jeho auto se postavili dva mladíci. Rozmlouvali se dvěma dívkami a jeden chlapec se dokonce opřel o jeho Ferrari. Harod k němu přistoupil a přiblížil k němu obličej. „Vodprejskní, nebo uvidíš, mladej,“ prohlásil. Chlapec byl o patnáct centimetrů vyšší, ale uskočil od jeho sportáku, jako by se opíral o horkou troubu. Všichni čtyři pomalu odešli, dívali se na Haroda a sunuli se do bezpečné vzdálenosti, aby mohli začít pokřikovat. Harod prostudoval obě dívky. Ta menší vypadala jako nóbl Mexičanka, černé vlasy, snědá kůže, celek nacpaný v drahých šortkách a tričku bez ramínek, na které něco silně tlačilo. Harod si představil překvapení na tvářích obou chlapců, kdyby ta tmavá dívka nastoupila do Ferrari a rozhodla se trochu uvolnit elastickou látku. Kašlu na to, pomyslel si Harod, jsem unavenej.

Posadil se za volant, dojedl třetí párek v rohlíku, zapil ho zbytkem Tabu a otočil klíčkem v zapalování. V tu chvíli se ozval tichý hlas: „Pane Harode.“

Metr od něj se otevřely dveře dodávky. Na sedadle spolujezdce seděla nějaká černoška. Byla mu povědomá a Harod se automaticky usmál. Pak si vzpomněl, kde se s ní setkal. Držela něco na klíně.

Harod přidupl spojku a natáhl ruku k řadící páce, pak zaslechl tichý zvuk tlumiče (který znal z vlastních špionážních filmů) a do levého ramene se mu zabodla vosa. „Kurva!“ zařval Harod, zvedl pravou ruku, aby hmyz odehnal, a uvědomil si, že to žádná vosa není. Pak jeho auto sklouzlo na stranu, palubní deska a sedadlo spolujezdce se zvedly a udeřily ho do tváře.

Ve skutečnosti neztratil vědomí, ale účinek byl podobný. Jako by ho někdo zamkl ve vlastním těle. Mlhavě vnímal zvuky a obrazy, ale jako by sledoval vzdálenou stanici na černobílém televizním přijímači a zkomolený zvuk poskytovalo rádio z vedlejšího pokoje. Pak mu někdo zakryl obličej. Nic moc se nezměnilo. Občas cítil, že se převaluje, jako by se dostal na palubu malé loďky, ale pohybové vjemy byly nepřesné, takže je nedokázal roztřídit.

Někdo ho nesl. Alespoň si to myslel. Možná to byly jeho vlastní ruce a nohy. Ne, vlastní ruce měl někde vzadu, spojila je kůže a chrupavky, které v těch místech z ničeho nic vyrašily.

Nekonečnou dobu se vznášel v prázdnotě - neztrácel vědomí, ale stejně tak nic nevnímal - vznášel se ve vlastním těle, plul v příjemné plodové vodě falešných vjemů a zmatených vzpomínek. Vzdáleně vnímal dva hlasy. Jeden patřil jemu. Ale rozhovor - pokud skutečně rozmlouvali - ho nudil, takže se brzy vrátil do vnitřní tmy. Jako potápěč, který se nechá stáhnout vlastní vahou a mírným proudem do větší hloubky, do purpurových hlubin moře.

Tony Harod věděl, že se stalo něco hrozného, ale bylo mu to upřímně jedno.

Probudilo ho světlo. Světlo a bolest zápěstí. Světlo, bolest zápěstí a bolest, při které si vzpomněl na Vetřelce od Ridleyho Scotta, kde vyskočí tomu chudákovi z břicha obluda. Kdo ho hrál? John Hurt. Proč mu sakra svítily do očí, proč ho bolela zápěstí. A co to vypil, že se mu obrátila lebka naruby?

Posadil se... pokusil se posadit. Zkusil to znovu a vykřikl bolestí. Výkřik jako by roztrhal poslední závoj, který ho dělil od okolního světa. Zůstal ležet a sledoval věci, které mu nepřípadaly dřív nijak důležité.

Měl spoutané ruce. Ležel na posteli se spoutanými rukama. Pravou ruku na polštáři, pouta na pravém zápěstí přicvaknutá k těžkému bílému kovu rámu postele. Levou ruku měl u boku a želízka připevněná pod matrací. Zkusil zvednout levou ruku. Kov zarachotil o kov. Takže bok postele. Nebo nějaká trubka. Nebo něco jiného. Nedokázal ještě pohnout hlavou. Možná později. Co jsem sakra dělal minulou noc? Harod znal několik žen, které zbožňovaly svazování. Sado-maso. Ale nikdy to nebylo naopak. Moc pití? Dostala mě Vítá konečně do své komnaty rozkoší? Znovu otevřel oči a bojoval s bolestí. Světlo útočilo na oční nervy.

Bílý pokoj. Bílý pokoj - prostěradla, mosaz natřená nabílo - bílé zdi, na druhé straně malé zrcadlo s bílým rámem, dveře. Bílé dveře s bílou klikou. Na bílé šňůře visela jediná holá žárovka - Harod usoudil, že má nějakých deset milionů wattů. Na sobě měl bílý nemocniční kabátek. Na zádech cítil rozporek, cítil, že je nahý.

Dobrá, takže to není Vítá. Její komnata rozkoší byla plná sametu a kamení. Kdo z jeho známých je na nemocnici? Nikdo. Zatahal za želízka a ucítil místa, kde si odřel zápěstí. Otočil se doleva a podíval se na zem. Bílá podlaha. Levé zápěstí připoutané k bílému rámu postele. Už se nepohne, dokud nebude muset zvracet a zašpinit tu pěknou bílou podlahu. Musel přemýšlet.

Na chvíli ztratil vědomí. Když si později uvědomil, kde je - stejné světlo, stejný bílý pokoj, trochu slabší bolest hlavy - vzpomněl si na psychiatrii. Poslal ho tam někdo, když nedával pozor?

V nemocnicích nedávají lidem pouta. Nebo ano?

Projela jím vlna strachu. Začal bojovat a kopat, kov narážel o kov, pak klesl a lapal po dechu. Barent. Kepler. Sutter. Ti sviňáci ho odklidili na bezpečné místo, kde stráví zbytek života, bude zírat na bílé zdi a močit na prostěradla.

Ne, ta skupina by ho jednoduše zabila a skoncovala s ním.

Pak si vzpomněl na pátek u Pinků, na mladíky, dodávku, černošku. To byla ona. Co o ní Colben říkal ve Philadelphii? Věřili, že ji Willi Používá i s tím šerifem. Ale šerif byl mrtvý... Harod byl na místě, když Kepler a Haines odvezli jeho tělo, aby ho policie našla v Baltimoru na autobusové zastávce. Žádné spojení s fiaskem ve Philadelphii.

Kdo ji Používá teď? Willi? Možná. Možná nebyl spokojený se zprávou, kterou poslal Keplerovi. Ale proč tohle? Rozhodl se, že přestane na chvíli přemýšlet. Moc to bolelo. Počká, až někdo přijde. Jestli vstoupí ta černá holka a bude ji ovládat Willi - nebo někdo jiný - budou pěkně překvapení.

Chtělo se mu na záchod a právě začal křičet, když se konečně otevřely dveře.

Byl to nějaký muž. Měl na sobě zelený chirurgický plášť, na hlavě černou kuklu a přes oči zrcadlovky. Harod si vzpomněl na Keplerovy brýle, pak se mu vybavil masový vrah v sérii filmů, které s Willim produkovali. V tu chvíli se málem pomočil.

Willi to nebyl. To poznal okamžitě. Stejně tak nebyl ani velký, ani starý jako Tom Reynolds, Williho příhrátý poskok s rukama škrtiče. Ale Willi měl čas, aby nabral celé legie nových lidí.

Harod chtěl muže ovládnout. Pokusil se. Ale v poslední vteřině ho ochromila stará nevolnost - silnější než předchozí bolest hlavy - takže se stáhl, ještě než se dokázal dotknout jeho mozku. Kdyby lízal jinému muži zadek, nebo vzal do pusy jeho penis, vyvolalo by to v něm méně intimní pocity, bylo by to mnohem snazší. Při samotné představě se otřásl a na těle mu vyrazil chladný pot.

„Co jste zač? Kde to jsem?“ Jeho slova byla těžkopádná, spadla z jazyka, který vyřezali z laciného dřeva.

Muž přistoupil k posteli a podíval se na něj. Pak sáhl pod chirurgický plášť a vytáhl automatickou pistoli. Namířil Harodovi na čelo. „Tony,“ prohlásil s nepatrným přízvukem, „budu počítat do pěti, pak vystřelím. Jestli chcete něco udělat, raději to udělejte hned.“

Harod zatahal za pouta, až poskočila celá postel.

„Jedna... dvě... tři...“

Harodova mysl poskočila, ale třicet let tréninku zabránilo kontaktu.

„...čtyři...“

Harod zavřel oči.

„...pět.“ Kohoutek dopadl a ozvalo se cvak. Když Harod oči otevřel, muž stál u dveří a pistole zmizela. „Potřebujete něco?“ Tiché slabiky s nepatrným přízvukem.

„Nočník,“ zašeptal Harod.

Maska přikývla. „Sestra ho přinese.“

Harod počkal, až se zavrou dveře, pak zavřel oči a soustředil se. Sestra, zapadlo ho, můj ty bože, ať je to staromódní sestra, co má nahoře kozy a mezi nohama škvíru.

Čekal.

Sestra byla černoška. Ta z Philadelphie. Ta, která ho střelila a přivezla sem.

Vybavil si její jméno. Natalie. Hodně jí dlužil.

Neměla masku, ale rozeznal bílé skvrny na spáncích, dráty ve vlasech. Přinesla nočník a profesionálně ho postavila na místo. Odstoupila a čekala. Harod si ulevil a nenápadně oťukal její myšlenky. Nikdo ji nepoužíval. Nechtěl věřit, že jsou tak hloupi - ať už je to kdokoliv. Možná měl před sebou jen tu hloupou černou krávu a jejího komplice. Colben vyprávěl něco o tom, jak tato dvojice sleduje Melanii Fullerovou. Zřejmě nevěděli, co Harod dokáže.

Počkal, až sebere nočník a přistoupí ke dveřím. Musel si být jistý, že dveře nejsou zamčené. Zamknout je uvnitř připomínalo Williho žerty - poskytnout Harodovi člověka, kterého může Použít, ale zavřít cestu. Co to měla za malé drátky v hlavě? Harod je viděl ve filmech o nemocnicích. Ale na pacientech, nikoliv na sestrách. Nějaké senzory. Otevřela dveře.

Udeřil na ni tak rychle a tvrdě, že upustila nočník a polila si močí bílou sukni. Tak prsatá, vyslal Harod a protáhl ji dveřmi. Dával se jejím očima. Seber klíče, přikázal jí. Zabij toho druhého blba, vem klíče a dostaň mě pryč.

Následovala dvoumetrová chodba, která končila dalšími dveřmi. Ty byly zamčené. Hodil Natalii na dveře a ucítil, jak se jí zkroutilo rameno a rukama začala škrábat na dřevo. Nic se nestalo. Do prdele. Odvedl ji zpět do pokoje. Žádná zbraň. Přešla k jeho posteli a zatahala za želízka. Kdyby dokázala rozmontovat postel, roztrhat rám. Ale Harod byl připoutaný k rámu i k čelu postele, nemohla to udělat rychle. Podíval se jejím očima a spatřil sám sebe. Spatřil černé strniště vousů na bílých tvářích, vytřeštěné oči, spleené kudrnaté vlasy.

Zrcadlo. Harod se podíval na zrcadlo a pochopil, že je průhledné. Jestli bude potřebovat, Natalie ho rozbije holýma rukama. Jestli nenajde únikovou cestu, dá jí do ruky střepiny, které použije na toho sviňáka v kukle. Jestli se zrcadlo nerozbije, nechá ji, dokud si o něj nerozmlátí svůj hezký obličejík, dokud jí nebudou trčet ven kosti. Ať se na ně dívá kdokoliv, uvidí pěkné představení. Až přijdou, Natalie použije nehty a zbylé zuby, rozerve jim hrdla, dostane jejich zbraň, sežene klíče...

Dveře se otevřely a vstoupil muž v masce. Natalie se obrátila a přikřčila se ke skoku. Vřčela jako zvířata v zoologické zahradě, když se opozdí krmení.

Muž v masce vyndal pistoli na šipky a střelil ji do boku. Vyskočila a natáhla ruce. Muž ji chytil a položil ji na zem. Na chvíli poklekl, změřil jí puls, zvedl víčko a zkontroloval zornici. Pak vstal a přešel k Harodově posteli. Třásl se mu hlas.

„Ty svině,“ prohlásil, otočil se a opustil místnost.

Když se vrátil, už plnil stříkačku z obrácené lahvičky. Uvolnil několik kapek a obrátil se k Harodovi. „Trochu to bude bolet, pane Harode,“ prohlásil tichým hlasem.

Harod chtěl uhnout, ale muž probodl jeho župan a vrazil mu jehlu do boku. Tony Harod ztratil na chvíli cit, pak se mu zdálo jako by mu někdo nalil skotskou přímo do krevního oběhu. Od podbřišku k hrudi vyrazil plamen. Zalapal po dechu a ucítil, jak mu teplo pohlcuje srdce. „Co... je to?“ zašeptal a věděl, že ho muž v masce zabil. Smrtící injekce. Tak tomu noviny říkaly. Harod vždycky dával přednost výrazu Nejvyšší trest. „Co je to?“

„Drž hubu,“ vyzval ho muž a obrátil se k němu zády. Kolem Tonyho Haroda zavířila tma a odnesla ho jako rozbouřené moře, na kterém poskakuje malá tříska.

Čtyřicet pět - Poblíž San Juan Capistrano

Pátek, 24. duben 1981

Natalie vyplula z mlhy a spatřila Saula, který jí otíral čelo mokrou žínkou. Podívala se dolů a spatřila pouta na pažích a nohách. Začala plakat.

„No, no,“ tišil ji Saul. Sklonil se a něžně ji políbil do vlasů. „Už je to v pořádku.“

„Jak...“ Natalie zaváhala a navlhčila si rty. Byly gumové, jako by jí nepatřily. „Jak dlouho?“

„Nějakých třicet minut,“ odvětil Saul. „Možná jsme tu směs špatně připravili.“

Natalie zavrtěla hlavou. Vzpomněla si na hrůzu. Vzpomněla si, jak pozorovala sama sebe, jak se připravovala skočit na Saula. Věděla, že ho zabije holýma rukama. „Muselo to být... rychle,“ zašeptala. „Harod?“ Nedokázala se přinutit vyslovit jeho jméno.

Saul přikývl. „První výslech proběhl dobře. Zápisy z EEG jsou nezvyklé. Měl by se z toho brzy probrat. Proto...“ Ukázal na pouta.

„Já vím,“ přikývla Natalie. Pomáhala připravit tuto postel s látkovými pouty. Měla pořád zrychlený puls, který rozněmýchal proud adrenalinu Harodovy nadvlády a strach před vstupem do pokoje. Vkročit dovnitř byl nejtěžší úkol, jaký kdy dostala.

„Myslím, že je to dobré,“ pokračoval Saul. „Podle EEG se nepokusil pod vlivem Sodium Pentothalu použít svou sílu ani na vás, ani na mě. Účinky vyprchají za nějakých patnáct minut... EEG je zpět v normálu jako ráno... a ještě se na vás nezkusil připojit. Věřím, že vás musí vidět při prvním kontaktu i v případě, že byl kontakt přerušen. U subjektů, které vycvičil, tomu bude jistě jinak, ale věřím, že s vámi nedokáže kontakt navázat, dokud vás neuvidí.“

Natalie se snažila neplakat. Pouta byla pohodlná, přesto musela bojovat s klaustrofóbií. Dráty a elektrody na její hlavě směřovaly k měřicímu přístroji na zápěstí. Saul o přístroji slyšel od kolegů, kteří studovali sny, takže dokázal Cohenovi vysvětlit, kde přístroj koupit. „Prostě nevíme,“ řekla Natalie.

„Vím toho mnohem víc než před čtyřadvaceti hodinami,“ poznamenal Saul. Zvedl dva dlouhé výpisy EEG. Jehla počítače vykreslila šílené křivky, vrcholy a propasti. „Podívejte. Nejprve se objeví náhodné výboje v jeho kůře mozkové. Jeho alfa vlny vyskočí a klesnou téměř na nulu, pak vstoupí do REM stavu. Tři celé dvě vteřiny nato...“

podívejte...“ Saul jí ukázal druhý papír, jehož vrcholy a propasti se shodovaly s prvním výpisem. „Dokonalá souhra. Ztratila jste veškerou kontrolu, ztratila jste vlastní reflexy, ovládl dokonce i váš nervový systém. Necelé čtyři sekundy a připojila jste se k jeho REM stavu, nebo co to je.

A možná nejzajímavější anomálie. Tady Harod generuje theta rytmus. Je to naprosto jasné. Tady odpověděla vaše kůra mozková stejným theta rytmem a neokortikální EEG šlo na nulu. Natalie, fenomén tohoto theta rytmu byl dokumentován na králících, krysách a podobných zvířatech během různých aktivit - jako je agrese a nadvláda. Ale nikdy u primátů!“

„Tím chcete říct, že mám mozek jako krysa?“ zeptala se Natalie. Byl to pokus o žert, ale pořád se jí chtělo plakat.

„Harod... a zřejmě i ostatní... mohou nějakým způsobem vygenerovat tuto výjimečnou aktivitu theta rytmu. Ve vlastní mozkové kůře i v mozku své oběti,“ pokračoval Saul, jako by mluvil sám k sobě. Nataliin pokus o žert vůbec nezaznamenal. „Následkem bylo, že váš mozek přestal vykazovat neokortikální aktivitu a začal generovat umělý REM stav. Dostávala jste vjemové impulsy, ale nemohla na ně reagovat. Harod ano. Neuvěřitelné. To...“ Ukázal na náhlý pokles grafu na papíře, „... je přesný bod, kdy začaly působit nervové toxiny v tišícím prostředku. Všimněte si, jak je jeho graf odlišný. Dokázal přenést příkazy do neurochemických procesů ve vašem těle, ale vaše vjemy pro něj už byly jen mlhavé. Cítil vaši bolest a ochrnutí jakoby ve snu. Tady, o osmačtyřicet vteřin později jsem mu pichl Amaryl Pentothal.“ Saul jí ukázal místo, kde mozkové funkce opustily vzrušený stav. „Bože, co bych dal za měsíc práce s CAT scannerem.“

„Saule, co když... co když mě znovu ovládne?“

Saul si upravil brýle. „Okamžitě to poznám, i když nebudu sledovat výpisy. Přeprogramoval jsem počítač, aby spustil poplach při prvních známkách té zvláštní aktivity jeho mozku. Náhlý pád vašich alfa vln nebo nástup theta rytmu.“

„Ano,“ odvětila Natalie a nadechla se, „ale co potom uděláte?“

„Provedeme časové a dálkové studie, jak jsme naplánovali,“ odvětil Saul. „Jestli použijeme vysílač, který Jack přivezl, vyčistíme všechny data kanály na vzdálenost pětadvacet mil.“

„Ale co když dosáhne sto mil, nebo tisíc?“ Natalie se snažila mluvit klidně. Chtěla křičet, chtěla řvát: Co když mě nikdy nepustí? Zdálo se jí, že Saul souhlasí s lékařskými pokusy, při kterých jí nechají v těle růst odporného parazita.

Saul ji vzal za ruku. „Teď nám stačí zjistit, co se stane na vzdálenost pětadvacet mil. Jestli bude třeba, vrátíme se a já ho znovu uspím. Víme, že vás nemůže kontrolovat, pokud je v bezvědomí.“

„Nemohl by, kdyby byl mrtvý,“ namítla Natalie.

Saul přikývl a vzal ji za ruku. „Už je vzhůru. Počkáme pětadvacet minut a jestli se vás nepokusí zmocnit, můžete vstát. Osobně nevěřím, že to náš pan Harod dokáže. Je jedno, odkud ty příšery berou energii, ale naše pozorování ukazuje, že Anthony Harod patří mezi ty slabé.“ Přešel k umyvadlu, přinesl sklenku vody a zvedl Natalii hlavu, zatímco pila.

„Saule... až mě pustíte, pořád necháte zapojený ten poplach a budete mít u sebe šípkovou pistoli, že?“

„Ano,“ přiznal Saul. „Pokud budeme mít tuto zmiji v domě, musíme ji udržet v kleci.“

Druhý výslech Anthonyho Haroda. Pátek, 24. duben 1981... sedm dvacet tři večer. Subjektu vpíchnuto Sodium Penthal a Meliritin-C. Data současně na videozáznamu, výpis EEG, polygraf a biosenzorové kanály.

„Tony, slyšíte mě?“

„Jo.“

„Jak se cítíte?“

„Dobře. Divně.“

„Tony, kdy jste se narodil?“

„Co?“

„Kdy jste se narodil?“

„Sedmnáctý říjen.“

„Jaký rok, Tony?“

„Uch... 1944.“

„Kolik je vám teď let?“

„Šestatřicet.“

„Kde jste vyrůstal, Tony?“

„V Chicagu.“

„Kdy jste poprvé objevil svou sílu, Tony?“

„Jakou sílu?“

„Schopnost kontrolovat konání ostatních lidí.“

„Ach.“

„Kdy to bylo poprvé, Tony?“

„No... když mi teta řekla, že musím do postele. Nechtěl jsem. Přinutil jsem ji, aby řekla, že je to v pořádku, že můžu zůstat vzhůru.“

„Kolik vám bylo?“

„Nevím.“

„Kolik si myslíte, že vám bylo, Tony?“

„Šest.“

„Kde byli vaši rodiče?“

„Tatínek byl mrtvej. Zabil se, když mi byly čtyři.“

„Kde byla vaše matka?“
„Nechtěla mě. Byla na mě zlá. Dala mě k tetě.“
„Proč vás nechťěla?“
„Říkala, že je to moje vina.“
„Co byla vaše vina?“
„Tatínkova smrt.“
„Proč si to myslela?“
„Protože mě tatínek uhodil... ublížil mi... ublížil mi krátce předtím, než skočil.“
„Skočil? Z okna?“
„Jo. Bydleli jsme až nahoře ve druhém poschodí. Tatínek spadnul na ten plot s pichláky.“
„Tatínek vás často bil, Tony?“
„Jo.“
„Vzpomínáte si na to?“
„Ted' jo.“
„Vzpomínáte, proč vás uhodil v tu noc, kdy se zabil?“
„Jo.“
„Tony, vyprávějte mi o tom.“
„Měl jsem strach. Spal jsem v předním pokoji, kde byla velká skříň, a ta skříň byla černá. Probudil jsem se a dostal strach. Jako vždycky jsem šel k mámě, ale tentokrát tam byl táta. Většinou tam nebyl, protože prodával různé věci a pořád byl pryč. Ale tentokrát tam byl a ubližoval mamince.“
„Jak jí ubližoval?“
„Ležel na ní a neměl na sobě šaty a ubližoval jí.“
„A co jste udělal, Tony?“
„Začal jsem plakat a křičel na něj, ať toho nechá.“
„Udělal jste ještě něco?“
„Ach-ach.“
„Co se stalo potom, Tony?“
„Tatínek... toho nechal. Vypadal divně. Vzal mě do obývacího pokoje a seřezal mě páskem. Moc mě seřezal. Maminka mu říkala, ať toho nechá, ale on mě pořád bil. Moc to bolelo.“
„A vy jste ho zastavil?“
„Ne!“
„Tony, co se stalo potom?“
„Tatínek toho najednou nechal. Chytil se za hlavu a začal se motat. Podíval se na maminku. Už neplakala. Měla na sobě jeho flanelový župan. Nosila ho, když byl pryč. Byl teplejší než ten její. Pak tatínek přišel k oknu a spadl dolů.“
„Okno bylo zavřené?“
„Jo. Venku byla pěkná zima. Plot byl nový. Domáci ho postavili před Děkuvzdáním.“
„A jak dlouho nato jste odjel k tetě, Tony?“
„Za dva týdny.“
„A proč jste si myslel, že se na vás matka zlobí?“
„Řekla mi to.“
„Že se zlobí?“
„Že jsem tatínkovi ublížil.“
„Že jste ho přinutil skočit?“
„Jo.“
„Tony, přinutil jste ho skočit?“
„Ne!“
„Jste si jistý?“
„Ano!“
„Jak si potom vaše matka mohla myslet, že dokážete lidi k něčemu nutit?“
„Nevím!“
„Ale ano, víte, Tony. Jen vzpomínejte. Určitě byla chvíle, kdy jste přinutil tetu, aby vás nechala vzhůru, první událostí, kdy jste někoho ovládl?“
„Ano!“
„Jste si jistý, Tony?“
„Ano!“
„Proč si potom vaše matka myslela, že něco takového dokážete, Tony?“
„Protože to sama dokázala!“
„Vaše matka dokázala ovládat lidi?“
„Dělala to. Pořád to dělala. Když jsem byl ještě malý, nutila mě sedět na nočníku. Když jsem chtěl plakat, bránila mi. Nutila tatínka dělat různé věci, takže pořád odcházel. To dělala!“
„Přinutila ho ten večer skočit?“
„Ne. Přinutila mě, abych ho nechal skočit.“

Třetí výslech Anthonyho Haroda. Osm nula sedm večer, pátek, dvacátý čtvrtý duben.

„Tony, kdo zabil Aarona Eshkola a jeho rodinu?“
„Koho?“
„Izraelce.“
„Izraelce?“
„Pan Colben vám o tom určitě vyprávěl.“
„Colben? Ach, ne, vyprávěl mi o tom Kepler. Je to tak. Ten kluk z velvyslanectví.“
„Ano, ten kluk z velvyslanectví. Kdo ho zabil?“
„Haines za ním šel s nějakou skupinou.“
„Richard Haines?“
„Jo.“
„Agent FBI jménem Haines?“
„Jo-jo.“
„Haines zabil osobně Eshkolovu rodinu?“
„Asi jo. Kepler říkal, že vedl skupinu.“
„Kdo spustil tuto operaci?“
„No... Colben... Barent.“
„Kdo z nich, Tony?“
„Na tom nesejde. Colben byl Barentovou loutkou. Můžu už zavřít oči? Jsem hrozně unavený.“
„Ano, Tony. Zavřete oči a spěte, dokud nebudeme znovu rozmlouvat.“

Čtvrtý výslech Anthonyho Haroda. Pátek, dvacátý čtvrtý duben 1981. Deset šestnáct večer. Nitrožilně podán Sodium Pentothal. V deset nula čtyři večer znovu podán Amobarbital sodium. Data na videozáznamu, polygrafu, EEG a biosenzorech.

„Tony?“
„Ano.“
„Víte, kde je Oberst?“
„Kdo?“
„William Borden.“
„Ach, Willi.“
„Kde je?“
„Nevím.“
„Tušíte, kde ho najít?“
„Ne.“
„Existuje způsob, jak byste to zjistil?“
„Ach-ach. Možná. Nevím.“
„Proč nevíte? Je tady někdo, kdo o něm ví?“
„Kepler. Možná.“
„Joseph Kepler?“
„Jo.“
„Kepler ví, kde najít Williho Bordena?“
„Kepler tvrdí, že dostal od Williho dopisy.“
„Jak jsou ty dopisy staré?“
„Nevím. Pár týdnů.“
„Věříte Keplerovi?“
„Jo.“
„Odkud ty dopisy přišly?“
„Francie. New York. Kepler mi neřekl všechno.“
„Začal s korespondencí Willi?“
„Nechápu, co tím myslíte.“
„Kdo napsal jako první - Willi nebo Kepler?“
„Začal Kepler.“
„Jak se s Willim spojil?“
„Napsal chlapům, co hlídají jeho dům v Německu.“
„Waldheim?“
„Jo.“
„Kepler poslal dopis Williho pracovníkům ve Wallheimu a Willi mu odpověděl?“
„Ano.“
„Proč mu Kepler napsal a co Willi odpověděl?“
„Kepler hraje na obě strany. Jestli Willi vkročí do Island klubu, chce stát po jeho boku.“
„Island klub.“
„Jo, co z něj zůstalo. Trask je mrtvej. Colben je mrtvej. A hádám, že Barent bude muset vyjednávat, jestli Willi přitlačí.“
„Vyprávějte mi o Island klubu, Tony...“

Když vstoupil Saul k Natalii do kuchyně, už bylo po druhé hodině ráno. Psychiatr vypadal unaveně, byl nápadně bledý. Natalie mu nalila kávu a společně si prohlédli velký autoatlas. „Toto je nejlepší, co jsem sehnala,“ prohlásila Natalie. „Našla jsem ho v celonoční prodejně na I-5.“

„Potřebujeme skutečný atlas nebo nějaký záznam ze satelitu. Snad nám pomůže Jack Cohen.“ Saul přejel prstem pobřeží Jižní Caroliny. „Vůbec to tady není.“

„Ne,“ přiznala Natalie, „ale jestli to místo leží pětadvacet kilometrů od pobřeží, jak říká Harod, zřejmě na mapě nebude. Zřejmě leží někde tady, na východ od Cedar a Murphyho ostrovů... určitě neleží jižněji než Romainský výběžek.“

Saul si sundal brýle a promnul si nos. „Není to žádná malá pláž nebo ostrůvek,“ prohlásil. „Podle Haroda je Dolmannův ostrov téměř jedenáct kilometrů dlouhý a pět kilometrů široký. Většinu života jste strávila v Charlestonu. Nikdy jste o něm neslyšela?“

„Ne,“ přiznala Natalie. „Jste si jistý, že spí?“

„Ach, ano,“ souhlasil Saul. „I kdybych chtěl, dalších šest hodin ho nevzbudím.“ Vyndal mapu, kterou nakreslil podle Harodových instrukcí a porovnal ji s mapou v Cohenově spisu o Barentovi. „Jste natolik vzhůru, abych to shrnul?“

„Zkuste to,“ odvětila Natalie.

„Dobrá. Barent a jeho skupina... zbylí členové... se sedmého června sejdou na Dolmannově ostrově na letním táboře. To je veřejná akce. Harod říkal, že se tam sejdou důležití lidé, o kterých hovořil Jack Cohen. Jen muži. Ženy tam nesmí. Nesmí tam ani Margaret Thatcherová, i kdyby chtěla. Veškerý personál tvoří muži. Podle Jacka tam budou desítky příslušníků Bezpečnosti. Veřejná zábava končí v sobotu, třináctého června. V neděli, čtrnáctého června, dorazí - jak Harod tvrdí - Oberst a přidá se ke čtyřem členům Island klubu. To počítám i Haroda. Potom začne pět dnů sportování.“

„Sportování!“ vydechla Natalie. „Nazvala bych to jinak.“

„Krvavý sport,“ opravil Saul. „Dává to smysl. Tito lidé mají stejnou sílu jako Oberst, Melanie Fullerová a ta Draytonová. Chuť násilí je návyková, ale oni jsou známé postavy. Zúčastnit se pouličního násilí, jaké rozpoutali tři staříci ve Vidni, je pro ně velmi obtížné.“

„Takže si to šetří na jediný hrozný týden v roce,“ doplnila Natalie.

„Ano. A je to bezbolestný způsob... pro ně bezbolestný... jak zvolit každý rok vůdce. Ostrov je naprosto uzavřený. Technicky nespadá ani pod zákony Spojených států. Když se Barent objeví, putuje s hosty do této oblasti... jižní cíp. Leží tam jeho dům a takzvaná výbava letního tábora. Dalších pět kilometrů džungle a bažin oddělují bezpečnostní zóny, ploty a minové pole. Právě tam hrají vlastní verzi Oberstovy staré hry.“

„Není divu, že se tak snaží, aby ho pozvali,“ podotkla Natalie. „Kolik nevinných lidí je obětováno během toho šíleného týdne?“

„Harod tvrdí, že každý člen Island klubu dostane pět pěšáků,“ odvětil Saul. „To znamená jeden na každý den.“

„A kde ty lidi seženou?“

„Podle Haroda jich většinu dodává Charles Colben,“ doplnil Saul. „Zdá se, že losují ty... jak byste je nazvala? Ty figurky. Každé ráno losují, koho vyberou na denní zábavu. Vlastně večerní zábavu. Harod tvrdí, že hra začíná až večer. Jde o to vyzkoušet jejich schopnost a roli hraje i náhoda. Nechtějí ztratit své... figurky... které tak dlouho trénovali.“

„Kde seženou oběti tento rok?“ vyzvíдалa Natalie. Přešla k přiborníku a vrátila se s lahví Jacka Danielse. Nalila si do kávy.

Saul se usmál. „Trefná otázka. Jako junior - nebo upířský učeň - má pan Harod sehnat patnáct pěšáků. Musí to být lidé v dobré fyzické kondici, které nebude nikdo postrádat.“

„To je absurdní,“ namítla Natalie. „Postrádat budou téměř každého.“

„Ne tak docela,“ vzdychl Saul. „V této zemi se každý rok objeví desetitisíce nezletilých uprchlíků. Většina se jich nikdy nevrátí domů. Každé velké město má v nemocnici psychiatrické oddělení plné lidí bez zázemí, bez rodiny, která by je hledala. Policie dostává stohy zpráv o pohřešovaných mužích a zbloudilých ženách.“

„Takže prostě vezmou pár desítek lidí, pošlou je na ten prokletý ostrov a přinutí je zabít jeden druhého?“ Nataliin hlas poznamenala únava.

„Ano.“

„Vy Harodovi věříte?“

Možná nám předává zkreslené informace, ale léky ho drží ve stavu, kdy nedokáže sprádat lži.“

„Necháte ho naživu, že, Saule?“

„Ano. Největší šance, jak najít Obersta, tkví v tom, že necháme skupinu rozpoutat ostrovní šílenství. Jestli Haroda zabijeme... nebo si ho tady ještě necháme... zřejmě vše zkazíme.“

„Vy myslíte, že všechno nezkažíte, když tohle... tohle prase poběží za Barentem a ostatními a bude jim o nás vyprávět?“

„Věřím, že to nejspíš neudělá.“

„Pane bože, Saule, jak si tím můžete být jistý?“

„To nejsem, ale určitě vím, jak moc je Harod zmatený. Jednu chvíli si myslí, že jsme Oberstovými agenty, hned nato věří, že nás poslal Kepler nebo Barent. Prostě nedokáže uvěřit, že jsme nezávislími herci v tomto melodramatu...“

„Melodrama sedí,“ přikývla Natalie. „Tatínek mě nechával sledovat páteční horory. Nejnebezpečnější hru. Tohle je hrozné, Saule.“

Saul Laski bouchl dlaní do stolu a rána se odrazila od okolních kachlíků jako výstřel pušky. Nataliin šálek s kávou poskočil a vylil se na dřevěnou desku. „Neříkejte mi, že jsou to takové blbosti!“ zařval Saul. Bylo to poprvé za pět měsíců, kdy ho Natalie slyšela pozvednout hlas. „Neříkejte mi, že je to špatné melodrama. Vyprávějte to svému otci a Robovi Gentrymu s jejich podřezanými krky! Vyprávějte to mému synovci Aaronovi, jeho manželce a dětem! Vyprávějte jim to všem... vyprávějte to tisícům, které Oberst vedl do pecí! Vyprávějte to mému otci a bratru

Josefovi...“

Saul vyskočil a porazil židli. Opřel se o stůl a Natalie si všimla svalů na napjatém předloktí, spatřila ošklivou jizvu na levé ruce, spatřila vybledlé tetování. Když znovu promluvil, jeho hlas byl hlubší, ale neuklidnil se. Pouze zvládl vlastní vzrušení. „Natalie, celé toto století je bídné melodrama, které napsaly podřadné mozky na úkor životů a duší ostatních. My to nezastavíme. Jestliže dokážeme zastavit tyto... tyto hrůzy, jen obrátíme reflektor na nějakého jiného šíleného herce v této násilné frašce. Takové věci se stávají každý den a dělají je lidé, kteří ani netuší o této absurdní psychické schopnosti... lidé vládnou a konají násilí kvůli svému postavení, používají kulky, volební lístky nebo ostří nože... ale, pane bože, tyto svině zranily naši rodinu a naše přátele. A my je zastavíme.“ Saul se zarazil, opřel se a sklonil hlavu. Na stůl kapal pot.

Natalie se dotkla jeho ruky. „Saul,“ oslovila ho tiše, „já vím. Promiňte. Jsme moc unavení. Musíme spát.“ Přikývl, pohladil jí ruku a protřel si tváře. „Na pár hodin si zdřímněte. Půjdu dolů a natáhnu se na rozkládací postel v pozorovací místnosti. Naprogramoval jsem senzory, aby spustily poplach, jakmile se Harod probudí. Se štěstím můžeme spát sedm hodin.“

Natalie zhasla a společně přistoupili ke schodišti. Když začala stoupat, zastavila se a řekla: „Znamená to, že musíme přistoupit k dalšímu kroku, že? Charleston?“

Saul unaveně přikývl. „Asi ano. Nevidím jinou cestu. Je mi to líto.“

„To je v pořádku,“ řekla Natalie, přestože cítila, jak jí hoří kůže při představě, co je čeká. „Věděla jsem, že to tak skončí.“ Saul se na ni podíval. „Nemusí.“

„Ano,“ přikývla Natalie. Pomalu začala stoupat do schodů a další větu zašeptala sama pro sebe. „Ano, musí.“

Čtyřicet šest - Los Angeles
Pátek, 24. duben 1981

Zvláštní agent Richard Haines použil kódovaný telefon FBI a spojil se s komunikačním centrem pana Barenta v Palm Springs. Netušil, kde Barenta najde, ale milionář náhle zvedl telefon.

„Richarde, jakou máte zprávu?“

„Nic moc, pane,“ přiznal Haines. „FBI sleduje místní izraelské velvyslanectví - to je standardní procedura - ale nemají záznam, že by Cohen navštívil velvyslanectví nebo kancelář, která slouží jako středisko místních akcí Mossadu v Los Angeles. Máme mezi nimi svého člověka, a ten přísahá, že tady Cohen nebyl služebně.“

„Nic víc nemáte?“

„Nikoliv. Zkontrolovali jsme motel v Long Beach, kde nám potvrdili, že tam Cohen bydlel. Recepční vypověděl, že ráno - šestnáctého ve čtvrtek - dorazil v půjčeném autě, ale když v pondělí ráno odjížděl, měl dodávku. Recepční si byl jistý, že to byl Ford Econoline. Jedna z pokojských si vzpomněla, že přinesl několik velkých krabic - velké bedny, prohlásila - které nechal v sobotu a v neděli na pokoji. Řekla, že na jedné byla nálepka Hitachi.“

„Elektronika?“ navrhl Barent. „Sledovací zařízení?“

„Možná,“ připustil Haines, „ale Mossad většinou operuje zařízením, které nenakupuje v obchodě.“

„Co když Cohen pracoval sám... nebo s někým jiným?“

„To právě zvažujeme,“ odvětil Haines.

„Dokázali jste potvrdit, zda se v oblasti objevil Willi Borden?“

„Ne, pane. Znovu jsme prohledali jeho dům... ještě ho neprodali... ale nenašli jsme ani Reynoldse, ani Luhara.“

„A co Harod?“

„No, nedokázali jsme se s ním spojit.“

„Co to znamená, Richarde?“

„Pane, nesledovali jsme Haroda několik týdnů, a když jsme se mu pokoušeli včera a dnes zavolat, jeho sekretářka nám sdělila, že tam není a že neví, kam odjel. Dnes tam máme lidi, ale zatím neopustil svůj dům ani se neobjevil u Paramountu.“

„Trochu mě to zklamalo, Richarde.“

Haines se roztřásl. Opřel se lokty o stůl a sevřel sluchátko oběma rukama. „Lituji, pane. Je těžké zvládnout vyšetřování ve Wyomingu a zároveň dohlížet na zvláštní skupinu v Kalifornii.“

„Co ještě vzešlo z pátrání ve Wyomingu?“

„Ach... nic konkrétního pane. Máme jistotu, že ten Charles, ten postižený voják letectva, který...“

„Ano, ano.“

„No, Charles navštívil v úterý večer bar Cheyenne. Barman si vzpomněl na skupinu mužů a jeden z nich pasuje na Williho popis...“

„Jste si jistý?“

„Bylo plno, pane Barente. Věříme, že to byl Willi. Zkontrolovali jsme všechny hotely a motely v širokém okruhu, ale nikdo si nevzpomíná ani na něj, ani na jeho dva společníky.“

„Začíná mi to připadat jako litanie zbytečných kroků, Richarde. Získali jste vůbec nějaké vodítko, kde se Willi teď nachází?“

„No, pane, máme napíchnuté všechny letecké počítače, Amtrak, pokud někdo z Williho doprovodu použije kreditní kartu nebo poletí pod vlastním jménem. Rozšířili jsme pole, takže se poplach spustí i na toho židovského psychiatra, který zřejmě zemřel ve Philadelphii. I na tu holku Prestonovou. Kontrolujeme celnice. Ta věc má A-1 prioritu na týdenním seznamu FBI. A v pohotovosti jsou i regionální úřady a jejich místní spojky...“

„To všechno vím, Richarde,“ poznamenal Barent tiše. „Ptal jsem se, jestli máte nějaká nová vodítka.“
„Nic od počítačových útoků Jacka Cohena minulé úterý.“
„Pořád věříte, že Cohena Používal Willi?“
„Neznám nikoho, kdo by pátral po spojení mezi reverendem Sutterem, panem Keplerem a vámi, pane.“
„Možná jsme se unáhli, když jsme... ach... uvítali pana Cohena po svém.“
Haines mlčel. Přestal se chvět, ale na čele a pod nosem se mu objevil pot.
„A co ta stvrzenka z benzínové pumpy, Richarde?“
„Ach... ano, pane. Zkontrolovali jsme to. Majitel říká, že tam má dost rušno, takže si nemůže pamatovat každého, kdo k němu přijede. Ale podle kopií čísel kreditních karet jsme potvrdili, že to byl Cohen. Kluk, co vyplňoval formulář na kreditní kartu, má týden volno a odjel na čundr někam do Santa Anna Mountains. Stejně je to zbytečné...“
„Zdá se mi, Richarde že nadešla chvíle, abyste začal sledovat zbytečná vodítka. Chci najít Williho Bordena a chci sejmut Cohenovu spojku. Je to jasné?“
„Ano, pane.“
„Nerad bych pocítil tak silné zklamání, že bych vás sem musel pozvat k disciplinárnímu řízení, Richarde.“
Haines si otřel pot z obličeje rukávem sportovního saka. „Ano, pane.“
„No, nemluvil jste o tom, že věříte, že tam mají Izraelci bezpečný úkryt... nebo je jich víc... někde poblíž Los Angeles? Místa, která vaše FBI ještě neobjevila?“
„Ach... řekl jsem, že je to možné, pane Barente. Nevypadá to moc pravděpodobně.“
„Ale možné to je?“
„Ano pane. Víte, před pár lety jsme tady měli toho palestinského Al-Fataha, který dělal účetního pro Černé září. Souhlasil, že přejde na stranu USA, ale agenti CIA usoudili že jednájí ve skutečnosti s Cohenovým Mossadem. Takže toho člověka odvezli do Států, ukázali mu, že je v Los Angeles, a potom ho uklidili na místo, které nedokázalo najít ani CIA, ani FBI...“
„Richarde, to mě nezajímá. Máte důvod věřit, že se poblíž Los Angeles nachází další bezpečné místo?“
„Ano, pane.“
„A může ležet poblíž benzínové stanice v San Juan Capistrano.“
„Ano, pane, ale může to být kdekoliv.“
„Dobrá, Richarde. Teď vám povím, co uděláte. Za prvé, okamžitě půjdete do domu pana Haroda a provedete důkladný výslech... a Richarde, zdůrazňuji slovo důkladný... slečny Chenové. Jestli tam bude Harod, vyslechněte ho. Jestli tam nebude, najděte ho. Za druhé, použijete veškeré zdroje vaší pobočky v Los Angeles i veškeré místní prostředky a najdete toho poskoka od pumpy, který odjel na čundr. A stejně tak všechny svědky, kteří mohou něco vědět. Chci přesně vědět, jaké používal pan Cohen auto, kdo s ním byl a kterým směrem odjel z této benzínové pumpy. Za třetí, začnete kontrolovat obchody s elektronikou na Long Beach a v přilehlých oblastech. Zjistíte, jestli Jack Cohen nebo Willi něco nekoupili. Za čtvrté, vyslechnete pokojské a recepční v motelu na Long Beach a dostaňte z nich nějaké další maličkosti. Můžete použít jakoukoliv nátlakovou formu, jakou uznáte za vhodnou. A konečně, nabízím pomoc. Dnes odpoledne vyrazí tucet Josephových instalatérů, aby vám pomohli ve vašem... ach... tajném vyšetřování. Stejně tak zjistíme něco o tom dalším úkrytu. Tu informaci budu mít za čtyřiašest hodin.“
Haines si otřel čelo. „Ale teď...“ Ztichl.
Z kódovaného kanálu se ozval dutý smích K. Arnolda Barenta. „Richarde, zdá se, že si myslíte, že jste s Charlesem jediným zdrojem mých informací, že? Jestli akce selže, zavolám jistým... ach... kontaktům, které mám v izraelské vládě. Kvůli posunu času mohu tu adresu získat až zítra ráno. Nečekejte dlouho. Začněte dnes odpoledne pátrat v oblasti kolem San Juan Capistrana. Zkontrolujte zápisy o prodeji pozemků a domů, kde větší část roku nikdo nebydlí... jestli vás nic jiného nenapadne, jednoduše projíždějte kolem a hledejte tmavou dodávku. Pamatuje, hledáte soukromý dům v bezpečné oblasti, nejspíš bude ležet kus od ostatních.“
„Ano, pane,“ souhlasil Haines.
„Ozvu se vám, jakmile to bude možné,“ dodal K. Arnold Barent. „A Richarde?“
„Ano, pane?“
„Doufám, že mě znovu nezklamete.“
„Ne, pane,“ potvrdil Richard Haines.

Čtyřicet sedm - Los Angeles
Sobota, 25. duben 1981

Když Haroda vyhodili jeden blok od Disneylandu, měl zavázané oči a byl nadrogovaný. Když se probral, seděl za volantem svého Ferrari, byl oblečený, měl volné ruce a oči zakrývala běžná maska na spaní. Auto stálo za obchodem s levnými koberci, mezi popelníci a cihlovou zdí.
Harod vylezl ven a opřel se o kapotu. Čekal, až se mu uklidní žaludek a pomine závrať. Uplynulo třicet minut, pak se začal cítit lépe, věděl, že dokáže řídit. Vyhýbal se dálnicím, mířil na západ a proplétal se sobotní dopravou. Pak se otočil k severu na Long Beach Boulevard a snažil si poskládat myšlenky. Posledních čtyřicet hodin se mu zamotalo, viděl je jako ve snu. Vybal si zlomky dlouhých rozhovorů, ale modřiny na předloktí a otupělost vyvolaná poslední uspávací šipkou hovořily jasně. Byl nadrogovaný, odvěkli ho pryč a protáhli peklem.
Musel to být Willi. Ten poslední rozhovor - jediný, který si dokázal úplně vybavit - hovořil naprosto jasně. Přišel muž s kuklou a posadil se na postel. Harod chtěl vidět jeho oči, ale spatřil jen zrcátka, která odrážela jeho bledou a zarostlou

tvář.

„Tony,“ prohlásil ten muž tiše. Mluvil s nepříjemně známým přízvukem. „Pustíme vás.“

V tu chvíli si byl Harod jistý, že zemře.

„Tony, než odejdete, mám pro vás ještě jednu otázku,“ pokračoval ten muž. Ústa byla jedinou lidskou částí jeho hlavy.

„Jak je to možné, že tento rok dodáte většinu lidí na pětidenní soutěž Island klubu právě vy?“

Harod si chtěl navlhčit rty, ale zjistil, že nemá na jazyku žádné sliny. „O tom nic nevím.“

Černá kukla se kývala, zrcátka odrážela okolní bílou barvu. „Ach, Tony, na to už je moc pozdě. My víme, že ta těla opatříte. Ale jak to uděláte? S vaší schopností ovládat ženy? Skutečně ustoupí a budou tento rok Používat samé ženy?“

Harod zavrtěl hlavou.

„Než si řekneme sbohem, musím to pochopit, Tony.“

„Willi?“ zakváká Harod. „Proboha, Willi, to mně nemusíte dělat. MLUVTE se mnou!“

Dvě zrcátka se zaměřila na Harodův obličej. „Willi? Zdá se mi, že žádného Williho neznáme, ne? A teď, jak můžete dodat obě pohlaví, když oba víme, že to nedokážete?“

Harod se vzepjal, zatahal za železka a ohnul záda, aby muže v kukle kopl do hlavy. Muž se pomalu postavil a přešel k čelu postele, aby unikl vzteklému útoku Harodových paží a nohou. Jenž ho uchopil za vlasy a zvedl mu hlavu z polštáře. „Tony, dostaneme z vás odpověď. Moc dobře to víte. Možná už se tak stalo. Stačí, když to potvrdíte, dokud jste při vědomí. Jestli vás budeme muset znovu nadopovat, určitě to oddálí vaše propuštění.“

Oddálí vaše propuštění. Harodovi to připadalo jako nadnesená fráze, která ve skutečnosti znamenala: „Oddálí to vaše zabití.“ A Harod to pochopil. Jestli mlčení - dokonce i bolestivé mlčení - oddálí nevyhnutelnou kulku v jeho mozku, pak byl ochotný mlčet jako hrob.

Ale tomu nevěřil. Pamatoval si útržky rozhovoru, kdy prozradil, co nechtěl. Chemické prostředky ho přinutily odhalit úplně vše. Jestli jednal s Willim, což bylo pravděpodobné, pak to zjistí. Pokud se to Willi dozví, může se mu to hodit.

Harod pořád doufal, že ho Willi ještě na něco potřebuje. Vzpomněl si na obličej pěšáka na šachové desce ve Waldheimu. Jestli tuto dvojici řídil Barent, Kepler nebo Sutter (možná všichni tři dohromady), pak chtěli potvrdit věci, které už věděli nebo mohli zjistit. Tak jako tak, Harod si potřeboval promluvit.

„Platím Hainesovi, aby ty těla pro mě obstaral,“ prohlásil. „Uprchlíci, bývalí podvodníci, někdejší informátoři s novou identitou. Haines to zařídí. Budou pracovat za mzdu, uvěří, že se zapletli do nějakého vládního podvodu. Ale až pochopí, že dostanou za odměnu jen mšle hrob, pak už budou na ostrově v jednom z vězení.“

Muž v kukle se zasmál. „Platíte agenta Hainese. Jak to bere jeho skutečný pán?“

Harod chtěl pokrčit rameny, pak pochopil, že to v poutech nedokáže, a jen zavrtěl hlavou. „Je mi to vážně fuk a myslím, že Barentovi taky. Dát mi ten blbej úkol byl Keplerův nápad. Je to vlastně test IQ, žádný test mý Schopnosti...“

Zrcátka se zvedla a znovu klesla. „Vyprávějte mi ještě něco o tom ostrově, Tony. Plán. Vězení. Tábor. Bezpečnost.

Všechno. Pak vás o něco požádáme.“

V tu chvíli si byl Harod jistý, že jedná s Willim. Rozmlouvali celou hodinu. A Harod přežil.

Když dorazil do Beverly Hills, už se rozhodl, že to řekne Barentovi a Keplerovi. Už nemohl pořád jen vyčkávat. Jestli stál za únosem Willi, možná čeká, že půjde za Barentem. Jak znal Williho, určitě šlo o součást mistrovského plánu. Ale jestli se jednalo o zkoušku věrnosti, kterou zinscenoval Barent s Keplerem, pak by mohla mít skutečnost, že nepodal hlášení, fatální následky.

Když přestal vyprávět o Dolmannově ostrově a o klubovém sportu, muž v kukle prohlásil: „Dobrá, Tony. Vážíme si vaší pomoci. Jako podmínku za vaše propuštění chceme ještě jednu laskavost.“

„Jakou?“

„Říkáte, že vyzvednete ty... dobrovolníky... v sobotu od Richarda Hainese. Třináctého června. V pátek dvanáctého vás budeme kontaktovat. Objeví se jeden, možná víc lidí, které vyměníte za Hainesovy dobrovolníky.“

Samozřejmě, napadlo Haroda. Willi se snaží označit karty. Pak mu to došlo. Willi se doopravdy chystá na ostrov!

„Souhlasíte?“ zeptal se muž v zrcadlovkách.

„Jo, jasně.“ Harod pořád nevěřil, že ho pustí. Mohl souhlasit se vším a nakonec se zachovat, jak bude potřebovat.

„A necháte si tyto náhradníky pro sebe?“

„Jo.“

„Chápete, že na tom závisí váš život? Teď i v budoucnosti. Při zradě neexistují žádné hranice, Tony.“

„Jo, rozumím.“ Haroda napadlo, že si o něm Willi myslí, že je hlupák. A jak hloupý je Willi? Ti „dobrovolníci“, jak jim tento muž říkal, byli očíslováni a čekali na vězení, dokud je nevylosovali. Vylosovali, kdo a kdy půjde bojovat.

Harod nechápal, jak to dokáže Willi zmanipulovat. A jestli ho napadlo, že dostane přes Barentovu Bezpečnost nějaké zbraně, pak se stal z Williho senilní hlupák, za jakého ho kdysi považoval. „Jo,“ zopakoval Harod, „rozumím, chápu.“

„Sehr gut,“ odvětil muž v kukle.

A pak ho pustili.

Harod se rozhodl, že zavolá Barentovi, jakmile se vykoupe, napije a prodiskutuje celou záležitost s Marií Chenovou.

Napadlo ho, jestli se jí stýskalo, jestli si dělala starosti. Usmál se a představil si, jak Marie volá na policii, aby ohlásila, že se ztratil. Kolikrát se za ty roky ztratil na celé dny - na celé týdny - aniž by jí vzkázal, kam odjel? Jeho úsměv povadl a Harod si uvědomil, jak je jeho životní styl nepříjemný ve chvíli, kdy se mu stane něco takového.

Zastavil Ferrari a vlekl se k domu. Sledoval ho zlobný pohled věrného satyra. Možná zavolá Barentovi, až se vykoupe, napije, vyřídí zprávy a...

Přední dveře byly otevřené...

Harod se zastavil na několik nekonečných vteřin, pak prošel dovnitř a cítil, jak se drogová únava vrací. Opíral se o zdi a nábytek, volal jméno Marie Chenové a téměř si nevšiml převráceného nábytku. Pak se pokusil přeskočit poraženou židli a dopadl těžce na koberec. Vyskočil na nohy, křičel a hledal.

Našel ji v kanceláři. Ležela schoulená na zemi za stolem. Černé vlasy jí slepila krev, tvář měla oteklou, že ji nemohl poznat. Zašklebila se a předvedla fialové rty a nejméně jeden zlomený zub.

Harod přeskočil stůl, poklekl a opřel si její hlavu o druhé koleno. Marie zasténala: „Tony.“

Tony Harod ucítil doběla rozpálený vztek, jaký ještě nikdy nezažil. Žádná sprostá slova, žádný křik. Když dokázal promluvit, jen šeptal. „Kdo ti to udělal? Kdy?“

Marie Chenová promluvila, ale rozbitá ústa ji zastavila. Bojovala se slzami. Když znovu promluvila, Harod se k ní naklonil, aby lépe slyšel. „Minulou noc. Tři muži. Hledali tě. Neřekli, kdo je poslal. Ale viděla jsem Richarda Hainese... v autě... než zazvonili.“

Harod ji utišil a zvedl ji do náruče. Jak ji nesl do svého pokoje, pochopil, že ji jen ošklivě zbili, že přežije a bude zase zdravá. Pak si s úžasem uvědomil, že mu po tvářích stékají slzy.

Jestli ho tady minulou noc hledali Barentovi muži, uvědomil si, pak ho nepochybně unesl Willi.

Přál si zvednout telefon a okamžitě Willimu zavolat. Řekl by mu, že nemusí spřádat složité plány a dělat absurdní opatření.

Ať už chtěl Willi udělat Barentovi cokoli, Harod byl připravený mu pomáhat.

Čtyřicet osm - Poblíž San Juan Capistrano

Sobota, 25. duben 1981

Saul a Natalie odjeli v sobotu po obědě do domu. Natalii se ulevilo, ale Saul měl protichůdné pocity. „Výzkumný potenciál byl neskutečný, kdybych mohl Haroda studovat jeden týden, získal bych nekonečné množství dat.“

„Ano,“ potvrdila Natalie, „a velkou pravděpodobnost, že by zjistil, jak nás dostat.“

„Tomu nevěřím,“ odmítl Saul. „Zdalo se, že jeho schopnost generovat rytmus nezbytné ke kontaktu a kontrole jiných nervových systémů oslabily obyčejné barbituráty.“

„Ale kdybychom ho drželi celý týden, někdo by ho začal hledat,“ namítla Natalie. „Ať už byste zjistil cokoli, nedokázal byste přistoupit k dalšímu plánu.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasil Saul, ale v jeho hlase se ozvala lítost.

„Skutečně věříte, že se Harod dožije chvíle, kdy dostane někoho na ostrov?“ zeptala se Natalie.

„Je jistá šance,“ souhlasil Saul. „Zdá se, že pan Harod právě teď operuje s nekrytou pojistkou. Existují určité stimuly, které ho ženou dál. Jestli nebude spolupracovat, nejsme na tom o nic hůř než dříve.“

„Co když bude spolupracovat, vezme jednoho z nás na ostrov a předá Barentovi a ostatním jako kořist? Já bych to na jeho místě udělala.“

Saul se zachvěl. „V tom případě na tom budeme hůř než dříve. Ale než tuto možnost zvážíme, musíme se postarat ještě o nějaké věci.“

Státek byl stejný, jako když odjížděli. Natalie sledovala, jak Saul přehrává kousky videokazet. Stačil jí jediný pohled na obrazovku a už se jí zvedal žaludek.

„Co teď?“ zeptala se.

Saul se rozhlédl. „No, je tady pár věcí. Přepsat a zvážit výsledky. Projít a označovat EEG a záznamy lékařských senzorů. Začneme počítačovou analýzu a integraci veškerých dat. Pak začneme experimentovat s informacemi, které jsme získali. Potřebujeme praxi v technikách hypnózy, se kterými jsme začali. Musíme prostudovat vaše spisy o Vidni a Nině Draytonové. Ve světle informací o Dolmannově ostrově se musíme kriticky podívat na naše plány a přehodnotit roli Jacka Cohena.“

Natalie vzdychla. „Skvělé. U čeho mám začít?“

„U ničeho.“ Saul se usmál. „Jestli jste si nevšimla během pobytu v Izraeli, dnes je Sabbath. Dnes odpočíváme. Půjďte nahoru a já připravím dobré jídlo na počest návratu do Ameriky - steak, zapečené brambory, jablkový závin a pivo Budweiser.“

„Saule, nic takového nemáme. Jack dodal samé plechovky a mražené věci.“

„Já vím. Proto půjdu nakupovat do toho malého krámku a vy si zatím zdřímnete.“

„Ale...“

„Ale nic, drahá.“ Saul ji obrátil a poplácal ji po zádech. „Zavolám, až se budou steaky vařit. Pak si dáme sváteční sklenku toho Jacka Danielse, co pořád schováváte.“

„Pomůžu vám se závinem,“ nabídla Natalie ospale.

„Domluveno,“ souhlasil Saul. „Napijeme se Jacka Danielse a upečeme jablkový závin.“

Saul pomalu nakupoval. Tlačil nákupní vozík jasně osvětlenými uličkami, poslouchal nic neříkající hudbu a přemýšlel o theta rytmech a agresí. Už dávno zjistil, že americké supermarkety nabízejí jednu z nejpřístupnějších cest k úspěšné autohypnóze. Stejně tak byl zvyklý přeskakovat do lehkého hypnotického tranzu, kdykoliv potřeboval vyřešit něco složitějšího.

Přejížděl z uličky do uličky a náhle si uvědomil, že se ubíral pětadvacet let špatnou cestou a snažil se najít mechanismus lidské nadvlády. Stejně jako většina výzkumníků odhalil složitou interakci společenských znaků, fyziologických detailů

a vyššího chování. Přestože prožil primitivní Oberstův útok, hledal v nezmapovaných záhybech mozkové kůry a občas se obracel k malému mozku. Teď mu grafy EEG ukázaly, že tato schopnost pochází ze zadního mozku. Saul viděl Obersta a jeho schopnosti jako určitou mutaci, evoluční experiment nebo statistickou výjimku, která ilustruje normální lidské schopnosti ve zvráceném podání. Čtyřicet hodin s Harodem změnilo jeho názory jednou provždy. Saul si uvědomil, že pokud je zdrojem této nevysvětlitelné schopnosti zadní mozek, potom musí duševní upíři předcházet Homo Sapiens. Harod a ostatní představovali ústupek k dřívějšímu evolučnímu stádiu.

Saul přemýšlel o theta rytmech a REM stavu a náhle si uvědomil, že zaplatil a dostal dva velké sáčky. Z náhlého popudu požádal o čtvrtáky za čtyři dolary. Odnesl jídlo do dodávky a přemýšlel, jestli má zavolat Jacka Cohena. Logika nesouhlasila. Saul byl pořád pevně rozhodnutý nezapojit Izraelce, pokud to nebude naprosto nezbytné, takže se s ním nemohl podělit o detaily posledních dnů. A agent nezavola. Ještě ne. Pokud vytočí Jackovo číslo, pak bude myslet jen sám na sebe.

Uložil jídlo do dodávky a pomalu přešel k řadě veřejných telefonů u dveří supermarketu. Možná nadešla chvíle, aby myslel jen na sebe. Měl nadšenou náladu a chtěl se o ni s někým rozdělit. Bude mluvit vyhýbavě, ale Jack vycítí, že se jeho volný čas a úsilí vyplatily.

Vytočil číslo Jackova domácího telefonu, které se naučil nazpaměť. Nikdo nebyl doma. Zkusil štěstí a zavola přímo na izraelské velvyslanectví, kde požádal telefonistku, aby ho přepojila na Jackovu linku. Když se další sekretářka zeptala, kdo volá, Saul uvedl jméno Sam Turner, jak se s Cohenem domluvili. Měl nechat vzkaz, že Sam Turner potřebuje něco důležitého.

Následovala téměř minutová pauza. Saulovi se udělalo zle a musel bojovat s pocitem děja vu. Na druhé straně se ozval nějaký muž: „Haló, kdo je to?“

„Sam Turner,“ zopakoval Saul a cítil, jak se mu dělá nevolno. Věděl, že by měl zavěsit.

„A koho voláte, prosím?“

„Jacka Cohena.“

„Můžete mi, prosím, sdělit, co panu Cohenovi chcete?“

„To je osobní.“

„Jste jeho příbuzný nebo osobní přítel?“

Saul zavěsil. Věděl, že se telefonáty nedají vypátrat tak snadno jako ve filmech a televizi, ale už volal dost dlouho.

Zavola na informace a dostal číslo Los Angeles Times. Naposledy zariskoval a zavola.

„Los Angeles Times.“

„Ano,“ začal Saul, „jmenuji se Chaim Herzog a jsem pobočníkem úředníka informací pobočky izraelského velvyslanectví tady ve městě a volám, abych opravil chybu článku, který jste otiskli tento týden.“

„Ano, pane Herzogu. To musíte na Spisy a záznamy. Počkejte chvíli, spojím vás.“

Saul pozoroval dlouhé stíny na úbočí, a když nějaká žena řekla archiv, nadskočil. Zopakoval svůj příběh.

„Kdy ten článek vyšel, pane?“

„Je mi líto,“ pokračoval Saul, „ale nemám ten výstřížek u sebe a den jsem zapomněl.“

„A jak se jmenoval gentleman, o kterém jste se zmínil?“

„Cohen,“ odvětil Saul, „Jack Cohen.“ Opřel se o telefon a sledoval několik černých vran, které zobaly v křoví vedle silnice. Nad hlavou se mu prohna ve výšce sto padesátí metrů helikoptéra, která mířila k západu. Představil si ženu ve „Spisech a záznamech“, jak ťuká na klávesnici počítače.

„Tady to máme,“ promluvila. „Střední noviny, dvacátý druhý duben, čtvrtá stránka. Pracovník izraelského velvyslanectví zavražděn při přepadení na letišti. To je článek, o kterém jste hovořil, pane?“

„Ano.“

„Převzali jsme ten článek od Associated Press, pane Herzogu. Všechny chyby pocházejí z tiskové kanceláře ve Washingtonu.“

„Můžete mi to přečíst, prosím?“ požádal ji Saul. „Abych se mohl přesvědčit že tam chyba skutečně byla.“

„Jistě.“ Přečetla čtyři odstavce, které začínaly: „Dnes odpoledne bylo objeveno na mezinárodním letišti Dulles tělo osmapadesátiletého Jacka Cohena, ataše izraelského velvyslanectví. Jedná se o jasnou oběť loupežného přepadení.“

Článek končil slovy: „Přestože nemáme ještě žádná vodítka, policie vytrvale pátrá.“

„Děkuji vám,“ řekl Saul a zavěsil. Ptáci na druhé straně silnice opustili hostinu a zvedli se k obloze.

Saul projížděl stokilometrovou rychlostí kaňonem a ždímal z dodávky, co mohl. Půl minuty zůstal stát u telefonu a snažil se najít logické a rozumné vysvětlení, chtěl sám sobě namluvit, že Jack Cohen skutečně zemřel při přepadení. Ve skutečném životě se takové náhody stávají. A jestli ne, uplynuly čtyři dny. Kdyby dokázali vrazi Cohena vystopovat, už by tady byli.

Na to neskočil. Odbočil na polní cestu a za autem se zvedl oblak prachu. Zrychlil a hnál se kolem stromů a plotů. Ani si nevzal automatický Colt. Ležel v jeho ložnici, nahoře vedle Nataliina pokoje.

Žádná auta před domem. Přední dveře byly zamčené. Saul je otevřel a vstoupil dovnitř. „Natalie!“ Žádná odpověď.

Saul se rozhlédl, ale nenašel nic zvláštního. Rychle prošel jídelnou a kuchyní a vstoupil do pozorovatelny. Šipkovou pistoli našel na místě. Ujistil se, že je rudá šipka v komoře, sebral náhradní krabici a vyběhl zpět do obýváku. „Natalie.“ Když se Natalie objevila nad schodištěm, stál na třetím schodu a zvedal šipkovou pistoli. „Co se děje?“ protírala si oči.

„Balíme. Všechno seberte a naházejte to do auta. Musíme okamžitě pryč.“

Na nic se neptala, jen se otočila a pospíchala do svého pokoje.

Saul zamířil do své ložnice, sebral pistoli z kufru, zkontroloval zásobník a vrátil ho na místo. Zajistil pojistku a vložil pistoli do kapsy sportovního saka.

Když přinesl ven batoh a tašku, Natalie už měla kufr v dodávce. „Co budu dělat?“ zeptala se. Velkou kapsu na široké sukni jí vyboullila vlastní pistole.

„Vzpomínáte na ty dvě plechovky benzínu, co jsme našli s Jackem ve stodole? Přineste je na verandu, postavte se tam a hlídejte, jestli neodbočí na cestu nějaké auto. Nebo jestli nespátríte helikoptéru. Počkejte, tady je klíč od dodávky. Nechte ho v zapalování. Ano?“

„Ano.“

Saul vběhl dovnitř a začal vytahovat dráty z elektronického zařízení, odpojovat adaptéry a házet součástky do krabice. Ignoroval, co kam patří. Mohl tady nechat video i kameru ale bude potřebovat EEG, telemetr, pásky, počítač, tiskárnu, papír a vysílačky. Krabice nosil do dodávky. Seřadit zařízení a připravit místnost na výslech jim trvalo dva dny. Teď všechno rozebral a nacpal do dodávky za necelých deset minut. „Děje se něco?“

„Pořád nic,“ zvolala Natalie.

Saul chvíli přemýšlel, pak odnesl plechovky benzínu do zadní části domu a začal ho rozlévat po pozorovatelně, kuchyni, obývacím pokoji a místnosti, kde prováděli výslech. Napadlo ho, jak se chová barbarsky a nevděčně, ale nevěděl, co Hainesovi či Barentovi lidé mohou odvodit z toho, co po sobě nechají. Zahodil prázdné plechovky, zkontroloval, že jsou pokoje v prvním poschodí prázdné a naložil zbylé věci z kuchyně. Pak vyndal zapalovač a zastavil se na verandě. „Zapomněl jsem na něco, Natalie?“

„Plastickou trhavinu a detonátory ve sklepě!“

„Můj ty bože,“ vydechl Saul a rozběhl se ke schodům. Natalie udělala mezi krabicemi v dodávce místo, a když se Saul vrátil, uložila tam detonátory.

Saul prošel naposledy dům, vyndal z přiborníku láhev Jacka Danielse a zapálil benzínovou cestičku. Efekt byl okamžitý a dramatický. Saul si ukryl tvář před horkem a pomyslel si: Promiň, Jacku.

Když vyběhl ven, Natalie už seděla za volantem. Ani nestačil zavřít dveře a dodávka už vyrazila po cestě. Do okolí se zvedla sprška štěrku. „Kudy?“ zeptala se, když dorazili na silnici.

„Na východ.“

Natalie zamířila na východ.

Čtyřicet devět - Poblíž San Juan Capistrano

Sobota, 25. duben 1981

Richard Haines dorazil právě ve chvíli, kdy začal z izraelského úkrytu stoupat dým. Odbočil na prašnou cestu a zavedl karavanu tří aut k domu. Když udělal s vládním Pontiacem smyk, zastavil a rozběhl se k přední verandě, v oknech prvního patra se objevily plameny. Zakryl si obličej předloktím a podíval se do obývacího pokoje. Chtěl vstoupit, ale žár ho zahnal zpět.

„Sakra!“

Tři muže poslal dozadu, další čtyři šli prohledat stodolu a ostatní hospodářské budovy.

Když Haines sestoupil z verandy a udělal třicet kroků ke svému autu, dům už pohltily plameny.

„Mám to nahlásit?“ zeptal se agent s vysílačkou.

„Jo, můžete,“ souhlasil Haines. „Ale až sem někdo dorazí, už bude po všem.“ Haines přešel na druhou stranu a sledoval plameny v oknech prvního patra.

Přiběhl agent ve tmavém obleku. V ruce držel pistoli a lapal po dechu. „Ve stodole, v kůlně a ve slepičárně nic, pane.

Vzadu se potlouká jenom jedno prase.“

„Vzadu?“ zeptal se Haines. „Myslíte v ohradě?“

„Ne, pane. Pobíhá tam volně. Branka ohrady byla dokořán.“

Haines přikývl a sledoval oheň, který začal rozežírat střechu. Tři auta se stáhla a kolem se procházeli muži s rukama v bok. Haines přešel k prvnímu autu a promluvil s mužem, který seděl u vysílačky. „Petře, jak se jmenuje místní polda, co řídí pátrání po tom klukovi z pumpy?“

„Nesbitt pane. Šerif Nesbitt z El Toro.“

„Jsou tady na východě, že?“

„Ano, pane. Věří, že ten kluk šel s kamarády do Travuco kaňonu. Hledá je lesní služba.“

„Mají pořád tu helikoptéru?“

„Ano, pane. Slyšel jsem, jak se před chvílí hlásila. Ale helikoptéra jen nepátrá. Objevil se požár v Clevelandském národním lese a...“

„Naladte správnou frekvenci a spojte mě s tím Nesbitem,“ přikázal mu Haines. „Pak mě spojte s nejbližším vedením silniční patroly.“

Když dostal Haines mikrofon, právě se objevil první požární vůz. „Šerif Nesbitt?“ zeptal se Haines.

„Ano. Kdo je to?“

„Tady zvláštní agent Richard Haines od FBI. Jsem člověk, který si vyžádal pátrání po chlapci jménem Gomez. Objevilo se něco důležitějšího a potřebuji vaši pomoc. Přepínám.“

„Tak do toho. Poslouchám. Přepínám.“

„Vyhlášení pátrání nejvyšší priority po tmavé dodávce Ford Econoline z let 1976 až 78,“ prohlásil Haines. „Posádka je obviněna ze zhářství a vraždy. Zřejmě právě opustili toto místo... ach... dvanáct celých dvě míle v kaňonu San Juan. Nevíme, zda míří na východ či na západ, ale hádáme východ. Můžete postavit zátarasy na dálnici sedmdesát čtyři, východně od naší lokace? Přepínám.“

„A kdo to všechno zaplatí? Přepínám.“

Haines sevřel pevně mikrofon. Za zády se mu propadla střecha a plameny vyrazily k nebi. Přihnalo se další požární auto a muži začali roztáčet těžké hadice. „Je to otázka národní bezpečnosti a nejvyšší priority,“ zařval. „FBI tímto žádá místní podporu. Takže už můžete ty zátarasy rozestavit? Přepínám.“

Následovala dlouhá pauza, ve vysílačce šumělo. Pak se ozval Nesbittův hlas: „Agente Hainesi? Na sedmdesátčtyřce mám východně od vás dvě auta. Kontrolujeme tam Sojčí tábořiště a kempinky. Pošlu policistu Byerse, aby postavil zátarasy na hlavní silnici na hranicích okresu západně od jezera Elsinore. Přepínám.“

„Dobrá,“ souhlasil Haines. „Jsou před tím místem nějaké odbočky? Přepínám.“

„Ne,“ odmítl Nesbitt. „Jen příjezdové cesty do národního parku. Pošlu Dustyho s druhou jednotkou, aby je zablokoval. Potřebujeme lepší popis posádky auta. Přepínám.“

Haines se podíval do plamenů a přední část domu se zřítíla. Tenké proudy vody ze čtyř hadic nic nezmohly. Haines přepnul mikrofon. „Pokud jde o množství a popis podezřelých, pak nevíme jistě,“ odpověděl Haines. „Nejspíš jeden muž, běloch, sedmdesát let, německý přízvuk, bílé vlasy... doprovází ho černá žena, třicet dva, sto osmdesát dva centimetrů vysoká, dvě stě liber... a možná bílý muž, dvacet osm, blond vlasy, sto sedmdesát dva centimetrů. Jsou ozbrojeni a výjimečně nebezpeční. Ale v této chvíli už může řídit dodávku někdo jiný. Lokalizujte a zastavte ji. Pokud se přiblížíte, dávejte velký pozor. Přepínám.“

„Je vám to jasné, Byersi?“

„Rogere.“

„Dusty?“

„Souhlas, Carle.“

„Dobrá, zvláštní agente Hainesi. Na silnici máte zátarasy. Ještě něco? Přepínám.“

„Ano, šerife. Máte pátrací helikoptéru pořád ve vzduchu? Přepínám.“

„Ach... jo, Steve právě končí pátrání kolem Santiago Peak. Steve, slyšíš nás? Přepínám.“

„Ano, Carle, poslouchám. Přepínám.“

„Hainesi, chcete i naši helikoptéru? Spadá pod zvláštní smlouvu s lesní službou a s námi. Přepínám.“

„Steve,“ promluvil Haines, „od této chvíle máte smlouvu s vládou Spojených států. Jedná se o otázku národní bezpečnosti. Rozumíte? Přepínám.“

„Jo,“ odpověděl Steve lhostejně, „já myslel, že lesní služba patří americké vládě. Kam mám letět? Právě jsem natankoval, takže mám před sebou nějaký tři hodiny letu v této výšce. Přepínám.“

„Kde jste teď? Přepínám.“

„Ach... mířím na jih mezi Santiago a Trabuci Peak, nějakých osm mil od vás. Chcete souřadnice? Přepínám.“

„Ne,“ odmítl Haines. „Chci, abyste mě tady nabral. Statek na severní straně kaňonu San Juan, nějakých sedm kilometrů nad Mission Viejo. Najdete to? Přepínám.“

„Děláte si randu?“ zeptal se pilot helikoptéry. „Vidím ten kouř až tady. Připravili jste pěknou přistávací plochu. Budu tam za dvě minuty. NL 167-B. Konec.“

Haines odemkl kufr Pontiacu. Kolemjdoucí požárníci spatřili hromadu samopalů M-16, brokovnic, ostřelovacích pušek, neprůstřelných vest a zásobníků a zahvízdal. „Pane bože,“ vydechl sám pro sebe.

Haines vyndal samopal M-16, opřel ho o kufr, vyndal zásobník a nacvakl ho na místo. Svlékl si sako, pečlivě ho složil ukryl do kufru a natáhl si neprůstřelnou vestu. Do velkých kapes nacpal další zásobníky. Na náhradní pneumatice ležela modrá baseballová čapka. Haines ji sebral a nasadil si ji na hlavu. Zavolal ho agent s vysílačkou. „Mám na lince velitele silniční patroly, pane.“

„Dejte mu stejné informace,“ vyzval ho Haines. „Uvidíme, jestli je dokáže odvysílat z okresu všem dálničním hlídkám.“

„Zátarasy, pane?“

Haines zíral na mladého agenta. „Na mezinárodní číslo pět, Tylere? Jste hloupý jako vaše poznámka, nebo to jen zkoušíte? Řekněte mu, že chceme to Econoline na seznam hledaných. Ať rozešlou popis a spojí se se mnou přes komunikační středisko FBI v Los Angeles.“

Přistoupil k němu agent Barry Metcalf z pobočky v Los Angeles. „Dicku, přiznám, že to nechápu. Co dělá banda libyjských teroristů v izraelském úkrytu a proč ho zapálili?“

„Kdo tvrdí, že to byli teroristi z Libye, Barry?“

„No... na schůzce jste prohlásil, že jsou to teroristé ze Středního východu...“

„Nikdy jste neslyšel o izraelských teroristech?“

Metcalf zamrkal, ale neodpověděl. Za ním se zhroutilo celé průčelí domu a k nebi se zvedly jiskry. Požárníci se přestali snažit a začali kropit blízké hospodářské budovy. Na severovýchodě se objevila malá plexisklová helikoptéra značky Bell z plexiskla, jednou zakroužila a dosedla na pole jižně od domu. Metcalf se zeptal: „Chcete, abych letěl s vámi?“

Haines ukázal na helikoptéru. „Zdá se, že v tom starém krámu je místo jen pro jednoho pasažéra, Barry.“

„Jo, vypadá jako ze seriálu MASH.“

„Hlídejte to tady. Až to uhasí, musíme prohrabat popel a vezmeme na to nejjemnější síto. Možná tam budou i těla.“

„Ach, bože,“ vydechl Metcalf bez jakéhokoliv nadšení a zamířil ke svým mužům.

Jak Haines zamířil k helikoptěře, přiblížil se k němu muž známý jako Swanson. Byl nejstarší ze šesti Keplerových instalatérů, které Haines přivezl. Na jeho tváři se objevil tázavý výraz.

„Je to jen zkouška,“ vykřikl Haines do řevu motorů, „ale tuším, že je to Williho operace. Možná v tom nejede osobně, ale snad Luhar či Reynolds. Snad je dokážu sejmout, zabít.“

„A co papírování?“ zeptal se Swanson a pokynul k Metcalfovi a jeho skupině.

„Já se o to postarám,“ uklidnil ho Haines. „Dělejte svou práci.“
Swansonova hlava se pomalu zvedla a znovu klesla.

Haines si ještě ani nesesdl, malá helikoptéra začala stoupat po spirálách a rozhánět kouř z hořícího domu, když přišla první zpráva.

„Haló, tady zástupce šerifa Byers, třetí jednotka na čtyřiasedmdesátce, východní zátaras, volám agenta Hainese. Přepínám.“

„Co se děje, Byersi?“ Pod helikoptérou se zvedaly hory a mezi nimi se proplétal kaňon a silnice. Jako šedá stužka. Spatřili jen pár aut.

„Pane Hainesi, možná to nic neznamená, ale před pár minutami jsem viděl tmavou dodávku... mohl to být Ford... obrátila se nějakých dvě stě metrů od mé pozice. Přepínám.“

„Kam míří teď? Přepínám.“

„Míří k vám, pane, zpátky po čtyřiasedmdesátce. Jestli neuhne na jednu z těch lesních cest. Přepínám.“

„Může ty cesty použít a dostat se přes vás? Přepínám.“

„Nikoliv, pane Hainesi. Kromě požární cesty lesní služby, kterou hlídá Dusty, jsou všechny slepé, nebo se mění na obyčejné stezky. Přepínám.“

Haines se obrátil k pilotovi, malému podsaditému muži v bundě L.A. Dodgers a baseballové čapce Cleveland Indians.

„Steve, můžete se spojit s Dustym?“

„Jak kdy,“ odvětil pilot interkomem. „Záleží na tom, na který straně kopce je.“

„Chci se s ním spojit,“ prohlásil Haines a sledoval krajinu, která uháněla sto metrů pod nimi. Kleč a borovice, světlo a stín. Vysušená řeciště a nižší místa lemovaly vysoké borovice a topoly. Haines hádal, že zbývá jeden a půl hodiny denního světla.

Doletěli na vrchol průsmyku, helikoptéra nabrala výšku a zakroužila. Haines rozeznal modř Pacifiku na západě a na severozápadě hnědooranžový opar smogu nad Los Angeles. „Zátaras je tamhle za kopcem,“ prohlásil pilot. „Na dálnici žádnou tmavou dodávku nevidím. Chcete zajet na jih k Dustymu?“

„Ano,“ souhlasil Haines. „Už jste ho našel?“

„Neodpovídá... hele, tady je.“ Přepnul knoflík na palubní desce. „Na dva-pět, pane Hainesi.“

„Pane? Tady zvláštní agent Haines. Slyšíte mě? Přepínám.“

„Ach... ano, pane. Slyším vás. Mám tady něco, na co se možná budete chtít podívat, pane Hainesi. Přepínám.“

„Co je to, pane?“

„Ach... tmavě modrá dodávka Ford z roku 1978... no... chtěl jsem se dostat blíž k cestě a našel jsem ji opuštěnou. Přepínám.“

Haines se dotkl mikrofonu a usmál se. „Je někdo vevnitř? Přepínám.“

„Ach... ne. Ale vzadu je hromada věcí. Přepínám.“

„Sakra, mluvte jasně. Jaké věci?“

„Elektronické přístroje, pane. Nevím jistě. Raději pojdte dolů a podívejte se sám. Haló, jdu se podívat do lesa...“

„Ne, pane,“ vyštěkl Haines. „Zajistěte dodávku a zůstaňte na místě. Jaké jsou vaše souřadnice? Přepínám.“

„Souřadnice? No... řekněte Stevovi, že jsem půl kilometru daleko na požární cestě od jezera Coot. Přepínám.“

Haines se podíval na pilota. Steve přikývl. „Rogere,“ pokračoval Haines, „zůstaňte na místě. Připravte si revolver a buďte ve střehu. Máme tady mezinárodní teroristy.“ Helikoptéra se naklonila doprava a začala klesat k zalesněnému úbočí. „Tylor, Metcalfe, slyšíte to?“

„Tady Roger, Dicku,“ odvětil Metcalfův hlas. „Jsme připraveni vyrazit.“

„Ne,“ odmítl Haines. „Zůstaňte u statku. Opakuji, zůstaňte u statku. Chci, aby se se mnou u dodávky setkal Swanson a jeho muži. Jasně?“

„Swanson?“ Metcalfův hlas zněl překvapeně. „Dicku, spadá to pod nás...“

„Chci Swansona,“ vyštěkl Haines. „Nechtějte, abych se musel opakovat. Přepínám.“

„Richarde, je to jasné, jsme na cestě,“ odvětil Swansonův hlas.

Letěli ve výšce dvě stě metrů nad jezerem Coot a klesali do malého údolí. Haines se vyklonil z otevřených dveří, připravil samopal M-16 a usmál se. Měl radost, že potěší pana Barenta. Těšil se na následující minuty. Už si byl jistý, že to není Willi... stařík by Použil policistu a dostal by se přes zátaras. Neopustil by dodávku... ale ať už to byl kdokoli, hrál špatně a ztratil míč. Ležely tady stovky čtverečních kilometrů Národního parku, ale jakmile Williho lidé vyrazili pěšky, bylo po všem. Haines měl neomezené zdroje a „les“ tvořila především kleč.

Ale Haines nechtěl použít neomezené zdroje ani nechtěl čekat na ráno. Chtěl ukončit tuto část hry, než bude tma.

Možná to není ani Luhar, ani Reynolds, napadlo Hainese. Možná ne. Možná je to ta černoška, kterou Willi Použil v Germantownu. Úplně se ztratila. Možná to je dokonce Tony Harod.

Haines si vzpomněl na minulý večer a na výslech Marie Chenové a usmál se. Čím víc nad tím přemýšlel, tím větší to dávalo smysl. Byl to Harod. No, nejvyšší čas, aby přestali tomu hollywoodskému floutkovi podkuřovat.

Richard Haines pracoval pro Charlese Colbena a K. Arnolda Barenta víc než třetinu svého života. Protože byl Neutrál, nemohl ho Colben vycvičit, ale odměnil ho penězi a mocí. Richard Haines měl rád samotnou práci. Zbožňoval ji.

Helikoptéra se přehnala stokilometrovou rychlostí šedesát metrů nad pasekou. Seděla tam černá dodávka s otevřenými dveřmi. Poblíž stálo těžké šerifské auto. Bylo prázdné. „Kde je sakra ten policajt?“ vyštěkl Haines.

Pilot zavrtěl hlavou a zkusil najít Dustyho na vysílače. Nikdo neodpověděl. Kroužili nad mýtinou po široké spirále.

Haines zvedl samopal M-16 a pátral mezi stromy. Hledal nějaký pohyb a nevhodnou barvu. Nic. „Vemte to ještě jednou dokola,“ přikázal pilotovi.

„Podívejte, kapitáne,“ ohradil se pilot, „nejsem žádný polda, ani federální agent, ani hrdina. Sloužil jsem ve Vietnamu. Tenhle stroj je moje živobytí, kamaráde. Jestli je tu riziko, že do něj nebo do nás nadělají díry, pak si musíte najmout jiný stroj a jinýho řidiče.“

„Držte zobák a vemte to znovu dokola,“ vyštěkl Haines. „Tohle je otázka národní bezpečnosti.“

„Jo,“ souhlasil pilot, „stejně jako Watergate. To mě taky moc nebralo.“

Haines se obrátil, položil si samopal na kolena a namířil hlavní na pilota. „Steve, ještě jednou vás požádám. Vemte to dokola. Jestli nic neuvidíme, posadíte to na jižní stranu paseky. Comprene?“

„Jo,“ přikývl pilot, „yo comperado. Ale ne proto, že na mě čumí ta blbá M-šestnáctka. Ani pitomci od federálů nezastřelí pilota, pokud neumí sami létat a nejsou si jistý, že převezme řízení někdo jiný.“

„Přistaňte,“ vyzval ho Haines. Čtyřikrát zakroužili, ale nespátřili ani policistu, ani nikoho jiného.

Pilot zamířil rychle k zemi, zvedl helikoptéru přes řadu stromů a pevně dosedl na místě, které Haines ukázal.

„Ven,“ vykřikl agent FBI a zamával samopalem. „To si musíte dělat srandu,“ odsekl Steve.

„Jestli budeme muset rychle zmizet, chci mít jistotu, že zmizíme společně,“ křičel Haines. „Teď vylezte, než vám nadělám díry do toho vašeho živobytí.“

„Vám haraší na majáku,“ zařval pilot a upravil si čapku. „Budu si stěžovat a udělám takovej randál, že vyleze z hrobu J. Edgar Hoover, aby si to s váma vyřídl.“

„Ven,“ řval Haines. Uvolnil pojistku a přepnul zbraň na automatickou střelbu.

Pilot seřídil přístroje na palubní desce a rotory zpomalily. Pak si rozepnul pásy a slezl dolů. Haines čekal, dokud se pilot nedostal deset metrů od letadla a nepostavil se na okraj lesa, pak uvolnil vlastní pásy a rozběhl se k šerifskému Broncu. Krčil se, utíkal, držel zvednutou zbraň. Ukryl se za levý zadní blatník a pozoroval úbočí. Hledal pohyb nebo sluneční paprsky, které se odrazí od kovu či skla. Nic.

Opatrně zvedl hlavu. Zkontroloval zadní sedadlo, pak se proplížil podél auta a podíval se dopředu. Prázdné. Na kovové přičce, která dělila přední část auta od zadních sedadel, byly dva držáky na pušky. Oba byly prázdné. Haines vyzkoušel přední dveře. Byly zamčené. Opřel se o koleno a začal pátrat po úbočí v oblouku sto dvaceti stupňů.

Jestli ten hloupý policajt utekl do lesa a neuposlechl příkazy, pak bylo jasné že vzal pušku a zamkl dveře. Jestli. Jestli byla v držáku jen jedna puška. Jestli existovala nějaká puška. Jestli je policista ještě naživu.

Haines se podíval přes přední blatník na šest metrů vzdálenou dodávku a náhle si přál zůstat ve vzduchu, dokud nedorazí Swanson a jeho skupina. Kdy to bude? Za deset minut? Za patnáct? Možná dřív. Jestli jezero neleží dál, než se zdálo ze vzduchu.

Haines si náhle představil hlavu Tonyho Haroda na velké míse. Usmál se a přeběhl šest metrů k dodávce.

Zadní dveře byly dokořán. Haines se sunul po horkém kovu a nakonec se podíval dovnitř. Věděl, že se z něj stal dobrý terč pro každého, kdo se ukrývá s puškou v horách na jižní straně mýtiny. Ale s tím nemohl nic udělat. Tuto stranu vybral, protože kopce na jižní straně pokrývala především tráva a malé kamení, které nabízely špatný úkryt. Výjimkou byl okraj lesa, kde stál pilot. Čtyřikrát kroužili kolem mýtiny, ale Haines nic nespátřil. Přidržel M-šestnáctku u boku a přešel na druhou stranu dodávky.

Krabice, hromada kabelů a elektronických přístrojů. Haines poznal vysílačku a počítač Epson. Dodávka byla plná, takže se tam nemohl nikdo ukrývat. Vlezl dovnitř a začal prohledávat krabice a ostatní zařízení. V prostřední krabici našel šedesát sedmdesát liber šedé plastelíny pečlivě ukryté do oddělených umělohmotných sáčků. „A do prdele,“ zašeptal Haines.

Chtěl ven z dodávky.

„Hele, kapitáne, můžeme se zase zvednout?“ zavolal třicet metrů vzdálený pilot.

„Jo, připravte se!“ zařval Haines. Nechal pilota přejít ke stroji, pak se přikrčil a rozběhl se k otevřeným dveřím na pravé straně plexisklové bubliny.

V polovině cesty zaslechl hlas tak silný, že nemohl patřit člověku. Ten hlas burácel ze severního svahu: „HAINESI!“ Chvilí nato se přidaly první kulky.

Padesát - Poblíž San Juan Capistrano

Sobota, 25. duben 1981

Saul s Natalií nebyli na cestě ani patnáct minut, když spatřili první zátaras. Silnici blokovalo jediné policejní auto, po obou stranách výstražné majáky. Ve východním pruhu stála čtyři auta, v západním čekala tři.

Natalie zavezla dodávku ke krajnici na kopci několik set metrů od zátarasu. „Nehoda?“ zeptala se.

„To se mi nezdá,“ nesouhlasil Saul. „Otočte to. Rychle.“

Vraceli se k průsmyku, který právě překonali. „Dolů do kaňonu, odkud jsme přijeli?“ zeptala se Natalie.

„Ne. Nějaké tři kilometry odtud jsem viděl štěrkovou cestu.“

„Jak byly ukazatele na tábořiště?“

„Ne, o nějaký kilometr dál, na jižní straně silnice. Možná překonáme zátaras z jihu.“

„Myslíte, že nás ten policista viděl?“

„Nevím,“ odpověděl Saul. Natáhl se za sedadlo, vyndal kartonovou krabici a vylovil automatickou pistoli značky Colt. Pak se ujistil, že je nabitá.

Natalie našla štěrkovou cestu a odbočili doleva. Minuli hustý borovicový les a travnatou louku. Brzy museli zajet ke straně a začali stoupat úzkým průsmykem. Hlavní cesta se větvila, ale všechny odbočky byly moc úzké a určitě je nikdo nepoužíval. Natalie se držela hlavní cesty. Štěrka vystřídala hlína, zamířili k jihu, pak na východ a znovu na jih.

Když klesali ze zalesněného kopce a projeli několik ostrých zatáček, spatřili policejní auto zaparkované na mýtině několik set metrů pod nimi. Natalie zastavila dodávku, jakmile si byla jistá, že zmizeli z dohledu. „Sakra!“ zasyčela. „Neviděl nás,“ namítl Saul. „Spatřil jsem šerifa, nebo kdo to byl. Stál před autem a díval se dalekohledem na druhou stranu.“

„Uvidí nás, až se budeme vracet a dostaneme se na otevřené místo,“ upozornila ho Natalie. „Je to tady moc úzké. Musím do kopce couvat, dokud se nedostaneme na širší místo. To znamená dvě zatáčky. Sakra!“

Saul chvíli přemýšlel. „Necouvejte,“ vyzval ji, „jedťe dál a uvidíme, jestli nás zastaví.“

„Ale vždyť nás zatkně,“ protestovala Natalie.

Saul se obrátil dozadu, pak vytáhl kuklu a pistoli na šipky, kterou použili na Haroda. „Nebudu uvnitř,“ prohlásil. „Jestli nás nehledají, připojím se k vám na druhé straně mýtiny, kde cesta odbočuje na východ, aby překonala tamto sedlo.“

„A co když nás hledají?“

„Pak se k vám připojím dřív. Jsem si jistý, že je ten chlap sám. Možná zjistíme, o co jde.“

„Saule, co když bude chtít prohledat auto?“

„Nechte ho. Dostanu se blízko, ale zaměstnejte ho, abych se dostal přes mýtinu. Přijdu od jihu, za dodávkou, z mé strany.“

„Saule, není to jeden z nich, že ne?“

„Tomu nevěřím. Museli zapojit místní autority.“

„Takže je to jen... nevinný člověk.“

Saul přikývl. „Takže musíme zajistit, aby se mu nic nestalo. A aby se nestalo nic nám.“ Podíval se na zalesněný svah.

„Dejte mi tak pět minut, než se dostanu na místo.“

Natalie se dotkla jeho ruky. „Buďte opatrný, Saule. Už máme jen jeden druhého.“ Pohládl její hubené chladné prsty, přikývl, vzal si věci a zmizel tiše mezi stromy.

Natalie počkala šest minut, nastartovala dodávku a pomalu zamířila dolů. Když se objevila na mýtině, muž opřený o Bronco se znaky okresu vypadal překvapeně. Vyndal z pouzdra pistoli a opřel si pravou ruku o kapotu. Když se dostala do vzdálenosti šesti metrů, zavolal do elektrického megafonu, který držel v levé ruce. „OKAMŽITĚ ZASTAVTE!“

Natalie přeřadila na neutrální a zvedla ruce nad volant.

„VYPNETE TO. VYLEZTE Z AUTA. NECHTE RUCE VE VZDUCHU.“

Vypnula motor, vylezla ven a ucítila vlastní puls. Šerif, zástupce, ať to byl kdokoliv, vypadal nervózně. Když se postavila se zdviženými rukama vedle dodávky, podíval se do svého auta, jako by chtěl použít vysílačku, ale zdálo se, že se nechce vzdát ani pistole, ani megafonu. „Co se děje, šerife?“ zeptala se. Vyslovit šerif bylo zvláštní. Ten muž nebyl Robovi v ničem podobný. Byl vysoký, hubený, něco přes padesát, na obličeji vrásky a zářezy, jako by celý život mžoural do slunce. „TICHO! ODEJDETE OD VOZIDLA. DĚLEJTE. RUCE ZA HLAVU. TEĎ SI LEHNĚTE. NA ZEM. NA BŘICHO.“

Položila se do hnědé trávy a zavolala: „Co se děje? Co jsem udělala?“

„BUĎTE ZTICHA. VY, V DODÁVCE. VEN! OKAMŽITĚ!“

Natalie se chtěla usmát. „Nikdo tam není, jen já. Podívejte, to je nějaká chyba, pane. Nikdy jsem nedostala pokutu ani za parko...“

„TICHO!“ Policista na chvíli zaváhal, pak položil megafon na kapotu. Natalii napadlo, že vypadá vystrašeně. Znovu se podíval na vysílačku, zdálo se, že si to rozmyslel a rychle obešel auto. Nervózně sledoval dodávku a revolverem mířil na Natalii. „Ani se nepohněte,“ zařval a postavil se vedle otevřených dveří. „Jestli je někdo uvnitř, tak mu řekněte, ať okamžitě vyleze.“

„Jsem úplně sama,“ odvětila Natalie. „Co se děje? Nic jsem neudělala...“

„Buďte zticha,“ vyzval ji policista. Neohrabaně poskočil, vrhl se na sedadlo a namířil do dodávky. Pak se uklidnil. Seděl uvnitř a znovu namířil na Natalii. „Uděláte jeden pohyb, slečno, a je po vás.“

Natalie ležela s lokty na zemi, ruce za hlavou. Snažila se podívat přes rameno. Namířená pistole vypadala neuvěřitelně velká. Cítila napětí a při představě kulky v zádech jí začalo bolet mezi lopatkami. Co když je to jeden z nich?

„Ruce za záda. Okamžitě!“

Jakmile se dotkla rukama zad, policista k ní přiskočil a nasadil jí želízka. Poklesla jí hlava a ucítila hlinu. „Nepřečtete mi moje práva?“ zeptala se a ucítila, jak vlny adrenalinu a vztek spalují otupující strach.

„Kašlu na vaše práva, slečno,“ odvětil policista a narovnal se. Bylo vidět, že se uklidnil. Pistoli s dlouhou hlavní schoval do pouzdra. „Vstaňte. Zavoláme sem FBI a zjistíme, co se děje.“

„Dobřej nápad,“ prohlásil tlumený hlas za jejích zády.

Natalie se obrátila a spatřila, jak se od dodávky blíží Saul v kukle a zrcadlovkách. V pravé ruce držel Colt automat, na levém boku mu visela těžká pistole na šipky.

„Ani to nezkoušejte!“ vykřikl Saul a policista se zastavil uprostřed pohybu. Natalie se podívala na namířenou zbraň, černou masku a stříbrné zrcadlovky a dostala strach. „Na zem. Hned!“ přikázal Saul.

Policista zaváhal. Natalie pochopila, že probíhá válka mezi pýchou a pudem sebezáchovy. Saul zvedl kohoutek pistole. Policista klesl na kolena a dopadl na břicho.

Natalie se převrátila a sledovala, co se bude dít. Byla to těžká chvíle. Policista měl u sebe pořád pistoli. Saul ho měl přinutit, aby ji zahodil a teprve potom si lehl. Teď k němu musí přistoupit a vzít mu ji. Musí překonat vzdálenost, kde na něj může policista skočit. Jsme přeci jen amatéři, pomyslela si. Byla by ráda, kdyby Saul policistu střelil do zadku uspávací šipkou a bylo po problému.

Ale Saul rychle popošel, opřel se hubenému muži kolenem o záda, vyrazil mu dech a k zátylku mu přiložil ústí Coltů. Odhodil jeho pistoli tři metry daleko, pak podal Natalii kroužek klíčů. „Jeden z nich odemkne ta železka,“ zavolal na ni. „Díky,“ poznamenala Natalie, skrčila nohy a snažila se protáhnout ruce dopředu.

„Musíme si promluvit,“ řekl Saul policistovi a přitlačil na pistoli. „Kdo zorganizoval ty zátarasy?“

„Jděte do prdele,“ odsekl policista.

Saul se rychle postavil, zacouval o čtyři kroky a vypálil do hlíny deset centimetrů od mužovy tváře. Natalie se lekla a upustila klíče.

„Špatná odpověď,“ prohlásil Saul. „Nechci po vás, abyste mi prozradil státní tajemství. Ptám se, kdo požádal o ty zátarasy. Jestli mi neodpovíte do pěti vteřin, prostřelím vám levé chodidlo a budu pokračovat nahoru, dokud neuslyším, co chci vědět. Jedna... dva...“

„Ty svině,“ zasyčel policista.

„Tři... čtyři...“

„FBI!“ vykřikl policista.

„Kdo od FBI?“

„Nevím!“

„Jedna... dvě... tři...“

„Haines!“ zařval policista. „Nákej agent jménem Haines z Washingtonu. Ohlásil se před dvaceti minutami rádiem.“

„Kde je ten Haines teď?“

„Nevím... přísahám.“ Druhá kulka zvedla hlínu mezi dlouhými nohama. Natalie našla nejmenší klíček a železka odpadla. Protřela si zápěstí a vyškrabala se na nohy, aby sebrala odhozenou zbraň.

„Sedí v helikoptěře Steva Gormana, co lítá nad silnicí,“ odpověděl policista.

„Dal vám Haines popis lidí, nebo popsal jen dodávku?“ vyštěkl Saul.

Policista zvedl hlavu a podíval se na ně. „Lidi,“ odvětil. „Černá holka kolem dvaceti v doprovodu bělocha.“

„Lžete,“ podotkl Saul. „Kdybyste věděl, že máte dostat dva lidi, nikdy byste se k dodávce nepřiblížil. Co jsme podle Hainese udělali?“

Policista něco zabručel.

„Hlasitěji!“ vyštěkl Saul.

„Teroristi,“ zopakoval policista kysele. „Mezinárodní teroristi.“

Saul se zasmál do černé kukly. „To má tedy pravdu. Dejte ruce za záda, pane.“ Zrcadlovky se obrátily k Natalii.

„Spoustejte ho. Dejte mi tu druhou zbraň. Držte se bokem. Jestli se k vám natáhne, budu ho muset zabít.“

Natalie zavakla pouta a ustoupila. Saul jí podal dlouhou pistoli. „Pane,“ prohlásil, „půjďme k vysílačce a zavoláme.

Řeknu vám, jak budete mluvit. Máte na výběr. Okamžitě zemřete, nebo zavoláte ostatní a dostanete šanci, že vás zachrání.“

Po šarádě s vysílačkou ho odvedli do kopce a připoutali ho ke kmeni malé vyvrácené borovice nějakých šedesát metrů na jižním svahu. Zřítily se tady dva stromy, a ten větší spadl na metr vysoký balvan. Ukryly ho husté větve, které jim nabídly dokonalý úkryt a výhled na mýtinu.

„Zůstaňte tady,“ promluvil Saul. „Vrátím se do dodávky a přinesu stříkačku a penthobarbital. Pak vezmu z Bronca jeho pušku.“

„Ale Saule, vždy se blíží!“ namítla Natalie. „Blíží se Haines. Použijte uspávací šipku.“

„Ta droga se mi nelíbí,“ odmítl Saul. „Když jsme ji museli použít, měla jste příliš rychlý puls. Jestli má ten člověk něco se srdcem, nemusel by to zvládnout. Zůstaňte tady. Hned se vrátím.“

Natalie se schoulila za balvan a Saul doběhl k Broncu, pak zmizel v dodávce.

„Slečno,“ zasyčel policista, „jste v pěkném průseru. Vodemkněte ty pouta a dejte mi bouchačku, pak budete mít šanci, že z toho vyváznete živá.“

„Držte hubu!“ zašeptala Natalie. Saul sebral pušku a malý modrý batoh a teď uháněl zpět do svahu. Natalie zaslechla v dálce helikoptéru, která se blížila. Nebála se, cítila jen hrozné vzrušení. Odložila policejní pistoli na zem a uvolnila pojistku na automatickém Coltů, který jí Saul nechal. Na zkoušku opřela ruce o plochý kámen a zamířila na dodávku s otevřenými dveřmi, přestože dobře věděla, že je to moc daleko.

Saul se protáhl mezi větvemi a uschlým jehličím právě ve chvíli, kdy se helikoptéra objevila nad hřebenem za jejich zády. Přikrčil se, těžce dýchal a natahoval z lahvičky tekutinu do injekční stříkačky. Policista nadával a protestoval, chvíli bojoval, ale nakonec upadl do hlubokého spánku. Saul si sundal kuklu a brýle. Helikoptéra znovu zakroužila. Tentokrát klesla a Saul s Natalií se skrčili pod příkrovem větvi.

Saul vyndal věci z batohu, připravil červenobílou krabičku měděných nábojnic a pomalu je vložil do policejní pušky.

„Natalie, je mi líto, že jsem se s vámi předtím neporadil. Nemohu promeškat šanci - Haines je tak blízko.“

„Ale to je v pořádku,“ uklidnila ho Natalie. Byla tak vzrušená, že nedokázala sedět v klidu. Odrážela se kolenem, dřepala si, pak znovu poklekla. Navlhlila si rty. „Saule, je to zábavné.“

Saul se na ni podíval.

„Chci říct, že je to děsivé, ale zároveň vzrušující. Dostaneme toho chlapa a zmizíme a... auuu.“

Saul ji uchopil za rameno a pevně zmáčkl. Opřel pušku o kámen a pravou rukou sevřel její levé rameno.

„Natalie,“ zašeptal, „máme teď tělo napumpované adrenalinem. Zdá se, že je to velmi vzrušující. Ale tohle není žádná televize. Až skončí střelba, herci nevstanou a nezajdou na kávu. Během několika příštích minut bude někdo zraněn. Bude to vzrušující jako autonehoda. Soustředte se. Snažte se, ať se to stane někomu jinému.“

Natalie přikývla.

Helikoptéra naposledy zakroužila, na chvíli se schovala za jižním hřebenem, vrátila se a přistála v oblaku prachu a

jehličí. Natalie si lehla na břicho a ramenem se opřela o kámen. Saul se položil vedle ní a o rameno si zapřel pušku.

Saul nasál vůni sluncem prohřáté hlíny a jehličí a vzpomněl si na jinou dobu a jiné místo. Když uprchl v říjnu roku 1944 ze Sobiboru, přidal se k židovské partyzánské skupině Chil, která operovala v Sovím lese. V prosinci, než začal pracovat jako pomocník místního lékaře, dostal pušku a postavili ho na stráž.

Byla jasná a chladná noc - úplněk propůjčil sněhu modrou barvu - a náhle se objevil na mýtině, kterou Saul hlídal, německý voják. Byl to teprve chlapec, neměl přilbu ani pušku. Ruce a uši mu zakrývaly hadry, měl bílé a omrzlé tváře. Saul okamžitě poznal, že je to dezertér. Rudá armáda zahájila před týdnem velkou ofenzívu, a přestože bude Wehrmacht poražen až za deset týdnů, tento mladík se vydal (jako stovky dalších) okamžitě na ústup.

Yechiel Greenshpan, velitel skupiny Chil, jim dal jasné instrukce, jak se chovat k osamocným německým dezertérům. Měli je zastřelit, těla hodit do řeky, nebo nechat na místě. Žádné výslechy se nekonaly. Jedinou výjimkou byl okamžik, kdy by střelba odhalila přítomnost partyzánské skupiny před občasnou německou hlídkou. Pak měla stráž použít nůž nebo nechat dezertéra odejít.

Saul zavolal. Mohl vystřelit. Celá skupina se ukrývala ve sto metrů vzdálené jeskyni. V okolí žádní Němci nebyli. Přesto okamžitě nevystřelil, a místo toho zavolal. Chlapec poklekl do sněhu a začal plakat. Prosil Saula německy o milost. Saul ho obešel zezadu a hlaveň starodávného Mauseru se ocitla metr od zátylku blondaté hlavy. Saul si vzpomněl na Jámu, na bílá padající těla a na náplast na tváři seržanta Wehrmachtu, který kouřil a odpočíval, nohy se mu klátily nad jámou hrůzy.

Chlapec plakal. Na dlouhých řasách se mu třpytil led. Saul zvedl Mauser. Pak ustoupil a polsky řekl: „Jdi.“ Sledoval, jak se mladý Němec dívá nevěřícně přes rameno, plazí se a prchá z mýtiny.

Když se skupina vydala druhý den k jihu, našli chlapcovo zmrzlé tělo v potoce. Leželo tváří dolů. Ten den Saul předstoupil před Greenshpana a požádal ho, aby mohl pomáhat doktoru Yaczykovi. Velitel Chilu na Saula chvíli zíral.

Skupina nepotřebovala Židy, kteří nedokázali zabít Němce, ale Greenshpan věděl, že Saul přežil Chelmo a Sobibor. Souhlasil. Saul znovu narukoval v letech 1948, 1956, 1967 a na pár hodin v roce 1973. Vždycky nastoupil jako lékař.

Kromě těch děsivých hodin, kdy ho ovládal Oberst a kdy stopoval Der Alte, nikdy nikoho nezabil.

Ted' ležel na břiše v měkkém sluncem prohřátém jehličí, podíval se na hodinky a sledoval přistání helikoptéry. Zvolila špatné místo. Dosedla na druhou stranu mýtiny a částečně ji zakrylo policejní Bronco. Puška byla stará, měla dřevěnou pažbu a jediný zárez místo hledí. Saul si upravil brýle a zatoužil po dalekohledu. Podle Cohenových rad udělal vše špatně - podivná zbraň, ze které nikdy nevystřelil, špatný výhled, žádná ústupová cesta.

Vzpomněl si na Aarona, Deborah a dvojčata a zastrčil nábojnici do komory.

První vystoupil pilot a pomalu se vzdálil od helikoptéry. To Saula překvapilo. Muž na pravé straně plastikové bubliny měl automatickou pušku, tmavé brýle, čapku s dlouhým kšilem a velkou vestu. Saula oslepily paprsky zapadajícího slunce, které se odrazily od plexiskla, takže si nebyl jistý, zda má před sebou Richarda Hainese. Nestřílel. Náhle se mu zvedl žaludek a byl si jistý, že vystřelit nesmí. Když šel pro pušku, slyšel Hainese, jak volá policejní vysílačkou Swansona. Musel to být Haines. Ale agentovi FBI stačilo sedět a čekat na ostatní. Saul si položil vedle levé ruky megafon a znovu se podíval dolů. Muž v neprůstřelné vestě se pohnul, přikrčil a utíkal se ukrýt za policejní Bronco. Saul měl zakrytý výhled, ale rozeznal pod čapkou silnou čelist a dokonale zastřižené vlasy. Díval se na Richarda Hainese.

„Kde je?“ zašeptala Natalie.

„Šššš,“ zašeptal Saul. „Je za autem. Má pušku. Schovejte se.“ Položil před sebe megafon, zkontroloval, že je zapnutý, a přidržel oběma rukama pušku.

Pilot něco zakřičel a agent za autem mu odpověděl. Pilot se posunul pomalu k helikoptéře a pět vteřin nato se objevila druhá postava. Spěchala.

„Hainesi!“ vykřikl Saul. Zesílený hlas se odrazil od protějšího úbočí a Natalie nadskočila. Pilot se rozběhl ke stromům a postava v neprůstřelné vestě se otočila. Haines se opřel o pravé koleno a zasypal úbočí automatickou palbou. Saulovi střelba připadala jako plechový zvuk dětské hračky. Dva, tři metry nad nimi zasvířela ve větvích kulka. Saul si přitiskl naolejovanou zbraň ke tváři, zamířil a vypálil. Zpětný náraz ho udeřil pažbou do ramene. Haines stál a střílel, jeho samopal M-16 opisoval malé a smrtící oblouky. Od balvanu před Saulem se odrazily dvě kulky, další se zaryla do poraženého stromu nad ním. Zaslechl zvuk sekery štípající dřevo. Saula napadlo, že měl policistu ukrýt pod hromadu dřeva.

Spatřil, jak se vlevo od Hainese zvedla sprška jehličí. Pozvedl mušku a zamířil doprava. Nejasně vnímal, jak pilot utíká mezi stromy. Pozoroval záblesky hlavně samopalu M-16. Do balvanu narazila poslední vlna kulek a Natalie se stočila do klubíčka. Střelba náhle utichla, klečící postava odhodila hranatý zásobník a z kapsy neprůstřelné vesty vylovila další.

Saul pozorně zamířil a vystřelil.

Zvláštní agent odletěl, jako by ho strhl neviditelný provaz. Tmavé brýle a čapka vylétly do vzduchu a Haines přistál na zádech. Roztáhl nohy a puška dopadla dva metry od jeho hlavy.

Rozhostilo se ohlušující ticho.

Natalie se zvedla na kolena, podívala se přes okraj balvanu a zhluboka dýchala. „Ach, Ježíši,“ zašeptala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Saul.

„Jo.“

„Zůstaňte tady.“

„Na to zapomeňte,“ odsekla a vyrazila za ním. Saul zamířil dolů.

Neurazili ještě ani patnáct metrů, když se Haines převálil, zvedl se na kolena, sebral pušku a vyrazil k řadě stromů. Saul

se opřel o jedno koleno, vypálil a minul. „Sakra! Tudy.“ Odvlekl Natalii do hustého křoví vlevo. „Dorazí další,“ vydechla Natalie. Ano,“ souhlasil Saul. „Ticho.“ Postupovali vlevo, přeskakovali od stromu ke stromu. Úbočí na druhé straně bylo holé, takže Haines nemohl zamířit na druhou stranu. Musel buď zůstat, nebo jim šel naproti. Saul přemýšlel, zda je pilot ozbrojený. Pohybovali se rychle, snažili se ukrývat za stromy a držet se od okraje mýtiny. Když se přiblížili k místu, kam Haines uprchl, Saul pokynul Natalii, aby se schovala v hustém křoví. Sám se přikrčil a pokračoval dál. Při každém kroku se rozhlížel zleva doprava. V kapsách sportovního saka mu cinkaly náhradní nábojnice. Pod stromy už se stmívalo. Vylezli komáři a bzučeli mu kolem upoceného obličeje. Připadalo mu, že uplynuly celé hodiny od chvíle, kdy helikoptéra přistála. Jediný pohled na hodinky mu prozradil, že je to šest minut. Šikmý pruh světla odhalil něco jasného na jehličí. Saul si lehl na břicho a začal se plížit. Zastavil se, levou rukou sevřel pušku a natáhl pravici, aby se dotkl krve na jehličí. Další skvrny našel vlevo. Pomalu mizely pod hustým porostem. Sunul se nazpět, když zaslechl vlevo řev automatické pušky. Byl hlasitý a šílený, už vůbec nepřipomínal hračku. Přitiskl tvář k zemi a snažil se zatlačit tělo do hlíny. Kulky lámaly větve, řezaly kmeny stromů a s jekotem mizely na mýtině. Nejméně dvě narazily na kov, ale Saul nezvedl hlavu, aby se podíval, které vozidlo to bylo. Nějakých dvanáct metrů od Saula se ozval neskutečný řev, který se proměnil ve sténání. Sténání pomalu sláblo, až úplně utichlo. Vyskočil a rozběhl se doleva. Udeřila ho větev, Saul si přidržel brýle a málem zakopl o Natalii, která se krčila za zpráchnivělým pařezem. Vrhla se vedle ní a zašeptal: „Jste v pořádku?“ „Ano.“ Ukázala pistolí na hustý porost mladých borovic a smrků, kde se úbočí měnilo v rokli. „Ten zvuk přišel odtamtud. Nestřílel na nás.“ „Ne.“ Saul se podíval na brýle. Rámeček byl ohnutý. Zaťukal si na kapsy sportovního saka. Nábojnice zacinkaly. Pistole zůstala v levé kapse. Měl špinavé lokty. „Pojďme.“ Plížili se vpřed. Natalie napravo, tři metry od Saula. Přiblížili se k malému potůčku, který ústil z hustě zarostlé rokle, plné mladých smrků a jedlí, nízkých březek a trsů kapradin. Natalie našla pilota. Když obešla hustý jalovec, málem se mu opřela rukou o hrudník. Rychlá střelba samopalu M-16 ho rozsekala na dva kusy. Břišní stěnu držely cary červených svalů a pilot držel v prstech šedobílá střeva, jako by je chtěl nacpat zpět na místo. Měl zvrácenou hlavu, pusou dokořán, zamrzlý výkřik, skelné oči pozorovaly pruh modré oblohy mezi větvemi. Natalie se obrátila a začala tiše zvracet do kapradí. „Pojďme,“ zašeptal Saul. Tiché zvuky udusilo bubláni potoka. Za řadou malých smrků našli na vyvráceném kmeni množství krve. Haines se tam musel krčit celé minuty, dokud nezaslechl pilota, který hledal útočiště v křoví. Saul rozhrnul větve. Kterým směrem Haines odešel? Nalevo se zvedal po šesti metrech vysoký les, který pohltil celé údolí a nízké sedlo na jihovýchodě. Rokle napravo byla plná mladých stromků a po patnácti metrech se zužovala, takže zůstala jen úzká škvíra s metr vysokým jalovcem. Saul se musel rozhodnout. Jakmile vykročí na jednu stranu, stane se lehkým cílem pro člověka na straně druhé. Pochopil psychologickou bariéru levé mýtiny a rozhodl, že Haines zamířil vpravo. Vrátil se zpět a podal Natalii pušku. Přiložil jí rty k uchu a zašeptal: „Jdu tam nahoru. Schovejte se pod tu kládu. Dejte mi čtyři minuty, pak vystřelte do vzduchu. Kryjte se. Jestli nic neuslyšíte, počkejte další minutu a znovu vystřelte. Jestli se nevrátím do deseti minut, vrazte se k dodávce a zmizte odtud. Nevidí na silnici. Chápete?“ „Ano.“ „Máte ještě ten pas,“ zašeptal Saul. „Jestli se to nepodaří, vezměte pas a odleťte do Izraele.“ Natalie neodpověděla. Byla napjatá, ale její rty utvořily tenkou a pevnou linku. Saul přikývl, prolezl malými smrků, přistoupil k potoku a vyrazil do kopce.

Cítil krev. Plížil se tunely nízkých jalovců a nacházel krev. Bylo jí víc. Pohyboval se pomalu. Uplynuly tři minuty a Saul se dostal jen o kousek dál. Pravá dlaň na držadle Coltů zvlhla potem, brýle mu klouzaly z nosu. Lokty a kolena ho bolely, těžce dýchal. Nad kalužemi krve bzučely mouchy a narážely mu do tváře. Chyběla půlminuta. Saul nemohl dál, musel by běžet. Měl by běžet. Deset metrů by vše změnilo. Samopal M-16 měl dvacetkrát větší dosah než Saulova pistole. Nepomohla ani zvláštní kulka, kterou připravil do komory. Měl osm výstřelů. V kapsách měl těžké nábojnice do policejní pušky, ale tři zásobníky do pistole nechal na hromádce u spoutaného policisty. Bylo to jedno. Do chvíle, kdy Natalie vystřelí, chybělo dvacet vteřin. Jestli se nedostane dost blízko, pak už na ničem nezáleží. Poskakoval na všech čtyřech, hlasitě oddychoval, věděl, že dělá moc velký hluk. Skočil pod převislou větev hlohu, zalapal po dechu a zavřel pusou. Snažil se zklidnit dech. Roklí se rozezněl Nataliin výstřel. Saul se převrátil na záda a zakryl si ústa předloktím, aby udusil vlastní přerývaný dech. Nic. Nahore nikdo neodpověděl palbou, nic se nehýbalo. Saul ležel na zádech, pistolí vedle obličeje. Věděl, že musí kupředu, musí nahoru do kopce. Nehýbal se. Obloha ztmavla. Větve odrážely zbytky večerního růžového světla, na okraji rokle se objevila první hvězda. Saul zvedl levou ruku a podíval se na hodinky. Od chvíle, kdy helikoptéra přistála, uplynulo dvanáct minut. Saul nasál chladný vzduch. Cítil krev. Od Nataliina prvního výstřelu už uplynula spousta času. Saul zvedl znovu ruku, aby se podíval na hodinky, a náhle se ozval druhý výstřel. Přiblížil se. Střela se odrazila od deset metrů vysoké skály na okraji rokle. Richard Haines vyskočil z křoví necelé tři metry od Saula a zasypal rokli střelbou. Saul spatřil nad sebou záblesky a

učitíl střelný prach. Kulky rozervalý křoví, kterým právě prolezl. Mladé, pět centimetrů tlusté stromky padaly, jako by je podsekla neviditelná kosa. Kulky narazily na východní skálu, odrazily se na západ a rozervalý hlinu pod východní zdí. Vzduch naplnil pach mízy a střelného prachu. Zdálo se, že palba nikdy neskončí. Když utichla, Saul byl tak ohromený, že se nedokázal pohnout. Dvě, tři vteřiny. Pak zaslechl kovové cvaknutí vyhozeného zásobníku a na místo zapadl další. Haines se znovu postavil a pod nohama mu zapraskaly větvičky. Saul se zvedl, spatřil necelé tři metry vzdáleného agenta, zvedl pravou ruku a šestkrát vystřelil.

Agent upustil pušku a těžce dosedl na zem. Zvědavě se na Saula podíval. Jako by si dvě děti hrály a Saul podváděl. Haines měl upoceně a rozcuchané vlasy, neprůstřelná vesta mu visela na stranu, obličej měl špinavý od hlíny. Levou nohavici nacucanou krví. Tři Saulovy výstřely musely zasáhnout vestu a odhodit ho, ale jeden výstřel mu roztránil rameno a jedna kulka se zaryla do krku v místech, kde se vesta uvolnila. Protáhl se nízkým hlohem, přikrčil se metr od Hainese a spatřil bílé úlomky klíční kosti, které trčely z masa. Levou rukou odstrčil samopal M-16. Haines seděl s roztaženými nohama, špičky černých bot ukazovaly k nebi. Rozbitá levá paže visela v nepřírozeném úhlu, ale pravou ruku měl položenou na koleni, jako by odpočíval. Ústa hezkého muže se několikrát otevřela a zavřela a Saul spatřil červenou krev na jeho jazyku.

„Bolí to,“ vydechl Richard Haines tiše.

Saul přikývl. Dřep si na bobek a pozoroval ho. S profesionálním instinktem hodnotil jeho zranění. Haines přijde jistě o levou paži, ale okamžitá péče, dostatek plazmy a převoz v příštích dvaceti, třiceti minutách mu mohly zachránit život. Saul si vzpomněl na chvíli, kdy naposledy spatřil Aarona, Deborah a dvojčata. Yom Kippur. Saul a Aaron spolu hovořili, děti spaly na gauči.

„Pomozte mi,“ zašeptal Haines. „Prosím.“

„Ne, asi ne,“ odpověděl Saul a střelil ho dvakrát do hlavy.

Když Saul sestoupil dolů, Natalie právě šplhala s puškou nahoru. Podívala se na samopal M-16 v jeho ruce a náhradní zásobníky v kapsách a pozvedla obočí.

„Mrtvý,“ poznamenal Saul. „Musíme pospíchat.“

Když Natalie znovu nastartovala auto, od chvíle, kdy přistála helikoptéra, už uplynulo sedmáct minut. „Počkejte,“ požádal ji Saul. „Zkontrolovala jste po prvním střelení toho policistu?“

„Ano,“ souhlasila Natalie, „spal, ale byl v pořádku.“

„Ještě chvíli,“ řekl Saul, vyskočil z dodávky a podíval se na patnáct metrů vzdálenou helikoptéru. Za průhlednou bublinou spatřil dvě benzínové nádrže. Přepnul knoflík na jednotlivé výstřely a vypálil. Zvuk připomínal železnou tyč, která narazí na kotel. Ale nádrže nevybuchly. Znovu vystřelil. Vzduch náhle naplnil ostrý zápach leteckého paliva. Třetí rána vznítla požár, který pohltil celý motor a vystřelil k obloze.

„Jedeme,“ prohlásil Saul a skočil do dodávky. Minuli Bronco. Právě dorazili ke stromům na jihovýchodním cípu mýtiny, když explodovala druhá nádrž, odhodila kabinu do lesa a ožehla levý bok policejního Bronca.

Tři sta metrů za nimi se mihla dvě tmavá auta.

„Rychle,“ vykřikl Saul a zamířili do tmavého lesa. „Nemáme moc velkou naději, co?“ zeptala se Natalie.

„Ne,“ souhlasil Saul, „jdou po nás všichni poldové v okresu Orange a Riverside. Odříznou silnici, zavou všechna spojení na I-15 a před prvním světlem pošlou do kopců helikoptéry a auta.“

Rychle se prohnali přes potok a stokilometrovou rychlostí se přehoupili přes sedlo. Za nimi se zvedla sprcha kamení.

Natalie strhla auto do zatáčky, dokonale zvládla smyk a zeptala se: „Stálo to za to, Saule?“

Snažil si narovnat ohnuté brýle, ale teď vzhledl. „Ano,“ souhlasil, „stálo.“

Natalie přikývla a pokračovala z dlouhého kopce k ještě tmavšímu úseku před nimi.

Padesát jedna - Dothan, Alabama

Neděle, 26. duben 1981

Reverend Jimmy Wayne Sutter kázal v neděli ráno ve Svatostánku před osmi tisíci shromážděnými (televizní přenos sledovalo dva a půl miliónu lidí), chrлил oheň a síru, soptil, až přítomní vyskakovali na nohy a vykřikovali, diváci u televizorů zvedali telefony a diktovali čísla svých Visa a Master Charge kreditních karet. Televizní přenos trval devadesát minut a sedmdesát dva minut zabralo reverendovo kázání. Jimmy Wayne předčítal z Dopisů Korintským, pak přidal mnohem delší kus smyšlených Pavlových dopisů Korintským, kde popisoval morální úroveň a víru ve Spojených státech. Podle slov, která reverend Jimmy Wayne vložil do Pavlových úst, současné klima ve Spojených státech představovala bezbožnost, pornografie, plíživý humanismus, který vtahuje bezbranné mládí do tajných rituálů hříšného socialismu, shovívavost, promiskuita, posedlost démony, jakou přináší rockové videoklipy a hry Dungeons and Dragons, a všeobecný rozklad, který dokazují hříšníci, kdož odmítnou přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele, zatímco štědře přispívají na křesťanské spolky, jako je Středisko pro šíření Bible, 1-800-555-6444.

Když zazpívala skupina poslední vítězoslavný chorál a na devíti obrovských kamerách zhasly červené kontrolky, reverend Jimmy Wayne proběhl soukromými chodbami do kanceláře. Doprovázeli ho jen tři osobní strážci, účetní a poradce pro styk s médii. Sutter nechal pětici čekat v předpokoji, utíkal přes koberec svého sanctum sanctorum, svlékal se a nechával za sebou stezku potem nasáklého oblečení. nahý se zastavil u baru. Když si nalil plnou sklenku bourbonu, kožené křeslo za stolem se otočilo a stařík promluvil. S rudým obličejem a bledýma očima řekl: „Velmi stimulující kázání, Jamesi.“

Sutter nadskočil a polil si ruku bourbonem.

„Sakra, Willi, já myslel, že přijedete až odpoledne.“

„Ja, ale rozhodl jsem se objevit dříve,“ odvětil Wilhelm von Borchert. Spojil ruce, podíval se na Sutterovu nahotu a usmál se.

„Přicházíte soukromě?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Willi. „Bylo by lepší, kdybych přijel s turisty a pozdravil Barentovy a Keplerovy muže?“

Jimmy Wayne Sutter zavrčel, dopil a zamířil do koupelny, aby se osprchoval. Zvýšil hlas, aby překřičel tekoucí vodu:

„Volal mi kvůli tomu dnes ráno bratr Křesťan.“

„Ach, vážně?“ vydechl Willi a pořád se usmíval. „Co náš starý dobrý přítel chtěl?“

„Jen mi řekl, že jste zaneprázdněn,“ zvolal Sutter.

„Ja? Jak to?“

„Haines,“ vysvětlil Sutter. Vstoupil do sprchy a jeho hlas se odrazil od dlaždiček.

Willi přešel ke dveřím koupelny. Měl na sobě bílý oblek a levandulovou košili rozepnutou u krku. „Haines, ten člověk od FBI?“ zeptal se. „Co je s ním?“

„Jako byste to nevěděl,“ poznamenal Sutter, opláchl si velké břicho a namydil genitálie. Měl růžové tělo bez ochlupení, připomínal velkou, čerstvě narozenou krysu.

„Předpokládejme, že to nevím. Tak mi to prozradte,“ prohlásil Willi. Sundal si sako a pověsil ho na věšák.

„Po Traskově smrti sleduje tu izraelskou spojku Barent,“ podotkl Sutter. Strčil hlavu pod sprchu a začal prskat vodu.

„Zjistili, že někdo z izraelského velvyslanectví pátral v chráněných počítačových souborech. Hledal informace o bratrovi K. a o nás všech. Ale to není žádná novinka, že?“

„Pokračujte,“ pobídl ho Willi. Svlékl si košili a pověsil ji na věšák přes sako. Vyklouzl z italských střevíců za tři sta dolarů.

„Takže Barent eliminuje špióna a Haines stopuje spojky na Západní pobřeží, kde hrajete nějakou hru. Haines ty lidi minulou noc málem chytil, ale stalo se mu neštěstí. Někdo ho vylákal do lesa a tam ho odstřelil. Koho jste Použil? Luhara?“

„Chytili jste pachatele?“ zeptal se Willi a opatrně složil kalhoty na komodu. Teď na sobě měl jen vyžehlené modré trenky.

„Ne,“ odvětil reverend Jimmy Wayne. „Poslali do těch lesů asi milión policajtů, ale ještě je nenašli. Jak byste je vyšťoural?“

„Obchodní tajemství,“ odvětil Willi. „Řekněte mi, Jamesi, budete mi věřit, když vám řeknu, že s tím nemám nic společného?“

Sutter se zasmál. „Zajistě! Stejně jako uvěříte vy mně, když vám řeknu, že veškeré dary putují na nákup nových Biblí.“

Willi si sundal zlaté náramkové hodinky. „Bude to mít nepříznivý vliv na náš časový plán, Jamesi?“

„Nevidím důvod, proč by mělo,“ odvětil Sutter a spláchl si šampón z dlouhých stříbrných vlasů. „Bratr Křesťan se bude ještě víc snažit, aby vás dostal na ostrov, kde se s vámi vypořádá.“

Sutter otevřel posuvné dveře a podíval se na nahého Williho. Němec měl nápadnou erekci, téměř fialový pyj.

„Nezaváháme, že, Jamesi?“ prohlásil Willi a vstoupil do sprchy vedle evangelíka.

„Ne,“ souhlasil Jimmy Wayne Sutter.

„Jak poznáme, co máme dělat?“ zeptal se Willi zpěvným hlasem.

„Kniha zjevení,“ odvětil Sutter a zasténal, když se Willi dotkl něžně jeho varlat.

„A co je náš cíl, mein Liebchen?“ zašeptal Willi a sevřel reverendův penis.

„Druhý příchod,“ zasténal Sutter se zavřenýma očima.

„A čí vůli naplníme?“ zašeptal Willi a políbil Suttera na tvář.

„Boží vůli,“ odpověděl reverend Jimmy Wayne. Pohyboval boky, spolupracoval s Williho rukou.

„A co je náš svatý nástroj?“ zašeptal mu Willi do ucha.

„Armageddon,“ vykřikl Sutter. „Armageddon!“

„Nechť se stane Jeho vůle!“ zařval Willi a začal rychle pumpovat Sutterovým penisem.

„Amen!“ křičel Sutter. „Amen!“ Přiblížil se k vrcholu a otevřel ústa, aby vpustil Williho nedočkavý jazyk. Na podlaze se chvíli točila stužka semene, pak zmizela v odtokové díře.

Padesát dva - Melanie

Prožívala jsem romantické představy o Willim. Možná na mě zapůsobila slečna Sewellová. Byla plná života, smyslná žena s jasnými potřebami a schopností naplnit je. Když ji takové choutky bránily v dokonalé službě, nechala jsem ji na pár minut s Culleyem. Někdy jsem sledovala ty krátké a násilné výbuchy těla. Někdy z jejího pohledu, někdy jako Culley. Jednou jsem se rozdělila a vnímala oba najednou. Ale kdykoliv ke mně začaly proudit vlny vášně, vždycky jsem si vzpomněla na Williho.

Willi byl před válkou moc hezký - myslím druhou světovou válku. Jeho hubený aristokratický obličej a blondaté vlasy dokazovaly jeho árijský původ. Rády jsme se s ním předváděly a věřím, že i on se pyšnil společností dvou atraktivních a hravých Američanek - oslnující blondýnky s pomněnkovými očima a skromnější, tišší, ale o to lákavější mladé krásky s hnědými kudrlinkami a dlouhými řasami.

Vzpomínám na procházku v Bad Ischl (než přišla ta špatná doba), kdy Willi pronesl nějaký žert, a zatímco jsem se smála, vzal mě za ruku. Vyvolalo to ve mně okamžitou odpověď. Elektrický pocit. Ihned jsem se přestala smát. Přitočili jsme se k sobě, jeho krásné modré oči mě hltaly, naše tváře sálaly. Ale nepolíbili jsme se. Tehdy ne. Odmítnutí bylo tehdy

nedělitelnou součástí celého namlouvání, určitý půst před hlavním jídlem, který má zlepšit chuť. Dnešní mládež rovnou hltá a nezná žádné kličky a omezení. Chuť pro ně představuje touhu, kterou musí okamžitě ukojit. Není divu, že jim veškerá radost přináší chuť dlouho otevřeného šampaňského, úspěch představuje duté jádro zklamání.

Teď věřím, že nebýt Niny a jejího neomaleného svádění, Willi by se do mě to léto zamiloval. Po tom hrozném dni v Bad Ischl jsem odmítla hrát naši vídeňskou hru. Na celý rok. Odmítla jsem se s nimi dokonce setkat příští léto, a když jsem s nimi znovu navázala vztah, byl nový, mnohem víc formální. Teď chápu, že jejich krátká aféra už dávno skončila. Nina hořela jasným plamenem, ale krátkou dobu.

Poslední vídeňská léta Williho šířila posedlost jeho stranou a Führerem. Vzpomínám, že si vzal na premiéru Das Lied von der Erde, kterou řídil v roce 1934 Bruno Walter, hnědou košili a ošklivou pásku na rukáv. To nesnesitelně horké léto jsme bydleli u Williho v tmavém starém domě, který si pronajal na Hohe Warte poblíž místa, kde žila Alma Mahlerová. Ta namyšlená žena nás nikdy nepozvala na žádný večírek a my se zachovali stejně. Mnohokrát mě napadlo, že se na ni zaměřím při naší Hře, ale kvůli Williho hloupé politice jsme v těch dnech moc nehráli. Když teď ležím ve své posteli, ve svém charlestoneckém domě, ty dny se mi často vybaví. Vzpomínám na Williho a přemýšlím, jak mohlo všechno dopadnout jinak, kdybych ho povzbudila (tichým zavzdycháním, úsměvem či pohledem) a pomohla mu, aby se vyhnul Nině a jejím destruktivním nájezdům.

Možná jsou tyto myšlenky podvědomou přípravou pro budoucí události. Když jsem nemocná, čas pro mě nic neznamena, takže se dokážu pohybovat koridorem událostí stejně lehko jako se vracet do minulosti. Těžko se to vysvětluje.

V květnu jsem si už tak zvykla na služby doktora Hartmana a sestry Oldsmithové, na něžnou terapii slečny Sewellové, na pomoc Howarda, Nancy, Culleye a toho černocha, na nekonečnou přízeň malého Justina, že jsem mohla v tomto pohodlném stavu zůstat další měsíce i roky. Kdyby jeden teplý jarní večer někdo nezačal na železnou branku.

Byl to posel, kterého jsem už kdysi potkala. Dívka jménem Natalie.

Nina ji poslala.

Padesát tři - Charleston

Pondělí, 4. květen 1981

Natalii se to později vybaví jako čtyři a půl tisíce mil dlouhý sen.

Začalo to tím záračným autem. Celou noc projížděli černým clevelandským Národním parkem. Když spatřili na kopci světla, zacouvali a zmizeli z hlavní cesty, plížili se k jihu a používali cestičky a úzké stezky. Pak stezky zmizely a oni pokračovali otevřeným lesem. Prvních šest kilometrů sledovali vyschlé řečiště, dodávka poskakovala a třásla se, před sebou jen parkovací světla. Pak vzhůru přes další nízký hřeben, kde narazili na travou zarostlé klády a kamení. Hodiny mýjely. Muselo se to stát. V tu chvíli řídil Saul a Natalie dřímala, aniž by vnímala poskakování a házení ze strany na stranu. Poslední neviditelný balvan se objevil uprostřed prudkého svahu, se kterým dodávka bojovala, spojku na dvojku. Přední osa ho zárazem přeskočila, ale zubatý kámen roztrhl nádrž a urval volant. Zůstali viset na zadní ose.

Saul vzal baterku, vlezl pod auto a za třicet vteřin se zase objevil. „A je to,“ poznamenal, „půjďme pěšky.“

Natalie byla tak unavená, že nemohla ani plakat. Byla tak unavená, že ani plakat nechtěla. „Co vezmeme?“ zeptala se. Saul přejel světlem vnitřní prostor dodávky. „Peníze,“ odvětil. „V batohu. Mapu. Nějaké jídlo. Asi pistole.“ Podíval se na dvě pušky. „Vezmeme je?“

„Budeme střílet nevinné policisty?“ namítla Natalie.

„Ne.“

„Pak tady necháme i pistole.“

Rozhlédla se a spatřila hvězdnou oblohu, tmavý kopec a koruny stromů nad hlavou. „Víte, kde jsme, Saule?“

„Mířili jsme na Murriettu,“ odvětil, „ale mnohokrát jsme odbočili, takže už nemám ani tušení.“

„Mohou nás sledovat?“

„Po tmě nikoliv,“ odmítl Saul a podíval se na náramkové hodinky. Byly čtyři hodiny ráno. „Až se rozední, najdou stezku, kterou jsme opustili. Nejprve prohledají lesní cesty. Dodávku najde dříve či později letadlo.“

„Má cenu ji zamaskovat?“

Saul se podíval na kopec. Nejbližší stromy stály ve vzdálenosti sto metrů. Nalákat borovicové větve a zamaskovat auto by jim trvalo zbytek noci. Museli by chodit sem a tam. „Ne,“ přiznal, „jen zabalíme věci a jdeme.“

Dvacet minut nato už těžce oddychovali a stoupali na kopec. Natalie měla batoh, Saul nesl těžký kufr plný peněz a spisů, které tam nechtěl nechat. Když došli ke stromům, Natalie promluvila: „Počkejte na chvíli.“

„Proč?“

„Protože musím na záchod, proto.“ Vzala pár papírových kapesníků a baterku, pak vyrazila mezi stromy.

Saul vzdychla posadil se na kufr. Zjistil, že pokud zavře na pár vteřin oči, usne a spatří stejný obraz - Richarda Hainese s bílým obličejem a vyřeštěnými očima, jeho ústa se pohybují, zvuk přichází později jako ve špatně dabovaném filmu.

„Pomozte mi. Prosím.“

„Saule!“

Okamžitě se probudil, vyndal automatický Colt a rozběhl se ke stromům. Natalie stála deset metrů v lese a přejížděla baterkou přes lesklou, červenou Toyotu, která připomínala anglický Landrover.

„Zdá se mi to?“ zeptala se.

„Jestli ano, pak máme stejný sen,“ odvětil Saul.

Auto bylo nové, patřilo do výkladní skříně. Saul posvítíl na zem. Žádná cesta, ale rozeznal místo, kudy se sem auto

dostalo. Vyzkoušel dveře, ale byly zamčené.

„Podívejte,“ vyzvala ho Natalie, „má něco pod stěračem.“ Uvolnila kus papíru a posvítla si baterkou. „Je to zpráva,“ řekla. „Drahý Alane a Suzanne, najít nás není žádný problém. Táboříme tři a půl kilometru pod Little Margaritou. Přivezte pivo. Zdraví Heather a Carl.“ Posvítla si baterkou a podívala se zadním oknem. Stála tam krabice piva značky Coors. „Skvělé!“ prohlásila. „Zprovozníme to a odjedeme?“

„Vy víte jak na to?“ zeptal se Saul a znovu se posadil na svůj kufr.

„Ne, ale v televizi to vypadá jednoduše.“

„V televizi je všechno jednoduché,“ poznamenal Saul. „Než se pustíme do zapalování, které je zřejmě elektronické, takže ho nedokážu přechytračit, pojďme chvíli přemýšlet. Jak mají Alan a Suzanne vzít to pivo? Dveře jsou zavřené.“

„Náhradní klíčky?“ navrhla Natalie.

„Možná,“ připustil Saul, „nebo skrýš, kde jsou ty první.“

Našli je hned na druhém místě - ve výfuku. Kroužek byl stejně nový jako auto a bylo na něm jméno prodejny v San Diegu. Když odemkli dveře, ucítili nové čalounění a Natalii vstoupily slzy do očí.

„Zjistím, jestli ho dostanu bezpečně z kopce,“ řekl Saul.

„Proč?“

„Přenesu věci, které potřebujeme - C-čtyřku a detonátory, výbavu na EEG.“

„Myslíte, že je budeme ještě potřebovat?“

„Potřebuju je pro svou práci,“ bránil se Saul. Otevřel dveře, ale Natalie ustoupila. „Něco se stalo?“ zeptal se.

„Ne, naberte mě, až se zase vrátíte.“

„Něco jste zapomněla?“ naléhal Saul.

Natalie se zakroutila. „Trochu. Zapomněla jsem jít na záchod.“

Narazili na jediný zátaras. Toyota měla náhon na obě osy, takže se pohybovala bez jakýchkoliv problémů a po dvou kilometrech našli vyježděné koleje, které se změnilly v lesní cestu. Ta je zavedla na šterkovou silnici. Před úsvitem jim došlo, že putují podél vysokého plotu a Natalie vyzvala Saula, aby zastavil. Podívala se na ceduli, která visela dva metry vysoko na pletivu. „Majetek vlády USA - Vstup zakázán - podle nařízení velitele, tábor Pendleton, USMC.“

„Byli jsme dál, než jsme si mysleli,“ poznamenal Saul.

„Amen,“ doplnila Natalie. „Ještě pivo?“

„Ještě ne,“ odmítl Saul. Urazili jeden a půl kilometru po asfaltové silnici, ocitli se kousek od malé komunity Fallbrook a narazili na zátaras. Jakmile objevili asfaltku, Natalie se skrčila mezi sedadla a zadní část auta, přikryla se vojenskou dekou a schovala se. „Nebude to na dlouho,“ poznamenal Saul a upravil krabici s pivem. „Hledají mladou černošku a neidentifikovaného muže v tmavé dodávce. Doufám, že starý kluk v nové Toyotě je odradí. Co myslíte?“

Odpovědělo mu Nataliino chrápání.

Probudil ji za pět minut, když se před nimi objevil policejní zátaras. Silnici blokovalo jediné hlídkové auto, o kufr se opírali dva ospalí policisté a pili kávu z kovových termosek. Saul zajel do úzkého pruhu a zastavil.

Jeden policista zůstal za policejním autem, druhý si přendal šálek do levé ruky a pomalu přešel k autu. „Dobrá ráno.“

Saul přikývl. „Dobrá ráno, pane. Co se děje?“

Policista se naklonil, aby se podíval dovnitř a spatřil hromadu věcí. „Jedete z Národního parku?“

„Jo,“ přikývl Saul. Znal pocit viny a věděl, že nesmí moc vysvětlovat. Když krátce pracoval jako poradce newyorské policie při Samových vraždách, policista, známý odborník na výslechy, mu prozradil, že podezřelý většinou nachytá, protože mohou nabídnout rychlé, pohotové a přijatelné příběhy. Dodal, že nevinný člověk cítí vinu a nedokáže souvisle odpovídat.

„Jedinou noc?“ zeptal se policista a popošel, aby se podíval na místo, kde se Natalie krčila pod pokrývkou, batohem a hromadou plechovek piva.

„Dvě,“ přiznal Saul. Pozoroval druhého policistu, který se vydal za svým partnerem. „Co se děje?“

„Kempovat?“ zeptal se první policista a usrkl kávu. „Ano,“ připustil Saul, „a vyzkoušet nový motor na obě osy.“

„Pěkně,“ souhlasil policista. „Úplně nový?“

Saul přikývl.

„Kde jste to koupil?“

Saul uvedl jméno pobočky, které našel na kroužku od klíčů.

„Kde bydlíte?“ zeptal se policista.

Saul na chvíli zaváhal. Falešný pas a řidičák, který vyrobil Jack Cohen, byl vystaven na newyorskou adresu. „San Diego,“ odvětil Saul. „Přestěhoval jsem se před dvěma měsíci.“

„Kde v San Diegu?“ Policista se tvářil přátelsky, ale Saul si všiml, že se pravou rukou dotýká dřevěného držadla pistole, kožené pouzdro má otevřené.

Saul byl v San Diegu jen jednou. Před šesti dny, když projížděli s Jackem Cohenem po mezinárodní dálnici. Napětí a únava z cestování ho tehdy tak napružily, že vnímal každý zvuk a obraz. Vybavil si alespoň tři odbočky. „Sherwood,“ odvětil, „1990 Spruce Drive, kousek od Linda Vista Road.“

„Aha,“ přikývl policista. „Můj švagr měl na Linda Vista zubařskou ordinaci. Blízko univerzity?“

„Moc ne,“ odmítl Saul. „Asi mi neřeknete, co se děje?“

Policista se díval do Toyoty, jako by se snažil určit, co ukrývají krabice. „Nějaký problémy u jezera Elsinore,“ odvětil.

„Kde že jste to tábořil?“

„To jsem vám neřekl,“ poznamenal Saul, „ale bylo to na Little Margaritě. A jestli se brzy nedostanu domů, moje stará nepůjde do kostela a já budu v průšvih.“

Policista přikývl. „Neviděl jste náhodou modrou nebo černou dodávku, že ne?“

„Ne.“

„To jsem si ani nemyslel. Existují nějaké spojnice mezi námi a oblastí jezera Coot? Co nějaký lidi, co šli pěšky?

Černoška? Kolem dvacítky? Starší chlap, možná Palestinec?“

„Palestinec?“ zopakoval Saul. „Ne, nikoho jsem neviděl, jen mladý bělochy. Heather a Carla. Jsou tam na líbáncích.

Snažil jsem se držet dál od nich. Jsou v tom nějaký středovýchodní teroristi?“

„Možná,“ připustil policista. „Hledáme nějakou černošku a Palestince, oba mají pěkný arzenál zbraní. Nevím, ale slyším váš přízvuk, pane...“

„Grotzman,“ doplnil Saul. „Sol Grotzman.“

„Maďar?“

„Polák,“ opravil ho Saul. „Ale už po válce se ze mě stal americký občan.“

„Ano, pane. Ty čísla znamenají, co si myslím?“

Saul se podíval na ruku opřenou o okno. Měl vyhrnutý rukáv. „To je tetování z fašistického koncentračního tábora,“ doplnil.

Policista pomalu přikývl. „To jsem nikdy neviděl. Omlouvám se, že vás zdržuju, pane Grotzmane, ale mám ještě jednu důležitou otázku.“

„Ano?“

Policista ustoupil, položil ruku na revolver a podíval se na zadek Toyoty. „Na kolik takovej džíp přijde?“

Saul se zasmál. „Podle mojí ženy je to víc než dost, pane. Hrozně moc.“ Pokynul policistům a pokračoval v cestě.

Minuli San Diego, zamířili po I-8 k východu na Yumu, kde zaparkovali v postranní ulici a naobědvali se u McDonalda.

„Musíme sehnat nové auto,“ poznamenal Saul a usrl mléčný koktejl. Občas ho napadlo, co by řekla jeho babička, kdyby ho teď viděla.

„Tak brzy?“ namítla Natalie. „Takže se naučíme, jak krást auta?“

„Jestli chcete, můžete,“ souhlasil Saul. „Ale já měl na mysli něco snadnějšího.“ Ukázal na autobazar přes ulici. „Můžeme použít něco z těch třiceti tisíc dolarů, co mi chtějí propálit díru v kufru.“

„Dobrá,“ přikývla Natalie, „ale kupme něco s klimatizací. Během příštích dnů máme před sebou kus pouště.“

Yumu opustili ve tříletém stejné značky Chevrolet, který měl klimatizaci, řízení na motor, řazení na motor a okna na motor. Saul vyvedl prodáváče dvakrát z míry - poprvé, když se zeptal, zda má auto elektricky otevírané popelníky, a podruhé, když zaplatil bez smlouvání. To bylo dobře. Když se vrátili do postranní ulice, kde nechali svou Toyotu, spatřili skupinku tmavých dětí, které právě rozbíjely okno kamenem. Se smíchem se daly na útěk a předvedly Saulovi a Natalii sprosté posunky.

„Tak to bychom měli,“ začal Saul, „co by asi udělaly s plastickou trhavinou a M-16?“

Natalie se na něj podívala. „Neřekl jste mi, že jste dovezl tu M-16.“

Saul si upravil brýle a rozhlédl se. „Potřebujeme trochu víc času, než nám může toto místo nabídnout. Sledujte mě.“

Zajeli do nejbližšího nákupního centra, kde Saul přestěhoval všechny jejich věci. Klíčky nechal v autě a otevřel okna.

„Nechci, aby ho někdo rozbil,“ vysvětlil Natalii, „maximálně ukradl.“

Uplynul první den a Saul s Natalií pokračovali v noci. Natalie chtěla vždycky navštívit jihozápad Spojených států, ale zůstal jí jen obraz jasných hvězd nad neměnnou mezistátní dálnicí, neuvěřitelný východ slunce, kdy se nad šedým pouštním světem objeví růžové, oranžové a indigové pruhy, hukot klimatizace v malých motelových pokojích, kde páchly doutníky a dezinfekce.

Saul se věnoval své práci, nechal Natalii víc řídit, brzy ráno zastavoval, aby se mohl věnovat svým spisům a přístrojům. Když dorazili do východního Texasu, Saul strávil celou noc v autě, seděl se zkříženýma nohama před počítačem a měřičem EEG, které připojil na baterie koupené v elektro ve Fort Worthu. Natalie si nedovolila pustit rádio, protože se bála, že ho bude rušit.

„Chápete, klíčem je ten theta rytmus,“ opakoval pokaždé, když promluvil. „Je to dokonalý signál, neomylná hláška.

Nedokážu ho generovat, ale mohu ho přehrát ze záznamu, takže znám příznaky. Když se naučím reagovat na první alfa vrchol, dokážu ovlivnit vlastní spouštěcí mechanismus posthypnotické sugesce.“

„A to odolá jejich... síle?“ zeptala se Natalie.

Saul si narovnal brýle a zamračil se. „Ne, to ne. Pochybuji, že existuje způsob, který by takovou schopnost eliminoval, pokud ji nemá člověk v sobě. Rád bych provedl test různých jedinců v kontrolovaném...“

„K čemu je to potom dobré?“ vykřikla Natalie rozčileně.

„Nabízí to šanci... nějakou šanci,“ začal Saul, „připravit určitý poplašný systém v kůře mozkové. Se správným cvičením zřejmě dokážu použít ten theta rytmus, aby spustil posthypnotickou sugesci a vyvolal data, která se naučím nazpaměť.“

„Data?“ zopakovala Natalie. „Tím myslíte všechny ty hodiny v Yad Vashemu a domě bojovníků...“

„Lohame HaGeta ot,“ doplnil Saul. „Ano. Čtením těch spisů, které vám Wiesenthal poslal, prohlížením těch fotografií, biografií a pásků při autohypnóze...“

„Ale k čemu je dobré sdílet bolest těch lidí, pokud vás to neuchrání před těmi duševními upíry?“ namítla Natalie.

„Představte si otočný diapojektor,“ začal Saul. „Oberst a ostatní se k němu dokáží přiblížit a vložit vlastní obrázky, zastínit vlastní vůli a superegem hromadu vzpomínek, strachu a předsudků, kterým říkáme osobnost. Já se pouze snažím vložit další obrázky.“

„Ale nevíte, jestli to bude fungovat?“

„Ne.“

„A nevěříte, že to bude fungovat u mě?“

Saul si sundal brýle a otřel si nos. „Možná něco podobného, Natalie, ale musí to vyhovovat vaší minulosti, traumatickým zážitkům a empatickým cestám. Nedokážu vyvolat hypnózu, která vyprodukuje nezbytné... ach... obrázky.“

„Ale jestli to funguje u vás, nemusí to působit na nikoho z těch duševních upírů, jen na Obersta.“

„Asi ne. Jen on zná historii nezbytnou pro stvoření osoby, kterou... kterou se snažím sestavit... v těchto seancích.“

„A ve skutečnosti ho to nezastaví? Jen ho to na několik vteřin vyvede z míry. A to ještě v případě, že měsíce práce a měření EEG budou vůbec fungovat.“

„Správně.“

Natalie zavrtěla hlavou a pozorovala dva světelné kužely, které ozařovaly nekonečný pruh asfaltu před nimi. „Stojí to tedy vůbec za to, Saule?“

Saul otevřel desky, které studoval. Objevila se mladá dívka s bledým obličejem, vyděšenýma očima, v tmavém kabátu, na hlavě šátek. V levém horním rohu byly vidět černé kalhoty a vysoké boty příslušníka Waffen SS. Dívka se rychle obrátila ke kameře, takže měla rozmazanou tvář. V pravé ruce svírala malou tašku, ale levou si tiskla k hrudi odřenou, doma ušitou panenku. Fotografie doplnila půlstránka německého textu na Wiesenthalově tenkém papíře.

„Stojí to za to i v případě, že to selže,“ odvětil Saul Laski tiše. „Mocní tohoto světa na sebe upoutali pozornost i ve chvílích, kdy jejich moc zastupovala čisté zlo. Oběti představuje masa bez tváří. Číslo. Masové hroby. Ta zvěř znečistila naše století masovými hroby svých obětí, ale nadešla chvíle, kdy bezmocní získají jména a tváře - a hlasy.“ Saul vypnul baterku a narovnal se. „Promiňte,“ pokračoval, „posedlost mi někdy zastíní rozum.“

„Začínám vaši posedlost chápat,“ řekla Natalie.

Saul si ji prohlížel v osvětlení přístrojů na palubní desce. „A pořád jste ochotná spolupracovat?“

Natalie se nervózně zasmála. „Nevidím jiné východisko, vy ano? Jak se blížíme, s každým kilometrem cítím větší strach.“

„Nemusíme se blížit,“ upozornil ji Saul. „Můžeme zamířit na letiště v Shreveportu a odletět do Izraele či Jižní Ameriky.“

„Ne, to nemůžeme,“ upozornila ho Natalie.

Saul po chvíli dodal: „Máte pravdu.“

Pak si vyměnili místa a několik hodin řídil Saul. Natalie dřímala. Zdálo se jí o očích Roba Gentryho, viděla jeho šokovaný a nevěřící pohled, když mu ostří prořízlo hrdlo. Zdálo se jí o otci. Zavolal jí do St. Louis a řekl, že se stala chyba, že jsou všichni v pořádku, že je doma i její matka. Jsou v bezpečí a mají se dobře. Ale když dorazila domů, byla tma a pokoje byly plné lepkavých pavučin, výlevka ucpaná hustou černou tekutinou. Natalie se náhle změnila v malou holčičku a rozběhla se s pláčem do pokoje rodičů. Ale otec tam nebyl a matka se zvedla z pavučin a pokryvek a Natalie zjistila, že to vůbec matka není. Byla to hniijící mrtvola, tvář představovala lebka potažená kůží s očima Melanie Fullerové. Ta mrtvola se smála.

Natalie nadskočila a probudila se. Srdce jí divoce bušilo. Byli na mezistátní. Zdálo se jí, že je světlo. „Už svítá?“ zeptala se.

„Ne,“ odvětil Saul unaveným hlasem. „Ještě ne.“

Ocitli se na starém jihu a města se změnila v souhvězdí předměstí rozhozených kolem dálničních obchvatů: Jackson, Meridian, Birmingham, Atlanta. U Augusty opustili mezistátní silnici a odbočili na dálnici číslo sedmdesát osm, která protínala jižní třetinu Jižní Caroliny. Natalie poznala krajinu i v noci - St. George, kam odjela na letní tábor, když jí bylo devět let (to nekonečné, smutné léto, kdy umřela její matka), Dorchester, kde žila sestra jejího otce, dokud nezemřela v roce 1976 na rakovinu, Summerville, kam jezdila v neděli odpoledne, aby fotografovala staré domy, a Charleston. Charleston.

Čtvrtou noc cesty, krátce po čtvrté hodině ráno, dorazili do Charlestonu. Byla to těžká noční hodina, kdy je duše nejslabší. Natalii připadaly obrazy z dětství odlišné a pokroucené, chudá čtvrt' St. Andrews nehmotná... jako špatná projekce na staré obrazovce. Její dům byl tmavý. Neobjevila ceduli NA PRODEJ, na příjezdové cestě nestálo žádné auto. Vůbec netušila, kdo dostal dům a majetek na starost po jejím náhlém zmizení. Podívala se na zvláštní a důvěrně známý dům s malou verandou, kde seděla se Saulem a Robem, zatímco diskutovali o hloupém mýtu duševních upírů a pili limonádu. Bylo to před třemi měsíci. Nechtěla vstoupit dovnitř. Uvažovala, kdo zdědil otcovy fotografie - Minor Whita, Cunninghama, Milita a skromné obrázky jejího otce - a do očí se jí nahrnuly slzy. Překvapilo ji to. Projela ulicí, ani nepřibrzdila.

„Dnes večer do Staré části nemusíme,“ podotkl Saul.

„Ale ano, pojedeme tam,“ opravila ho Natalie a zamířila k východu, přes most do starého města.

V domě Melanie Fullerové hořelo jediné světlo. V jejím pokoji v prvním patře. Nebylo to elektrické světlo, nepřipomínalo jemný plamen svíčky. Bylo to nezdravé, pulzující zelené světlo - prohnílé fosforeskující pařez v temné bažině.

Natalie sevřela pevně volant, aby se přestala třást.

„Plot vepředu nahradila vysoká zeď a dvojí brána,“ ukázal jí Saul. „Místo se změnilo v pevnost.“

Natalie sledovala mihotání zeleného světla za závěsem.

„Nevíme, jestli je to ona,“ pokračoval Saul. „Jackovy informace byly kusé a několik týdnů staré.“

„Je to ona,“ zašeptala Natalie.

„Pojďme,“ vyzval ji Saul. „Jsme unavení. Najdeme si místo, kde můžeme dnes v noci přespat, a zítra najdeme úkryt, kde můžeme rozložit naše věci, aniž by nás někdo rušil.“

Natalie zařadila a vyrazila pomalu tmavou ulicí.

V severním cípu města našli laciný hotel a sedm hodin spali, jako by je do vody hodil. Natalie se probudila v poledne, cítila se zmateně a zranitelně. Prchala před propletenými a naléhavými sny, ve kterých viděla ruce, které se po ní natahují z rozbitých oken.

Byli unavení a vznětliví, moc toho nenamluvili. Koupili si hotové kuře a najedli se v Severním charlestoneckém parku poblíž řeky. Byl horký den, nějakých třicet stupňů a sluneční paprsky připomínaly prudké světlo na operačním sále.

„Myslím, že byste neměla chodit ven ve dne,“ podotkl Saul. „Někdo vás může poznat.“

Natalie pokrčila rameny. „Oni jsou upíři a my budeme vycházet jen v noci,“ namítla, „to není fér.“

Saul zamžoural a podíval se přes řeku. „Hodně jsem přemýšlel o tom policistovi a pilotovi.“

„Co je s nimi?“

„Kdybych toho policistu nepřinutil, aby zavolal Hainese, pilot mohl být ještě naživu,“ doplnil Saul.

Natalie usrkla kávy. „Stejně tak Haines.“

„Ano, ale teď jsem pochopil, že kdybych je musel obětovat oba, pilota i policistu, stejně bych to udělal. Abych dostal jediného člověka.“

„Zabil vaši rodinu,“ namítla Natalie. „Pokusil se zabít i vás.“

Saul zavrtěl hlavou. „Ale ti lidé nebyli bojovníci,“ pokračoval. „Copak nevidíte, kam to vede? Pětadvacet let jsem pohrdal palestinskými teroristy v jejich kostkovaných kefiyas, kteří slepě útočí na nevinné, protože jsou moc slabí na to, aby povstali a bojovali otevřeně. A teď jsme přijali stejnou taktiku. Jsme moc slabí, abychom se postavili těm zrůdám.“

„Nesmysl,“ odmítla Natalie. Sledovala pětičlennou rodinu, která si udělala piknik u řeky. Matka napomínala dítě předškolního věku, aby se drželo dál od břehu. „Nedáváte dynamit do letadel, nestřelíte kulometem po autobusech,“ pokračovala Natalie. „Toho pilota jsme nezabili, udělal to Haines.“

„Zavinili jsme jeho smrt,“ odvětil Saul. „Chvíli přemýšlejte, Natalie. Předpokládejme, že se všichni - Barent, Harold, ta Fullerová i Oberst, úplně všichni - dostanou na palubu stejného letadla, kde cestují stovky nevinných civilistů. Ucitíte pokušení použít bombu?“

„Ne,“ odmítla Natalie.

„Přemýšlejte,“ vyzval ji Saul. „Ty zrůdy jsou zodpovědné za stovky, tisíce mrtvých. Smrt další stovky nevinných to ukončí. Jednou pro vždy. Nestálo by to za to?“

„Ne,“ zopakovala Natalie pevně. „Tak to nefunguje.“

Saul přikývl. „Máte pravdu, tak to nefunguje. Kdybychom tak přemýšleli, budeme jako oni. Ale když jsme zavinili smrt toho pilota, dostali jsme se na šikmou plochu.“

Natalie vztekle vyskočila. „Co to tady zkoušíte, Saule? Hovořili jsme o tom v Tel Avivu, v Jeruzalémě i u Caesarea. Znali jsme rizika. Podívejte, můj otec byl nevinný kolemjdoucí. Stejně jako Rob... a Aaron a Deborah a dvojčata... a Jack... a...“ Zarazila se, založila ruce a podívala se na vodní hladinu. „Co to tady zkoušíte?“

Saul vstal. „Rozhodl jsem, že nepodniknete další krok.“

Natalie se obrátila a jen na něj zírala. „Vy jste se zbláznili! Je to naše jediná šance!“

„Nesmysl,“ odmítl Saul. „Prostě jsme ještě nepřišli na nic lepšího. Ale přijďme. Příliš spěcháme.“

„Příliš spěcháme!“ vykřikla Natalie a rodina u břehu se otočila. Ztišila hlas a vzrušeně zašeptala: „Příliš spěcháme?“

Hledá nás FBI a polovina poldů v celé zemi. Známe jedinou chvíli - jedinou chvíli - kdy se všechny ty svině sejdou. Každým dnem sílí a dávají si pozor, zatímco my slábneme a máme větší strach. Už jsme jen dva. Jsem tak vyděšená, že za další týden už nic nezvládnou... a vy tvrdíte, že moc spěcháme!“ Na konci už znovu křičela.

„Dobrá,“ přikývl Saul, „ale rozhodl jsem, že to nebudete vy.“

„O čem to tady mluvíte? Jasně že to musím být já. Rozhodli jsme to na Davidově statku.“

„Mýlili jsme se,“ namítl Saul.

„Bude si mě pamatovat!“

„No a? Přesvědčíte ji, že přichází další vyslanec.“

„Jak to? Co?“

„Dává to smysl,“ naléhal Saul.

„Ne, nedává,“ odsekla Natalie. „A co to množství faktů a čísel, dat, úmrtí a míst, které se učím od Valentýna.“

„Nejsou tak důležité,“ pokračoval Saul. „Jestli je zjištěná, jak věříme, logika nebude nic platná. Jestli je naprosto přičetná, pak máme málo informací a náš příběh je slabý.“

„Ach, skvělé, sakra,“ vydechla Natalie. „Pět měsíců v sobě doluju odvahu, abych to dokázala, a vy mi teď řeknete, že to není nutné a stejně to nebude fungovat.“

„To netvrdím,“ uklidnil ji Saul. „Chci říct jen to, že bychom měli počkat a zvážit alternativy. Nevěřím, že jste ten pravý člověk, který to dokáže.“

Natalie vzdychla. „Dobrá. Co byste říkal tomu, když to odložíme na zítra? Jsme unavení po cestě. Potřebuji se v noci dobře vyspat.“

„Domluveno,“ přikývl Saul. Po cestě k autu ji uchopil za ruku a jemně zmáčkl.

Rozhodli se, že zaplatí za pronájem chatky na dva týdny dopředu. Saul odnesl dovnitř přístroje a pracoval až do devíti hodin, kdy ho Natalie přinutila přestat a sníst večeři, kterou připravila.

„Funguje to?“ zeptala se.

Saul zavrtěl hlavou. „Není to vždycky úspěšné ani při nejjednodušších případech. Není to snadné. Jsem přesvědčený, že veškeré informace lze vyvolat posthypnotickou sugescí, ale nedokážu zapnout spouštěcí mechanismus. Theta rytmus se nedá napodobit a nedokázal jsem stimulovat ani alfa vrchol.“

„Takže je vaše práce na nic,“ doplnila Natalie.

„Zatím ano,“ přiznal Saul.

„Půjdete spát?“ zeptala se.

„Později,“ odvětil Saul. „Ještě pár hodin na tom budu dělat.“

„Dobrá,“ přikývla Natalie. „Udělám trochu kávy, pak půjdu k sobě do pokoje.“

„Fajn.“

Natalie přešla k malé kuchyňce, na elektrickém vařiči ohřála vodu, přisypala do hrnků půl lžičky navíc, aby byla káva zvláště silná, a opatrně přimíchala phentiazin, jak jí Saul ukázal v Kalifornii pro případ, že bude muset uspat Tonyho Haroda.

Saul kávu ochutnal a zašklebil se.

„Jaká je?“ zeptala se Natalie a usrkla z vlastního šálku.

„Dobrá a silná,“ odvětil Saul. „Přesně takovou mám rád. Raději si jděte lehnout. Možná zůstanu vzhůru dost dlouho.“

„Tak ano,“ souhlasila Natalie. Políbila ho na tvář a prošla dveřmi do vedlejšího pokoje.

Za třicet minut se tiše vrátila, natáhla si dlouhou sukni, tmavou blůzu a lehký svetr. Saul spal na zelené plastické židli, počítač a EEG pořád běžely, na klíně se mu válela hromada spisů. Natalie přístroje odpojila, odložila desky na stůl a přidala krátký vzkaz. Sundala Saulovi brýle a přikryla ho lehkou dekou. Než odešla, na chvíli se dotkla jeho ramene.

Ujistila se, že nenechala v autě nic cenného. C-4 uschovali ve skřini v jejím pokoji, detonátory uložili k Saulovi.

Vzpomněla si na klíč od chatky a odnesla ho do svého pokoje. Nevzala si ani peněženku, ani pas, nic, co by mohlo odhalit její totožnost.

Pomalů zajela do Staré části, sledovala semaforey a rychlostní omezení. Zaparkovala poblíž Henryho restaurace, přesně na místě, které Saulovi popsala ve svém vzkazu. Pak přešla několik bloků k domu Melanie Fullerové. Byla tmavá a vlhká noc, husté stromy se semkly nad její hlavou, odřízly světlo hvězd a vstřebaly veškerý kyslík.

Když dorazila k domu slečny Fullerové, ani na chvíli nezaváhala. Našla zamčenou bránu s pokrouceným klepadlem.

Několikrát zabušila a čekala ve tmě.

V domě se nesvítilo, našla jen zelený opar v pokoji Melanie Fullerové. Nikdo nerozsvítil, ale za chvíli se objevili dva muži. Kráčeli potmě. Ten první (holohlavá hora masa s malýma očima, rozostřeným pohledem a miniaturní lebkou retardovaného člověka) popošel kupředu. „Co chcete?“ zamumlal. Jednotlivá slova zněla, jako by je stvořil vadný syntezátor.

„Chci mluvit s Melanií,“ prohlásila Natalie hlasitě. „Řekněte jí, že je tady Nina.“

Ani jeden z mužů se celou minutu nepohnul. V podrostu bzučel hmyz, od vysoké palmy, která se zvedala k širokému oknu v prvním poschodí, se ozvalo třepotání křídel. Několik bloků od nich zakvílela siréna, prozradila cizí bolest a ztichla. Natalie se soustředila, snažila se stát rovně a bojovat se strachem.

Velký muž nakonec promluvil: „Pojďte.“ Otočil klíčem, otevřel bránu a vtáhl Natalii na dvůr. Pak bránu znovu zamkl.

Někdo otevřel přední dveře. Natalie viděla jen tmu. Rychle kráčela mezi dvěma muži (obr ji pořád držel za pravou ruku) a vstoupila do domu.

Padesát čtyři - Melanie

Řekla, že přichází od Niny.

Na chvíli jsem dostala takový strach, že jsem se vrátila do vlastního těla. Pokusila jsem se slézt z postele, házela jsem pravou rukou a nohou a vlekla mrtvou stranu těla jako kus vyhozeného masa. Vytrhla jsem si jehly z paží, převrátila stojánky. Na chvíli jsem je všechny přestala ovládat - Howarda, Nancy, Culleye, doktora a sestry, i toho černocho, který stál ve stínech vedlejšího dvorku a v ruce držel řeznický nůž. Pak jsem se uklidnila, stočila tělo a nechala ho klidně ležet, znovu jsem je ovládala.

Jako první mě napadlo, že pošlu Culleye, Howarda a černošského chlapce, aby to s ní vyřídili na dvoře. Mohli vzít vodu z fontány a vyčistit skvrny na kamenech. Howard by ji odnesl do garáže zabalil do sprechovacího závěsu, aby neušpinil Cadillac doktora Hartmana, a Culley by ji za pět minut odvezl.

Ale nevěděla jsem toho moc. Ještě ne. Jestli ji poslala Nina, musela jsem se dozvědět víc. Jestli ji Nina neposlala, chtěla jsem vědět, kdo za tím stojí, a teprve potom s ní skoncovat.

Culley a Howard ji odvedli do domu. Seběhli se tam doktor Hartman, sestra Oldsmithová, Nancy a slečna Sewellová, Marvin zatím hlídal venku. Justin mi dělal společnost.

Černoška, která tvrdila, že ji poslala Nina, se rozhlédla po salónu, podívala se na mou rodinu a řekla: „Je tma.“ Měla zvláštní, tichý hlas.

Málokdy používám světla. Znáám dům tak dobře, že se orientuji i se zavázanýma očima, a členové rodiny nepotřebují elektrické osvětlení - rozsvítí jen tehdy, když mě ošetřují. Většinou mi stačí slabý a příjemný svit lékařských monitorů. Pokud mluvila za Ninu, pak bylo zvláštní, že si na tmě ještě nezvykla. V rakvi musí být určitě tma. Jestli ta dívka lhala, pak tmě brzy pozná.

Promluvila jsem jako doktor Hartman: „Co chcete, slečno?“

Černoška si navlhlila rty. Culley ji pomohl a dívka se posadila na divan. Moje rodina zůstala stát. Šero odhalilo sem tam bílou tvář, či paži. Ale zbytek ukrývala tma. Dívka na nás zírala, ale vnímala jen obrysy. „Přišla jsem si s tebou promluvit, Melanie,“ řekla. Její hlas se trochu chvěl. Nikdy jsem u Niny nic takového neslyšela.

„Tady se nikdo tak nejmenuje,“ odvětil doktor Hartman ze tmy.

Černoška se zasmála. Zaslechla jsem stopu Ninina chraplavého smíchu? Ta myšlenka mě zmrazila. „Vím, že jsi tady,“

pokračovala. „Stejně jako jsem věděla, kde tě najít ve Philadelphii.“

Jak mě našla? Postrčila jsem Culleye a jeho velké ruce se opřely o divan za jejími zády.

„Nevíme, o čem to tady mluvíte, slečno,“ prohlásil Howard.

Dívka zavrtěla hlavou. Proč by Nina používala černošku? uvažovala jsem.

„Melanie,“ pokračovala, „vím, že jsi tady. Vím, že se necítíš moc dobře. Přišla jsem tě varovat.“

Varovat před čím? V Grumblethorpe mě varoval šepot, ale Ninu jsem neslyšela. Přišla až později, když se všechno zhoršilo. Počkejte, nenašla mě - já našla ji! Vincent ji sebral a přivedl.

A ona Vincenta zabila.

Jestli ji skutečně poslala Nina, zabít ji bylo pořád nejlepší řešení. Nina pochopí, že si se mnou nemá nic začínat, že si nenechám zabíjet své sluhý, aniž bych se pomstila.

Marvin pořád čekal ve tmě, v ruce dlouhý nůž, který slečna Sewellová zapomněla v kuchyni. Venku to bude lepší.

Nebudu se muset starat o skvrny na koberci a dřevěné podlaze.

„Mladá dámo,“ promluvila jsem ústy doktora Hartmana, „obávám se, že nikdo z nás netuší, o čem hovoříte. Nikdo jménem Melanie tady nebydlí. Culley vás doprovodí ven.“

„Počkejte!“ vykřikla ta žena, když ji Culley vzal za ruku a obrátil ke dveřím. „Počkejte chvíli!“ pokračovala hlasem, který ani vzdáleně nepřipomínal nevzrušený tón Niny Draytonové.

„Sbohem,“ pozdravila pětice jednohlasně.

Černoch čekal hned za fontánou. Od posledního Krmení uplynuly už celé týdny.

Dívka dorazila ke dveřím a snažila se vykrotit z Culleyova sevření. „Willi není mrtvý!“ vykřikla.

Zastavila jsem Culleye. Nikdo se ani nepohnul. Za chvíli jsem promluvila jako doktor Hartman: „Cože?“

Černoška se na nás vzdorně podívala. „Willi není mrtvý,“ zopakovala tiše.

„Vysvětlete to,“ vyzval ji Howard.

Dívka zavrtěla hlavou. „Melanie, chci mluvit s tebou. Jen s tebou. Jestli zabiješ tohoto posla, pak už se tě nebudu pokoušet kontaktovat. Lidé, kteří se pokusili zabít Williho a plánují tvou smrt, už jsou na cestě.“ Otočila se a zírala do kouta. Bez zájmu, nevšímalá si Culleyovy mohutné ruky, která pevně svírala její paži. Působila jako stroj, který někdo odpojil.

Nahoře, tam, kde mi dělal tichou společnost malý Justin, jsem se nerozhodně zavrtěla. Bolela mě hlava. Byl to špatný sen. Chtěla jsem, aby ta žena odešla a nechala mě na pokoji. Nina byla mrtvá. Willi byl mrtvý.

Culley ji odvedl zpět a posadil ji na divan.

Všichni jsme ji pozorovali.

Přemýšlela jsem, jestli nemám tu dívku Použít. Občas, často, se během přenosu druhé mysli objeví tok povrchních myšlenek, který doprovází běžné vjemy. Jestli ji Nina Používala, nedokážu zlomit její výcvik, ale mohu vycítit Nininu přítomnost. Jestli to Nina nebyla, mohu zachytit obraz skutečných motivů.

Ozval se Howard: „Melanie hned přijde.“ V tu chvíli jsem vklouzla do jejího mozku. Ucítila jsem strach, možná uspokojení, nevím. Žádný odpor. Připravila jsem se na boj, ve kterém se pokusím dívku Nině sebrat, ale nepřítomnost obrany mě překvapila, duševně jsem klopýtla jako člověk, který se opře potmě o židli nebo skříňku, která zmizela. Spojení bylo krátké. Zachytila jsem stopu paniky, která není u Použitých lidí běžná, ale myšlenky se rozbíhaly jako stádo malých zvířat ve tmě. Byly nesouvislé. Spatřila jsem zlomek obrazu - starý kamenný most, sluncem prohráté kamení, podivné moře písečných dun a stínů. Nic mi to nefíkalo. Nedokázala jsem k němu přiřadit žádnou Nininu vzpomínku, ale protože se po válce ztratila na mnoho let, nemohla jsem si být jistá.

Stáhla jsem se zpět.

Dívka se zakroutila, narovнала se a přejela pohledem tmavý pokoj. Získává Nina zpět svou nadvládu nebo se ta podvodnice snaží uklidnit?

„Už to nezkoušej, Melanie,“ prohlásila černoška a já v tom panovačném tónu poprvé zaslechla přesvědčivou stopu Niny Draytonové.

Do místnosti vstoupil Justin se svíčkou. Plamen ozářil jeho šestiletou tvář a světelný efekt proměnil jeho oči ve dva starodávné předměty. Byly šílené.

Černoška ho sledovala (sledovala mě). Tvářila se jako bojácný kůň, který pozoruje blížícího se hada.

Položila jsem svíčku na georgiánský stůl a podívala se na černošku. „Ahoj, Nino,“ pozdravila jsem.

Dívka zamrkala. Jednou, pomalu. „Ahoj, Melanie. Nepozdravíš mě osobně?“

„Jsem v tuto chvíli poněkud indisponována,“ odvětila jsem. „Možná sejdu dolů, až přijdeš osobně i ty.“

Černoška předvedla nepatrný úsměv. „To bude těžké.“

Svět se mi zatočil před očima a na několik vteřin jsem dokázala pouze ovládat svou rodinu. Co když Nina nezemřela? Co když byla zraněna, ale nikoliv smrtelně?

Viděla jsem díru v jejím čele. Modré oči zmizely a objevilo se bělmo.

Nábojnice byly staré. Co když kulka zasáhla její lebku, dostala se dovnitř, ale neporušila mozek víc než moje mrtvice?

Zprávy oznámily, že zemřela. Slyšela jsem její jméno, viděla ho na seznamu obětí.

Stejně jako to moje.

Jeden z přístrojů vedle mé postele začal pípat na poplach. Zpomalila jsem dech a srdeční puls. Pipání utichlo.

Minulo několik vteřin a já si všimla, že Justin nezměnil výraz tváře. Jeho šestiletý obličejík pokroutil poskakující plamen svíčky, objevila se maska mladého démona. Seděl na otcově oblíbeném koženém křesle a špičky malých bot ukazovaly ke stropu.

„Vyprávěj mi o Willim,“ řekl Justin.

„Je naživu,“ prohlásila dívka.

„Nemožné. Jeho letadlo spadlo a všichni zemřeli.“
„Všichni kromě Williho a jeho dvou poskoků,“ upozornila mě černoška. „Vystoupili, než se letadlo zvedlo.“
„Proč ses potom obrátila proti mně, když jsi věděla, že to u Williho nevyšlo?“ vyštěkla jsem.
Dívka na chvíli zaváhala. „Já letadlo nezničila,“ odvětila.
Mé srdce se divoce rozbušilo a osciloskop doprovodil můj puls křivkami zeleného světla. „Kdo to udělal?“ zeptala jsem se.
„Jiní lidé,“ odpověděla nevzrušeně.
„Kdo?“
Dívka se zhluboka nadechla. „Existuje skupina lidí se stejnou silou. Tajná skupina...“
„S naší silou?“ přerušila jsem ji. „Tím myslíš Schopnost?“
„Ano,“ souhlasila.
„Nesmysl. Nikdy jsme nepotkali člověka, který by měl víc než stín naší Schopnosti.“ Zvedla jsem Culleyovy ruce. Z jejího tmavého svetru se zvedal hubený krk. Praskne jako suchá větev.
„Ti lidé ji mají,“ pokračovala černoška silným hlasem. „Zkusili zabít Williho. Zkusili zabít tebe. Copak jsi nepřemýšlela, kdo na tebe zaútočil v Germantownu? Ta střelba? Helikoptéra, která spadla do řeky?“
Jak to mohla Nina vědět? Jak to mohl někdo vědět?
„Můžeš být jedna z nich,“ řekla jsem vychytrale.
Dívka tiše přikývla. „Ano, ale kdybych byla, přišla bych tě varovat? Zkoušela jsem tě varovat v Germantownu, ale tys neposlouchala.“
Snažila jsem si vzpomenout. Varovala mě ta černoška před něčím? Šepot tehdy zesílil, nedokázala jsem se soustředit.
„Přišli jste mě se šerifem zabít,“ namítla jsem.
„Ne.“ Pomalu pohnula hlavou jako rezavá kovová loutka. Barret Kramer se pohybovala stejně. „Šerifa poslal Willi. Také tě chtěl varovat.“
„Co je to za lidi?“ zeptala jsem se.
„Slavní lidé,“ odvětila. „Mocní lidé. Lidé jménem Barent, Kepler, Sutter a Harod.“
„Ta jména nic neznamenají,“ upozornila jsem ji. Justin začal křičet, jeho šestiletý hlas ječel: „Lžeš! Nejsi Nina! Jsi mrtvá! Jak bys mohla o těch lidech vědět?“
Dívka zaváhala, jako by přemýšlela, zda má pokračovat. „Některé z nich jsem potkala v New Yorku,“ řekla nakonec.
„Přemluvili mě k tomu... co jsem udělala.“
Následovalo dlouhé ticho. Pomocí osmi lidí jsem slyšela holuby na římse za oknem prvního patra. Přiměla jsem chlapce, aby přehodil nůž z pravé ruky do levé. Slečna Sewellová tiše zacouvala do kuchyně a zůstala ve stínech dveří. Za bězovou sukni ukrývala sekáček na maso. Culley se zavrtěl a jeho nedočkavost odrazila Vincentovu touhu.
„Přinutili tě, abys mě zabila,“ promluvila jsem, „a slíbili, že zatím vyřídí Williho.“
„Ano,“ souhlasila.
„Ale neuspěli stejně jako ty.“
„Ano.“
„Proč mi to vyprávíš, Nino?“ zeptala jsem se. „Jen tě o to víc nenávidím.“
„Zradili mě,“ odvětila. „Nechali mě samotnou, když sis pro mě přišla. Chci, abys je zničila, než se pro tebe vrátí.“
Justin se naklonil kupředu. „Vyprávěj, Nino,“ zašeptala jsem, „vyprávěj mi o starých časech.“
Zavrtěla hlavou. „Na to není čas, Melanie.“
Usmála jsem se a ucítila vlhké sliny na Justinových mléčných zubech. „Kde jsme se potkali, Nino? Na jakém bále jsme si poprvé porovnaly svůj taneční pořádek?“
Černoška se trochu zachvěla a přiložila si tmavou ruku k čelu. „Melanie, mé vzpomínky... jsou v nich díry... to zranění.“
„Před chvílí ti to nevadilo,“ vyštěkla jsem. „Kdo jel s námi na piknik na Danielův ostrov, Nino? Drahousku? Vzpomínáš si na něj, ne? Jak se jmenovali naši milenci to vzdálené léto?“
Dívka se kývala, ruce na spáncích. „Melanie, prosím, vzpomenu si a hned zase zapomínám... bolest...“
Slečna Sewellová se k dívce přiblížila zezadu. Sesterské střevice nevydaly na koberci jediný zvuk.
„Kdo padl jako první při naší Hře v létě v Bad Ischl?“ zeptala jsem se, aby mohla slečna Sewellová udělat poslední dva tiché kroky. Věděla jsem, že ta černá podvodnice neodpoví. Uvidíme, jestli dokáže napodobit Ninu, až jí spadne hlava na podlahu a tělo zůstane sedět na divanu. Justin dostane novou hračku.
Černoška promluvila: „První byla ta tanečnice z Berlína - myslím, že se jmenovala Meierová - nevybavím si všechny detaily, ale našly jsme ji v kavárně Zauner. Jako vždycky.“
Vše se zastavilo.
„Cože?“ vydechla jsem.
„Příští den... ne, bylo to o dva dny později, ve středu... to byl ten malý a směšný dodavatel ledu. Nechali jsme jeho tělo v mrazáku... viselo na železném háku... Melanie, bolí to. Vzpomínám si, potom zase ne!“ Dívka se rozplakala.
Justin seskočil z polštáře, obešel servírovací stůl a pohlídl ji po rameni. „Nino,“ řekla jsem, „je mi to líto. Je mi to moc líto.“

Slečna Sewellová připravila čaj a přinesla ho v nejlepší keramice značky Wedgwood. Culley přinesl další svíčky. Doktor Hartman a slečna Oldsmithová odešli nahoru, aby mě zkontrolovali, Howard, Nancy a ostatní se mezitím posadili v salóнку. Malý černoch se pořád krčil v křoví venku.
„Kde je Willi?“ zeptala jsem se Justinovými ústy. „Jak se má?“
„Má se dobře,“ odvětila Nina, „ale nejsem si jistá, kde je, protože se musí ukrývat.“

„Před těmi lidmi, o kterých ses zmínila?“ zeptala jsem se.
„Ano.“
„Proč nám chtějí ublížit, Nino, drahoušku?“
„Bojí se nás, Melanie.“
„Proč by se nás měli bát? Nic jsme jim neudělali.“
„Bojí se naší... naší Schopnosti. A děsí je možnost, že budou odhaleni kvůli Williho... výstřelkům.“
Malý Justin přikývl. „Willi o nich také ví?“
„Myslím, že ano,“ souhlasila Nina. „Nejprve se chtěl připojit k jejich... k jejich klubu. Teď už chce jenom přežít.“
„Jejich klub?“ zopakovala jsem.
„Mají tajnou organizaci,“ doplnila Nina. „Místo, kde se každý rok scházejí, aby lovili předem určené oběti...“
„Chápu, proč se k nim chtěl Willi přidat,“ přikývla jsem. „Můžeme mu ještě věřit?“
Dívka udělala pauzu. „Asi ano,“ odvětila Nina. „Ale jestli nic jiného, pak se musíme dát dohromady a chránit jeden druhého, dokud tato hrozba nezmizí.“
„Řekni mi o těch lidech něco víc,“ vyzvala jsem ji.
„Řeknu,“ souhlasila Nina, „ale později. Jindy. Lehko... lehko se unavím...“
Justin předvedl andělský úsměv. „Nino, drahoušku, řekni mi, kde právě teď jsi. Nech mě, abych ti mohla pomoci.“
Dívka se usmála a neodpověděla.
„Dobrá,“ přikývla jsem. „Uvidím Williho?“
„Snad,“ přikývla Nina, „ale jestli ne, musíme s ním spolupracovat až do určené chvíle.“
„Určená chvíle?“
„Za měsíc. Na ostrově.“ Dívka si znovu otřela čelo. Roztřásla se a já poznala, jak je unavená. Její pohyb a slova musely ubírat Nině energii. Náhle jsem si představila její mrtvolu, která hnije v tmavém hrobě, a Justin se zachvěl.
„Řekni,“ pobídla jsem ji.
„Později,“ odvětila Nina. „Ještě se setkáme a promluvíme si o věcech, které musíme udělat... jak nám můžeš pomoci. Teď musím jít.“
„Dobrá,“ souhlasila jsem. Dětský hlas nedokázal zakrýt dětinské zklamání, které jsem cítila.
Nina - ta černoška - se postavila, pomalu přešla k Justinově židli a políbila ho (políbila mě) něžně na tvář. Kolikrát mi dala stejný jidášský polibek před jednou z jejich zrad? Vzpomněla jsem si na naše poslední setkání.
„Sbohem, Melanie,“ zašeptala.
„Zatím sbohem, Nino, drahoušku,“ odvětila jsem. Přešla ke dveřím a rozhlédla se, jako by čekala, že ji Culley nebo slečna Sewellová zastaví. Všichni jsme seděli ve světle svíček, usmívali se, šálky opřené o koleno nebo schované v klíně.
„Nino,“ promluvila jsem, když se opřela o dveře. Pomalu se otočila a já si vzpomněla na kočku Anne Bishopové ve chvíli, kdy ji Vincent konečně chytil v ložnici v prvním poschodí. „Ano, drahoušku?“
„Proč jsi dnes večer poslala tuhle černošku, drahá?“
Dívka se tajemně usmála. „Ale Melanie, copak jsi nikdy neposlala s úkolem barevného sluhu?“
Přikývla jsem a dívka odešla.
Černoch s řeznickým nožem se ukryl hlouběji do křoví a sledoval, jak prochází kolem. Culley musel jít ven a odemknout ji bránu.
Odbočila vlevo a pomalu kráčela tmavou ulicí.
Poslala jsem černocha, aby ji sledoval. Culley otevřel bránu o minutu později a vydal se za nimi.

Padesát pět - Charleston
Úterý, 5. květen 1981

Natalie se přinutila k chůzi. Jeden blok. Jakmile zatočila za roh a z domu slečny Fullerové na ni už nebylo vidět, okamžitě jí bylo jasné, že musí utíkat, nebo se jí podlomí kolena a zhroutí se na chodník.
Utíkala. První blok překonala sprintem, zastavila se na rohu a otočila se. Spatřila tmavou postavu, kterou ozářily reflektory odbočujícího auta. Mladík jí připadal povědomý, ale na takovou vzdálenost nerozeznala detaily tváře. Ale spatřila nůž v jeho ruce. Za rohem se objevila další, větší postava. Natalie utíkala další blok k jihu, pak znovu odbočila na východ. Lapala po dechu, oheň jí spaloval žebra, byla unavená. Ale dokázala ignorovat bolest. Na ulici, kde nechala auto, hořela jasnější světla, ale obchody a restaurace už byly zavřené, chodníky prázdné. Natalie se zastavila, otevřela dveře na straně řidiče a skočila dovnitř. Na chvíli ji sevřela panika. Nenašla klíčky v zapalování a uvědomila si, že nemá kabelku, ani kapsy. Okamžitě si vzpomněla, že je schovala pod sedadlo, aby je Saul našel, až si přijde pro auto. Ve chvíli, kdy se pro ně natáhla, se otevřely dveře na druhé straně a do auta nastoupil nějaký muž. Natalie se přinutila nekřičet. Narovнала se a reflexivně zvedla pěsti.
„To jsem já,“ řekl Saul a narovnal si brýle. „Jste v pořádku?“
„Ježíši Kriste,“ vydechla Natalie. Natáhla se, sebrala klíče a rychle nastartovala auto.
Ve vzdálenosti patnácti metrů se oddělil od křoví stín a vyběhl do ulice. „Držte se!“ zvolala Natalie. Zařadila a vyrazila na ulici. Když se ocitli na konci bloku, už uháněla rychlostí osmdesáti kilometrů v hodině. Reflektory ozářily na několik vteřin mladíka, který uskočil na stranu.
„Můj ty bože,“ vydechla Natalie, „viděl jste, kdo to byl?“
„Marvin Gayle,“ odvětil Saul a opřel se o palubní desku. „Okamžitě to otočte doprava.“

„Co tady může dělat?“ zvolala Natalie.

„Nevím,“ přiznal Saul. „Raději zpomalte. Nikdo nás nesleduje.“

Natalie zpomalila na sedmdesátku a sjela na silnici, která mířila k severu. Zjistila, že se chce střídavě smát a plakat. Zavrtěla hlavou, znovu se zasmála a promluvila. „Můj bože, vyšlo to, Saule. Vyšlo to. A to jsem nehrála ani školní divadlo. Vyšlo to. Nemůžu tomu uvěřit!“ Chtěla se začít smát, ale zjistila, že pláče. Saul ji vzal za rameno a Natalie se na něj poprvé podívala. Na jedinou, hroznou chvíli pochopila, že ji Melanie Fullerová přelstila, že ta stará přišera na všechno přišla, odhalila jejich plány a dokázala ovládnout Saula...

Odtáhla se od něj.

Saul se zatvářil zmateně, pak zavrtěl hlavou. „Ne, je to v pořádku, Natalie. Probudil jsem se a našel vaši zprávu. Vzal jsem si taxi a odjel k Henrymu...“

„Ten phenothiazin,“ zašeptala Natalie. Nedokázala sledovat dopravu a Saula najednou.

„Nevypil jsem tu kávu celou,“ doplnil Saul. „Byla moc hořká. A kromě toho jste to namíchala pro Anthonyho Haroda. Je menší.“

Natalie ho sledovala. Podvědomě zauvažovala, jestli se zbláznila.

Saul si upravil brýle. „Dobrá,“ pokračoval, „dospěli jsme k závěru, že tyto... věci... nemají přístup ke vzpomínkám. Měl jsem vás vyzkoušet, ale můžeme začít u mě. Mám popsat Davidův statek v Caesarea? Restaurace, kam jsme chodili v Jeruzalémě? Cohenovy instrukce z Tijuany?“

„Ne,“ odmítla Natalie, „to je v pořádku.“

„Je vám dobře?“

Natalie si otřela zápěstím slzy a zasmála se. „Ach, Kriste, Saule, bylo to hrozné. Všude byla tma a ten retardovaný obr a ještě jeden zombie mě odvedli do obývacího - nebo do salónku, nebo co to bylo - a tam jich stál půltucet potmě. Ježíši, byli jako mrtvoly, které tam někdo postavil - jedna žena měla špatně zapnuté bílé šaty a celou dobu ji visela čelist - nedokázala jsem přemýšlet, každou chvíli jsem si byla jistá, že už nebudu schopná promluvit, můj hlas přestane fungovat. Pak přišla ta malá... to malé... stvoření se svíčkou. To bylo horší než Grumblethorpe, horší, než jsem si dokázala představit. Jeho oči vypadaly - byly to její oči, Saule, šílené a vytřeštěné - ach, bože, nikdy jsem nevěřila v demony, satana nebo peklo, ale tohle malé stvoření vylezlo přímo z Dantovy noční můry. Nebo od Hieronyma Bosche. A ona mi pokládala otázky jeho ústy. Nedokázala jsem na ně odpovědět a věděla jsem, že se ta sestra, ta stvůra převlečená za sestru, za mými zády k něčemu chystá. Ale potom se Melanie, vlastně ten malý démon, ale byla to Melanie, zmínila o Bad Ischl a já si vzpomněla. Saule, prostě se mi to vybavilo, všechny ty hodiny čtení a učení z těch spisů, které Wiesenthal složil. Vzpomněla jsem si na tu tanečnici, na tu z Berlína, Bertu Meierovou. Pak už to bylo snadné. Ale byla jsem tak vyděšená, bála jsem se, že se mě znovu zeptá na ty první roky. Ale neudělala to. Saule myslím, že jsme ji dostali. Myslím, že se chytla. Ale byla jsem tak vyděšená...“ Natalie se zarazila a zalapala po dechu.

„Tady zastavte,“ vyzval ji Saul a ukázal na prázdné parkoviště u pobočky Kentucky Fried Chicken.

Natalie zastavila, přeřadila na neutrální a snažila se uklidnit dech. Saul se naklonil, vzal její hlavu do dlaní a políbil ji.

Nejprve na levou tvář, potom na pravou. „Jste ten nejodvážnější člověk, jakého jsem kdy poznal, drahá. Kdybych měl dceru, byl bych na ni pyšný, kdyby byla jako vy.“

Natalie si osušila poslední slzy. „Saule, musíme rychle do motelu připojit to EEG, jak jsme naplánovali. Musíte mi pokládat otázky. Dotkla se mě... cítila jsem to... bylo to horší než Harod... byla chladná, Saule, chladná a slizká jako... nevím... jako z hrobu.“

Saul přikývl. „Věř, že z hrobu přicházíte vy. Můžeme jen doufat, že se bojí dalšího souboje s Ninou a nepokusí se vás odstranit. Jestli vás chtěla ovládnout, pak se zdá logické, že by to udělala, když vás kontaktovala.“

„Schopnost,“ řekla Natalie, „říkala tomu naše Schopnost a slyšela jsem to velké S.“ Rozhlédla se, v jejích očích se zračil děs. „Musíme se vrátit, Saule, a připravit tu čtyřicetihodinovou karanténu, jak jsme plánovali. Musíte mi pokládat otázky, zjistit, jestli... jestli si všechno pamatují.“

Saul se tiše zasmál. „Natalie, připojíme EEG, zatímco budete spát. Musíte spát, ale otázky a odpovědi nejsou třeba. Váš krátký monolog v autě mě přesvědčil, že jste tím, kým jste byla... odvážná a krásná mladá žena. Přelezte mě, přesednu si a budu řídit.“

Saul zamířil k několika kilometrů vzdálenému motelu a Natalie si opřela hlavu. Vzpomínala na otce, vzpomínala na tiché chvíle v temné komoře nebo při večeři, vzpomínala na chvíle, kdy si odřela koleno o rezavý plech za domem Toma Pipera (to jí bylo nějakých pět, možná šest) a matka byla ještě naživu. Běžela domů, otec vyběhl na dvůr, nechal běžet sekačku a utíkal k ní. S hrůzou sledoval její nohu a bílé ponožky nasáklé červenou krví. Ale Natalie neplakala. Otec ji zvedl a odnesl dovnitř. Celou dobu vykřikoval: „Moje malá hrdinko, moje malá hrdinko.“

Byla hrdinkou. Zavřela oči. Skutečně byla.

„To je začátek,“ pokračoval Saul. „Je to teprve začátek. Začátek jejich konce.“

Natalie měla zavřené oči a cítila, jak se její srdce konečně uklidňuje. Přikývla a vzpomínala na otce.

Padesát šest - Melanie

Ve dne bylo těžší uvěřit, že se se mnou Nina spojila. Jako první jsem ucítila vztek a pocit zranitelnosti. Objevila mě. Ale pocity vybledly a nahradilo je rozhodnutí a čerstvá energie. Ať už ta dívka zastupovala kohokoliv, povzbudila mě, abych začala znovu přemýšlet o své budoucnosti.

Černoška se ve středu (myslím, že to byl pátý květen) nevrátila, takže jsem rozjela vlastní akci. Doktor Hartman objížděl nemocnice a dával najevo, že hledá nové místo. Ve skutečnosti kontroloval, jestli tam nemají nějaké dlouhodobé

pacientky, které odpovídají Nině. Vzpomněla jsem si na vlastní pobyt v nemocnici ve Philadelphii, takže se doktor Hartman neptal personálu a nemocničních zřízců, ale napojil se na nemocniční počítače a v přestrojení za inspektora zkontroloval lékařské soupisy, seznamy zákroků a spotřebu materiálu. Pátrání probíhalo až do pátku. Ani černoška, ani Nina se neozvaly. O víkendu doktor Hartman zkontroloval veškeré nemocnice, starobince a lékařská střediska s dlouhodobou péčí. Stejně tak se podíval do okresní márnice - kde tvrdili, že si tělo slečny Draytonové vyžádali dědici kteří ho předali ke kremaci - ale ta návštěva jen potvrdila možnost, že možná žije... nebo se její tělo ztratilo... když jsem vklouzla do mozku místních zřízců, našla jsem jednoho člověka (zaostalého muže středního věku jménem Tobe) a zachytila jasnou stopu. Někdo ho Použil a přikázal mu na celou věc zapomenout.

Ten týden jsem poslala Culleye, aby navštívil charlesterské hřbitovy. Hledal hrob mladší než jeden rok, kde by mohla ležet Ninina mrtvola. Její rodina pocházela z Bostonu, a když pátrání po charlesterských hřbitovech nepřineslo žádné ovoce, poslala jsem Nancy na sever (nechtěla jsem teď přijít o Culleye). Nancy našla rodinnou hrobku Hawkinsových na malém soukromém hřbitově ve starém severním Bostonu. V pátek v noci (po půlnoci) vzala páčidlo a krumpáč, který koupila v cambridgeském K-Martu, vloupala se do hrobky a důkladně ji prozkoumala. Našla mnoho Hawkinsů, celkem jedenáct, z toho devět dospělých, ale zdálo se, že tady všichni leží alespoň půl století. Očima slečny Sewellové jsem sledovala rozbitou lebku jejího otce - spatřila jsem zlatý zub, kterému jsme se posmívali - a napadlo mě (nebylo to poprvé), jestli ho strčila pod tramvaj v roce 1921 kvůli tomu, že jí nedovolil koupit modrý kočár, do kterého se to léto zamilovala.

Přítomní Hawkinsové byli samá kost, prach a dávno rozpadlé pohřební ozdoby. Abych si byla úplně jistá, nechala jsem slečnu Sewellovou rozbít všechny lebky a podívat se dovnitř. Nenašla nic, jen šedý prach a hmyz. Nina se tam neukrývala.

Přestože všechna pátrání přinesla zklamání, potěšily mě čisté myšlenky. Měsíce strávené v posteli mě poněkud zmátly, zpomalily mě vjemy, ale teď jsem cítila, jak se vše vrací do starých kolejí.

Mohla jsem tušit, že se Nina nenechá pohřbit ke své rodině. Nenáviděla své rodiče a pohrdala sestrou, která zemřela, když byla ještě mladá. Ne, jestli se Nina změnila v mrtvolu, určitě ji najdu v nějakém novém domě, možná přímo tady v Charlestonu. Bude mít krásné šaty a každý den novou kosmetickou úpravu, bude ležet v drahém čalounění uprostřed mnoha služebníků. Přiznávám, oblékla jsem sestru Oldsmithovou do nejlepšího hedvábí a poslala ji do Mansard House na oběd do jejich Plantážního salónku, ale po Nině ani vidu, ani slechu. Přestože měla stejný smysl pro humor jako já, nebyla bláznivá natolik, aby se vrátila právě tam.

Nechci budit dojem, že mé týdny pohltilo zbytečné pátrání po možná neexistující Nině. Podnikla jsem praktická opatření. Howard odletěl ve středu do Francie a začal s přípravami mého budoucího útočiště. Statek byl stejný, jaký jsem ho před osmnácti lety opouštěla. V bezpečnostní schránce v Toulonu jsem měla schovaný francouzský pas, který pan Thorne prodloužil a odvezl před třemi roky.

Cítila jsem svou novou, mnohem silnější Schopnost. Dokázala jsem vnímat Howardovy pocity, přestože jsem byla víc než tři tisíce kilometrů daleko. Dříve jsem mohla na takovou vzdálenost vyslat pouze dokonale vycvičeného sluhu, jakým byl pan Thorne, ale stejně se choval jako naprogramovaný robot bez přímé kontroly.

Teď jsem Howardovým očima sledovala zalesněné kopce jižní Francie, sady a oranžové střechy vesnice v údolí poblíž mého statku, a přemýšlela o tom, jak je útek z Ameriky obtížný.

Howard se vrátil v sobotu večer. Zařídil veškeré náležitosti pro sebe, Nancy, Justina a jejich „invalidní matku“. Mohli jsme opustit Ameriku během jediné hodiny. Culley a ostatní vyrazí později, pokud nám nebudou muset krýt záda.

Nechtěla jsem ztratit svůj lékařský personál, ale když na to přijde, ve Francii mají skvělé doktory i sestry.

Když jsem teď zajistila ústupovou cestu, nebyla jsem si jistá, zda chci skutečně ustoupit. Představa posledního setkání s Ninou a Willim byla příjemná. Měsíce putování, bolesti a samoty mě mimořádně vyvedly z míry, neboť jsem cítila, že mám před sebou ještě nedokončenou práci. Ninin telefonát na atlantském letišti před šesti měsíci mě vyhnal na střemhlavý útek, ale skutečný příchod jejího posla - pokud tomu tak skutečně bylo - tak děsivý nebyl.

Ať tak, či tak, nakonec zjistím pravdu.

Sestra Oldsmithová zašla ve čtvrtek do veřejné knihovny a našla veškeré zmínky o jménech, která ta černoška uvedla. Objevila několik článků a knih o tajemném milionáři K. Arnoldu Barentovi, zmínky o Charlesovi Colbenovi v několika publikacích o washingtonské politice, několik knih o astronomovi jménem Kepler (to byl špatný tah, neboť už byl několik století mrtvý), ale ani zmínku o dalších jménech. Knihy a články mě nijak nepřesvědčily. Jestli ta dívka nepřišla od Niny, pak určitě lhala. Jestli ji Nina poslala, pak mohla lhát stejně tak. Proto, aby se Nina proti mně obrátila, nemusela existovat společnost dalších lidí, lidí obdařených Schopností.

Bylo možné, přemýšlela jsem, že se Nina po smrti zbláznila?

V sobotu jsem se postarala o poslední detail. Doktor Hartman vyřídil s paní Hodgesovou a jejím zetěm nákup protějšího domu. Věděla jsem, kde bydlí. Stejně tak jsem věděla, že jezdí každou sobotu ráno na starý trh pro čerstvé ovoce, které považovala za svůj fetiš.

Culley zaparkoval vedle auta její dcery a počkal, až stará paní opustí městskou tržnici. Když se objevila a v náručí nesla nákup, přistoupil k ní a řekl: „Pojďte, pomohu vám.“

„Ach,“ vydechla paní Hodgesová, „ne, dokážu...“ Culley sebral jednu tašku, pevně ji chytil za levou ruku a odvedl ke Cadillacu doktora Hartmana. Hodil ji na přední sedadlo, jako by vlekl dvouleté dítě. Snažila se odemknout dveře a vylézt ven, ale Culley vklouzl za volant natáhl ruku a mohutnou dlaní zmáčkl hloupé ženě hlavu. Zhroutila se na dveře. Culley se ujistil, že dýchá a zamířil k domovu. Strčil kazetu do přehrávače, pustil si Mozarta a snažil se své bručení

sladit s hudbou.

V neděli, desátého května krátce po poledni, zaťukala na bránu Ninina černoška. Poslala jsem Howarda a Culleye, aby ji vzali dovnitř. Tentokrát jsem byla připravená.

Padesát sedm - Dolmannův ostrov
Sobota, 9. květen 1981

Natalie se Saulem opustili Charleston. Odletěli krátce po půl osmé ráno. Natalie neměla poprvé za čtyři dny na zádech EEG a připadala si nahá - a volná - jako by ji skutečně propustili z karantény.

Malý letoun Cessna 180 se zvedl z letiště na druhé straně zátoky proti Charlestonu, obrátil se k rannímu slunci, a když se vznesl nad zelenomodrou vodu oceánu, znovu se naklonil doprava. Ostrov Folly se objevil pod pravým křídlem. Natalie rozeznala řadu zálivů, bažin a pobřežních močálů.

„Jak dlouho to bude podle vás trvat?“ zavolal Saul na pilota. Seděl na pravém předním sedadle, Natalie seděla vzadu, u nohou velký plastický pytel.

Daryl Meeks se podíval na Saula, pak se obrátil k Natalii. „Asi tak hodinu a půl,“ odvětil. „Jestli bude foukat z jihovýchodu, pak o něco dýl.“

Pilot vypadal jako před sedmi měsíci, kdy ho Natalie potkala na verandě u Roba Gentryho. Měl levné umělohmotné brýle proti slunci, vysoké boty, ustřížené džíny a mikinu s vybledlými písmeny WABASH COLLEGE. Natalii znovu napadlo, že Meeks vypadá jako mladší, dlouhovlasé vydání Morrisa Udalla.

Vzpomněla si na jeho jméno a na skutečnost, že dělá pilota. Pak už jen zkontrolovali Zlaté stránky a našli jeho kancelář na malém letišti severně od Mt. Pleasant, na druhé straně řeky od Charlestonu. Meeks si na ni vzpomněl a po několikaminutovém rozhovoru (samé anekdoty a vzpomínky na Roba) souhlasil, že je se Saulem odveze na Dolmannův ostrov. Zdálo se, že přijal jejich vysvětlení a uvěřil, že Natalie se Saulem pracují na článku o tajemném milionáři K. Arnoldovi Barentovi. Natalie si byla jistá, že jim zaúčtoval méně, než bylo běžné.

Den byl teplý, na obloze ani mráček. Natalie rozeznala místa, kde se pobřežní voda mísí s fialovomodrou vodou Atlantiku, nějakých sto padesát kilometrů od křivého pobřeží. Zelenohnědou Jižní Carolinu lemoval na jihozápadě mlžný horizont. Mluvili jen málo, Saul s Natalii se topili ve vlastních myšlenkách a Meeks vyřizoval další a další hovory s kontrolory. Vypadal spokojeně, že může v tak krásný den někam letět. Když se dostali dál nad moře, ukázal na dva vzdálené pruhy na západě. „Ten velký ostrov je Hiltonova hlava,“ prohlásil lakonicky. „Oblíbený místo lepších lidí. Nikdy jsem tam nebyl. Ten další je Parris Island, námořní tábor. Jednou mi tam zaplatili dovolenou. Dobře tam ví, jak udělat za deset tejdnu z kluků chlapy a z chlapů roboty. Jak jsem slyšel, pořád to dělají.“

Jižně od Savannah znovu odbočili k pobřeží a spatřili dlouhé úseky písku a zeleně, které Meeks označil za ostrovy St. Catherine, Blackbeard a Sapelo. Naklonil letadlo doleva, vyrovnal ho na 112 stupňů a ukázal na další pruh ve vzdálenosti nějakých patnácti kilometrů. „To je Dolmannův ostrov,“ prohlásil tónem piráta.

Natalie si připravila fotoaparát (nový Nikon s třístamimetrovým objektivem), opěla ho o okno a zasadila do stativu. Saul si připravil zápisník a trhačku a začal prohlížet mapy a diagramy, které vyndal z Cohena spisů.

„Přijedeme ze severu,“ křičel Meeks. „Poletíme k jihu, jak jsem říkal, pak se obrátíme a podíváme se na ten starý Hrad.“ Saul přikývl. „Jak blízko nás můžete dostat?“

Meeks se zašklebil. „Jsou tady trochu nervní. Technicky je severní část ostrova velkou přírodní rezervací, hlavní dráha migrace ptactva, takže se tady nesmí létat. Ve skutečnosti celý místo patří Západní nadaci, a ta ho brání jako Ruskou raketovou základnu. Jedinej přelet, a až někde přistanu, okamžitě mě sejmou a CAB mi sebere licenci, jakmile vověří moje registrační číslo.“

„Už jste to udělal?“ zeptal se Saul.

„Jo-o,“ přikývl Meeks. „Nevím, jestli jste si všimnul, ale hodně těch čísel je z červený lepenky. Lepenka upadne a máme jinou registraci. Dobrá, teď se dívejte.“

Ukázal na šedou loď s vysokými stožáry, která se pomalu sunula ve vzdálenosti jednoho kilometru od ostrova. „To je jedna z hlídkových lodí. Radar. Maj tam rychlý hlídkový člun, který jezdí sem a tam, a jestli někdy bláznů napadne, že pojede na Dolmann na piknik a koukne se na ptáky, čeká ho pěkný překvapení.“

„A co v červnu, když otevřou ten tábor?“ vyzvídal Saul.

Meeks se zasmál. „Pak se objeví pobřežní hlídka a námořnictvo,“ odvětil. „Po moři se k Dolmannovi nikdo nedostane, pokud u sebe nemá pozvánku. Šušká se, že společnost vlastní ozbrojený tryskový helikoptéry, který se zvedá z letiště, co vám ukázu na jihozápadní straně. Kámoši tvrdí, že přinutí k přistání všechny lehký letouny, který se dostanou do okruhu pěti kilometrů. No, tady máme severní pláž. Je to jedinej kus písku kromě pláže u Hradu a letního tábora.“

Meeks se obrátil a podíval se na Natalii. „Doufám, že ste připravená, madam. Teď to bude jednostranně vejlet.“

„Připravená!“ potvrdila Natalie. Vznášeli se ve výšce sto třicet metrů a Natalie fotila. Byli dvě stě metrů od pláže.

Přestože by to jindy nepotřebovala, dnes byla ráda za automatické převíjení a dlouhý film.

Prostudovali se Saulem Cohenovy mapy ostrova, ale skutečnost byla mnohem zajímavější, i když se detaily míhaly tak rychle, že je nestačili ani postřehnout.

Dolmannův ostrov byl typický ostrov, jaké se objevují poblíž pobřeží. Hrubě zalomené písmeno „L“ se natahovalo k severu a jihu, ostrov byl jedenáct kilometrů dlouhý a uprostřed byl čtyři a půl kilometru široký. Půl míle severně od základny písmene „L“ se zužoval na osm set metrů.

Za dlouhou bílou pláží na severním cípu ostrova se objevilo východní pobřeží - mokřiny, bažiny a divoký subtropický

les, který pohltit celou severní třetinu. Bílá křídla nad palmami a cypřišky dokazovala, že v tomto světě divokých zvířat žijí krásné volavky. Natalie fotografovala stejně rychle, jak jí dovolilo automatické převíjení. Spatřila ohořelé kamenné trosky v podrostu jižně od skalnatého vrcholu.

„To jsou zbytky staré otrocké nemocnice,“ křičel Saul a udělal si značku do mapy. „Plantáž pohltit les. Někde tam leží hřbitov otroků... podívejte, tady je bezpečnostní zóna!“

Natalie zvedla oči od fotoaparátu. Přiblížili se k základně písmena „L“ a krajina se začala zvedat. Les zhoustl a působil nepřístupně. Palmy a tropické rostliny doplnily duby, cypřišky a borovice. Před sebou spatřili nízké, částečně ukryté betonové budovy, které připomínaly bunkry na pobřeží Normandie. Mezi palmami se táhla černá asfaltová silnice, pak následovala sto metrů široká, vegetace zbavená zóna. Po obou stranách vysoký plot, který dělil celý ostrov na dvě části. Zdálo se, jako by po celé oblasti někdo rozsypal lastury s ostrými hranami. Natalie otočila fotoaparát a pořídila několik záběrů.

Meeks si sundal sluchátka. „Ježíši, měli byste slyšet, co řve ten chlapík ze strážní lodi. Škoda, že mám rozbitou vysílačku.“ Zašklebil se na Saula.

Blížili se k východní části ostrova a Meeks naklonil letadlo, aby se nedostal přímo nad něj.

„Výš!“ zakřičel Saul.

Nabrali výšku a Natalie měla lepší výhled. Vyměnila si fotoaparáty. Vzala Ricoh s širokoúhlým objektivem a začala fotit ručně. Co nejrychleji převíjela film, naklonila se k levému oknu a udělala několik snímků dlouhého pobřeží, odkud právě přiletěli.

Severní cíp ostrova působil jako jiný ostrov: jižně od bezpečnostní zóny rostly duby a borovice a půda se pomalu zvedala k zalesněným kopcům na vzdálené jižní straně. Objevila stopy nějaké stavby. Asfaltová silnice kopírovala pobřeží - dokonale hladká stužka asfaltu ukrytá ve stínu palem a starých dubů. Dostali se na výšku sto padesáti metrů a spatřili mezi stromy zelené střechy a na travnaté mytíně kruh laviček.

„Chatky na letní tábor a amfiteátr,“ vykřikl Saul.

„Držte se,“ upozornil je Meeks a znovu se naklonil doleva. Proletěli nad řadou purpurových útesů a vyhnuli se tak přímému přeletu nad umělou zátokou a dlouhým betonovým přístavem na jihovýchodním cípu ostrova. „Nevěřím, že by na nás stříleli,“ prohlásil Meeks s úsměvem, „ale co kdyby?“

Za zátokou se otočili doprava a sledovali vysoké, skalnaté východní pobřeží. Meeks ukázal k jihu na střechu, která se zvedala nad koruny starých dubů a barevných magnolií v nejvyšším místě ostrova. „To je Hrad,“ podotkl. „Byla to Vanderhoofova plantáž. Starý kněz se vozil pro peníze. Postavený v roce 1770 z cypřišových prken. Jednadvacet ložnic ve druhém patře... dohromady víc než sto dvacet pokojů. Ta bouda přežila čtyři hurikány, zemětřesení a občanskou válku. Tady u těch stromů je plocha pro helikoptéry... tam, na mytíně.“

Cessna se znovu naklonila dopředu a ztratila výšku, takže se prohnala těsně nad vrcholky bílých útesů, které mizely v hloubce sedmdesáti metrů v divokém příboji. Natalie pořídila pět snímků teleobjektivem, dva širokoúhlým fotoaparátem. Hrad se objevil v dlouhé zelené chodbě dubů. Mohutná, ošlehaná budova a dvě stě metrů anglického trávníku, který končil u srázných útesů.

Saul zkontroloval mapu a podíval se na střechu Hradu, která mizela za vysokými duby. „Měla by tady být silnice... nebo alej, která se blíží k Hradu ze severu...“

„Dubová cesta,“ doplnil Meeks. „Víc než míli dlouhá, rovnou ze zátoky pod kopec na druhé straně Hradu, kde leží zahrady. Ale žádná silnice. Je to travnatá cesta, tucet metrů široká, lemující jí šedesát metrů vysoký a dvě stě let starý duby. Na stromech visí světla jako japonský lucerny... viděl jsem je v noci z dálky patnácti kilometrů... když v noci přiletí, používají Dubovou cestu, aby se dostali k Hradu. Je to přistávací plocha!“

Překonali tři kilometry podél základny písmene „L“ a útesy se změnil v nízké skalnaté pobřeží, pak se objevila široká bílá pláž a přistávací plocha. Dlouhý tmavý pruh, který se táhl k severovýchodu a mizel v lese.

„Přiletí letadlem, ale stejně se vydají po Dubové cestě,“ doplnil Meeks. „Ale ne všichni. Vejdou se tam soukromý letadla, malý tryskáče. Možná by tam přistála i sedm-dva-sedmička. Držte se.“

Naklonili se prudce doprava, zakroužili nad jihozápadním cípem ostrova a pláž jim zmizela za zády. Rovné pobřeží přerušil zubatý otvor s oplocenou bezpečnostní zónou, která se táhla přes celý ostrov. Šokovalo je sto metrů prázdnoty uprostřed tropického lesa - berlínská zeď přestěhovaná do ráje. Severně od bezpečnostní zóny nespátřili žádné lidské výtvořky, žádné ruiny, jen palmy, borovice a magnolie, které se táhly až ke břehu.

„Jak vysvětlují tu bezpečnostní zónu?“ zeptal se Saul.

Meeks pokrčil rameny. „Má oddělovat rezervaci od soukromé půdy,“ doplnil. „Ve skutečnosti je to tady soukromý všechno. Během toho letního tábora - pěkně blběj výraz, co? - sem jezdí první ministři a bejvalý prezidenti. Drží je na jihu, aby si ulehčili bezpečnostní opatření. Tím ale nechci říct, že ostrov není bezpečnej. Tamhle je západní hlídková loď.“ Ukázal vlevo. „Ještě tři týdny a budou jich tady tucty, pobřežní hlídky, hroznej bordel. I kdybyste se na ostrov dostali, daleko neutečete. Všude tady bude tajná služba a osobní ochranka. Jestli píšete o tom K. Arnoldovi Barentovi, pak už určitě víte, že má rád soukromí.“

Blížili se k severnímu cípu ostrova. Saul ukázal dolů a řekl: „Rád bych tam přistál.“

Meeks k němu obrátil své sluneční brýle. „Podívejte, kamaráde,“ začal, „možná nám projde, když vyplníme falešnej letovoj plán. Možná nás nechtnou, když se otfeme o Barentův vzdušnej prostor. Ale jestli se kolem dotknu tý přistávací plochy, pak už nikdy neuvídím svoje letadlo.“

„Nemluví o přistávací ploše,“ namítl Saul. „Pláž na severu je rovná a tvrdá, vypadá dost dlouhá na přistání.“

„Jste blázen,“ vykřikl Meeks, zamračil se a upravil přístroje na palubní desce. Za severním cípem ostrova spatřili oceán. Saul vytáhl z kapsy u košile pět stodolarovek a položil je na palubní desku.

Meeks zavrtěl hlavou. „Jestli narazíme na skálu nebo na měkkej písek, nový letadlo nebo účet za nemocnici to

nezaplatí.“

Natalie se předklonila a chytila pilota za rameno. „Prosím, pane Meeksi,“ překřičela řev motoru, „je to pro nás moc důležité.“

Meeks se otočil, aby se na ní podíval. „Není v tom jen článek pro časopis, co?“

Natalie se podívala na Saula, pak se znovu obrátila k Meeksovi a zavrtěla hlavou. „Ne, není.“

„Máto něco společného s Robovou smrtí?“ zeptal se Meeks.

„Ano,“ souhlasila Natalie.

„Já si to myslel.“ Meeks přikývl. „Nikdy jsem neuvěřil těm blbejm vysvětlením, co Rob dělal ve Philadelphii a co s tím mělo společného FBI. Je v tom zapletený ten milionář Barent?“

„Myslíme si to,“ přikývla Natalie. „Potřebujeme víc informací.“

Meeks ukázal na pláž pod nimi. „A přistání na pár minut vám pomůže?“

„Možná,“ připustil Saul.

„No, kašlu na to,“ zabručel Meeks. „Nejspíš jste oba teroristi, ale teroristi mi nikdy nic neudělali. Ale svině jako Barent mě žerou už celý roky. Držte se.“ Cessna se naklonila doprava a zakroužila nad severní pláží ve výšce šedesáti metrů. Písečný pruh byl jen deset metrů široký a lemovala ho hustá vegetace. Severozápadní cíp pláže prořizlo několik potůčků a zátok. „Nemá ani sto dvacet metrů,“ vykřikl Meeks. „Musím to posadit na okraj příboje a modlit se, že nenarazíme na díru nebo kámen.“ Zkontroloval přístroje a podíval se na bílou linku příboje a kymácející se koruny stromů. „Vod západu fouká vítr,“ podotkl, „držte se.“

Cessna se znovu naklonila doprava a začala klesat k mořské hladině. Saul si utáhl bezpečnostní pás a opřel se o palubní desku. Natalie zajistila fotoaparáty, vytáhla z volné blůzy automatický Colt, zkontrolovala svůj pás a připravila se.

Meeks klesal tak pomalu, až se zdálo, že zůstali na celou minutu viset nad vlnami u jižního cípu ostrova. Saul myslel, že spadnou do moře, ale Meeks v poslední chvíli přidal plyn, přeskočil hromadu kamení, ze kterého se vyklubaly pěkně velké balvany, a posadil lehký letoun na mokřý písek tři metry za nimi.

Špička letounu se rychle sklonila k zemi a na skle se objevila mořská voda. Saul cítil, jak levé kolo dostává smyk, a Meeks se pustil do práce. Zdálo se, že zvládne řazení, brzdy, směrovku a křídla současně. Ocas dosedl a letadlo začalo zpomalovat. Příbojové zátoky, které se ukrývaly daleko na severozápadě se k nim řítily. Pět vteřin před pádem do mělké rokle Meeks spustil pravé kolo, postříkal Saulovo okno, přidal plyn a zabrzdil, takže letadlo předvedlo široký smyk, obrátilo se a levé kolo zvedlo ze země. Pravé minulo rokli o několik centimetrů a letadlo zastavilo. Vrtule se pomalu točila, a přední sklo se obrátilo k mokré pláži, kterou ozdobily stopy tří kol.

„Tři minuty,“ oznámil Meeks a začal se připravovat k odletu. „Budu na východní části pláže a jestli přestane foukat vítr nebo uvidím jejich člun, adios. Dáma zůstane v letadle, aby mi pomohla zvednout zadek při otočce.“

Saul přikývl, rozeplnul si pás a vyskočil ven. Vrtule mu rozčuchala vlasy. Natalie mu podala dlouhý těžký pytel zabalený v plastiku, ze kterého koukala kožená držadla.

„Hele!“ zařval Meeks. „Neříkali jste nic o...“

„Jedte!“ vykřikl Saul a rozběhl se k lesu. Mířil k místům, kde se mělká zátoka ztrácela pod hustými listy palem a tropických rostlin.

Našel bažinu. Po deseti metrech už se brodil po kolena hluboko, magnolie a palmy ustoupily starým cypřiškům a pokrouceným dubům porostlým mechem. Z velkého hnízda dva metry od Saulovy hlavy vyrazil orlovec a tři metry vpravo vyplulo nějaké zvíře. Ve vodě zůstala brázda ve tvaru písmene „V“ a Saul si vzpomněl, jak mu Gentry vyprávěl o chytání hadů ve tmě.

Když vyndal kompas a rozhodl, že už je dost daleko, třiminutový limit se blížil ke konci. Přes pravé rameno nesl těžký pytel. Rozhlédl se a našel starý cypřišek poškozený bleskem, dvě dolní větve se natahovaly nad černou vodu jako ohořelé paže nařikajícího člověka. Brodil se dál, ale než se dostal k masivnímu kmenu, voda mu dosahovala k pasu. Blesk rozerval kmen a vytvořil zubatou škvíru, která odhalila prohnílé útroby.

Za levou nohavici ho tahaly blátivé proudy, ale Saul zvedl velký pytel a hodil ho do díry. Zatlačil, ukryl ho a zajistil ulomenou větví. Ustoupil o deset kroků, aby se ujistil, že těžký pytel není vidět. Pak si vtiskl do paměti tvar a pozici starého stromu, zátoky, ostatních stromů a oblohy mezi pokroucenými větvemi. Obrátil se, aby se vydal zpět k pláži. Bahno ho drželo, chtělo ho stáhnout dolů a hrozilo, že mu stáhne boty, nebo zlomí kotníky. Zašpinil si košili, cítil mrtvou mořskou vodu a rozklad. Do hlavy ho tlouklo kapradí, kolem upocené tváře a ramen se točilo mračno nepříjemného hmyzu. Připadalo mu, že vegetace zhoustla a jeho boj nikdy neskončí. Pak překonal poslední bariéru větví a objevil se v mělké písečné zátoce. Vyšplhal se do svahu a zjistil, že stojí (přestože použil kompas) třicet metrů od místa, kudy vstoupil.

Cessna byla pryč.

Saul zůstal chvíli nevěřicně stát, pak se rozběhl a po padesáti metrech spatřil sluneční paprsky, které se odrážely od kovu a skla. Letadlo se ukrývalo v neuvěřitelné dálce, za nízkými dunami. Utíkal mokřým pískem a slyšel, jak motor nabírá obrátky. Zaznamenal, že se zvedá příliv a jedna stopa v písku už zmizela. Voda rychle ukusovala použitelnou písečnou pláž. Když překonal dvě třetiny vzdálenosti, těžce dýchal, takže nerozeznal hukot člunu. Pak ho spatřil. Objevil se na severovýchodním cípu ostrova, kolem stříkala voda. Spatřil nejméně pět tmavých postav s puškami. Přidal, nohama kopal vodu a sprintoval k letadlu. Běžel přímo proti němu, a kdyby se pilot rozhodl odletět, Saul se mohl vrhnout do vody, nebo se nechat rozsekat vrtulí.

Už byl jen deset metrů od letadla, když se pod levým křídlem objevilo několik gejzírů písku. Zvláštní pohled, jako by se k němu blížil mravcolek. Chvilí nato zaslechl střelbu. Pronikavé prásk-prásk-prásk. Člun se ocitl dvě stě metrů daleko a

dostal se na dostřel. Saul věřil, že ho zachránil jen silný příboj a rychlost člunu.

Levé dveře se otevřely, Saul překonal posledních šest metrů, skočil na sedadlo a zhroutil se zalitý potem. Letadlo okamžitě poskočilo a vyrazilo na zužující se pruh mokré pláže. Natalie se snažila zavřít dveře. Vzadu ťukla kulka o kov a Meeks zaklel. Mačkal horní spínače, přeřadil a bojoval s poskakující pákou.

Saul se narovnal a podíval se předním sklem. Cessna dorazila na konec pláže s řevem přeskočila písečný násep, zátoku a úzké potůčky. Před nimi se objevily skály a nízké stromy.

Metr ve vzduchu a vše bylo jinak. Právě kolo ještě jednou vystříklo vodu a byli nahoře. Minuli skálu o dvacet centimetrů, zhoupili se nad vlny a zvedli se do výšky šesti metrů. Potom na deset. Saul se podíval doprava a spatřil blížící se člun, který poskakoval na vlnách. Ústí pušek mířilo přímo na jeho oči.

Meeks přidupl pedály a strhl páku. Dozadu, pak dopředu. Cessna opsala oblouk a klesla do výšky jednoho metru. Zrychlovala a podařilo se jí překonat západní cíp, takže se mezi ně a člun dostala řada stromů.

Saul se ještě nestačil připoutat, udeřil se hlavou o strop a odrazil se o dveře. Chytil se sedadla a palubní desky, aby neupadl na pilota a řídicí páku.

Meeks se na něj kysele podíval. Saul se připoutal a rozhlédl se. Tři záblesky vlevo. Osm set metrů před nimi se hnaly tři čluny, před zvednutou nad hladinu vody. Meeks vzdychl a naklonil letadlo doprava, až Saul rozeznal tmavou mantlu tří metry pod hladinou. Konec křídla se zvedal půl metru nad vodou.

Vyrovnali letadlo a zamířili k západu. Ostrov i čluny nechali za zády, ale pořád se drželi nad vodou. Řítily se rychlostí dvě stě dvacet kilometrů za hodinu. Saul litoval, že Cessna nemá vytahovací podvozek, a musel bojovat s nutkáním zvednout nohy. Meeks zapřel páku kolenem, vyndal z kapsy červený kapesník a hlasitě se vysmrkal.

„Musíme se dostat až na soukromý letiště mého kámoše Terence v Monck s Corner, pak zavolat Alberta, aby udělal alternativní letový plán,“ prohlásil Meeks. „Pro případ, že budou kontrolovat pobřežní letiště tak daleko na sever.“

Pěkněj průser,“ zavrtěl hlavou, ale usmál se.

„Vím, domluvili jsme se na třech stovkách,“ začal Saul, „ale věřím, že ta cena už neodpovídá.“

„Ne?“ zeptal se Meeks.

„Ne,“ souhlasil Saul. Pokynul Natalii a dívka zalovila v tašce na fotoaparát. Vyndala čtyři tisíce dolarů v padesáti a dvacetidolarových bankovkách a Saul je položil na okraj pilotovy sedačky.

Meeks hromádku sebral a prolistoval ji. „Podívejte,“ začal, „jestli vám to pomohlo získat informace, kdo zabil Roba Gentryho, pak to stojí za to i bez toho příplatku.“

Natalie se naklonila dopředu. „Pomohlo,“ souhlasila, „ale nechte si to.“

„Řeknete mi něco víc o tý svini Barentovi, co má společného s Robem?“

„Až se dozvíme víc,“ odpověděla Natalie. „A možná budeme znovu potřebovat vaši pomoc.“

Meeks se podrbal a zašklebil se. „Jasně, madam. Hlavně ať revoluce nezačne beze mě, jasný?“

Meeks zapnul tranzistorák pověšený na palubní desce. Mířili k pevnině a doprovázely je kytary a španělská píseň.

Padesát osm - Melanie

Ninina služebná vzala v neděli Justina na projížďku.

Zařukala na bránu krátce před jedenáctou ráno, kdy mají být slušní lidé v kostele. Odmítla Culleyovo pozvání a zeptala se, zda může vzít Justina - řekla „chlapce“ - na vyjížďku.

Chvilí jsem přemýšlela. Představa, že Justin opustí mé území, byla nepříjemná. Měla jsem ho z celé rodiny nejraději. Ale nepustit černošku do domu mělo své výhody. Stejně tak existovala šance, že výlet odhalí tajemné místo, kde se Nina ukrývá. Dívka nakonec počkala u fontány, zatímco sestra Oldsmithová oblékla Justina do nejlepších šatů - do modrých kraťásků a námořnické košile. Pak se vydali s černoškou na projížďku.

Auto mi nic neprozradilo. Téměř nový Datsun, který vypadal a páchl jako auto z půjčovny. Černoška si oblékla hnědou košili, vysoké boty a běžovou blůzu - neměla kabelku ani peněženku s dokumenty. Samozřejmě. Jestli ji Nina vycvičila, už nemá žádnou identitu. Pomalu jsme projížděli po East Bay Drive, pak na sever po dálnici k Charlestonským výšinám. Dívka zastavila u malého parku s výhledem na přístav, ze zadního sedadla sebrala dalekohled a odvedla Justina k černému železnému plotu. Zkontrolovala můstky a šedé lodě, pak se obrátila ke mně.

„Melanie, jsi ochotná pomoci zachránit Williho život a bránit sama sebe?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ prohlásila jsem dětským kontratem. Nesoustředila jsem se na její slova, ale na stejn, který zajel na parkoviště a zastavil na druhé straně. Seděl v něm jediný muž, tvář ukrytou ve stínech a za slunečními brýlemi. Byla jsem si jistá, že nás to vozidlo sledovalo po East Bay Drive, když jsme odbočili z Calhoun Street. Justin se kroutil jako každé malé dítě, takže jsem lehko zamaskovala zvědavé pohledy.

„Dobrá,“ prohlásila černoška a zopakovala neuvěřitelný příběh o dalších lidech se Schopností, kteří připravují na nějakém ostrově bizarní verzi naší Hry. „Jak mohu pomoci?“ zeptala jsem se a zkroutila Justinův obličej do výrazu nesmírného zájmu. Dítěti věří každý. Zatímco mi černoška vysvětlovala mou roli, zvažovala jsem možnosti.

Kdybych dívku Použila předtím, nic by to nepřineslo. Zkušební sonda prozradila, že - a) Nina ji používá, ale pokud budu chtít převzít kontrolu, nemá zájem se mnou bojovat - b) dívka byla dokonale vycvičená, takže nepotřebovala její dozor... nebo dozor člověka, který ji vycvičil - c) vůbec nikdo ji nepoužíval.

Teď se vše změnilo. Pokud s ní měl muž ve stejnou něco společného, pak mi mohlo její Použití přinést mnoho informací.

„Tady, podívej se dalekohledem,“ řekla a podala ho Justinovi. „Je to třetí loď zprava.“

Uchopila jsem dalekohled a vklouzla do její mysli. Ucítila jsem její šok a obraz zvláštních vzorů na stroji zvaném osciloskop - dobře jsem ho znala, neboť ho doktor Hartman nainstaloval do mé ložnice. Pak byla moje. Věděla jsem, že

to bude s mou novou Schopností snadné. Černoška byla mladá a silná. Vnímala jsem její vitalitu. Napadlo mě, že se mi její síla bude v následujících minutách hodit.

Nechala jsem tam Justina stát s tím absurdním dalekohledem a rychle zamířila k obytnému vozu. Škoda, že dívka nepřivezla nějakou zbraň. Automobil stál na vzdáleném konci parkoviště a od předního skla se odrážely sluneční paprsky. V polovině cesty jsem zjistila, že je auto prázdné, dveře otevřené.

Zastavila jsem dívku a rozhlédla se kolem. V parku bylo několik lidí. Kolem plotu procházel barevný pár, mladá žena v joggingové soupravě se bezostyšně válela pod stromem a předváděla bradavky pod tenkou látkou. U kohoutku s pitnou vodou rozmlouvali dva obchodníci, u dalšího auta stál starší muž s krátkými vousy a sledoval mě, u rozkládacího stolu seděla rodina na pikniku.

Hledala jsem Ninu a na chvíli mě sevřela stará panika. Bylo poledne, krásná jarní neděle, a já čekala, že bude na lavičce nebo v autě sedět prohnitá mrtvola. Modré oči zvedne vlna červů...

Justin se choval jako hravé dítě. Bezstarostně sebral ulomenou větev, mával s ní a vydal se za černoškou. Přistoupila jsem ke stejnému a Justin se vlekl za mnou. Podívala jsem se na sedadlo řidiče a spatřila hromadu elektronických přístrojů a kabelů, které mizely v zadní části auta. Justin se otočil, aby dával pozor na lidi v parku.

Posunula jsem černošku, aby se mohla podívat dozadu. Náhle jsem ucítila bolest. Rychle jsem ji potlačila, ale začala jsem ztrácet kontrolu. Na chvíli jsem si byla jistá, že se ji Nina pokouší převzít, ale pak jsem si uvědomila, že se dívka zhroutila na zem. Zaměřila jsem se na Justina a spatřila, jak těžce dopadla a hlava jí sklouzla po kovových dveřích auta. Někdo ji zastřelil.

Začala jsem utíkat. Justinovy krátké nožky poskakovaly, v ruce držel větev, která mi jeho očima připadala strašně velká, ale teď jsem si uvědomila, že je to jen malá větvička. Kolem krku mi pořád visel dalekohled. Přistoupila jsem k prázdnému rozkládacímu stolu, kroutila hlavou a nevěděla, kdo je můj nepřítel, ze které strany přijde útok. Zdálo se, že si černošky nikdo nevšiml. Nikdo neviděl tělo, které leželo mezi velkým autem a modrým sportáčkem. Netušila jsem, kdo ji zabil ani jakou použil metodu. Justin spatřil červenou skvrnu na běžové košili, ale nebyla dost velká. Neprovtála ji kulka. Vzpomněla jsem si na tlumiče a další exotická zařízení z filmů, které jsem sledovala, než jsem poslala pana Thorneho, aby odnesl televizor. Jednou pro vždy.

Použití tu černošku nebyl dobrý nápad. Teď byla mrtvá - alespoň jsem tomu věřila a nechtěla jsem poslat Justina k jejímu tělu - a Justin zůstal uvězněný v parku kilometry od domova. Utíkala jsem od parkoviště a zamířila k plotu. Jeden muž v obleku se otočil a vydal se ke mně. Obrátila jsem se, zvedla větev a zavrčela jako divoké zvíře. Muž se na mě jen podíval a pokračoval k veřejným záchodkům. Obrátila jsem Justina a utíkala k plotu. Zastavila jsem se ve vzdáleném rohu a opřela se zády o chladné železo.

Černošku jsem z tohoto úhlu neviděla. Na mé straně parkoviště slezli dva muži z velkého motocyklu a zamířili ke mně.

Culley a Howard utíkali do garáže pro Cadillac. Howard musel vylézt z auta, aby otevřel dveře. Byla tam tma.

Sestra Oldsmithová mi dala injekci na zklidnění srdce. Na matčinu pokrývku dopadalo zvláštní světlo, které se odráželo od Cooperovy řeky do Justinových očí a mizelo za špinavým oknem garáže, kde Howard hledal západku.

Slečna Sewellová klopýtla na schodech, černoch v kuchyni zasténal a bezdůvodně se chytil za hlavu. Justinovy oči se rozostřily, zaostřily, na trávníku se objevili další lidé... bolelo mě srdce, nedokázala jsem ovládnout tolik lidí najednou.

Posadila jsem se a podívala se očima slečny Oldsmithové... kde byl doktor Hartman?

Prokletá Nino!

Zavřela jsem oči. Všechny oči kromě těch Justinových. Nebyl důvod k panice. Justin byl moc malý, takže nemohl řídit auto, i kdyby našel klíče. Ale díky němu jsem mohla Použít někoho jiného, kdo ho odveze domů. Ale byla jsem tak unavená. Bolela mě hlava.

Culley zacouval s Cadillacem, rozbil dveře od garáže a málem srazil Howarda. Vyrázil bez něj, na kufru a zadním skle se válely kusy starého dřeva.

Už jedu, Justine. Nemusíš se ničeho bát. A jestli tě seberou, pak se mnou zůstanou ostatní.

Co když je to past? Culley byl pryč. Howard zalezl do garáže a snažil se postavit na nohy. Co když v tuto chvíli probíhají branou její agenti? Co když lezou přes plot?

Soustředila jsem se na černocha jménem Marvin a poslala ho se sekyrou na zadní verandu. Bojoval se mnou. Trvalo to jen vteřinu, ještě méně, ale stejně bojoval. Můj výcvik nebyl důkladný. Něco z něj zůstalo.

Vyhнала jsem ho na dvůr, proběhl kolem fontány. Nikde nikdo. Přiběhla slečna Sewellová a hlídali společně. Probudila jsem doktora Hartmana v salónu Hodgesových a přivedla ho ke mně. Sestra Oldsmithová sebrala ve skříni pušku a přitáhla si židli k mé posteli. Culley se dostal na Meeting Street a blížil se na Spruil avenue poblíž přístavu. Howard hlídal vzadu.

Cítila jsem se lépe. Znovu jsem získala kontrolu. Byla to jen stará panika, jakou dokáže vyvolat jen Nina. Už bylo po všem. Jestli někdo ohrozí Justina, nechám ho nabodnout na železný plot. Ráda mu pomohu, aby si vyrval vlastní oči a...

Justin byl pryč.

Zatímco jsem zvládala ostatní lidi, Justina hlídal jeho výcvik. Nechala jsem ho stát zády opřeného o plot, šestiletý chlapec, který bojuje větví proti celému světu.

Byl pryč. Žádné vjemy. Necítila jsem ránu, ani kulku, ani nůž. Možná vše zastínila Howardova bolest, nebo boj s černošským chlapcem... nebo nešikovnost slečny Sewellové. Nevím.

Justin byl pryč. Kdo mi bude večer česat vlasy?

Možná ho Nina nezabila, ale jen odvedla. Ale proč? Jako výměnu za smrt té její hloupé služky? Mohla být Nina tak malicherná?

Ano, mohla.

Culley dorazil do parku a pobíhal kolem, až se na něj všichni začali dívat. Zírali na mě. Auto z půjčovny stálo pořád na místě. Bylo prázdné. Stejně zmizel. Tělo černošky bylo pryč. Justin byl pryč. Opřela jsem Culleyho masivní předloktí o kovové zábradlí a podívala se na patnáct metrů vzdálenou řeku. Šedá voda vřela a točila se. Culley plakal. Já plakala. Všichni jsme plakali. Proklínám tě, Nino.

Pozdě v noci jsem upadla do polospánku, který mi poskytly léky, a náhle se ozvalo zběsilé bušení na přední bránu. Omámeně jsem poslala Howarda, Culleye a mladého černocha ven. Spatřila jsem, kdo tam čeká, a ustrnula jsem. Byla to Ninina černoška, popelavý obličej, špinavé oblečení a vytřeštěné oči. V náručí držela Justinovo bezvládné tělo. Sestra Oldsmithová roztáhla závěsy a podívala se ven, aby mi poskytla lepší pohled. Černoška zvedla dlouhý prst a ukázala přímo na můj pokoj. Přímě na mě. „Ty, Melanie!“ vykřikla tak nahlas, že musela probudit celou Starou část. „Melanie, okamžitě otevři bránu. Chci s tebou mluvit.“

Prst na mě pořád ukazoval. Zdálo se mi, že uplynula strašně dlouhá doba. Zelené křivky na monitoru vedle postele divoce pulzovaly. Všichni jsme zavřeli oči a znovu se podívali. Černoška tam pořád čekala, pořád ukazovala a hrozivě se na mě dívala. Takovou aroganci jsem nepoznala od doby, kdy jsem naposledy zamíchala plány Niny Draytonové. Pomalu, váhavě jsem poslala Culleye, aby odemkl bránu a rychle ustoupil, než se ho dokáže Ninina služka dotknout. Rychle vstoupila a zamířila k otevřeným předním dveřím. Ustoupili jsme jí z cesty a drželi se dál. Vstoupila do haly a položila Justinovo tělo na divan. Nevěděla jsem, co dělat. Čekali jsme.

Padesát devět - Charleston
Neděle, 10. květen 1981

Saul sledoval Natalii a Justina v parku a poslouchal jejich rozhovor pomocí mikrofону, který si Natalie připíchla k límci blůzy. V tu chvíli se rozječel počítač. Stočil oči k obrazovce na sedadle spolujezdce a na chvíli ho napadlo, že musí jít o selhání měřicího přístroje, senzorů nebo baterií na zadním sedadle. Nemohlo se stát to, čeho se tolik báli. Jediný pohled mu potvrdil, že to žádné selhání není. Theta rytmus byl naprosto jasný, alfa vlny už předváděly vrcholky a propady rychlého pohybu očí. Okamžitě získal odpověď na otázku, se kterou bojoval celé měsíce a pochopil, že jeho život je v ohrožení.

Podíval se ven a spatřil, jak se k němu Natalie obrací. Sebral šípkovou pistoli a vyskočil ven. Utíkal od auta a snažil se držet v jeho stínu, aby ho Natalie a chlapec neviděli. Ne, to není Natalie, pomyslel si a vklouzl za poslední auto na parkovišti, nějakých osm metrů od obytného vozu.

Proč se ta stará žena odhodlala Natalii Použít právě teď? Saul zauvažoval, jestli udělal chybu při jejich sledování. Musel se držet blízko - mikrofon a vysílačka v Nataliině pásku měly dosah jen osm set metrů. Jezdilo málo aut. Po úspěchu minulého týdne a expedici na ostrov minulý den začali být příliš sebevědomí. Saul tiše zaklel a přikrčil se, aby se podíval oknem bílého Fordu Fairmont. Natalie směřovala k jejich autu.

Chlapec se vlekl pět metrů za ní a nesl větev, kterou našel v trávě. Na chvíli pocítil silnou touhu dítě zabít, vyprázdnit do malého těla celý zásobník automatického Coltů a zahnat demony smrti. Zhluboka se nadechl. Na různých univerzitách přednášel o zvláštním a perversním rysu moderního násilí v knihách a filmech jako je Exorcist a Omen a bezpočet jejich napodobenin. Zmínil se dokonce i o Rosemary má děťátko. Saul viděl nástup filmů s ďáblem posedlými dětmi jako symptom hluboko pohřbeného strachu a nenávisti, neschopnost této generace převzít roli zodpovědných rodičů na úkor ztráty vlastního nekonečného dětství, následky viny vyvolané rozvodem (dítě není ve skutečnosti dítětem, ale starší zlé stvoření, které zasluhuje zneužívání ze strany sobeckých dospělých) a revoltu celé společnosti, kterou přinesly dvě desetiletí kultury zasvěcené mladistvému vzhledu, hudbě pro mladé, dětinským filmům a televizi, filmovému mýtu dospělých dětí, které jsou chytřejší, klidnější a mnohem inteligentnější než skutečné děti v domě. Saul tvrdil, že strach a nenávisť k dětem, které se objevily v populárních šou a knihách, mají iracionální kořeny ve všeobecné vině, společném strachu a univerzální hrůze ze stárání. Varoval, že se celonárodní vlna zneužívání, zanedbávání a hrubosti k dětem v historii opakuje a půjde svým směrem, ale přesto se musíme ze všech sil snažit, abychom tento druh násilí zastavili, než otráví celou Ameriku.

Přikrčil se a podíval se zadním oknem na to odporné malé stvoření, které bývalo Justinem Wardenem. Rozhodl se, že ho nezastřelí. Ještě ne. A kromě toho, zastřelit šestileté dítě v neděli odpoledne ve veřejném parku není nejlepší cesta, jak si udržet anonymitu v Charlestonu.

Natalie obešla auto a podívala se dovnitř. Nepatrně se sklonila a podívala se na zadní sedadlo. Žády se obrátila k Saulovi. Chlapec se okamžitě obrátil, aby sledoval lidi u blízkého stolku. Saul se postavil, opřel šípkovou pistoli o střešku, vypálil a znovu se ukryl.

Několik vteřin si byl jistý, že minul, že se ocitl moc daleko a plynem poháněná šipka nenašla svůj cíl. Ale potom spatřil červená pera na zádech Nataliině blůzy a dívka upadla na zem. Chtěl se k ní rozběhnout a zkontrolovat, jestli se nezranila při pádu na zem, ale Justin se obrátil a Saul se ukryl za Ford. Dopadl na všechny čtyři, začal hledat malou krabičku a zlomil pistoli, aby nasadil další šipku.

Dva metry od Saulovy tváře se zastavily dvě krátké bosé nohy. Zvedl hlavu a spatřil osmi, devítiletého chlapce, který přiběhl pro modrý fotbalový míč. Teď zíral na Saula a vzduchovou pistoli. „Hele, pane,“ začal, „jdete někoho zastřelit?“

„Vypadni,“ zasyčel Saul.

„Ste polda nebo něco takovýho?“ zeptal se chlapec a na jeho tváři se objevil zájem.

Saul zavrtěl hlavou.

„To je Uzi nebo taková věc?“ pokračoval chlapec a sebral míč. „Vypadá to trochu jako Uzi s tlumičem.“

„Jdi se vysrat,“ zašeptal Saul a použil oblíbenou větu anglických vojáků v okupované Palestině, kterou používali, kdykoliv se setkali se zatoulanými kluky.

Chlapec pokrčil rameny a šel si hrát. Saul zvedl hlavu a spatřil Justina, jak utíká zpět na parkoviště. Byl k němu zády a v pravé ruce držel větev.

Saul se rychle rozhodl a zašel mezi lidi v parku. Daleko od auta. Rozeznal hnědou látku Nataliiny košile na zemi. Rychle kráčel a držel se v úkrytu stromů. Zdálo se, že si Natalie nikdo z parku ještě nevšiml. Na parkoviště zajely s řevem dva motocykly.

Saul rychle kráčel a přiblížil se k Justinovi o patnáct metrů. Justin se opíral zády o plot nad řekou. Měl strnulý a rozostřený pohled. Poklesla mu čelist a po bradě mu stékaly slzy. Saul se opřel zády o strom, nadechl se a zkontroloval kyslíčnick uhlíčitý v rukojeti pistole.

„Hele,“ zvolal nějaký muž v šedém letním obleku od Brooks Brothers, „pěkná. Musíte na ni mít povolení?“

„Ne,“ odvětil Saul a podíval se, aby zjistil, zda Justin pořád tupě zírá. Chlapec stál asi dvacet metrů daleko. Příliš daleko.

„Pěkná,“ pokračoval mladík v šedém obleku. „Střílí dvaadvacítky, nebo kuličky, nebo co?“

Jeho partner, mladík s knírkem, vyfoukanými vlasy a modrým letním oblekem prohlásil: „Kde je prodávající, kamaráde?“

Mají je v K-Martu?“

„Promiňte,“ omluvil se Saul, obešel strom a zamířil k plotu. Justinova hlava se ani nepohnula. Jeho prázdný pohled sledoval střechy aut na parkovišti. Saul ukryl pistoli za zády a zamířil podél plotu k nehybné šestileté postavě. Sedm metrů od Justina se zastavil. Chlapec se nehýbal. Saul se cítil jako kočka, která sleduje myš na klíček. Překonal posledních patnáct kroků, vyndal pistoli a střelil chlapce do holé pravé nohy. Objevila se šipka s modrou špičkou.

Když se Justin hroutil, Saul ho chytil. Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml.

Snažil se neutíkat, ale přidal do kroku. Dva vlasáči, kteří přijeli na motorkách, se zastavili na chodníku a zírali na bezvládnou Natalii. Ani jeden z nich se nepohnul, aby jí pomohl.

„Promiňte, prosím,“ prohlásil Saul, protáhl se kolem nich, postavil se nad Natalii, otevřel zadní dveře auta a opatrně uložil Justina vedle baterií a vysílačky.

„Hele, vole,“ začal tlustější motocyklista, „je po ní, jo?“

„Ale ne,“ odvětil Saul a přinutil se zasmát. Vydechl, zvedl Natalii na přední sedadlo a postrčil ji co nejdál. Ozvalo se tiché ťuknutí a na zem dopadla její levá bota. Saul ji sebral a usmál se na vyděšené motorkáře. „Jsem doktor. Má jen malý problém se záchvaty petit mal vyvolanými neurologicky deficitním kardiopulmonárním edémem.“ Nastoupil do auta, odložil pistoli na sedačku a neustále se usmíval. „Stejně jako chlapec,“ dodal. „Je... ach... mají to v rodině.“ Zařadil a zacouval. Čekal, že než se dostane na ulici, zatarasí mu cestu auto plné zombíků od Melanie Fullarové. Nikdo se neobjevil.

Jezdil dokola, dokud se neujistil, že ho nikdo nesleduje, potom se vrátil do motelu. Chatku nebylo ze silnice moc vidět, ale přesto se ujistil, že kolem neprojíždí žádné auto, a teprve potom odnesl Natalii a chlapce.

Nataliiny EEG senzory zůstaly na místě. Ukryly je vlasy, ale pořád fungovaly. Mikrofon a měřák pracovaly. Saul na chvíli zaváhal, pak odpojil počítač a odnesl ho dovnitř. Theta rytmus zmizel, REM vlny poklesly. Výpis EEG hovořil o hlubokém bezesném spánku, který vyvolaly léky.

Když odnesl vybavení, uložil Natalii s Justinem a zkontroloval jejich životní funkce. Aktivoval druhý měřák, připojil elektrody na chlapcovu hlavu a vytiskl spouštěcí kód počítačového programu, který zobrazí na obrazovce obě EEG současně. Nataliin výpis potvrzoval běžný hluboký spánek, ale chlapcova křivka byla rovná. Klinická smrt mozku.

Saul zkontroloval jeho puls, reakci zornic, odebral mu krev, vyzkoušel reakci na zvuk, pach a bolest. Počítač ukazoval pořád stejné neurologické funkce. Saul vyměnil měřáky a senzory, zkontroloval napětí v bateriích vysílačky, přešel na jednoduché zobrazení, nanesl elektrolytickou pastu a přiložil další elektrody. Výpisy byly stejné jako na začátku.

Šestiletý Justin Warden byl legálně mrtvý, zbyly jen mozkové funkce, které pohánějí srdce, ledviny a plíce, které vhánějí vzduch do slupky bezduchého masa.

Saul si opřel hlavu o ruce a zůstal sedět.

„Co uděláme?“ zeptala se Natalie. Pila druhý šálek kávy. Uspávací látka nepůsobila ani hodinu, ale Natalie potřebovala dalších patnáct minut, než jí začal fungovat mozek.

„Asi ho necháme pod prášky,“ odvětil Saul, „protože pokud se probudí z hlubokého spánku, Melanie Fullarová se ho může znovu zmocnit. Byvalý Justin Warden - jeho vzpomínky, lásky, strach, vše lidské - navždy zmizel.“

„Můžete si být jistý?“ zeptala se Natalie smutným hlasem.

Saul vzdychl položil šálek kávy na stůl a přidal kapku whisky. „Ne,“ přiznal, „nikoliv bez lepšího vybavení, složitějších testů a sledování v mnohem lepších podmínkách. Ale vzhledem k jasným důkazům bych řekl, že pravděpodobnost je velmi malá. V žádném případě se mu nevrátí lidské vědomí, natož potom vzpomínky nebo osobnost.“ Dlouze se napil.

„Všechny ty sny o jejich osvobození...“ začala Natalie.

„Ano.“ Saul odložil prázdný šálek. „Když o tom přemýšlíte, dává to smysl. Čím déle je ta stará žena cvičí, tím menší je šance, že osobnost přežije. Předpokládám, že u dospělých zbyde kousek jejich identity... osobnosti... k čemu by jí byl únos lékařského personálu, kdyby neměla přístup k někdejším schopnostem. Ale i tehdy, dlouhotrvající duševní nadvláda... toto duševní upírství... musí původní osobnost po nějaké době zničit. Je to jako nemoc, rakovina mozku, která pořád sílí. Špatné buňky vraždí ty dobré.“

Natalie si otřela bolavou hlavu. „Je možné, že některé z jejich... z jejich lidí... nekontroluje tolik jako ty ostatní? Že nejsou tolik infikovány?“

Saul roztáhl prsty na jedné ruce. „Možné? Asi ano. Ale pokud je cvičí - upraví je - aby jim mohla důvěřovat a Používat je jako sluhy, pak se bojím, že vážně naruší jejich osobnost a vyšší funkce.“

„Ale Oberst vás Použil,“ prohlásila Natalie bez jakýchkoliv emocí. „A mě dvakrát ovládl Harod a stejně tak ta stará čarodějnice.“

„Ano?“ vydechl Saul, sundal si brýle a promnul si nos.

„No, ublížili nám? Vyrůstá v nás teď rakovina? Jsme jiní, Saule? Jsme?“

„Nevím,“ odvětil Saul. Zůstal nehybně sedět, dokud se Natalie neodvrátila.

„Promiňte,“ pokračovala. „Je to tak... děsné... mít tu starou čarodějnicí v mozku je děsivé. Je to pocit beznaděje, jaký jsem nikdy neprožila... musí to být horší než znásilnění. Když někdo zneužije vaše tělo, mysl vám zůstane. A nejhorší je... úplně nejhorší je... když se to stane jednou nebo dvakrát... tak...“ Natalie nedokázala pokračovat.

„Já vím,“ přikývl Saul a vzal ji za ruku. „Část vašeho podvědomí to chce prožít znovu. Jako hrozná droga s bolestivými následky, která je stejně tak návyková. Já vím.“

„Nikdy jste nemluvil o...“

„O takových věcech člověk nechce diskutovat.“

„Ne.“ Natalie se zachvěla.

„Ale my tady nemluvíme o rakovině,“ upozornil ji Saul. „Jsem si jistý, že návyk přichází s intenzivním výcvikem, který tyto stvůry provádějí na vyvolených. To vede k dalšímu morálnímu dilematu.“

„K jakému?“

„Pokud budeme pokračovat v našem plánu, budeme muset vycvičit alespoň jednoho nevinného člověka - takový výcvik zabere celé týdny.“

„To není stejně... bude to jen přechodně, za určitým cílem“

„Náš cíl může být přechodný,“ přikývl Saul. „Ale jak víme, následky mohou být permanentní.“

„Sakra!“ vykřikla Natalie. „Na tom nesejde. Je to náš plán. Vymyslete jiný.“

„Ne.“

„Pak jdeme na to,“ prohlásila Natalie odhodlaně. „Budeme pokračovat i v případě, že přijdeme o rozum a duši. Budeme pokračovat i v případě, že budou strádat další nevinní. Budeme pokračovat, protože musíme, protože to dlužíme našim mrtvým. Naše rodiny a lidé, které jsme měli rádi, už tu cenu zaplatili, takže musíme pokračovat... pomstít se jejich vrahům... jestli se teď zastavíme, neexistuje pro to žádná omluva. Ať je cena jakákoliv, prostě musíme pokračovat.“

Saul přikývl. „Samozřejmě máte pravdu,“ řekl tiše. „Ale toto je stejné nadšení, jaké nutí mladé Palestince dávat bomby do autobusů a baskické separatisty střílet do lidí. Nemají na vybranou. Liší se to od Eichmannů, kteří vykonávají příkazy? Odpovídat na příkazy a nenést osobní zodpovědnost?“

„Ano,“ přikývla Natalie, „je to něco jiného. A já teď cítím takovou frustraci, že kašlu na morální zásady. Chci jen vědět, co mám udělat, a potom to udělám.“

Saul se postavil. „Eric Hoffer říká, že pro frustrovaného člověka je mnohem atraktivnější osvobození od zodpovědnosti než osvobození z pout.“

Natalie zavrtěla hlavou. Saul spatřil tenká černá vlákna senzorů EEG, která mizela v límci její blůzy. „Já se nechci zbavit zodpovědnosti,“ začala, „já na sebe беру zodpovědnost. Právě teď se rozhoduji, zda mám toho chlapce vrátit Melanii Fullerové.“

Na Saulově tváři se objevil výraz překvapení. „Vrátit ho? Jak to uděláme? Vždyť...“

„Má vygumovaný mozek,“ přerušila ho Natalie. „Už ho zabila. Stejně jako jeho sestry. Až se dnes v noci vrátím, mohu ho využít.“

„Nemůžete se tam dnes vrátit,“ namítl Saul a podíval se na ni, jako by ji nikdy neviděl. „Je to moc brzy. Je příliš nevyrovnaná...“

„Právě proto chci jít hned teď,“ prohlásila Natalie rozhodně. „Dokud tápe, dokud cítí nejistotu. Ta stará žena má teď povolenou polovinu šroubů, ale není hloupá, Saule. Musíme ji přesvědčit. Nemůžeme se dál vykrucovat. Musím přestat tápat v otázce, kdo jsem... posel... tajemná osoba... a stát se Ninou Draytonovou, aby tomu ta stará zrůda uvěřila.“

Saul zavrtěl hlavou. „Vycházíme z nejistých předpokladů založených na neadekvátních informacích.“

„Ale nic víc nemáme,“ upozornila ho Natalie. „To bude stačit. Jedem v tom, musíme to dokázat. Musíme si promluvit, vy a já, až najdeme informaci, kterou zná jen Nina Draytonová, věc, která překvapí dokonce i Melanii Fullerovou.“

„Wiesenthalovy spisy,“ doplnil Saul roztržitě a otřel si čelo.

„Ne,“ odmítla Natalie, „něco mnohem silnějšího. Něco z těch dvou sezení, která jste měl s Ninou Draytonovou v New Yorku. Hrála si s vámi, ale pořád jste byl lékařem. Lidé otevrou duši víc, než si sami uvědomí.“

Saul sepnul ruce a chvíli se díval do prázdna. „Ano,“ přikývl, „něco tady je.“ Jeho smutné oči se zaměřily na Natalii. „Je to pro vás hrozná riziko.“

Natalie přikývla. „Ano, abychom se dostali k dalšímu kroku, kde budete vy riskovat tolik, že se mi zvedá žaludek, když na to jen pomyslím,“ dodala. „Jdeme na to.“

Rozmlouvali pět hodin. Prošli všechny detaily, které už tolikrát probírali, ale veškeré informace byly náhle ostřejší - naostřily se jako meč před bitvou. Skončili v osm hodin večer, ale Saul prohlásil, že musí ještě pár hodin počkat.

„Myslíte, že spí?“ zeptala se Natalie.

„Možná ne, ale únavové toxiny umoří i ďábla. Určitě budou spát její poskoci. A kromě toho, mluvíme tady o naprosto

paranoidní osobě a invazi do jejího prostoru - do jejího teritoria - a máme veškeré důkazy, že tito duševní upíři brání své teritorium. Pokud je to pravda, pak bude noční invaze mnohem efektivnější. Gestapo používalo noční příchod jako standardní postup.“

Natalie se podívala na hromadu poznámek, které si zapsala. „Takže tady pracujeme s paranoiou? Předpokládáme, že se u ní projevují klasické symptomy paranoidní schizofrenie?“

„Nejen to,“ začal Saul, „musíme mít na paměti, že tady jednáme s Kohlbergovou nulovou úrovní. Melanie Fullerová nepřekonalá dětské stadium vývoje. Možná to nedokázal nikdo z nich. Jejich parapsychické schopnosti jsou prokletím, které jim nedovolí překročit úroveň touhy a okamžitého vyplnění přání. Cokoliv se přiči jejich vůli, je nepřijatelné, takže nevyhnutelně nastupuje paranoia a závislost na násilí. Tony Harod je možná nejvyvinutější - jeho psychická schopnost se zřejmě objevila později a není tak úspěšná - ale díky své omezené schopnosti jen uspokojuje své sexuální fantazie ze začátku dospívání. Pokud u Melanie Fullerové spojíme její infantilní ego a plně rozvinutou paranoiou, získáme dívčí žárlivost a potlačené homosexuální sklony, které se odráží v jejím dlouhém zápolení s Ninou.“

„Skvělé,“ vydechla Natalie, „po evoluční stránce jsou to nadlidé. Podle psychologických měřítek jsou retardováni. V morálním měřítku jsou to podlidé.“

„Žádní podlidé,“ opravil ji Saul. „Prostě neexistují.“

Dlouhou chvíli zůstali sedět potichu. Nejedli od snídaně před dvanácti hodinami. Křivky osciloskopu na obrazovce počítače předváděly výkyvy Nataliiných roztržitých myšlenek.

Saul se zachvěl. „Vyřešil jsem problém posthypnotického stimulu,“ prohlásil.

Natalie se napřímila. „Jak, Saule?“

„Chyba byla v tom, že jsem chtěl odpověď spojit s theta rytmem nebo umělým alfa vrcholem. První nedokázu simulovat a druhý není příliš spolehlivý. Musím použít stav REM při probouzení.“

„Dokážete ho vyvolat, když jste vzhůru?“ zeptala se Natalie.

„Snad,“ připustil Saul, „ale není to spolehlivé. Místo toho si vytvořím přechodný stimul - jakýsi tichý zvonek - a použiji přirozený stav REM, který ho spustí.“

„Sny,“ přemýšlela Natalie, „bude na to čas?“

„Téměř celý měsíc,“ odvětil Saul. „Pokud dokážeme přinutit Melanii, aby vycvičila lidi, které potřebujeme, pak zvládnou a vycvičím vlastní mozek.“

„Ale všechny ty sny, které se vám budou zdát,“ začala Natalie, „ti umírající lidé... beznaděj koncentračních táborů...“

Saul se smutně usmál. „I tak se mi zdají,“ uklidnil ji.

Po půlnoci ji odvezl do Staré části a zaparkoval půl bloku od domu slečny Fullarové. Nevezl žádné přístroje. Natalie si nevzala ani mikrofon, ani senzory. Ulice a chodník byly prázdné. Natalie vzala ze zadního sedadla bezvládného Justina, něžně mu smetla zatoulaný pramen vlasů z čela, naklonila se k otevřenému oknu a řekla: „Jestli nevyjdou ven, pokračujte v plánu.“

Saul ukázal na zadní sedadlo, kde leželo dvacet liber plastické výbušniny C-4 rozdělené do malých sáčků. „Jestli se neobjevíte,“ odvětil, „půjdu pro vás. Jestli vám něco udělá, všechny je zabiju a ze všech sil budu pokračovat v našem plánu.“

Natalie zaváhala, pak přikývla. „Dobrá.“ Obrátila se a odnesla Justina k domu, kde svítilo jen zelené světlo v prvním patře.

Položila bezvědomého chlapce na starožitný gauč. Dům páchl plísní a prachem. Kolem se shromáždila „rodina“ Melanie Fullerové. Připomínali skupinu oživlých mrtvol. Mohutný retardovaný muž, kterému stará žena říkala Culley, menší tmavší muž, kterého Natalie považovala za Justinova otce (přestože se na chlapce jen zběžně podíval), dvě ženy ve špinavých sesterských uniformách (jedna měla tak špatně nanesený make-up, že připomínala slepého klauna, ta druhá si oblékla roztrhanou proužkovanou blůzu a naprosto nevhodnou vzorovanou sukni). Jediné světlo poskytovala prskající svíčka, kterou přinesl Marvin. Bývalý vůdce gangu svíral v pravé ruce dlouhý nůž.

Natalii Prestonovou to nezajímalo. Cítila vlny adrenalinu, srdce jí divoce bušilo, hlavu měla plnou člověka, jehož život studovala celé týdny a měsíce. Nechtěla nic jiného, jen začít. Cokoliv, nechtěla čekat, cítit strach, prchat...

„Melanie,“ vykřikla dokonalým jižanským tónem, „tady máš svou malou hračku. Už to nikdy nedělej.“

Obrovský běloch jménem Culley popošel dopředu a podíval se na Justina. „Je mrtvý?“

„Je mrtvý?“ napodobila ho Natalie. „Ne, drahoušku, není mrtvý. Ale mohl být a nejspíš bude. Jako ty. Co tě to proboha napadlo?“

Culley zamumlal, že si není jistý, že je černoška skutečně Ninou. Natalie se zasmála. „Vadí ti, že Používám tuto černošku? Nebo žárlíš, drahoušku? Pokud si vzpomínám, Barrett Kramer ti nikdy nevalila. Kolik mých služebných se ti za celá ta léta líbilo, drahoušku?“

Promluvila sestra s klaunským make-upem. „Dokaž, že jsi to ty!“

Natalie se k ní obrátila. „Proklínám tě, Melanie!“ vykřikla a sestra o krok ustoupila. „Vyber si pus, přes kterou budeš mluvit a drž se jí. Už mě to zmáhá. Ztratila jsi smysl pro pohostinnost. Jestli se znovu zkusíš zmocnit mého posla, zabiju všechny, které pošleš, a potom si přijdu pro tebe. Od chvíle, kdys mě zastřelila, drahoušku, jsem hodně zesílila. Nikdy ses mi nemohla vyrovnat s tvou Schopností, ale teď už se mnou nemůžeš ani soutěžit. Je ti to jasné?“ Natalie se obrátila k sestře, která měla rtěnkou pomalovanou tvář, a při poslední větě zesílila hlas. Sestra znovu ustoupila.

Natalie se obrátila, podívala se na všechny voskové tváře a posadila se na židli vedle servírovacího stolku. „Melanie, Melanie, proč to musí skončit takhle? Drahoušku, odpustila jsem ti, žeš mě zabila. Máš vůbec představu, jak je smrt bolestivá? Dokážeš si představit, jak se těžko soustředím s kusem olova z té tvé hloupé starožitné pistole? A když ti

dokážu odpustit, jak můžeš být tak hloupá a ohrozit Williho i sama sebe - nás všechny - kvůli starým účtům. Co bylo, to bylo, drahoušku. Buď to přijmeš, nebo slibuju, že spálím tento dům do základů a obejdu se bez tebe.“

Melanie měla v pokoji pět lidí. Justina nepočítaje. Natalie věřila, že další čekají nahoře u staré ženy, možná nechala někoho i v domě Hodgesových. Když přestala křičet, pětice sebou škubla. Marvin narazil do vysokého dřevěného přeborníku. Talíře a figurky na políčkách poskočily.

Natalie popošla o tři kroky a podívala se do tváře sestry s klaunským make-upem. „Melanie,“ pokračovala, „podívej se na mě.“ Byl to jasný příkaz. „Poznáváš mě?“

Rozmazaná ústa se zachvěla. „Já... nejsem si... je těžké...“

Natalie pomalu přikývla. „Po těch letech mě pořád nedokážeš poznat? Ponořila ses sama do sebe, Melanie, takže nechápeš, že to o tobě... o nás... nemůže vědět nikdo jiný. A kdyby to někdo věděl, pak by tě jednoduše zničil jako nebezpečí. Nechápeš to?“

„Willi...“ dostala ze sebe sestra.

„Ach, Willi,“ pokračovala Natalie, „náš drahý přítel Wilhelm. Myslíš si, že Willi je dost chytrý, Melanie? Nebo jemný? Myslíš, že by Willi všechno vyřídil s tím umělcem v hotelu Imperial ve Vídni?“

Sestra zavrtěla hlavou. Z očí jí kapaly slzy, měla tak silně orámované oči, že její hlava vypadala ve světle svíčky jako lebka.

Natalie se naklonila, přitočila se k její červené tváři a zašeptala: „Melanie, zabila jsem svého otce a ty si myslíš, že budu váhat a nezabiju tě, když se mi znovu připleteš do cesty?“

Zdálo se, že se v tmavém domě zastavil čas. Jako by se ocitla v pokoji s pečlivě oblečenými a poničenými figurínami. Sestra zamrkala, umělé řasy se odlepily, víčka se pohybovala jako na zpomaleném záznamu. „Nino, nikdy jsi mi neřekla, že...“

Natalie ustoupila a ucítila překvapení. Na jejich tvářích se objevily skutečné slzy. „Nikdy jsem to nikomu neřekla, drahoušku,“ zašeptala. Věděla, že pokud Nina Draytonová své přítelkyni Melanie vyprávěla, s čím se svěčila doktorovi Saulovi Laskimu, pak je její život u konce. „Rozčílil mě. Čekal na zastávce. Zatlačila jsem...“ Rychle vzhledla a podívala se do slepých očí sestry. „Melanie, chci tě vidět.“

Pokreslený obličej se houpal sem a tam. „Nejde to, Nino, necítím se dobře. Ne...“

„Žádné není možné neexistuje,“ vyštěkla Natalie. „Pokud máme společně pokračovat... začít si znovu věřit... pak musím vědět, že žiješ.“

Všichni v pokoji vrtěli hlavou. Výjimkou byla jen Natalie a bezvědomý chlapec. „Ne... není možné... není mi dobře...“ vydechlo pět lidí.

„Sbohem, Melanie,“ prohlásila Natalie a otočila se k odchodu.

Než se dostala na dvůr, sestra vyběhla a uchopila ji za ruku. „Nino... drahoušku... prosím, neodcházej. Jsem tak sama. Nemám si s kým hrát.“

Natalie se zastavila a naskočila jí husí kůže.

„Dobrá,“ řekla sestra s lebkou místo hlavy, „tudy. Ale nejprve... žádné zbraně... nic.“ Přistoupil k ní Culley a prošacoval ji. Mohutné ruce zmáčkly její nadra, vklouzly jí mezi nohy, dotýkaly se celého jejího těla, pátraly a zkoumaly. Natalie se na něj ani nepodívala. Chtěla začít hystericky křičet a raději se kousla do jazyku.

„Pojď,“ vyzvala ji sestra. Culley vzal svíčku a smutné procesí vyrazilo. Z chodby do hlavní haly, z haly na široké schodiště, ze schodů na odpočívadlo, kde poskakovaly slzy po čtyři metry vysoké zdi a otevíral se černý tunel další chodby. Dveře ložnice Melanie Fullerové byly zavřené.

Natalie si vzpomněla, jak sem vstoupila před šesti měsíci, v kapse kabátu otcovu pistoli a zaslechla tiché vrzání ve vysoké skřini, kde našla Saula Laskiho. Tehdy na ni nečekaly žádné příšery.

Doktor Hartman otevřel dveře. Náhlý průvan sfoukl svíčku, takže zůstali stát v zeleném světle žhnoucích lékařských monitorů. Po obou stranách postele visely krajkové záclony, které připomínaly prožranou fáčovinu, husté pavučiny ukrývající doupě černé vdovy.

Natalie popošla o tři kroky, ale jakmile vstoupila do pokoje, okamžitě ji zastavila doktorova špinavá ruka.

Byla dost blízko.

Stvoření v posteli bývalo kdysi ženou. Vypadaly jí chomáče vlasů, pečlivě učesané zbytky ležely na velkém polštáři a připomínaly korunku ošklivě modrých plamenů. Měla starý, vyhublý obličej plný boláků a hlubokých vrásek, levá strana tváře připomínala voskovou masku smrti, kterou někdo postavil moc blízko k plamenům. Bezzubá ústa se otevírala a zavírala jako chřtán stovky let staré kajmanky. Právě oko neklidně jezdilo sem a tam, chvíli pozorovalo strop, vzápětí se zvedlo a zůstalo jen bělmo. Vejce ukryté v lebce pod chlopní ze starého pergamenu.

Tvář ukrytá za šedou krajkou se obrátila k Natalii, želví ústa vydávala mokré, bublavé zvuky.

Sestra-klaun, která stála za Natalií, zašeptala: „Mládnu, že, Nino?“

„Ano,“ přikývla Natalie.

„Brzy budu mladá, jako když jsme všichni chodili před válkou k Simplsům. Vzpomínáš si, Nino?“

„K Simplsům,“ zopakovala Natalie, „ano. Vídeň.“

Doktor všechny zatlačil zpět a zavřel dveře. Celá pětice zůstala stát na odpočívadle. Culley se náhle natáhl a vzal Nataliinu ruku něžně do své obrovské dlaně. „Nino, drahoušku,“ prohlásil divčím, téměř koketním falsetem. „Ať po mně chceš cokoli, udělám to. Řekni, co to je.“

Natalie se zachvěla a podívala se na Culleyovu ruku. Sevřela ji a druhou rukou ho pohládila. „Zítra, Melanie, tě vezmu na další projížďku. Jestli chceš Použít Justina, ráno bude vzhůru a svěží.“

„Kam pojedeme, Nino, drahoušku?“

„Začneme s přípravami,“ odvětila Natalie. Naposledy sevřela obrovu mozolnatou ruku a přinutila se sejít (a neutíkat) po

nekonečně dlouhých schodech. U dveří stál Marvin. Tupé oči ji nepoznaly, v ruce svíral dlouhý nůž. Když dorazila do haly, otevřel jí dveře. Zastavila se a silou vůle se přinutila obrátit ke schodišti. Podívala se na šílenou skupinku, která čekala ve tmě, usmála se a řekla: „Adieu, uvidíme se zítra, Melanie. Snad mě znovu nezklamáš.“

„Ne,“ vydechla pětice jednohlasně. „Dobrou noc, Nino.“

Natalie se obrátila a odešla. Nechala Marvina odemknout vnější bránu, ale když prošla kolem Saula v zaparkovaném autě, neobrátila se ani se na něj nepodívala. Kráčela a zhluboka dýchala, snažila se potlačit silící vzlykání.

Šedesát - Dolmannův ostrov

Sobota, 13. červen 1981

Na konci týdne se už Tonyemu Harodovi dělalo z bohatých a mocných nanic. Dospěl k jednoznačnému závěru, že bohatí a mocní jsou úplní pitomci.

Minulou neděli večer dorazili s Marií Chenovou soukromým letadlem do Meridianu ve státě Georgia, do nejhroznějšího prostředí, jaké kdy Harod viděl, a tam jim oznámili, že na ostrov je dopraví další soukromý letoun. Pokud nechtějí použít loď. Harod se nemusel dvakrát rozmýšlet.

Cesta lodí trvala pětadesát minut, ale Harodovi vyhovovala mnohem víc než osmiminutový let. Dal přednost poskakování z jedné vlny na druhou, líbilo se mu, když visel přes zábradlí a čekal, kdy jeho útroby opustí vodka s tonikem a jídlo z letadla. Barentova obytná loď, marina, prostě jeho dům, bylo nejokázalejší dílo, jaké kdy Harod viděl. Dvě podlaží, stěny z šedého cypřiše, otevřený a majestátní vnitřek, který připomínal katedrálu se skleněnými okny, kterými proudí barevné světlo, jež dopadá na vodu a řady lesklých a dřevěných člunů s praporky na přídi. Byla to ta nejnápadnější stavba, do jaké kdy vstoupil. Během letního tábora nesměli na Dolmannův ostrov ženy. Harod to dobře věděl, přesto ho ranilo, když musel zastavit patnáct minut od ostrova, aby vysadil Marii Chenovou na Barentovu jachtu, zářivě bílé plavidlo velikostí fotbalového hřiště (samé aerodynamické tvary, bílé kulaté střechy, veliký radar a Barentovo komunikační vybavení). Harod si už snad tisíckrát uvědomil, že K. Arnold Barent je člověk, který se nenechá odpojit od běhu událostí. Na zadní části čekala aerodynamická helikoptéra, která působila dojmem, že ji vyrobili návrháři z poloviny dvacátého prvního století, vrtule se netočila, přesto ji nikdo nezajistil. Bylo jasné, že je připravená na zapískání svého pána okamžitě vyrazit na ostrov.

Voda se hemžila loděmi: štíhlé čluny s ochrannou s puškami M-16, velké radarové lodě s otáčejícími se anténami, řada soukromých jachet lemovaná ochrannými čluny z pultu zemi, a jak se blížili, za rohem ostrova se objevil americký námořní křižník. Působil majestátně, bídicově šedý a štíhlý jako žralok, rychle prořezával vodu, talíře radaru se otáčely, prapory vlály ve větru. Působil jako hladový chrt, který se blíží k nebohému králíkovi.

„Co to má kurva znamenat?“ zařval Harod a obrátil se k muži, který řídil jejich člun.

Muž v proužkovaném tričku se zašklebil a na opálené tváři zasvítily bílé zuby. „To je U.S.S. Richard S. Edwards, pane. Křižník třídy Forrest Sherman. Hlídá tady během letního tábora každý rok, aby zajistil bezpečnost cizím hostům a domácím hodnostářům.“

„Stejná loď?“ zeptal se Harod.

„Stejná loď, ano, pane,“ souhlasil řidič. „Technicky tady každé léto provádí blokádu a obranné manévry.“

Křižník se přiblížil, takže Harod rozeznal na přídi bílá čísla 950. „Co je ta krabice vzadu?“ zeptal se. „Vedle té zadní pušky, nebo co to je.“

„ASROC, pane,“ odvětil řidič, stočil člun doprava a zamířil k zátoce, „upravený na ASW odebráním pětipalcového MK-42 a několika třípalcových MK-33.“

„Ach,“ vydechl Harod a sevřel pevněji zábradlí. Pot na jeho bledém obličej se míchal s kapkami vody. „Už tam budeme?“

Upravený golfový vozík s řidičem v modrém saku a šedých kalhotách odvezl Haroda z přístavu na Hrad. Dubovou cestu představoval široký, krátce zastřižený trávník lemovaný mohutnými duby, které mizely v nekonečnu. Obrovské větve se proplétaly ve výšce třiceti metrů, takže se jim nad hlavou objevila listnatá střecha a jen chvílemi spatřili večerní oblohu s mraky pastelové barvy, která kontrastovala se zeleným listím větví. Tiše projížděli dlouhým tunelem, který stvořily stromy starší než samotné Spojené státy. Fotoelektrické senzory vycítily soumrak a zapojily tlumené reflektory a žhnoucí japonské lucerny ukryté mezi vysokými větvemi, břečťanem a mohutnými kořeny. Vyvolaly iluzi začarovaného lesa, iluzi fantastického světa plného světla a hudby. Ukryté reproduktory vnesly do večerního vzduchu sonáty na flétnu. Mořský vánek rozhoupal listí a v dubovém lese zazněla elfí hudba.

„Pěkný mackové, ty stromy,“ prohlásil Harod, když překonali posledních několik set metrů Dubové cesty a zamířili k široké terasovité zahradě poblíž severní části k jihu obráceného Hradu.

„Ano, pane,“ přikývl řidič a pokračoval v cestě.

K. Arnold Barent nebyl přítomen, takže nemohl Haroda uvítat, ale čekal na něj reverend Jimmy Wayne Sutter, na tváři ruměnec, v ruce vysokou sklenku Bourbonu. Evangelík přeběhl černobíle dlaždice prázdné síně, která Harodovi připomněla katedrálu Chartres (přestože tam nikdy nebyl).

„Anthony, můj chlapče,“ zaburácel Sutter, „vítejte na letním táboře.“ Ozvěna jeho hlasu utichla až po několika vteřinách. Harod se zaklonil a zíral jako obyčejný turista, vzhlížel k obrovskému prostoru, mezipatrům a balkónům, střechám a tmavým chodbám. Otevřený prostor se zvedal k zaoblené střeše ve výšce pěti podlaží, kde se táhly jemně vyřezávané trámy a labyrint třípytlivých sloupů. Samotnou střechu představoval cypřiš a mahagon, barevná střešní

okna (stmívalo se, takže tmavé dřevo zalila tmavě červená barva zasychající krve), vikýře a mohutný řetěz s obrovským lustrem, který působil tak pevně, že by ho nerozhoupal ani regiment „fantómů opery“.

„Sakra, kurva fantastický,“ vydechl Harod. „Jestli je tohle vchod pro služebnictvo, pak mi ukažte přední dveře.“ Sutter se při těch slovech zamračil. Sluha v modrém saku a šedých kalhotách přeběhl několik akřů dlaždic, sebral Harodovo otlučené zavazadlo a postavil se do pozoru.

„Zůstanete raději tady, nebo dáte přednost jednomu z bungalovů?“ zeptal se Sutter.

„Bungalovy?“ zopakoval Harod. „To myslíte jako chatky?“

„Ano,“ souhlasil Sutter, „pokud považujete domek s vybavením pětihvězdičkového hotelu a sluhou za chatku. Většina hostů volí bungalovy. Koneckonců je to týden letního tábora.“

„Jo,“ přikývl Harod, „na to zapomeňte. Vezmu si nejlepší pokoj, co tady máte. Už jsem si odkroutil svý u skautů.“

Sutter pokynul sluhovi a řekl: „Buchananovo apartmá, Maxwelle. Anthony, hned vám ukážu cestu. Pojdte k baru.“

Zamířili k malé, mahagonem obložené místnosti vedle hlavního sálu a sluha odjel výtahem někam nahoru. Harod si nalil sklenku plnou vodky. „Netvrdte mi, že to místo postavili v sedmáctém století,“ prohlásil. „Sakra, je moc velký.“

„Původní stavba pastora Vanderhoofa byla impozantní na svou dobu,“ připustil Sutter, „nynější majitelé Hrad poněkud zvětšili.“

„A kde jsou všichni?“ zeptal se Harod.

„Méně důležití hosté právě přijíždějí,“ vysvětlil Sutter. „Princové, potentáti, bývalí první ministři a naftoví šejkové dorazí v jedenáct hodin ráno na formální zahájení zítra. Jednoho bývalého prezidenta poprvé spatříme ve středu.“

„Jupííí,“ vykřikl Harod, „kde je Barent a Kepler?“

„Joseph se k nám připojí později večer,“ oznámil mu evangelík, „naš hostitel dorazí zítra.“

Harodovi se vybavil poslední pohled na Marii Chenovou u zábradlí jachty. Kepler ho předem upozornil, že všechny pomocnice, poradkyně, sekretářky, milenky a několik manželek, kterých se muži nezbaví dříve, uvítá na své palubě Antoinette. Muži se mezitím odsunou na Dolmannův ostrov. „Je Barent na lodi?“ zeptal se Suttera.

Televizní kazatel rozhodil ruce. „Kde je, ví jen Pán a Křesťanovi piloti. Následujících dvanáct dnů je jediné období v kalendáři našeho hostitele, kdy každý přítel - či nepřítel - dobře ví, kde ho najít.“

Harod zavrčel a napil se. „Nepříteli bych nepomáhal,“ podotkl, „viděl jste po cestě ten bohem prokletý křižník?“

„Anthony,“ varoval ho Sutter, „už jsem vám říkal, abyste nebral jméno Boží nadarmo.“

„Proti čemu nás hlídá?“ naléhal Harod. „Vylodění ruských námořníků?“

Sutter si dolil bourbon. „Nejste tak daleko, Anthony. Před pár lety se objevil kilometr od břehu ruský trajler. Zbloudil z běžného místa u Caneveralského mysu. Nemusím vám snad zdůrazňovat, že to byla - jako většina ruských trajlerů kolem amerického pobřeží - výzvědná loď plná odposlouchávacího zařízení, ze kterého koukali komunisti.“

„Co můžou sakra slyšet z dálky jednoho kilometru?“ zeptal se Harod.

Sutter se zasmál. „Myslím, že to zůstane mezi Rusy a jejich Antikristem,“ vydechl, „ale zneklidnilo to naše hosty a bratra Křesťana, takže tady teď hlídá ten zlý pes, kterého jste viděl.“

„Pěkně pes,“ přikývl Harod. „A celý ty bezpečnostní opatření vydrží i na druhý tejden?“

„Ach, ne,“ pokračoval Sutter, „to, co se bude dít během Lovu, je pouze pro naše oči.“

Harod se podíval na rudolícího kněze. „Jimmy, myslíte, že se Willi ukáže příští víkend?“

Reverend Jimmy Wayne Sutter rychle vzhlédl a v živých očkách se zablesklo. „Ach, ano, Anthony. Nepochybuji o tom, že se pan Borden objeví v předem určenou chvíli.“

„Jak to víte?“

Sutter se tajemně usmál, pozvedl sklenku bourbonu a zašeptal: „Je to napsáno ve Zjevení. Bylo to předpovězeno už před celými milénii. Neexistuje žádný čin, který by už dávno nevytesal do chodeb času Sochař, který vnímá kámen mnohem jasněji než my.“

„Je to tak?“ zeptal se Harod.

„Ano, Anthony, je to tak,“ potvrdil Sutter. „Na to můžete vsadit svůj pohanský zadek.“

Harodovy tenké rty pokroutil úsměv. „Zdá se mi, že už jsem to udělal, Jimmy,“ doplnil. „Ale nevím jistě, jestli jsem tenhle tejden připraven.“

„Tento týden nic neznamená,“ pokračoval Sutter, zavřel oči a přitiskl si chladnou sklenku Bourbonu ke tváři. „Je to pouhá přehra, Anthony. Pouhá přehra.“

Harodovi se zdálo, že je týden přehry bez konce. Setkal se s muži, jejichž obrázky nacházel celý život v Time a Newsweeku, a zjistil, že (kromě aury moci, která z nich vyzařovala jako západ potu ze suspenzoru) jsou to obyčejní lidé, kteří dělají často chyby a ještě častěji se snaží uniknout komisím, zasedáním, konferenčním síním a brífingům, které představují železně mříže a klece jejich bohatých a mocných životů. Ve středu v noci, desátého června, se Harod ocitl u pátého sloupu amfiteátru a sledoval viceprezidenta Světové banky, korunního prince třetí nejbohatší naftové země na této planetě, bývalého amerického prezidenta a někdejšího ministerského předsedu, jak tančí hoola, místo vlasů košťata, skořápky kokosových ořechů místo nader, kolem pasu sukně z narychlo posbíraných palmových listů. Pětaosmdesát nejmocnějších mužů západní polokoule pískalo, pokřikovalo a všichni se chovali jako studenti prvního ročníku vysoké školy na první veřejné pitce. Harod zíral na oheň a přemýšlel nad hrubým stříhem Bílého otrokáře, který se pořád připravoval, přestože už měl dostat před třemi týdny doprovodnou hudbu. Skladatel a dirigent dostával tři tisíce denně, aby si válel šunky v hotelu Beverly Hilton a čekal na chvíli, kdy povede orchestr, aby zahrál hudbu, kterou už dodal k šesti předchozím filmům - romantické dechové nástroje a hrdinské trumpety, které se nedají v dolby vůbec rozeznat.

V úterý a ve čtvrtek zajel na Antoinette, aby se podíval na Marii Chenovou a pomíloval se s ní v hedvábném tichu její

komnaty. Pak si s ní promluvil a zamířil zpět na večerní radovánky letního tábora.

„Co tady děláš?“ zeptal se jí.

„Čtu,“ odvětila. „Dělám na smlouvě s Orionem. Doháním korespondenci. Opaluju se.“

„Vidíš někdy Barenta?“

„Nikdy,“ odvětila Marie Chenová. „Copak není s tebou na břehu?“

„Jo, viděl jsem ho tam. Má celé západní křídlo Hradu - on a hvězda dne. Jen mě napadlo, jestli sem někdy zajede.“

„Máš strach?“ zeptala se Marie Chenová, převrátila se na záda a smetla si tmavé vlasy ze tváře. „Nebo žárlíš?“

„Na to kašlu,“ vykřikl Harod a vyskočil z postele. Nahý přešel k baru. „Bylo by lepší, kdyby s tebou šukal. Pak bysme zjistili, vo co tady kráčí.“

Marie Chenová sklouzla z postele, přešla k Harodovi, opřela se o něj, objala ho rukama, na záda se mu přitiskla její malá dokonalá ňadra. „Tony,“ řekla, „ty jsi ale lhář.“

Harod se vztekle obrátil. Přitiskla se k němu ještě pevněji a levou rukou sevřela něžně jeho přirození.

„Nikomus bys mě nedal,“ zašeptala. „Nikdy.“

„Kecy,“ odsekl Harod. „Samý kecý.“

„Ne,“ zašeptala Marie Chenová a otřela rty o jeho krk. „To je láska. Miluješ mě stejně jako já tebe.“

„Mě nikdo nemiluje,“ pokračoval Harod. Chtěl se zasmát, ale jen zachrčel.

„Já tě miluju,“ vydechla Marie Chenová, „a ty miluješ mě, Tony.“ Odstrčil ji na vzdálenost paže a zle se zamračil. „Jak to můžeš říct?“

„Protože je to pravda.“

„Proč?“

„Proč je to pravda?“

„Ne,“ dostal se sebe Harod, „proč milujeme jeden druhého?“

„Protože musíme,“ odvětila Marie Chenová a odvedla ho k široké měkké posteli.

Když později naslouchal šplouchání vody a vrčení cizího člunu, objal ji, ruku položil na pravé ňadro, zavřel oči a ucítil strach. Možná to bylo poprvé od doby, kdy začal přemýšlet, ale bál se jen tak, bezdůvodně.

V sobotu, po poledním praseti odcestoval bývalý prezident a v sedm večer už zůstali jen střední a nižší poskoci.

Haroda napadlo, že nadešla chvíle vrátit se na pevninu.

„Lov začíná zítra,“ poučil ho Sutter. „Nezmeškejte slavnost.“

„Nechci zmeškat Williho příjezd,“ odvětil Harod. „Je si Barent pořád jistý, že přijede?“

„Před západem slunce,“ doplnil Sutter. „To řekl naposledy. Joseph nechce hovořit o spojení s panem Bordenem.

Možná to přehání. Bratr Křesťan se začíná chovat otráveně.“

„To je Keplerův problém,“ podotkl Harod a sestoupil na palubu dlouhého člunu.

„Jste si jistý, že musíte vyzvednout ty další pomocníky?“ zeptal se reverend Sutter. „Máme jich tady spoustu. Všichni jsou mladí, silní a zdraví. Většina jich přišla z rehabilitačního střediska pro uprchlíky. Je tam dokonce i dost žen pro vás, Anthony.“

„Já chci ty svoje,“ naléhal Harod. „Vrátím se pozdě v noci, nejspíše brzy ráno.“

„Dobrá,“ souhlasil Sutter a v očích se mu objevil zvláštní záblesk. „Nerad bych něco zmeškal. Možná to bude výjimečný rok.“

Harod mu dal sbohem, člun se probral k životu a pomalu opustil zátoku. Jakmile překonal příboj, nabral rychlost.

Barentova jachta byla poslední velkou lodí. Zůstaly jen hlídkové čluny a odplouvající křižník. Jako vždy se přiblížil člun s ozbrojenou stráží, potvrdil Harodovu identitu a doprovodil je posledních několik set metrů k jachtě. Marie Chenová čekala u zadního schodiště, v ruce tašku.

Noční plavba k pobřeží byla mnohem snazší než první výlet. Harod si vyžádal auto a za Barentovým přístavištěm na něj čekal malý Mercedes, služba Západní nadace.

Harod řídil. Po dálnici číslo 17 zamířil na Jižní Newport, posledních pětáctyřicet kilometrů do Savannah sjel na I-95.

„Proč Savannah?“ zeptala se Marie Chenová.

„To neřekli. Ten chlap v telefonu mi jen řekl, kde zaparkovat - poblíž kanálu na předměstí.“

„A ty myslíš, že to byl stejný člověk, co tě unesl?“

„Jo,“ přikývl Harod, „jsem si jistý. Stejný přízvuk.“

„Pořád věříš, že za tím stojí Willi?“ zeptala se Marie Chenová.

Harod zůstal chvíli potichu. „Jo,“ řekl nakonec, „jinak to nedává smysl. Barent a ostatní mají prostředky, jak dostat do losování vlastní předem vycvičený lidi. Willi nikoliv.“

„A ty jsi ochotný to udělat? Pořád jsi Willimu Bordenovi věrný?“

„Kašlu na věrnost,“ vyštěkl Harod. „Barent poslal Hainese ke mně domů... aby tě zmlátil... jen tak, aby mě držel na řetězu. Takhle se ke mně nikdo nechová. Jestli je to Williho akce, pak je mi to fuk. Jen ať to rozjede.“

„Nemůže to být nebezpečné?“

„Myslíš ty lidi?“ zeptal se Harod. „Nechápu jak. Ujistíme se, že nemají zbraně, a jakmile se dostanou na ostrov, pak nemají možnost dělat žádný problémy. I vítěz tý děsný pětidenní krvavý olympiády skončí dva metry pod mangrovými kořeny na starém otrockém hřbitově na ostrově.“

„O co se tedy Willi pokouší?“ zeptala se.

„Vytlouct ze mě duši,“ doplnil Harod a opustil dálnici I-16. „Musíme jenom dávat bacha a zůstat naživu. Což mi něco připomnělo - přinesla's ten Browning?“

Marie Chenová vyndala automatickou pistoli z kabelky a podala mu ji. Harod držel jednou rukou volant, druhou vyndal

zásobník, zkontroloval ho a vrátil na místo. Zastrčil si pistoli za opasek a zakryl ji volnou květovanou košilí. „Nesnáším zbraně,“ pravila Marie Chenová nevzrušeně.

„I já,“ souhlasil Harod, „ale existují lidé, který nesnáším ještě o něco víc. A jeden z nich je ta svině s lyžařskou kuklou a polským přízvukem. Jestli je to člověk, kterýho pošle Willi na ostrov, pak se budu muset držet, abych mu neustřílel mozek, ještě než začneme.“

„To by Williho nepotěšilo,“ podotkla Marie Chenová.

Harod přikývl a odbočil na postranní cestu, která vedla k opuštěnému přístavu poblíž zarostlého kanálu Savannah and Ogeechee. Čekali tam auto. Obytný vůz. Harod zaparkoval v domluvené vzdálenosti dvaceti metrů a zabíkal reflektory. Z auta vystoupil nějaký muž se ženou a pomalu se vydali k němu.

„Už mě nebaví ty starosti, co potěší Williho, co potěší Barenta, co kurva potěší všechny kolem!“ vykřikl Harod a zaskřípal zuby. Vystoupil z auta a vyndal automatickou pistoli. Marie Chenová otevřela tašku a vyndala řetězy a visací zámky. Když se muž se ženou ocitli sedm metrů daleko a bylo vidět, že mají prázdné ruce, Harod se naklonil k Marii Chenové a zašklebil se. „Nadešla chvíle, kdy si všichni začnou dělat starosti, jak potěšit Tonyho Haroda,“ prohlásil a zvedl pistoli. Pomalu namířil na hlavu muže s krátkými vousy a dlouhými šedými vlasy přes uši. Muž se zastavil, podíval se na hlaveň Harodovy pistole a ukazováčkem si narovnal brýle.

Šedesát jedna - Dolmannův ostrov

Neděle, 14. červen 1981

Saul Laski si připadal, jako by to už jednou absolvoval.

Člun narazil po půlnoci do betonového doku a Tony Harod vyhnal Saula a slečnu Sewellovou ven. Stáli na břehu, ale Harod schoval pistoli. Byli to dva sluhové, které měl ovládat. Objevíly se elektrické golfové vozíky a Harod oslovil muže v saku a volných kalhotách:

„Odvedte ty dva do ohrady.“

Saul a slečna Sewellová se posadili pasivně na prostřední sedadlo vozíku a za ně se postavil muž s opakovačkou. Saul se podíval na vedle sedící ženu. Na její tváři se neobjevily žádné emoce ani zájem. Nebyla nalíčená, vlasy stažené dozadu, laciné vzorované šaty na ní volně visely. Zastavili se u kontroly na jihu bezpečné zóny, pak zamířili na neutrální půdu posypanou rozdrčenými škeblemi. Saul uvažoval, co (jestli něco) oznámil Natalii šestiletý člen rodiny Melanie Fullerové.

Betonová stavba za severním plotem bezpečnostní zóny se topila v jasném světle. Deset lidí právě dorazilo a Saul se slečnou Sewellovou se k nim přidali. Nastoupili na dvůr velikostí basketbalového hřiště, kolem vysoký plot z ostnatého drátu.

Tady už se nepohybovali sluhové v modrých sakách a šedých kalhotách. Stáli tady muži v zelených bundách a černých baseballových čapkách, v rukou svírali zbraně. Podle Cohenových poznámek to byli členové Barentovy soukromé ochranky. Podle toho, co vypověděl Harod přede dvěma měsíci, byli všichni určitým způsobem vycvičení. Předstoupil před ně vysoký muž s pistolí ukrytou v pouzdře a prohlásil: „Dobry lidi, tak svlíknout!“

Tucet vězňů, většinou mladých mužů (ale Saul spatřil ve řadě i dvě ženy, trochu starší dívky), si vyměnili pohledy. Všichni se tvářili šokovaně, možná pod vlivem drog. Saul to moc dobře znal. Prožil to při příchodu k Jámě v Chelmmu a při vystupování z vlaku v Sobiboru. Začali se se slečnou Sewellovou svlékat, ale většina ostatních zůstala stát a nehýbali se.

„Řek sem svlíkat!“ vykřikl muž s pistolí. Objevil se další strážný s puškou a udeřil nejbližšího vězně, asi devatenáctiletého chlapce s tlustými brýlemi a předkusem. Chlapec se beze slova zhroutil k zemi a dopadl tváří na beton. Saul slyšel, jak se mu lámou zuby. Devět mladých lidí se začalo svlékat.

Slečna Sewellová byla první. Saul zjistil, že její tělo působí mladším a lepším dojmem než její tvář. Výjimkou byla modrá jizva na břiše.

Postavili vězně do řad, neoddělili muže od žen, ale zahnali je po dlouhé betonové rampě, která mizela v zemi. Saul zachytil koutkem oka dveře, které ústily do vykachlíkovaných chodeb, jež se oddělily od hlavního podzemního tunelu. Ve dveřích se objevili muži v montérkách a sledovali jejich pochod. Jednou je minul konvoj čtyř džípů a dvě řady vězňů se musely přitisknout ke zdi. V chodbě se rozlehl řev a vzduch naplnily výfukové plyny. Saul přemýšlel, zda bezpečnostní tunely provrtaly celý ostrov.

Nahnali je do holé, jasně ozářené místnosti, kde jim muži v bílých pláštích a chirurgických rukavicích zkontrolovali ústa, řitní otvory a ženám vagíny. Jeden mladík začal vzlykat, ale strážný ho umlčel políčkem.

Saul přemýšlel, odkud přivedli ostatní, jestli už je. Použili a jestli se jeho chování neliší od ostatních vězňů. Přesto cítil zvláštní klid. Z vyšetřovny je odvedli dlouhou, úzkou chodbou, kterou vysekali do kamenného jádra ostrova. Vlhké zdi byly natřené bílou barvou a nahé postavy se schoulily do malých půlkruhových výklenků ve skále.

Když se řada zastavila, aby slečna Sewellová vlezla do své díry, Saul si uvědomil, že tady nemají větší cely, protože ani jeden z vězňů na ostrově neprožije víc jak týden. Pak na něj došla řada.

Díry byly různé vysoké (řady zaoblených puklin s železnými mřížemi zapuštěnými do bílého kamene) a Saulův úkryt byl metr nad zemí. Vlezl dovnitř. Ucítil chladný kámen, římsa byla krátká, takže si tam jen taktak dokázal lehnout. V zadní části našel smradlavou díru a koryto, kde si mohl ulevit. Hydraulika spustila mříže, které se zabořily do hlubokých děr v zemi. Zůstala jen pět centimetrů široká škvíra, kudy jim budou podávat tácy s jídlem.

Saul se položil na záda a pozoroval kamenný strop půl metru nad jeho obličejem. V chodbě se rozkřičel nějaký muž.

Ozvaly se kroky a rány kovu o kůži, pak se znovu rozhostilo ticho. Saul byl klidný. Dostal se, kam chtěl. Zažil zvláštní,

intimní pocit, že se blíží ke své rodině - k rodičům, Josefovi, Stefě, že je po desetiletích mnohem blíž.

Cítil, jak se mu zavírají oči, a snažil se je otevřít. Promnul si víčka a vrátil brýle na místo. Zvláštní, že mu je nechali. Snažil si vzpomenout, jestli nechali nahým vězňům brýle v Jámě v Chelmu. Ne. Vzpomněl si, jak ho přiřadili ke skupině, která vyhazovala stovky brýlí. Tisíce brýlí, obrovské hromady brýlí. Vyhazovali je z nějaké místnosti na hrubý pás, kde další vězni oddělovali sklo od kovu, drahé kovy od železa. V Říši nepřišlo nic nazmar. Jen lidé.

Silou vůle otevřel oči a štípl se do tváře. Kámen byl tvrdý, ale Saul věděl, že lehko usne. Sklouzne a začne snít. Vlastně už nespál tři týdny. Příchod snů a rychlé pohyby očí spustily posthypnotickou sugesci, která formovala jeho současné sny. Osm nocí už nepotřeboval zvonek. Sny přinesl samotný stav REM.

Byly to sny či vzpomínky? Už nevěděl. Snové vzpomínky se staly realitou. Jeho dny s Natalií, příprava, plánování, vše byly jen sny. Proto cítil takový klid. Tmavá chladná chodba, nazí vězni, cela - jen se přiblížil ke snové realitě, k nekonečným vzpomínkám na koncentrační tábory. Takové obrazy byly blíže snové realitě než horké sluneční dny v Charlestonu, kdy sledoval Natalii a malého Justina. Natalie a mrtvý tvor, který připomínal dítě...

Chtěl si vzpomenout na Natalii. Pevně sevřel oči, až se mu do nich nahrnuly slzy, pak je otevřel a vzpomínal na Natalii.

Natalie přišla s řešením přede dvěma dny, teď už to byly tři. Ve čtvrtek. „Saul,“ vykřikla, odložila mapy a obrátila se k němu. Seděli u malého stolku v hotelové kuchyňce. „Nemusíme to udělat sami. Můžeme poslat někoho jiného, další člověk bude hlídat v Charlestonu!“ Zed' za kuchyňským stolem ozdobila černobílá mozaika zvětšených fotografií Dolmannova ostrova.

Saul zavrtěl hlavou. Byl tak unavený, že vůbec nezaznamenal její nadšení. „Jak? Všichni jsou pryč, Natalie. Všichni jsou mrtví. Rob, Aaron, Cohen. Meeks bude pilotovat letadlo.“

„Ne - nebude to jen tak někdo!“ vykřikla a udeřila se dlaní do čela. „Celé ty týdny věřím, že existuje někdo - někdo zainteresovaný. A zítra ho seženu. Nespátím Melanii až do sobotního rána v parku.“

Pak mu vše popsala. Osmnáct hodin nato ji pozoroval, jak vystupuje z letadla, které přiletělo z Philadelphie, a doprovází ji dva černoši. Jackson vypadal starší než před šesti měsíci, hlava s řidnoucími vlasy se leskla v jasném osvětlení terminálu, vrásky na jeho čele signalizovaly poslední vyrovnání s okolním světem. Mladík po její pravici byl Jacksonovým opakem: vysoký, hubený, dlouhé ruce, živou tvář, takže se při změně výrazu a reakcích zdálo, jako by tančilo světlo po rtuťové hladině. Jeho vysoký a nápadný smích se odrážel chodbou terminálu a všechny hlavy se obracely. Saul si vzpomněl, že má přezdívku Sumec.

Když zamířili k Charlestonu, ozval se Jackson: „Laski, seš si jistě, že tady mluvíme vo Marvinovi?“

„Je to Marvin,“ souhlasil Saul, „ale je... jiný.“

„Ta voodoo ženská z něj udělala hodnýho kluka?“ zeptal se Sumec. Hrál si s autorádiem a zkoušel naladit nějakou dobrou stanici.

„Ano,“ souhlasil Saul, který pořád nedokázal uvěřit, že nemluví jen s Natalií. „Ale existuje šance, že ho zachráníme... dostaneme pryč.“

„Jo, vole, jdem do toho,“ souhlasil Sumec. „Jedno slovo na ústředí a celá Duševní cihelna se přilepí na tohle blbý město jako guma na ptáka, jasný?“

„Ne,“ odmítl Saul, „to není k ničemu. Natalie vám určitě vysvětlila proč.“

„Vysvětlila nám,“ potvrdil Saul, „ale co říkáš ty, Laski? Jak dlouho budem čekat?“

„Dva týdny,“ doplnil Saul. „Tak jako tak to budou nejméně dva týdny.“

„Máš dva tejdny,“ potvrdil Jackson. „Pak uděláme, co budem chtít my, abysme dostali Marvinu zpátky, at' si doděláš svý nebo ne.“

„Bude to hotovo,“ přikývl Saul a podíval se na velkého muže na zadním sedadle. „Jackson, nevím, jestli je to křestní nebo příjmení.“

„Příjmení,“ odvětil Jackson. „Křestního sem se vzdal, když sem se vrátil z Vietnamu. Už ho nepotřebuju.“

„Já se ve skutečnosti nemenuju Sumec, Laski,“ prohlásil Sumec. „Mý měno je Clarence Arthur Theodore Varsh.“

Potřásl Saulovi rukou. „Ale, hele, vole,“ prohlásil s úsměvem, „protože seš kámoš tady vod Natalie, můžeš mi říkat pane Varsh.“

Nejhorší byl den před odjezdem. Saul si byl jistý, že nic nebude fungovat - stará žena nesplní svou část dohody, nebo nedokáže dokončit výcvik, který, jak prozradila Natalii Justinovými ústy, prováděla tři týdny v květnu. Nebo jim Cohen dal chybné informace, nebo měl pravdu, ale plány se změnilly. Nebo Tony Harod neodpoví začátkem června na telefonát, nebo to prozradí ostatním na ostrově, nebo jim to neřekne, ale zabije Saula i člověka, kterého Melanie Fullerová pošle, jakmile ztratí z dohledu pevnou zem. Nebo Saula odveze na ostrov a Melanie Fullerová v tu chvíli zaútočí na Natalii, aby ji zabila, zatímco Saul bude zamčený čekat na svou smrt.

V sobotu odpoledne dorazili a zamířili k jihu do Savannah. Ještě před setměním zaparkovali u kanálu. Natalie s Jacksonem se ukryli v křoví šedesát metrů severně od auta, Natalie si vzala pušku, kterou ukradli z policejního auta v Kalifornii.

Sumec, Saul a stvoření, o kterém Justin hovořil jako o slečně Sewellové, čekali. Muži se občas napili kávy z kovové termosky. Žena se jednou obrátila, její hlava se otočila jako hlava figuríny, podívala se přímo na Saula a řekla: „Neznám vás.“

Saul mlčel lhostejně ji pozoroval a snažil se představit si mozek ukrytý za tolika lety bezuzdného násilí. Slečna Sewellová zavřela oči jako sova poháněná mechanickým strojkem. Nikdo už nepromluvil až do chvíle, kdy dorazil krátce před půlnocí Tony Harod.

Saula na chvíli napadlo, že ho podřadný producent zastřelí během těch dlouhých vteřin, kdy zůstal stát a mířil mu do

tváře. Šlachy na Harodově krku se napjaly a Saul spatřil, jak ukazováček na spoušti bledne napětím. V tu chvíli se bál, ale byl to čistý, zvládnutelný strach - žádný děs posledního týdne, ani hrozný strach z Jámy a beznaděje nočních snů. Ať už se stane cokoliv, byla to Saulova volba.

Harod se nakonec uklidnil, proklel Saula a dvakrát ho udeřil do tváře. Druhá rána mu otevřela mělké zranění na pravé tváři. Saul nemluvil ani se nebránil a slečna Sewellová byla stejně pasivní. Natalie dostala příkazy, aby vystřelila jen v případě, kdy Harod skutečně vypálí nebo Použije někoho jiného, aby Saula zabil.

Saul a slečna Sewellová skončili na zadním sedadle Mercedesu, nohy a zápěstí omotané tenkými řetězy. Harodova asijská sekretářka (od Harringtona a Cohena věděl, že se jmenuje Marie Chenová) byla šikovná, dala pozor aby jim nepřerušila krevní oběh, ale pevně řetězy utáhla a nasadila malé zámky. Saul se na ni tázavě podíval a uvažoval, co ji sem přivedlo, jaké má motivy. Věděl, že právě tato zvědavost přinesla pád jeho lidí. Nekonečná židovská touha po porozumění, motivech a důvodech, nekonečné debaty nad maličkostmi ve chvílích, kdy je hloupí, ale efektivní nepřítelé pevně spoutali a odnesli do peci. Jejich vrahy nikdy netížily žádné otázky či problémy morálky, pokud vlaky jezdily včas a oni vyplnili řádně veškeré papíry.

Saul Laski se probudil těsně předtím, než stav REM odstartoval jeho sny. Prožil stovky životopisů, jejichž katalog mu poskytl Simon Wiesenthal, ale do jeho snů se jich vracel pouhý tucet. Nesnil o jejich tvářích - i přes dlouhé hodiny, kdy pozoroval fotografie v Yad Veshemu a Lohame HaGeta ot - neboť pozoroval svět jejich očima. Krajiny jejich života, ubytovny a dílny, ostnatý drát a zirájící tváře, vše ožilo a změnilo se ve skutečnou krajinu existence Saula Laskiho. Ležel pod skalním převisem Dolmannova ostrova a pochopil, že nikdy neopustil krajinu koncentračního tábora. Ve skutečnosti to byla jediná zem, kam doopravdy patřil.

Pohyboval se na okraji spánku a dobře věděl, o kom se mu bude zdát tuto noc. Shalom Krzaczek, muž, jehož tvář a život se naučil, ale znovu ztratil. Detaily se proměnily v realitu, data pohltila mlha skutečných vzpomínek. Saul nikdy nenavštívil varšavské ghetto, ale v noci si na něj vzpomínal. Řada uprchlíků opustila ohniště a zmizela v kanálech.

Výkaly sklouzly černými úzkými trubkami a padaly na ně. Kleli a modlili se, aby nikdo před nimi nezemřel a nezablokoval jim cestu. Desítky vyděšených mužů a žen se vlekly, plížily a postupovaly do árijských kanálů. Vše za zdi a drátem a řadami obrněných vozů. Krzaczek vedl devítiletého vnuka Leona. Plížili se árijskými kanály, padaly na ně árijské výkaly a vznášely se ve vodě. Hladina se zvedla, dusila je, topila je. Pak se před nimi objevilo světlo a Krzaczek už nevedl nikoho. Vplížil se do árijského světla, ale v tu chvíli se obrátil a přinutil své tělo zalézt zpět do úzké páchnoucí díry. Po čtrnácti dnech strávených v tmavých kanálech se okamžitě vrátil, aby našel Leona. Věděl, že to nebudou žádné sny, ale přijal to. A usnul.

Šedesát dva - Dolmannův ostrov
Neděle, 14. červen 1981

Tony Harod sledoval, jak Willi dorazil v neděli hodinu před západem slunce. Na hladkou plochu plnou stínů vysokých dubů dosedlo tryskové letadlo s dvojitým motorem. Barent, Sutter a Kepler se připojili k Harodovi v malém, klimatizovaném terminálu na konci plochy. Harod si byl jistý, že Willi v letadle nebude, a když se objevily známé tváře Toma Reynoldse, Jensea Luhara a nakonec samotného Williho Bordena, zalapal překvapeně po dechu.

Zdálo se, že to nikoho jiného nešokuje. Joseph Kepler je představil, jako by se s Willim už dávno znal. Jimmy Wayne Sutter se uklonil, potřásl Willimu rukou a tajemně se usmál. Harod podal Willimu ruku, ale dokázal jen němě zírat. Willi řekl: „Vidíte, můj příteli Tony, ráj na ostrově.“ Barent okázale zapumpoval Williho rukou a v politickém gestu mu sevřel loket. Willi měl na sobě večerní oblek - černou vázanku a frak.

„Je to dlouho odkládané potěšení.“ Barent se usmál, ale Williho ruku nepustil.

„Ja,“ přikývl Willi s úsměvem, „to je.“

Skupina nasedla do řady golfových vozíků a vydala se k Hradu. Cestou sbírala pobočníky a osobní strážce. Marie Chenová uvítala Williho ve velkém sále, políbila ho na obě tváře a rozzářila se. „Bille, jsme tak rádi, že jste se vrátil. Strašně jste nám chyběl.“

Willi přikývl. „Postrádal jsem vaši krásu a inteligenci, má drahá,“ odvětil a políbil jí ruku. „Pokud vás někdy unaví Tonyho špatné chování, pak si vzpomeňte, že vás zaměstnám.“ V bledých očích přeskočily jiskry.

Marie Chenová se zasmála a znáčkla mu ruku. „Doufám, že budeme všichni brzy spolupracovat,“ dodala.

„Ja, velmi brzy,“ potvrdil Willi, vzal ji za ruku a společně sledovali Barenta a ostatní do jídelny.

Večeře skončila až po deváté hodině. U stolu zasedlo víc než dvacet lidí (Tony Harod byl jediný, kdo si přivedl jen jednoho pomocníka), ale když je Barent zavedl do Herního sálu v prázdném západním křídle, zůstalo jich jen pět.

„Nezačneme hned, že?“ zeptal se Harod poplašeně. Nevěděl, jestli dokáže Použít ženu, kterou přivezl ze Savannah, a ostatní vězně ještě neviděl.

„Ne, ještě ne,“ potvrdil Barent. „Je zvykem, že před výběrem lidí pro dnešní hru dojde k zasedání Island klubu v Herním sále.“

Harod se rozhlédl. Byla to nápadná místnost - trochu knihovna, trochu anglický viktoriánský klub a trochu zasedací místnost. Dvě zdi plné knih, balkóny a žebříky, kožené židle a tlumené lampy, stoly na kulečník a biliár a u zadní zdi masivní kulatý stůl potažený zeleným sukrem a nasvícený jedinou visací lampou. Ve stínech kolem stolu stálo v půlkruhu pět vysokých křesel.

Barent se dotkl knoflíku na ukrytém panelu a tiše odhrnul těžké závěsy, které odhalily desetimetrové okno s výhledem na osvětlené zahrady a dlouhý tunel Dubové cesty. Harod si byl jistý, že mírně polarizované sklo je z druhé strany

neprůhledné a neprůstřelné.

Barent natáhl ruku a zvedl dlaň, jako by chtěl místnost představit Willimu Bordenovi. Willi přikývl a posadil se na nejbližší kožené křeslo. Horní osvětlení proměnilo jeho obličej v masku a oči pohltil stín. „Ja, moc pěkné,“ prohlásil. „Či je to křeslo?“

„Patřilo... ach... panu Traskovi,“ odvětil Barent. „Zdá se, že teď patří vám.“

Ostatní se posadili a Sutter ukázal Harodovi správné křeslo. Harod klesl do staré jemné kůže, položil ruce na desku stolu a vzpomněl si na tělo Charlese Colbena, kterým se krmily ryby po tři dny, dokud ho nenašli v černých vodách řeky Schuylkill. „Dobrá klubovna,“ poznamenal. „Co budeme dělat teď - naučíme se tajnou přísahu a budeme zpívat písničky?“

Barent se zasmál a podíval se na ostatní. „Právě jsme zahájili dvacáté sedmé zasedání Island klubu,“ prohlásil. „Máme tady nějaké staré záležitosti?“ Ticho. „A nové problémy, které musíme vyřešit dnes večer?“

„Budou následovat další plenární zasedání, kde můžeme probrat naše nové problémy?“ zeptal se Willi.

„Samozřejmě,“ potvrdil Kepler. „Kdokoliv z nás může svolat zasedání tento týden. Kromě doby, kdy budou probíhat hry.“

Willi přikývl. „V tom případě si schovám své problémy až na budoucí zasedání.“ Usmál se na Barenta a jeho zuby se žlutě zaleskly v hrubém osvětlení. „Jako nový člen musím chápat své postavení a chovat se podle toho, nicht wahr?“ „Ale vůbec ne,“ upozornil ho Barent. „U tohoto stolu jsme si všichni rovni... jsme rovnocenní, jsme přátelé.“ Barent se poprvé podíval na Haroda. „Pokud nebudeme dnes večer nic projednávat, jste připraveni na prohlídku vězení a výběr pro dnešní večer?“

Harod přikývl, ale ozval se Willi: „Rád bych Použil jednoho z mých lidí.“

Kepler se nepatrně zamračil. „Bille, nevím, jestli... chci říct, pokud chcete, můžete, ale snažíme se vyhnout Používání našich... ach... stálých lidí. Šance, že vyhraje všech pět večerů, je... ach... dost nízká. Vážně, nechceme nikoho urazit, nechceme, aby někdo odjížděl se špatným pocitem, protože... uch... ztratil cenný zdroj.“

„Ja, chápu,“ přikývl Willi, „ale přesto bych raději Použil svého člověka. Smí se to, ano?“

„Jo,“ přikývl Jimmy Wayne Sutter, „ale musíte ho nechat prohlédnout a zavřít do vězení jako ostatní. Pokud tedy přežije dnešní večer.“

„Domluveno,“ souhlasil Willi. Znovu se usmál a Harodovi se zdálo, že naslouchá hlasu slepé lebky. „Je od vás hezké, že vyhovíte starému muži. Podíváme se do vězení a vybereme figurky pro dnešní hru?“

Harod se poprvé dostal na sever od bezpečnostní zóny. Přestože věděl, že se někde na ostrově ukrývá velení bezpečnostní služby, podzemní komplex ho překvapil. Na stráži a v monitorovacích místnostech spatřil pětadvacet, možná třicet mužů v pracovních šatech, ale ve srovnání s počtem strážů během letního tábora se zdálo, že ochranka zmizela. Harod si uvědomil, že většina členů Barentovy bezpečnostní služby čeká na moři - na jachtě nebo ve strážních člunech - a dává pozor, aby se nedostali cizí lidé na ostrov. Napadlo ho, co si strážníci myslí o vězení a o hrách. Harod pracoval dvě desetiletí v Hollywoodu a dobře věděl, že lidé udělají za peníze cokoli. Občas stojí frontu, aby to mohli dělat zadarmo. Věděl, že Barent najde lidi na takovou práci i bez Použití jeho jedinečné schopnosti.

Vězení bylo zvláštní. Bylo vytesané do skály v chodbě, bylo starší a užší než celý komplex. Sledoval ostatní a prohlížel si filmy se stočenými nahými postavami. Podesáté ho napadlo, že se dostal do skutečného běčkového filmu. Kdyby mu nějaký spisovatel předložil takovýto námět, osobně by toho pitomce uškrtil a po smrti ho nechal vyhodit ze sdužení.

„Tyto cely pocházejí z doby před původní Vanderhoofovou plantáží, jsou dokonce starší než Dubose,“ vysvětloval Barent. „Archeolog a historik, kterého jsem zaměstnal, přinesl teorii, že cely používali Španělé pro rebely mezi místními Indiány. Ale Španělé málokdy stavěli základny tak daleko na severu. Každopádně byly cely vytesány před rokem 1600 n. l. Tím dospějeme ke zvláštní myšlence, že Kryštof Kolumbus byl prvním otrokářem na této polokouli. Poslal několik tisíc Indiánů do Evropy, mnoho tisíc jich zotročil a zabil na samotných ostrovech. Kdyby nedošlo k papežově intervenci a hrozbě vyloučením z církve, možná by vyhladil celou místní populaci.“

„Papež to zřejmě zarazil, protože z toho nedostával podíl,“ prohlásil reverend Jimmy Wayne Sutter. „Můžeme si vybrat kohokoli?“

„Kohokoli kromě dvojice, kterou přivezl včera v noci pan Harod,“ potvrdil Barent. „Předpokládám, že je osobně Použijete, Tony?“

„Jo,“ přikývl Harod.

Přitočil se k němu Kepler a dotkl se Harodova loktu. „Jimmy mi řekl, že jeden z nich je muž, Tony. Měníte své zaměření, nebo je to váš zvláštní přítel?“

Harod se podíval na Keplerovy dokonale zastřižené vlasy, bezvadné zuby a skvěle opálenou pokožku. Vážně zauvažoval, že tu dokonalou fasádu trochu naruší. Neodpověděl.

Willi pozvedl obočí. „Muž, Tony? Zmizím na pár týdnů a vy mě takhle překvapíte. Kde je ten muž, kterého chcete Použít?“

Harod zíral na starého producenta, ale nerozeznal v jeho slovech žádnou skrytou zprávu. „Někde tamhle,“ odvětil a ukázal do chodby.

Skupinka se rozdělila a začala zkoumat těla jako porota na výstavě psů. Vězně buď někdo varoval, aby byli potichu, nebo je zakřikla samotná přítomnost pětice mužů. Byla slyšet jen ozvěna kroků a tiché kapání vody z nejtmavší, nevyužité části starého tunelu.

Harod byl nervózní. Přecházel od výklenku k výklenku a hledal dvojici, kterou přivezl ze Savannah. Přemýšlel, jestli si s ním Willi znovu hraje. Nebo špatně zhodnotil, o co tady kráčí? Ne, sakra, ostatní nepotřebovali, aby propašoval na

ostrov jejich speciálně vycvičené lidi. Jestli neměli Kepler či Sutter něco za lubem. Nebo hrál Barent zvlášť roztomilou hru. Nebo to byla jen past, která ho měla znemožnit.

Dělalo se mu špatně. Pospíchal chodbou, díval se přes mříže na bílé vyděšené tváře a uvažoval, jestli vypadá stejně vystrašeně jako oni.

„Tony,“ prohlásil Willi, který se zastavil po dvaceti krocích v tunelu. V jeho hlasu zazněl příkaz. „Tohle je ten váš muž?“

Harod se rozběhl a podíval se na muže, který ležel na metr a půl vysoké římse. Jeho vyhublé tváře lemovalo strniště, ale Harod si byl jistý, že v hlubokých stínech leží muž, kterého přivezl ze Savannah. Co po něm Willi chtěl?

Willi se naklonil k mřížím. Muž ho pozoroval zarudlýma očima. Zdálo se, že mezi nimi přeskočilo něco víc než poznání.

„Willkommen in der Hölle, mein Bauer,“ pozdravil ho Willi.

„Geh zum Teufel, Oberst,“ procedil vězeň mezi zuby.

Willi se zasmál a odpověděla mu ozvěna. Harod věděl, že všechno posral.

Jestli si z něj Willi nedělal legraci.

Přistoupil k němu Barent, jeho nafoukané šedé vlasy se nepatrně třpytily ve světle holé šedesátivattové žárovky. „Co je tady legračního, gentlemani?“

Willi poplácal Tonyho po rameni a usmál se na Barenta. „Malý žert, který mi můj chránělec vyprávěl, K. Arnolde. Nic víc.“

Barent je přejel očima, přikývl a postoupil do úzké chodby.

Willi stiskl Harodovo rameno, až se Tony zašklebil bolestí. „Doufám, že víte, co děláte, Tony,“ zasyčel Willi a předvedl červený obličej. „Promluvíme si později.“ Obrátil se a vydal se za Barentem a ostatními do bezpečnostního komplexu.

Otřesený Harod se podíval na muže a nabyl jistoty, že je to Williho člověk. Muž byl nahý, jeho bledou tvář pohltily stíny, krčil se na chladné kamenné římse za železnými mřížemi a vypadal starý, sešlý, poznamenaný věkem a utrpením. Levé předloktí mu zdobila modrá jizva a měl viditelná žebra. Harodovi připadal naprosto neškodný. Jedinou hrozbu představovala vzpurnost v jeho velkých smutných očích.

„Tony,“ zvolal reverend Jimmy Wayne Sutter, „pospěšte si a vyberte své lidi. Chceme se vrátit do Hradu a začít naši hru.“

Harod přikývl, naposledy se podíval na muže za mřížemi a odstoupil. Pozoroval tváře a snažil se najít dost mladou a silnou ženu, kterou Použije při noční hře.

Šedesát tři - Melanie

Willi byl naživu!

Dívala jsem se očima slečny Sewellové a za mřížemi klece okamžitě poznala Williho. Přestože měl za hlavou žárovku a hrubé světlo odhalilo bílé chomáče jeho vlasů, byl to on.

Willi žije. Alespoň v tom Nina nelhala. Nechápala jsem téměř vůbec nic. Nina a já jsme přivedly naše oběti na ten hrozný festival, ale Willi (Nina tvrdila, že je jeho život v nebezpečí) se smál a procházel se mezi údajnými vězniteli.

Vypadal téměř úplně stejně. Možná ho trochu poznamenala jeho samolibost, takže působil sebejistěji než před šesti měsíci. Když se jeho tvář poprvé objevila v hrubém světle a hlubokém stínu chodby, obrátila jsem slečnu Sewellovou na druhou stranu. Uklidila jsem ji do stínů její cely, ale pak jsem pochopila, jak je to hloupé. Willi promluvil německy s mužem, kterému černoška říkala Saul, a uvítal ho v pekle. Muž mu odpověděl, ať táhne k čertu. Willi se zasmál a obrátil se k mladšímu muži s hadíma očima. Pak se objevil jeden moc hezký gentleman. Willi ho oslovil jako K. Arnolda a já okamžitě věděla, že je to legendární pan Barent, kterého slečna Sewellová hledala v knihovně. Přestože stál ve špatném osvětlení a v nepříjemném prostředí tunelu, okamžitě jsem poznala, že je to muž vznešeného chování. Jeho hlas nesl stopu vzdělance z Cambridge (stejně jako hlas milovaného Charlese), jeho tmavé sako bylo šité na míru. Jestli slečna Sewellová zjistila pravdu, byl to jeden z osmi nejbohatších mužů na světě. Věřila jsem, že je to muž, který by dokázal ocenit mou zralost a jemnou výchovu, člověk, který by mě pochopil. Posunula jsem slečnu Sewellovou k mřížím, vzhledla jsem a přivřela oči. Provokativně jsem spustila řasy. Zdálo se, že si toho pan Barent nevšiml. Odešel ještě předtím, než zmizel Willi se svým mladým přítelem.

„Co se děje?“ zeptala se Ninina černoška, která si říkala Natalie.

Vztekle jsem k ní obrátila Justina. „Podívej se sama.“

„Ted' nemohu,“ odvětila černoška. „Jak už jsem ti vysvětlila, kontakt na takovou vzdálenost není dokonalý.“ Seděli jsme v salónu a v jejich očích se odrážel plamen svíčky. V těch ošklivých hnědých zornicích jsem nenašla ani stopu Nininých pomněnkových očí.

„Jak potom udržíš kontrolu, drahoušku?“ zeptala jsem se. Justin si šlapal na jazyk, takže má otázka byla ještě roztomilejší, než jsem původně zamýšlela.

„Výcvik,“ odpověděla Ninina služebná. „Co se děje?“

Vzdychla jsem. „Pořád jsme v těch malých celách, právě tu byl Willi...“

„Willi!“ vykřikla dívka.

„Proč takové překvapení, Nino? Sama jsi mi vyprávěla, že tam Williho pozvali. Lhala jsi, když jsi mi řekla, že jsi s ním ve styku?“

„Samozřejmě ne,“ vyštěkla dívka a rychle se vzpamatovala. Okamžitě mi připomněla Ninu. „Ale nějakou dobu jsem ho neviděla. Vypadá dobře?“

„Ne,“ odsekla jsem. Pak jsem zaváhala a rozhodla se, že ji vyzkouším. „Byl tam pan Barent,“ řekla jsem.

„Och?“

„Je velmi... působivý.“

„Ano, to je.“

Zaslechla jsem ostýchavost? „Chápu, proč ses nechala přemluvit, abys mě zradila, Nino, drahoušku,“ pokračovala jsem. „Ty... spala jsi s ním?“ Ten absurdní aforismus se mi nelíbil, ale nevymyslela jsem lepší způsob, jak jí tu otázku přednést.

Černoška na mě jen zírala a já Ninu po stopadesáté tiše proklela, že Používá tuto... služebnou... místo člověka, kterého bych mohla brát jako rovnocenného. Přijala bych raději i tu odpornou slečnu Barrett Kramer.

Nějakou dobu jsme seděly tiše a černoška se ztrácela ve snech, které jí Nina poslala do mozku. Já rozdělila svou pozornost mezi novou rodinu, omezené vjemy slečny Sewellové - chladný kámen a prázdná chodba - Justinovo pozorování Nininy služby a nenápadné doteky mozku našeho nového přítele na moři. Poslední kontakt byl nejtěžší. Nebylo ho těžké udržet jen kvůli vzdálenosti (zdálo se, že vzdálenost přestala od mé nemoci existovat), ale protože naše spojení muselo zůstat téměř neviditelné až do chvíle, kdy Nina rozhodne jinak.

Alespoň si to myslela. Přijala jsem tu výzvu, protože jsem chtěla hrát s Ninou, chtěla jsem zlomit její dětinské přesvědčení a dokázat jí, že mohu navázat a udržet spojení s člověkem, kterého jsem viděla jen dalekohledem. Ale když jsem dosáhla svého, už jsem nechtěla dokončit zbytek jejího plánu. Zvláště potom, co jsem lépe pochopila hrubé omezení její Schopnosti, které přinesla smrt. Pochybuji o tom, že by před šesti měsíci dokázala Použít někoho na vzdálenost tři sta kilometrů, ale byla jsem si jistá, že by nikdy neodhalila svou slabost, ani se nedostala do situace, kdy bude na mně závislá.

A teď na mně závislá byla. Černoška seděla v mém salónu, přes hnědé šaty volný a tlustý svetr a Nina byla slepá a hluchá. Byla jsem si pořád víc a víc jistá, že ať se stane na ostrově cokoliv, dozví se to jen v případě, že jí to prozradím. Když prohlásila, že ovládá toho sluhy jménem Saul, ani na chvíli jsem jí neuvěřila. Na zlomek vteřiny jsem se dotkla jeho mozku během plavby, ale přestože jsem zachytila ozvěnu člověka, který byl někdy Použit (v minulosti ho velmi tvrdým způsobem Použili), a vycítila ještě něco, něco silného a nebezpečného, jako by Nina nastražila past, stejně tak jsem vycítila, že ho nikdo v tuto chvíli neovládá. Moc dobře jsem věděla, jak omezené je dokonce i Použití správně vycvičeného sluhy, pokud se změní podmínky, nebo zasáhne neočekávaná náhoda. Pokud došlo na výcvik, pak byla moje Schopnost nejsilnější z naší veselé trojice. Nina si mě dobírala a tvrdila, že za to může můj strach vyrazit na nové výpravy. Willi pohrdal všemi dlouhodobými vztahy a přeskakoval od jednoho sluhy ke druhému se stejnou volností, jako měnil své partnery v posteli.

Ne, jestli chtěla Nina zasáhnout na ostrově jen pomocí vycvičeného sluhy, pak byla odsouzená ke zklamání. Cítila jsem, jak se mění naše rovnováha - po všech těch letech! V příštím kroku to budu já, kdo zvolí čas, místo i okolnosti.

Ale chtěla jsem vědět, kde se Nina ukrývá.

Černoška v mém salónu (V salónu! Otec by se zbláznil!) usrkla čaj. Vůbec netušila, že jakmile najdu způsob, jak vypátrat Ninin úkryt, tento černý instrument mého ponížení okamžitě smetu z cesty takovým způsobem, že má originalita překvapí i samotnou Ninu.

Mohla jsem čekat. Každá hodina mě posilovala a Ninu oslabovala.

Velké hodiny v chodbě odbily jedenáct a Justin začal dřimat. V tu chvíli se objevili žalárníci v hnědých šatech, otevřeli staré železné dveře na konci chodby a hydraulikou zvedli mříže pěti klecí. Cela slečny Sewellové zůstala zavřená. Stejně tak úkryt Ninina služebníka.

Sledovala jsem, jak kolem mě prochází čtyři muži a jedna žena. Bylo jasné, že už jsou Používáni. Šokovaně jsem si uvědomila, že vysoký svalnatý černoch je mužem, kterého Willi napomínal na našem posledním setkání. Někdy Jensen. Byla jsem zvědavá. Použila jsem veškerou sílu mé nové Schopnosti, opustila Justina, rodinu, muže spícího v malé, pohupující se kajutě, všechny - i sama sebe - a přesunula se do jednoho ze strážců. Dokázala jsem ho ovládnout a získala nekvalitní obraz. Jako bych sledovala černobílou, špatně naladěnou televizi. Skupina prošla chodbou, zastavila se u železných dveří a staré brány, prošla stejnou podzemní chodbou, kudy vstoupila, a vyšplhala se po dlouhé tmavé rampě do pachu tlející vegetace a tropické noci.

Šedesát čtyři - Dolmannův ostrov

Pondělí, 15. červen 1981

Druhou noc neměl Harod na vybranou. Musel se pokusit Použít muže, kterého přivezl ze Savannah.

První noc byla noční můrou. Jen těžko dokázal ovládat ženu, kterou si vybral - vysokou, pevnou Amazonku se silnou čelistí, malými nadry a ošklivě zastřiženými vlasy. Patřila k Sutterovým znovuzrozeným lidem z ulice, které každý rok izoloval a dobře krmil v institutu Střediska pro šíření Bible, dokud nebude Island klub potřebovat lidi. Ale dala se těžko ovládat. Harod musel použít veškeré rezervy své Schopnosti, aby ji přiměl k chůzi, aby sledovala čtyři muže na mýtinu padesát metrů za severním plotem bezpečnostní zóny. Půdu tady zdobil obrovský vypálený pentagram s kruhem namalovaným křídou na každém cípu. Ostatní čtyři zaujali svá místa. Jensen Luhar přešel ke kruhu pevnými a jistými kroky. Potom čekali, než se Harodova žena opile dopotácí na místo. Harod věděl, že existuje mnoho výmluv. Byl zvyklý ovládat ženy na kratší vzdálenost, na intimní vzdálenost, tato žena byla na jeho vkus příliš mužský typ a - neméně důležitý faktor - Harod měl strach.

Ostatní muži se pohodlně posadili kolem velkého kulatého stolu v Herním sálu, ale Harod se kroutil, poposedával a snažil se udržet kontakt. Snažil se ženu dostat na místo. Když ji postavil přibližně do středu kruhu, obrátil pozornost k

místnosti a přikývl. Pak si otřel pot z tváře a čela.

„Dobře,“ prohlásil K. Arnold Barent blahosklonně, „zdá se, že jsme připraveni. Všichni znáte pravidla. Jestli někdo přežije do úsvitu, ale nedokáže zabít, dostane patnáct bodů navíc, ale jeho hráč bude odstraněn. Jestli váš hráč získá před úsvitem sto bodů zničením protivníků, pak může... pokud budete chtít... nastoupit v zítřejší hře. Je to našim novým hráčům jasné?“

Willi se usmál a Harod krátce přikývl.

„Jen vám chci připomenout,“ pokračoval Kepler, opřel si loket o stůl a obrátil se k Harodovi, „pokud bude váš hráč zničen příliš brzy, můžete zbytek hry sledovat ve vedlejší monitorovací místnosti. V severní části ostrova je víc než sedmdesát kamer. Je pokryta téměř celá plocha.“

„Ale není to tak dobré jako pokračovat ve hře,“ podotkl Sutter. Na čele a pod nosem se mu objevily kapky potu.

„Gentleman,“ pokračoval Barent, „jestli jsme všichni připraveni, signál zazní za třicet vteřin. Po jeho zaznění začínáme.“ První noc byla Harodovou noční můrou. Ostatní zavřeli oči a okamžitě převzali kontrolu, ale on se snažil celých třicet vteřin znovu navázat plný kontakt.

Pak se dostal dovnitř. Ucítí dech džungle na ženské pokožce a malé bradavky, které ztvrdly v chladném nočním vzduchu. Mlhavě si uvědomil, že se Jensen Luhar naklání ze tří metry vzdáleného kruhu a ukazuje na něj. Ukazuje na Haroda. Zašklebil se jako Willi a prohlásil: „Ty přijdeš na řadu jako poslední, Tony. Schovám si tě na konec.“

V tu chvíli explodovala sto metrů nad korunami stromů červená světlice a čtveřice mužů vyrazila. Harod otočil ženu a utíkal do džungle na severu.

Hodiny mijely a změnil se v horečnatý sen plný větví, hmyzu a adrenalinových vln strachu (jeho i jeho hráčky), chvíle nekonečného klopýtání džunglí a bažinou. Několikrát už si byl jistý, že se dostal na severní cíp ostrova a stačí vyběhnout mezi stromy, kde narazí na bezpečnostní zónu a plot.

Snažil si připravit nějakou strategii a vnést do svých činů nějaké nadšení, ale jak se blížilo ráno, dokázal jen zablokovat bolest krvácejících chodidel a kůže, kterou roztrhaly tisíce větví. Přinutil ženu utíkat, do rukou jí vrazil těžkou a neužitečnou větev.

Hra netrvala ještě ani třicet minut a Harod zaslechl první výkřik necelých patnáct metrů od místa, kde ženu ukryl v nízkém rákosí. Když jeho hráčka za deset minut vylezla (plížila se po čtyřech), našel mrtvolu podsaditého blondáka, kterého Používal Sutter. Hezká tvář zírala do země, krk obrácený o sto osmdesát stupňů na druhou stranu.

O několik hodin později Harodova žena vylezla z bažiny plné hadů a vykřikla. Z úkrytu na ni vyskočil Keplerův vysoký a hubený Portorikánc a několikrát ji uhodil větví. Harod cítil, jak padá a odvalil ji na stranu. Nebyl dost rychlý a druhá rána ho zasáhla do zad. Zablokoval bolest, ale ztratil cit. Portorikánc se zasmál jako šílenec a zvedl větev k poslednímu úderu.

Ze tmy vyrazil oštěp (oloupaný a naostřený stromek) a propíchl mu krk. V místech, kde měl muž před vteřinou ohryzek, čnělo zakrvácené třiceticentimetrové ostří. Keplerův hráč se chytil za krk, klesl na kolena a zhroutil se do hustého kapradí. Dvakrát vykopl nohou a zemřel. Harod zvedl ženu na všechny čtyři, potom na jedno koleno. Na mýtinu vkročil Jensen Luhar, vytrhl mrtvole hrubé kopí z krku a zastavil zakrvácený hrot několik centimetrů před Harodovými očima.

„Ještě jeden, Tony,“ prohlásil mohutný černoch s úsměvem, který odrazil třpyt hvězd, „pak přijde řada na tebe. Užij si lovu, mein Freund.“ Luhar ženu poplácal po rameni a zmizel. Splýnul s nocí.

Harod šel ženu po úzké pláži. Bylo mu jedno, že ho uvidí, jen klopýtal přes kamení a kořeny, přeskočil úzký pruh země a zhroutil se do příboje. Prchal od místa, kde se podle něj ukrýval Luhar, kde čekal Willi.

Barentova muže s vojenským zástřihem a postavou zápasníka neviděl už od začátku hry, ale instinktivně tušil, že nemá proti Luharovi šanci. Našel si pěkné místo ukryté hluboko v zarostlých ruinách staré otrocké plantáže. Přinutil svou hráčku zaklínit zhmožděné a potřhané tělo hluboko mezi rostliny, kapradí a staré trávy u ohořelé zdi v nejhlubším koutu zříceniny. Nedostane body za zabítí, ale patnáct bodů za to, že přežil až do úsvitu, zajistí tak své místo v klubu. A až dorazí Barentova bezpečnostní jednotka, aby ženu zabila, muže se od ní odpojit.

Už se téměř rozednívalo a Harod a jeho hráčka začínali dřímat. Ospale pozorovali dírou mezi větvemi úzký pruh oblohy, kde se začala objevovat mračna a hvězdy měnily svá místa. V tu chvíli se tam objevila tvář Jensena Luhara. Široký úsměv kanibala. Mohutná ruka klesla a vytáhla ženu za vlasy ven. Harod vykřikl a Luhar ženu hodil na hromadu sutin na druhém konci otrocké ubytovny.

„Hra skončila, Tony,“ prohlásil Luhar-Willi. Naklonil se nad Haroda a jeho černé tělo zalité potem a krví zastínilo hvězdy.

Luhar ženu nejdříve zbil a znásilnil, potom ji uchopil za obličej a zátylek a jediným rychlým pohybem jí zlomil krk. Willi získal body jen za zabítí. Znásilnění bylo dovoleno, ale body za něj nebyly. Hodiny ukázaly, že Harodova hráčka zemřela dvě minuty a deset vteřin před úsvitem, takže patnáct bodů nezískal.

V pondělí hráči vyspávali. Harod se probudil jako poslední. Omámeně se vysprchoval a oholil, krátce před polednem sešel do dobře zásobeného bufetu. Čtveřice hráčů se smála a vyprávěla si příběhy, Willimu všichni gratulovali. Kepler se smál a sliboval večer pomstu, Sutter hovořil o štěstí začátečníků a Barent se upřímně usmíval a vyprávěl Willimu, jak je rád, že se k nim přidal. Harod si vzal od barmana dvě Bloody Mary a posadil se do vzdáleného koutu, aby přemýšlel. Jako první k němu promluvil Jimmy Wayne Sutter. Přesl černobilé dlaždice, zatímco Harod upíjel třetí Bloody Mary. „Anthony, můj chlapče,“ promluvil Sutter, když se postavili u širokých dveří na terasu, která poskytovala výhled na dlouhou mokřinu a vysoké útesy. „Musíte se dnes večer zlepšit. Bratr Křesťan a ostatní ocení styl a nadšení, body nejsou nutné. Anthony, Použijte dnes večer muže a ukažte jim, že došli ke správnému rozhodnutí, když vás přijali do klubu.“ Harod jen zíral a neodpověděl.

Zatímco ukazovali Willimu vybavení letního tábora, Kepler přistoupil k Harodovi. Vystoupil po deseti schodech

amfiteátru a předvedl mu úsměv Charltona Hestona. „Docela dobré, Harode,“ začal, „málem jste vydržel do východu slunce. Ale dám vám jednu malou radu, ano, chlapče? Pan Barent a ostatní chtějí vidět trochu iniciativy. Přivedl jste svého muže. Použijte ho dnes večer... jestli to dokážete.“

Když se vraceli na Hrad, Barent si přisedl do elektrického vozíku k Harodovi. „Tony,“ začal milionář, a když Harod smutně mlčel, trochu se usmál. „Potěšilo nás, že jste se k nám tento rok připojil. Myslím, že ostatní hráči ocení, pokud co nejdříve Použijete mužského hráče. Ale samozřejmě jen v případě, pokud chcete. Není spěch.“ Tiše pokračovali k budově.

Willi přistoupil k Harodovi jako poslední. Tony právě opustil Hrad, aby se hodinu před večerním jídlem setkal s Marií Chenovou na pláži. Vyklouzl bočními dveřmi a vydal se pokroucenými zahradními stezkami, které klesaly pod povrch. Labyrint komplikovaly vysoké trsy kapradí a květin. Překročil malý zdobený můstek a odbočil doleva do miniaturní zenové zahrady. Tam našel Williho, který seděl na dlouhé bílé lavičce a připomínal bleďého pavouka na železné síti. Za lavičkou postával Tom Reynolds, zamlžené oči, lněné blondáté vlasy a dlouhé prsty. Haroda napadlo (a nebylo to poprvé), že Williho druhý nejoblíbenější poskok připomíná rockovou hvězdu, ze které se stal popravčí.

„Tony,“ zamumlal Willi chraplavým hlasem, ve kterém se ozval německý přízvuk, „nadešla chvíle, abychom si promluvili.“

„Teď ne,“ bránil se Harod a chtěl projít kolem něj. Reynolds poskočil a zablokoval mu cestu.

„Víte, co děláte, Tony?“ zeptal se Willi tiše.

„A vy?“ vyštěkl Harod. Okamžitě pochopil, jak ta slova zněla hloupě. Chtěl pryč.

„Ja,“ zašeptal Willi, „vím. A jestli se do toho teď zapletete, zničíte léta úsilí a plánů.“

Harod se rozhlédl a uvědomil si, že na ně není z Hradu vidět. Bezpečnostní kamery se ukryly v květinách. Nechtěl se vrátit zpět a Reynolds mu stál pořád v cestě. „Podívejte,“ prohlásil Harod a zaslechl napětí ve vlastním hlase, „kašlu tady na všechno a vůbec netuším, vo čem tady mluvíte. A sakra, dnes s tím nechci mít nic společného, jasný?“

Willi se usmál. Zdálo se, že jeho oči nepatří člověku. „Ja, to je moc dobře, Tony. Ale dospěli jsme tady k posledním tahům a nikdo se mi do toho nebude míchat. Je to jasné?“

V jeho hlase zaznělo něco děsivého a Harod pocítil strach, jaký nepoznal za celý život. Chvilí nedokázal promluvit.

Willi přešel na téměř konverzační tón. „Předpokládám, že jste našel mého Žida, když jsem s ním skoncoval ve Philadelphii,“ podotkl. „Buď vy, nebo Barent. Na tom nesejde. Ani jestli vám přikázali, abyste za ně zahrál tuto rošádu.“

Harod chtěl promluvit, ale Willi zvedl ruku a umlčel ho. „Dnes večer si vezměte toho Žida, Tony. Už ho nepotřebuji a mám pro vás místo v mých plánech. Až skončí tento týden... jestli mi nebudete už víc komplikovat cestu. Klar? Je to jasné, Tony?“ Šedé oči kata se zaryly do Harodova mozku.

„Je to jasné,“ vypravil ze sebe Harod. Ve chvilkové barevné halucinaci pochopil, že Willi Borden, Wilhelm von Borchert, je mrtvý. Pochopil, že pozoruje mrtvolu a neusmívá se na něj obyčejná lebka, kterou jako by vyřezali z ostrých kostí. Byla to lebka, ve které se odrážely milióny dalších, žraločí chřtán a dech páchl márnici a masovými hroby.

„Sehr gut,“ přikývl Willi. „Uvidíme se později, Tony, v Herním sále.“

Reynolds se usmál stejně jako Willi a ustoupil mu z cesty. Harod viděl stejný úsměv na tváři Jensena Luhara, několik vteřin předtím, než černoch zlomil krk jeho hráče.

Sestoupil na pláž a připojil se k Marii Chenové. Pořád se chvěl, a nedokázal to zastavit ani na horkém písku v paprscích horkého slunce.

Marie Chenová se dotkla jeho paže. „Tony?“

„Seru na to!“ vykřikl. Jeho zuby hlasitě cvakaly. „Seru na to! At' mají toho Žida. At' už je za tím kdokoliv, at' dělají cokoli, dnes večer jim ho dám. Seru na to. Seru na ně. Seru úplně na všechno.“

Hostina druhého večera byla tichá, jako by všichni zvažovali hodiny, které měli před sebou. Všichni kromě Haroda a Williho navštívili přes den vězení a vybrali si své hráče s pozorností, jakou někteří lidé věnují plnokrevným závodním koním. Barent oznámil u večeře, že Použije hluchoněmého Jamajčana, kterého si přivezl a předal k prohlídce - člověka, který opustil domovské ostrovy, když zavraždil při hádce čtyři muže své rodiny. Kepler s výběrem dlouho otálel, pozorně studoval mladší muže a dvakrát minul Saulovu klec, aniž by se do ní vůbec podíval. Nakonec zvolil jednoho ze Sutterových znovuzrozených siroteků ulice, vysokého štíhlého chlapce se silnými nohama a vlasy po ramena. „Chrt,“ poznamenal Kepler u večeře, „zubatý chrt.“ I Sutter zvolil na druhou noc vycvičeného sluhu a oznámil jim, že si vezme muže jménem Amos, který mu dělal dva roky osobního strážce ve Sředisku pro šíření Bible. Amos byl malý, silný muž s loupežnickým knírkem a fotbalovým krkem a rameny.

Willi byl spokojený a znovu vybral Jensena Luhara. Harod jen oznámil, že Použije muže - toho Žida - a dál se večerní konverzace neúčastnil.

Barent a Kepler se předešlý večer vsadili o víc než deset tisíc dolarů a dnes sázku zdvojnásobili. Všichni tvrdili, že nastoupili teprve k druhému večeru turnaje, ale protivníci jsou nezvykle divocí a šance velmi vyrovnané.

Pondělní západ slunce zakryly mraky a Barent jim oznámil, že barometr rychle klesá a od jihovýchodu se blíží bouře. V 10:30 opustili jídelní stůl, propustili osobní strážce a pomocníky a vyjeli soukromým výtahem do Herního sálu.

Za zamčenými dveřmi svítila jediná žárovka. Visela nad obrovským zeleným stolem a pět obličejů se změnilo v masky plné stínů. Dlouhým oknem pozorovali blesk, který prořízl obzor. Barent nechal zhasnout světla na celém pozemku i v zahradách, aby nerušila krásu bouře. Všichni pozorovali blesky a Barent řekl: „Světlice vyletí za třicet vteřin. Při tom signálu začínáme.“

Čtveřice zavřela oči, na tvářích se objevilo napětí a očekávání. Harod se obrátil a sledoval bílé záblesky na jihovýchodě, které ozářily stromy na dlouhé Dubové cestě i samotné černomodré bouřkové mraky.

Vůbec netušil, co se děje od chvíle, kdy otevřeli mříže a vypustili toho Žida jménem Saul. Nechtěl se dotknout jeho

mozku a bez hráče byl odříznutý od nočních událostí. To mu dokonale vyhovovalo. Ať se dělo cokoli, ať přivedl toho Žida kdokoli, ať upravil karty, ať plánoval cokoli, Tonymu Harodovi to bylo upřímně jedno. Věděl, že se nemusí účastnit událostí následujících šesti hodin, že bude celou hru jen tak sedět. Byl si tím naprosto jistý. A ještě nikdy se tak nezmlýlil.

Šedesát pět - Dolmannův ostrov
Pondělí, 15. červen 1981

Saul nezůstal v miniaturní cele ani čtyřicet hodin. Mechanismus ve skále zakřoučel a železná mříž se zvedla. Chvilí nevěděl, co má dělat.

Bylo zvláštní, jak mu vězení nevadilo. Byl téměř spokojený, jako by vygumoval čtyřicet povrchních let a vrátil se k důležitým momentům svého života. Dvacet hodin ležel v chladném kamenném výklenku a přemýšlel o životě. Vzpomínal na detaily večerních procházek s Natalií kolem statku v Caesarea, vybavil si sluneční paprsky na písku a cihlách, líné vlny zeleného Středozemního moře. Vzpomínal na rozhovory a smích, na přiznání a slzy. A když usnul, okamžitě ho pohltily sny a přinesly život postavený před brutální realitu.

Stráže dvakrát denně prostrčily do cely jídlo a Saul ho snědl. Malé plastické tácky byly plné v mrazáku vysušených omáček, masa a nudlů. Strava kosmonautů. Saula neudivila ironie osudu, když mu jídlo z raketoplánu přinesou do otrockého vězení ze sedmáctého století. Všechno snědl, vypil vodu a bez přestání procvičoval svaly, aby nedostal křeče a moc neprochladl.

Zajímala ho jen Natalie. Celé měsíce věděli, co budou muset udělat a jak budou sami, ale skutečný rozchod přinesl pocit konce. Saul si vzpomněl na sluneční paprsky na zádech jeho otce, na Josefovou paži kolem otcových ramen.

Ležel ve tmě, kde páchla čtyři století strachu, a přemýšlel o odvaze. Přemýšlel o Afričanech a Indiánech, kteří leželi ve stejných kamenných klecích a stejně jako on cítili pach lidské beznaděje. Nevěděli, že přežijí a jejich potomci budou žádat o světlo, svobodu a úctu, které byly odepřeny lidem, kteří zde čekali v řetězech na smrt. Zavřel oči a okamžitě spatřil dobytčák, který směřuje k Sobiboru. Propletená vyhublá těla, chladné mrtvoly, které toužily po nepřítomném teple. Ale v obrazech zmrzlých těl a vyčítavých očí spatřil mladé Sabry z kibbutzimu, kteří směřují na ranní směnu v sadech, nebo si berou zbraně na večerní hlídku, mají přísné a sebejisté oči, možná až moc sebejisté, ale ty oči jsou živé. Jsou tak živé. Samotná jejich existence je odpovědí na tázavé oči mrtvol v dobytčácích, které od sebe trhali na zasněženém náspu v roce 1944.

Saul měl strach o Natalii. Báł se o sebe, hrozně se báł. Neuvěřitelná hrůza ho bodala do očí, cítil chladný kov v ústech. Přesto ten strach poznal a uvítal ho. Moc dobře věděl, že ho nikdy neopustil. Vpustil ho do těla a strach jím proplul. Znovu a znovu procházel plány a možné problémy. Zvažoval možnosti. Připravil se na události, pokud Natalie udrží starou ženu u starého plánu, připravil se na možnosti, pokud se začne Melanie Fullerová chovat podle svého. Jestli Natalie zemře, Saul bude pokračovat. Pokud plán nevyjde, bude pokračovat. Jestli už nebude žádná naděje, stejně bude pokračovat.

Ležel ve tmavé puklině v chladné skále, přemýšlel o životě a smrti. Přemýšlel o sobě i o ostatních. Probral veškeré možné kroky, pak odhalil další.

A stejně. Když se mříže zvedly a zmizely, spatřil čtyři postavy, které se zvedly ze svých koutů a zamířily ke vzdálenému otvoru, Saul Laski se zamyslel a nekonečnou chvíli nevěděl, co má dělat.

Pak vyklouzl z vlastního úkrytu a postavil se. Jeho bosé nohy se dotkly chladné kamenné podlahy. Za železnými mřížemi a závojem splených vlasů ho pozorovalo stvoření, které bývalo Constancí Sewellovou.

Saul spěchal. Sledoval ostatní ke dveřím do tmy.

Tony Harod seděl v Herním sále, měl přivřené oči a pozoroval tváře čtyř mužů, kteří čekali na zahájení noční soutěže.

Barentův obličej byl tichý a klidný, spojil ruce a opřel je o spodní ret, svaly v koutcích úst rozvlnil nepatrný úsměv.

Kepler se mračil, silně se soustředil a zakláněl hlavu. Jimmy Wayne Sutter se nakláněl dopředu, rukama se opíralo zelený stůl, na zbrzděném čele a pod nosem se mu třpytil pot. Willi se zabořil do křesla, takže se světlo dotýkalo jen jeho čela, ostrých lících kostí a zalomeného nosu. Harod měl pocit, že Willi má otevřené oči a pozoruje ho.

Harod pochopil svou absurdní situaci a ucítil silící paniku. Nedokázal určit, co se děje. Nechtěl se dotknout mozku židovského hráče a dobře věděl, že kdyby se o to pokusil, pak mu to člověk, který Žida ovládá (ať už to byl kdokoli), nedovolí. Naposledy se podíval na okolní tváře. Kdo dokáže zvládnout dva hráče najednou? Logika mu diktovala, že je to Willi - stařík měl silně vyvinutou schopnost i motiv - ale proč ten výstup v zahradě? Harod cítil zmatek a strach. Skutečnost, že na něj dole čeká Marie Chenová a že propašovala pistoli na loď, která byla pro případ náhlého odjezdu připravena v přístavu, ho moc neuklidnila.

„Co to sakra znamená!“ zařval Joseph Kepler. Všichni čtyři muži otevřeli oči a podívali se na Haroda.

Willi se naklonil do světla a na tváři se mu objevila rudá maska vzteku. „Co to děláte, Tony?“ Chladný pohled přešel ostatní. „Nebo to je normální, Tony? Takhle hrajete své čestné hry?“

„Počkejte! Počkejte!“ vykřikl Sutter a znovu zavřel oči. „Podívejte. Utíká. Můžeme... všichni společně...“

Barentovy oči se otevřely jako oči predátora, který vyráží na noční lov. „Samozřejmě,“ zašeptal a sepnul ruce. „Laski, ten psychiatr. Měl jsem si toho všimnout dřív. Ty oholené vousy mě zmátly. Ať už to vymyslel kdokoli, nevěděl, co je to skutečný žert.“

„Kašlu na žerty,“ pokračoval Kepler a znovu zavřel oči. „Dostanu ho.“

Barent zavrtěl hlavou. „Nikoliv, gentlemani, dnešní soutěž se ruší pro neregulérnost. Laskiho dostanou bezpečnostní síly.“

„Nein!“ vyštěkl Willi. „Je můj.“

Barent se s úsměvem obrátil k Willimu. „Ano, možná je váš. To se uvidí. Mezitím zmáčknou knoflík a upozorním ochranku. Monitorují začátek hry, takže budou vědět, koho hledat. Jestli chcete, můžete nám pomoci, Herr Borden, ale dohlédněte na to, aby ten psychiatr nezemřel před výsledkem.“

Willi zavrčel a zavřel oči. Barent obrátil svůj smrtelně klidný pohled k Harodovi.

Saul sledoval čtveřici na rampu a ven do tropické noci. Bylo vlhko a blížila se bouře. Nebyly vidět hvězdy, ale blesky odhalily stromy a vysekanou oblast severně od bezpečnostní zóny. Jednou klopýtl a upadl na kolena, ale rychle se postavil a pokračoval dál. Objevil obrovský pentagram a zjistil, že ostatní zaujali místa v cípech hvězdy.

Tehdy Saula napadlo, že uteče, ale když se zablesklo, spatřil na druhé straně bezpečnostní zóny dvě strážce s puškami M-16 a infračerveným zaměřovačem. Musel čekat. Postavil se do prázdného kruhu mezi Jensena Luhara a vysokého hubeného mladíka s dlouhými vlasy. Náhle mu připadalo správné, že jsou všichni nazí. Byl z celé pětice jediný, kdo nebyl v naprosto dokonalé fyzické kondici.

Jensen Luhar otočil hlavu, jako by to byla korouhvička. „Jestli mě slyšíš, můj malý pěšáku,“ prohlásil německy, „pak ti řeknu sbohem. Nezabiju tě v záchvatu vzteku. Udělám to rychle.“ Luharova hlava se otočila k nebi a čekala (stejně jako ostatní) na nějaký signál. Blesky proměnily jeho nápadný profil ve rtuť.

Saul se otočil, natáhl ruku a hodil veliký kámen, který sebral, když před chvílí schválně upadl. Kámen udeřil Luhara kousek pod levé ucho a velký muž se okamžitě zhroutil. Saul se obrátil a utíkal. Zbývající trojice ho jen sledovala, a než se zmočila k akci, Saul proběhl křovím a zmizel v tropickém lese. Žádné výstřely.

Prvních pět minut útěku se změnilo v bezduchý úprk, jehličí a palmové listy ho píchaly do bosých chodidel, větve a podrost mu rvaly žebra, z krku vycházelo sípání. Pak se ovládl a zastavil se. Přikrčil se v rákosí a poslouchal. Vlevo slyšel šplouchání vln a vzdálený zvuk silných lodních motorů. Zvláštní bzučení mohly přinášet elektrické megafony nad vodou, ale nerozeznal ani slovo.

Zavřel oči a snažil si vybavit mapy a fotomontáž ostrova, vzpomněl si na hodiny v hotelové kuchyňce s Natalií. K severnímu cípu ostrova zbývalo víc než šest a půl kilometru - možná sedm. Věděl, že les se brzy změní v opravdovou džungli, jeden a půl kilometru před severním cípem se otevře sláným mokřinám, ale před pláží se znovu objeví bažina a džungle. Jedinými stavbami budou ruiny otrocké nemocnice, zarostlé základny plantáže Dubose poblíž skalnatého východního pobřeží a popadané náhrobky starého hřbitova otroků.

V bílém záblesku blížící se bouře se podíval na rákosí a ucítil vše pohlcující touhu ukrýt se, zalézt mezi rákosí, přikrčit se, stočit se do klubička a stát se neviditelným. Ale moc dobře věděl, že jestli to udělá, zemře dříve. Ty zrůdy ve Hradu - alespoň tři z nich - strávily celé roky tím, že pronásledovaly jeden druhého v těchto několika kilometrech džungle.

Během výsledku Harod vyprávěl o „Velikonočním lovu“, kdy Island klub pustil všechny zbytečné lidi (více jak deset nahých a bezmocných mužů a žen), a poslal za nimi své oblíbené poskoky ozbrojené noži a pistolími. Barent, Kepler a Sutter znají všechny úkryty a Saul nedokázal překonat pocit, že o něm Willi ví. Každým okamžikem čekal dotek jeho odporne mysli a dobře věděl, že to bude znamenat naprostý krach všech jeho plánů, měsíce zbytečné práce, že jeho celoživotní sen vyjde naprázdno.

Dobře věděl, že má jedinou šanci. Utíkat na sever. Opustil rákosí a utíkal. Za zády mu hřměla blížící se bouře.

„Tam,“ vydechl Barent a ukázal na bledou nahou postavu, která se potácěla na obrazovce v páté řadě monitorů. „To je určitě ten psychiatr Laski.“

Sutter usrkł z vysoké sklenky bourbonu a zkřížil nohy na jedné z pohovek monitorovací místnosti. O tom nebylo pochyb,“ poznamenal. „Otázka zní - kdo ho zapojil do hry a proč?“

Zbylí tři členové se podívali na Williho, ale stařík sledoval monitor v první řadě, který ukazoval členy Bezpečnosti, kteří odnášeli bezvědomé tělo Jensena Luhara. Tři hráči byli posláni do džungle za Laskim. Willi se obrátil a předvedl svůj úsměv. „Přivést toho Žida by byla chyba,“ pronesl. „Já chyby nedělám.“

K. Arnold Barent odstoupil od monitorů a založil si ruce. „Proč chyba, Williame?“

Willi se podrbl na tváři. „Všichni toho Žida spojíte se mnou, přestože jste to byl vy, Herr Barent, kdo ho nedávno vycvičil a jako jediný se ho nemusíte bát.“

Barent zamrkal, ale nic neřekl.

„Kdybych chtěl do vašich her přivést nějakého - jak tomu říkáte? - zrádce, proč bych nezvolil člověka, kterého tady nikdo nezná? A v mnohem lepší fyzické kondici?“ Willi se usmál a zavrtěl hlavou. „Ne, můžete přemýšlet jen chvíli a okamžitě pochopíte, jak by byl takový čin absurdní. Nedělám chyby a pokud si to myslíte, pak se mýlíte.“

Barent se podíval na Haroda. „Tony, pořád trváte na svém příběhu o únosu a vydírání?“

Harod se zhroutil na nízký gauč a kousl se do ruky. Řekl jim pravdu, protože tušil, že se na něj vrhnou, a chtěl vyvrátit jejich podezření. Teď si mysleli, že lže, a podařilo se mu pouze zmínit jejich strach z Williho účasti. „Sakra, já nevím, kdo za to může,“ vyštěkl Harod, „ale někdo z vás si tady zahrává. Co bych tím získal?“

„No co?“ zeptal se Barent konverzačním tónem.

„Mně se zdá, že to má odvést pozornost,“ zavrčel Kepler a podíval se na Williho. Na jeho tváři se objevilo napětí.

Reverend Jimmy Wayne Sutter se zasmál. „Odvést pozornost od čeho?“ zeptal se a pořád se smál. „Ostrov je odříznutý od okolního světa. Nikdo nesmí vstoupit do této části. Jen osobní ochranka bratra K. a to jsou samí Neutrállové.

Nepochybují o tom, že při prvním náznaku neregulérnosti hry budou eskortovat všechny naše pomocníky do... do jejich pokojů.“

Harod poplašeně vzhledl, ale Barent se pořád usmíval. Harod pochopil, jaký byl blázen, když doufal, že mu Marie Chenová pomůže v krizi.

„Odvést pozornost od čeho?“ pokračoval Sutter. „Ubohému a starému knězi to připadá jako slabá omluva pro odvedení pozornosti.“

„No, někdo ho ovládá,“ vyštěkl Kepler.

„Možná ne,“ namítl Willi tiše.

Všechny hlavy se obrátily. „Můj malý Žid se překvapivě činil celé roky,“ pokračoval Willi. „Představte si mé překvapení, když jsem ho objevil před sedmi měsíci v Charlestonu.“

Barentův úsměv vybledl. „Wilhelme, chcete říct, že tento... muž... přišel sám od sebe?“

„Ja,“ usmál se Willi. „Můj někdejší pěšák mě pořád sleduje.“

Keplerův obličej změnil barvu. „Takže přiznáváte, že je tady kvůli vám, proto přišel sám od sebe, aby vás našel.“

„Vůbec ne,“ odmítl Willi přátelsky. „Vy jste ten génius, který dal zavraždit židovskou rodinu ve Virginii.“

Barent si otřel pokrouceným prstem spodní ret. „Jestliže věděl, kdo za tím stojí, jak se dozvěděl o Island klubu?“ Ještě než otázku dokončil, obrátil se k Harodovi. „Jak jsem mohl vědět, že pracuje sám?“ namítl Harod vyčítavě. „Naládovali mě blběma drogama.“

Jimmy Wayne Sutter se postavil a přistoupil k monitoru. Kamery pro noční vidění předváděly bledou nahou postavu, která si razila cestu popínavými rostlinami a zřícenými náhrobky. „A kdo ho tedy teď ovládá?“ zeptal se Sutter tiše, jako by mluvil sám pro sebe.

„Die Negerin,“ odvětil Willi. „Ta černá holka. Ta, co byla s tím šerifem v Germantownu.“ Zasmál se a zaklonil hlavu, až se objevily plomby na jeho řezácích. „Die Untermenschen povstali, jak se Führer obával.“

Sutter se odvrátil od obrazovky právě ve chvíli, kdy se tam objevil Barentův Jamajčan. Rychle a jistě proběhl zarostlým hřbitovem, kde před chvílí zmizel Saul Laski. „Kde je tedy ta holka?“ naléhal Sutter.

Willi pokrčil rameny. „Na tom nesejde. Máte nějaké černé děvky ve vězení?“

„Ne,“ odmítl Barent.

„Pak může být kdekoliv,“ doplnil Willi. „Možná sní o pomstě na tajném sdružení, které zabilo jejího otce.“

„My jejího otce nezabili,“ ohradil se Barent, který se topil v myšlenkách. „Udělala to Melanie Fullerová s Ninou Draytonovou.“

„Přesně tak.“ Willi se zasmál. „Další malá ironie. Ale ten Žid je tady a je jasné, že mu die Negerin pomohla, aby se sem dostal.“

Společně sledovali monitory, ale spatřili jen Sutterova Amose, který si probíjel cestu vysokou trávou jižně od plantáže DeBose a připomínal malého zápasníka sumo. Sutter zavřel oči a soustředil se na jeho kontrolu.

„Musíme toho Laskiho vyslechnout,“ řekl Kepler, „zjistit, kde je ta holka.“

„Nein,“ opravil ho Willi a obrátil svůj pronikavý pohled k Barentovi. „Musíme toho Žida co nejrychleji zabít. Možná je šílený, ale něco na nás má.“

Barent si vyhrnul rukávy a znovu se usmál. „Máte strach, Williame?“

Willi opět pokrčil rameny. „Dává to smysl. Jestli se spojíme a zabijeme toho Žida, vyloučíme možnost, že ho sem poslal jeden z nás, aby získal nějaké výhody. Tu holku najdeme snadno, ja? Hádám, že se znovu vrátila do Charlestonu.“

„Hádání nestačí,“ vyštěkl Kepler. „Říkám, musíme ho vyslechnout.“

„Jamesi?“ ozval se Barent.

Sutter otevřel oči. „Zabijte ho a vrátíme se ke hře,“ odvětil a znovu oči zavřel.

„Tony?“

Harod překvapeně vzhlédl. „Tím chcete říct, že můžu hlasovat?“

„Ostatní problémy vyřešíme později,“ pokračoval Barent. „Teď jste členem Island klubu a máte právo volit.“

Harod předvedl malé ostré zuby. „Já se zdržím,“ prohlásil. „Nechte mě sakra na pokoji a dělejte si s tím člověkem, co chcete.“

Barent si otřel ret a podíval se na prázdný monitor. Blesk oslnil citlivé čočky a obrazovku zalilo bílé světlo. „Williame,“ pokračoval Barent, „nechápu, jak může být ten člověk nějakou hrozbou, ale souhlasím s vaší logikou. Neohrozí nás, když bude mrtvý. Tu holku a další pomstychtivé najdeme bez problémů.“

Willi se předklonil. „Nemůžete počkat, až se Jensen, můj hráč, zotaví?“

Barent zavrtěl hlavou. „To jen zdrží hru,“ prohlásil a zvedl mikrofon na konzoli. „Pane Swensone?“ Začal a vyslechl odpověď z malého sluchátka. „Stopujete hráče, který utekl na sever? Dobře. Ano, i já ho vidím v sektoru dva-sedm-bravo-šest. Ano, nadešla chvíle, abychom vetřelce velmi zaujatě eliminovali. Pošlete tam pobřežní hlídky a propusťte helikoptéru číslo tři z její pozice. Ano, jestli to bude možné, použijte infračervené zaměřování a přenášejte data z pozemních senzorů pátracím oddílům. Ano, určitě to proveďte, ale rychle, prosím. Děkuji vám. Barent končí.“

Natalie Prestonová seděla ve starém Charlestonu ve tmavém domě Melanie Fullerové a vzpomínala na Gentryho. V posledních měsících na něj vzpomínala často, každý večer před spaním, ale dva měsíce po odjezdu z Izraele se pokusila překonat smutek a lítost, aby uvolnila místo silnému odhodlání. Nešlo to. Po příjezdu do Charlestonu jezdila denně kolem Robova domu. Většinou večer. Když na několik hodin opustila Saula, procházela se tichými ulicemi, které navštívili s Robem. Nevybavily se jí malicherné detaily jejich rozhovorů, ale hlubší pocity, které mezi nimi rostly, prohlubovaly se a kvetly i přes (jak oba dobře chápali) špatné načasování jejich milostného románu. Třikrát navštívila jeho hrob a pokaždé ji překonal pocit ztráty. Věděla, že ji neutiší žádná odplata a pokaždé slibovala, že už se nevrátí. Na začátku druhé nekonečné noci v hororovém domě Melanie Fullerové už dobře věděla, že příští hodiny a dny nepřežije díky odhodlání a touze po pomstě, ale bude muset vzpomínat na lásku.

Strávila v domě víc než čtyřicet hodin, ale připadalo jí to jako celá věčnost.

Nedělní noc byla zlá. Natalie zůstala v domě až do čtyř hodin ráno a odešla až ve chvíli, kdy bylo jisté, že je Saul v

bezpečí až do masakru následujícího večera. Pokud bude ještě naživu. Natalie věděla jen to, co jí Melanie prozradila ústy mrtvého dítěte, které bývalo Justinem Wardenem. Jak se hodiny vlekly, vymyšlený příběh, že Nina nedokáže Saula ovládat na takovou dálku (že potřebuje pomoc, pokud chtějí zachránit Williho a ubránit se hněvu Island klubu), působil méně a méně přesvědčivě.

Justin seděl tu první noc dlouhé chvíle potichu, ostatní členové „rodiny“ byli mrtví jako figuríny. Natalie předpokládala, že starou ženu zaměstnává kontrola slečny Sewellové či muže, kterého sledovali celé týdny dalekohledem, když stáli s Justinem v parku nad řekou. Ne, na to bylo ještě brzy. Justin jí prozradil, že Melanie sledovala masakr první noci očima jednoho ze strážců. Natalie si zahrála na silnou Ninu a varovala Melanii, aby se do toho nepletla moc brzy a neprozradila svou přítomnost. Justin se na ni podíval a hodinu mlčel. Nechal Natalii bez pomoci, nechal ji čekat na informace. Čekala, že jí stará žena vklouzne do mozku a zabije ji. Že je zabije oba. Seděla v domě, kde páchly odpadky a zkažené jídlo, a snažila se myslet na Roba. Co by řekl v takové situaci, s jakým by přišel žertem? Někdy po půlnoci použila Ninin arogantní tón a chtěla rozsvítit světlo. Obr jménem Culley přešel k vypínači a rozsvítil čtyřicetiwattovou žárovku pod rozlomeným stínítkem lampy. Jasné světlo bylo horší než tma. Salón byl plný prachu, zapomenutého oblečení, pavučin a zkaženého jídla. Pod pohovkou vykukovala zahnědlá okousaná kukuřice. Pod georgiánským servírovacím stolem se válely pomerančové slupky. Po opěradlech pohovky někdo - nejspíš Justin - rozmazal jahodový nebo malinový džem a zanechal otisky dlaní. Natalie si vzpomněla na zasychající krev. Slyšela, jak se za zdmi prohánějí krysy, možná běhaly i po chodbách. Dostaly se dovnitř po palmách a rozbitými okenními tabulemi, které Natalie viděla ze dvora, kdykoliv přicházela do domu. Občas zaslechla zvuky z prvního poschodí. Byly tak hlasité, že je určitě nedělaly krysy. Natalie si vzpomněla na umírajícího tvora, kterého nahoře spatřila, na starou, vrásčitou a pokroucenou ženu, která připomínala starou želvu vyrvanou z krunýře. Při životě jí držely kapačky a nemilosrdné stroje. Když se nikdo z obscénní „rodiny“ delší dobu nepohnul a Natalii se zdálo, že nikdo ani nedýchá, napadlo ji, že Melanie Fullerová možná zemřela a živé automaty pokračují, aby vykonaly poslední příkazy umírajícího mozku. Loutky, které tančí podle smrtelných křečí mistra loutkáře.

„Vzali tvého Žida,“ prohlásil Justin na konci druhého večera, pozdě po půlnoci.

Natalie se rychle probírala. Culley se postavil za židli dítěte a jediná žárovka nasvítla jeho oteklou tvář. Marvin, Howard a sestra Oldsmithová se ukryli někde ve stínech za Nataliiny zády. „Kdo ho vzal?“ vydechla.

Dětská tvář působila v chladném světle podivným dojmem, tvář loutky vymodelovaná ze staré gumy. Natalie si vzpomněla na velkou figurku v Grumblethorpe a ucítila chlad. Melanie dokázala toto dítě změnit ve stejnou starou věc. „Nikdo ho nevzal,“ vyštěkl Justin. „Mříže otevřeli už před hodinou a vyvedli ho ven, aby začala večerní zábava. Copak nemáš žádné spojení, Nino?“

Natalie se kousla do rtu a rozhledla se. Jackson čekal v autě jeden blok odtud, Sumec hlídal dům z uličky na druhé straně. Stejně tak mohli být na jiné planetě. „Melanie, je moc brzy,“ vyštěkla, „řekni mi, co se děje.“

Justin předvedl mléčné zuby. „Asi ne, Nino, drahoušku,“ zasyčel. „Nadešla chvíle, abys mi prozradila, kde jsi.“ Culley obešel křeslo. Z kuchyně vyplul Marvin. Nesl dlouhý nůž, který odrazil světlo čtyřicetiwattové žárovky. Sestra Oldsmithová za jejími zády vyrazila zvláštní zvuk.

„Přestaň,“ zašeptala Natalie. Hrdlo se jí stáhlo a původní autoritativní příkaz se změnil v tichou prosbu.

„Ne, ne, ne,“ zasyčel Justin a seskočil ze židle. Zamířil k ní. Přikrčil se a prsty se dotýkal špinavého orientálního koberce, jako by se změnil v mouchu a šplhal po zdi. „Buď nám to řekneš, Nino, nebo přijdeš o tuhle černošku. Ukaž, Nino, ukaž mi, jakou máš Schopnost. Jestli jsi Nina.“ Dětskou tvář pokroutila děsivá maska, jako by gumovou hlavu loutky rozpustily neviditelné plameny.

„Ne,“ prohlásila Natalie a postavila se. Culley jí zablokoval cestu ke dveřím a Marvin obešel pohovku. Přejel si dlaň nožem a na ostří se zaleskla krev.

„Řekni nám to, Nino,“ zašeptal Justin. Z prvního patra se ozvalo bouchání a šoupání. „Nebo tahle zemře.“

Před příchodem deště se zvedl vítr. Šílené poryvy bičovaly a ohýbaly palmy, vzduchem létala ostrá mračna ulámaných větví a palmového listí. Saul upadl na kolena a zakryl si rukama hlavu. Větvě na něj útočily jako tisíce malých pařátů.

Okolní chaos ozářila série stroboskopických záblesků, bouřkové mraky rozpoutaly zvukovou stěnu.

Saul se ztratil. Když bouře udeřila naplno, stočil se pod husté kapradí a snažil se najít směr z nočního chaosu. Dorazil ke sláným mokřinám, ale potom ztratil směr a místo aby se objevil na konci džungle, o hodinu později vběhl znovu na otrocký hřbitov. Nad hlavou mu řvala helikoptéra, ale kužel pátracího světla zastínilyblesky.

Saul zalezl hlouběji. Nevěděl, na kterou stranu mokřiny se dostal. Když se znovu objevil před několika hodinami na otrockém hřbitově, ze stínů zřícené zdi vyskočil vysoký muž s dlouhými vlasy a zaútočil na něj svými zuby a nehty. Vyčerpaný, unavený a vyděšený Saul uchopil nejbližší předmět - rezavou železnou tyč, která možná kdysi sloužila jako podpěra kříže - a snažil se chlapce odrazit. Tyč ho zasáhla do hlavy a otevřela dlouhou ránu. Chlapec se zhroutil v bezvědomí. Saul k němu poklekl, nahnatal puls a utíkal do džungle.

Jakmile se dostal pod cypřiše za slanou mokřinou, objevila se nad ním helikoptéra. Vznášela se pouhých sedm metrů nad stromy a bojovala s nápořem větru, zvuk rotorů přehlušil řev vichřice. Saul se helikoptéry nebál. Střílet z rozkývaného letadla bylo nemožné a Saul pochyboval, že ho vůbec najdou, pokud nevyběhne na otevřené místo. Přemýšlel, proč nevychází slunce. Byl si jistý, že od začátku jeho utrpení uplynulo už mnoho hodin, které by stačily na tucet nocí. Jako by běžel celý život. Přikrčil se pod velký cypřišek, těžce dýchal a podíval se na své nohy. Vypadaly, jako by je někdo rozřezal žiletkami. Na chvíli se ho zmocnila iluze, že si vzal červenobílé proužkované ponožky a karmínově rudé bačkory.

Vítr se utišil těsně před příchodem deště. Saul zvedl tvář k nebi a hebrejsky zvolal: „Hej! Jaké další žerty máš připravené?“

Za cypřiškem se objevil zářivý paprsek a dotkl se ho. Saul na chvíli uvěřil, že je to blesk, pak začal přemýšlet, jak dokázala helikoptéra přistát. Ale okamžitě pochopil, že to není ani blesk, ani helikoptéra. Za řadou stromů se táhla úzká pláž a za ní oceán. Reflektory strážních člunů zkoumaly pobřeží.

Nevšiml si světla a začal se plížit k písku. Jediná pláž na této straně bezpečnostní zóny ležela na severním okraji ostrova. Dokázal to. Kolikrát, zauvažoval, se dostal několik metrů od pláže, aby se znovu ztratil a vrátil se do bažiny a džungle?

Pláž byla úzká, nějaké tři nebo čtyři metry, a o vzdálené skály se opíraly vysoké vlny. Dokud se bouře neuklidnila, vítr a hrom zamaskovaly zvuk příboje. Saul se zvedl na kolena a podíval se k moři.

Za čarou přílivu rozeznal dva čluny, jejichž mohutné reflektory trýznily pláž světelnými bodci bílého světla. Obě plavidla ozářil blesk a Saul zjistil, že se vznášejí necelých sto metrů od něj. Jasně rozeznal tmavé postavy mužů s puškami.

Jeden paprsek sklouzl po pláži a obrátil se ke stromům a k Saulovi. Ten se rozběhl k džungli a skočil mezi kapradí a vysokou travu těsně předtím, než se ho paprsek dotkl. Přikrčil se za nízkou dunou a zvažoval svou situaci. Helikoptéra a hlídkové čluny svědčily o tom, že se Barent a ostatní vzdali hry a dobře věděli, koho pronásledují. Saul mohl jen doufat, že jeho přítomnost přinesla do jejich řad zmatek, možná skutečný rozkol. Ale na to nespolehal. Podceňovat inteligenci a houževnatost nepřátel se nevyplácí. Saul se vydal v prvních zmatených hodinách Yomkippurské války domů a dobře věděl, že spokojenost může mít fatální následky.

Vyběhl, kopíroval pláž a probíjel se hustým podrostem. Zakopával o mangrové kořeny a nebyl si ani jistý, zda míří na správnou stranu. Každou chvíli ho minuly reflektory, nebo se nad pláží prohnala helikoptéra a Saul se přikrčil. Dobře věděl, že se jim podařilo zúžit okruh pátrání na tento cíp ostrova. Za celé hodiny úprku nespátřil kamery ani senzory, ale nepochyboval, že Barent a ostatní používají veškerou dostupnou technologii, aby zaznamenali své zvrhlé hry a zredukovali možnost, že se chytrý člověk bude ukrývat na ostrově celé týdny a měsíce.

Zakopl o neviditelný kořen a zhroutil se na zem. Než dopadl do deset centimetrů hluboké bahenní vody, narazil hlavou do tlusté větve. Dokázal se převálit na bok, chytil se ostré trávy a vytáhl se na pláž. Krev mu stékala po tvářích do otevřených úst. Chutnala jako slaná bahenní voda.

Pláž byla v těchto místech širší, ale pořád nebyla široká jako místo, kde přistála Cessna. Saul pochopil, že pokud zůstane mezi stromy, nikdy nenajde přílivovou zátoku a potůčky. Možná ji už v děsivé džungli bažiny a větví minul bez povšimnutí. Pokud ležela opravdu daleko, pak se k ní tímto tempem povleče celé hodiny. Jeho jediná naděje ležela na pláži.

Na moři se objevily další čluny. Saul ležel pod nízkými větvemi cypřišku a rozeznal čtyři plavidla. Jedno se přiblížilo, zastavilo se ve vzdálenosti necelých třiceti metrů a zvedalo se na bouří hnaných vlnách. Začalo pršet. Saul se modlil, aby nastoupila tropická průtrž mračen, liják, který sníží viditelnost na nulu a utopí jeho nepřátele jako Faraonovy vojáky. Ale začalo jen mrholit. Možná to byla předehra skutečné bouře, možná zase pršet přestane a obloha se otevře tropickému úsvitu, který zpečetí Saulův osud.

Počkal pět minut. Krčil se za vysokou travou a zříceným kmenem stromu, čluny a jejich reflektory se přiblížily a nad hlavou se mu objevila helikoptéra. Chtělo se mu smát. Chtěl se postavit a házet po nich kamení. Chtěl využít posledních vteřin, než ho zasáhnou kulky, a začít je proklínat. Přikrčil se a čekal. Vykoukl ven a kolem se prohnal další hlídkový člun. Brázda jeho šroubu se přidala ke sláným vlnám, které bičovaly pláž.

Džungli za jeho zády roztrhla exploze. Chvilí věřil, že se blesky přiblížily, ale potom zaslechl huš-huš rotorů a pochopil, že pátrači vyhazují z helikoptéry výbušné nálože. Exploze byly silnější než granáty. Saul ucítil vibraci hlubokého písku a větve cypřišku se zachvěly. Exploze se přiblížovaly a záchvěvy půdy zesílily. Saul hádal, že nálože shazují nějakých dvacet, třicet metrů do džungle. V šedesáti, osmdesáti metrových intervalech. Přestože pršelo, ucítil kouř z pláže napravo. Saul pochopil, že jestli se bouře pořád blíží z jihovýchodu, směr kouře potvrzuje, že se dostal blízko severního cípu ostrova, ale ještě nedosáhl místa, odkud se zvedla Cessna, takže mu k zálivu chybělo čtyři sta metrů.

Prodrat se džunglí bude trvat celé hodiny, a pokud zvolí zkratku přes bažiny, určitě se znovu ztratí.

Dvě stě metrů od Saula roztrhla exploze noční oblohu. Ozvalo se neskutečné vřeštění, k nebi se zvedlo hejno volavek a zmizelo ve tmě. Následoval dlouhý a nepříjemný výkřik. Někáký člověk řval bolestí. Saul přemýšlel, jestli takhle dokáže křičet jeden z ovládaných. Mohl to být někdo z jeho spoluhráčů, ale stejně tak měl za zády pozemní hlídky, takže bombardování mohlo zasáhnout kohokoliv.

Jasně zaslechl vrtule helikoptéry, byly vysoko na jihu, ale blížily se. Následoval rachot automatických zbraní. Jako by nějaká loď plula kolem pláže a naslepo střelila do stěny džungle.

Kéž by byl oblečený. Z listů stékal chladný déšť, jeho nohy a kotníky řvaly v agonii, kdykoliv sklonil hlavu, blesk odhalil jeho vrásčité a vyhublé břicho, kostnaté bílé nohy a genitálie stažené strachem a zimou. Ten pohled ho nijak neuklidnil. Chtěl se rozběhnout a bojovat. Ale především se chtěl naložit do teplé lázně, natáhnout si několik vrstev teplého oblečení, najít si nějaké tiché místo a spát. Jeho tělo sužoval několik hodin příliv adrenalinu a teď se dostavil odliv se všemi nežádoucími účinky. Byla mu zima, cítil strach, proměnil se ve slupku člověka zbavenou veškerých emocí kromě strachu, zbavenou motivace. Zůstala jen slábnoucí touha přežít, přežít z důvodů, které už dávno zapomněl. Krátce řečeno: Saul Laski se proměnil ve stejného člověka, který pracoval před čtyřiceti lety v Jámě. Ale tentokrát už mu nezbyla ani síla a naděje mládí.

Pozvedl tvář k silící bouři a pochopil, že to není jediný rozdíl. „Vybral jsem si toto místo!“ zařval polsky k nebi. Bylo mu jedno, jestli ho jeho nepřátelé uslyší. Pozvedl pěst, ale nepohrozil. Jen ji sevřel a zvedl do vzduchu. Sám netušil, zda tím chce vyjádřit sílu, vítězství, vzdor či rezignaci.

Proběhl řadou cypřišů, odbočil doleva, minul zbytky trávy a vyběhl na otevřenou pláž.

„Harode, pojdte sem,“ promluvil Jimmy Wayne Sutter.

„Chvilku,“ odvětil Harod, který zůstal jako poslední v monitorovací místnosti. Přestože už pozemní kamery neukazovaly nic důležitého, zůstala černobílá kamera na jednom z hlídkových člunů na severu a barevná kamera na palubě helikoptéry, která shazovala nálože a sudy napalmu mezi stromy. Harod považoval záběry za naprosto úděsné - na vzdušné natáčení je třeba Steadicam. Z naklánění a houpání monitorů se mu zvedal žaludek - ale musel uznat, že pyrotechnické kousky předčí vše, co kdy s Willim natočili. Přiblížili se dokonce Copollově ohnivému orgasmu na konci Apocalypse Now. Harod považoval Coppolu za blázna, protože vystříhal napalmové scény ze závěrečné verze, a nijak ho neuklidnilo, když je objevil pod titulky na konci filmu. Harod by rád použil na dnešní noc několik Steadicamů a závěsnou jednotku Panavision - ty záběry by zužitkoval, i kdyby měl o tom ohňostroji osobně napsat film.

„Pojďte, Tony, čekáme,“ pokračoval Sutter.

„Hned,“ odvětil Harod, hodil si do pusy hrst buráků a usrkl vodku. „Podle rádiového přenosu toho ubožáka zahnali na severní konec a právě pálí tu blbou džungli...“

„Okamžitě!“ vyštěkl Sutter.

Harod se podíval na evangelíka. Ostatní už čekali v Herním sále víc než hodinu a rozmlouvali. Podle výrazu na Sutterově tváři se stalo něco hrozného. „Jo,“ přikývl Harod, „už jdu.“ Jak odcházel, podíval se přes rameno a spatřil nahého muže, který utíká po pláži v záběru obou kamer.

Atmosféra v Herním sále byla stejně napjatá jako masakr na televizních obrazovkách. Willi seděl přímo proti Barentovi a Sutter se postavil vedle starého Němce. Barent si založil ruce a tvářil se našťavaně. Joseph Kepler přecházel před dlouhým oknem sem a tam. Závěsy byly roztažené a po skle stékal déšť. Oblohu rozerval blesk a Harod spatřil Dubovou cestu. Hrom neztlumilo ani několik vrstev skla a tlusté zdi. Harod se podíval na hodinky. Bylo tři čtvrtě na jednu ráno. Unaveně zauvažoval, jestli je Marie Chenová ještě zavřená, nebo jestli pomocníky už propustili. Kéž by nikdy neopustil Beverly Hills.

„Máme tady problém, Tony,“ začal K. Arnold Barent. „Posaďte se.“

Harod se posadil. Očekával, že mu Barent (nebo spíš Kepler) oznámí, že zrušili jeho členství a teď zruší i jeho. Moc dobře věděl, že nemůže srovnávat svou Schopnost s Barentem, Keplerem či Sutterem. Věděl, že pro něj Willi nehne ani prstem. Náhle ho napadlo, že mu Willi toho Žida poslal, aby ho zničil a odstranil. Proč? uvažoval Harod. Čím jsem Williho ohrozil? Čím mu poslouží moje smrt? Na ostrově nebyla žádná žena, kterou by mohl Použít. Jen Marie Chenová. Třicet členů Bezpečnosti, které Barent pustil na jih od bezpečnostní zóny, byli dobře placení Neutrálové, které milionář zaměstnával. Pokud chtěl Barent Tonyho Haroda zabít, nemusel použít svou Schopnost. Stačilo zmáčknout knoflík.

„Jo,“ pronesl Harod unaveně, „co se děje?“

„Váš starý přítel Herr Borden přinesl večerní překvapení,“ odvětil Barent chladně.

Harod zamrkal a podíval se na Williho. Věřil, že to bude „překvapení“ na jeho účet, ale nebyl si jistý, jak to Willi udělá.

„Právě jsme navrhli zlepšení agendy Island klubu,“ prohlásil Willi. „K. Arnold a pan Kepler s naším návrhem nesouhlasí.“

„Je to úplná šílenost,“ vykřikl Kepler od okna.

„Ticho!“ přikázal mu Willi a Kepler ztichl.

„My?“ zopakoval Harod hloupě. „Kdo jsou my?“

„Reverend Sutter a já,“ doplnil Willi.

„Ukázalo se, že můj starý přítel James byl celé roky přítelem Herr Bordena,“ podotkl Barent. „Zajímavý obrat událostí.“

Harod zavrtěl hlavou. „Víte vy, co se děje na severním konci tohotohle blbého ostrova?“

„Ano,“ přikývl Barent. Vyndal si z ucha sluchátko (menší než pomůcka pro postižené) a ukázal na korálek mikrofonu a tenké vlákno. „Vím. Vzhledem k této diskusi to není moc důležité. Přestože to vypadá absurdní a jste v Řídícím výboru teprve týden, zdá se, že máte rozhodující slovo.“

„Sakra, já ani nevím, vo čem to tady mluvíte,“ odsekl Harod.

Odpověděl Willi: „Mluvíme tady o určitém vylepšení. Chceme rozšířit lovecké aktivity Island klubu do... ach... do větších rozměrů, Tony.“

„Celý svět,“ doplnil Sutter. Evangelík měl červený obličej zalitý potem.

„Celý svět?“

Barent předvedl trpký úsměv. „Nechtějí Používat hráče, ale celé národy,“ doplnil.

„Národy?“ zopakoval Harod. Někde poblíž Dubové cesty udeřil blesk a polarizované okno ztmavlo.

„Sakra, Harode,“ zařval Kepler, „to neumíte nic jiného než tady stát a všechno opakovat? Tihle dva idioti chtějí všechno zničit. Chtějí, abychom nehráli s jednotlivci, ale s raketami a ponorkami. Body budeme dostávat za vypálené země.“

Harod se opřel o stůl a zíral na Williho a Suttera. Neměl slov.

„Tony,“ prohlásil Barent, „slyšíte o takovém návrhu poprvé?“

Harod přikývl.

„Pan Borden o tom s vámi nikdy nemluvil?“

Harod zavrtěl hlavou.

„Chápete důležitost vaší volby,“ pokračoval Barent tiše. „Nápadně to změní charakter naší každoroční zábavy.“

Kepler se zasmál. Zvláštní, trhavý smích. „Odpálilo by to celej tenhle blbej svět,“ prohlásil.

„Ja,“ souhlasil Willi, „možná. A možná také ne. Ale byl by to fascinující zážitek.“

Harod se posadil. „To si ze mě děláte prdel,“ vypravil ze sebe nalomeným hlasem, který neslyšel od puberty.

„Vůbec ne,“ odvětil Willi klidně. „Už jsem demonstroval, jak snadno se dají obejít nejvyšší vojenská bezpečnostní opatření. Pak Barent a ostatní už celá desetiletí dobře ví, jak je lehké ovlivnit vůdce národů. Musíme pouze odstranit

časová omezení a měřítko naší soutěže. Pak bude naprosto fascinující. Jakmile soutěž začne... ach... vřít, budeme muset trochu cestovat a najít si bezpečný úkryt. Ale jsem si jistý, že nám K. Arnold poradí. Nicht wahr, Herr Barent?“ Barent si otřel tvář. „Samozřejmě. Problémem nejsou zdroje - ani dlouhá doba, kterou tato rozšířená hra spotřebuje - ale jejich zničení, zničení lidských i materiálních zdrojů, které se za tak dlouhé období objeví.“

Jimmy Wayne Sutter předvedl nápadný hluboký smích, který znají milióny televizních diváků. „Bratře Křesťane, snad si nemyslíte, že si to všechno necháte?“

„Ne,“ odvětil Barent tiše, „ale nevidím důvod, abych to vše zničil jen proto, že tady nebudu a nemohu si to užít.“

„Ja, ale já ano,“ upozornil ho Willi. „Vyslechli jste nový návrh. Vše se dalo do pohybu. Jimmy Wayne a já jsme pro. Vy a ten zbabělec Kepler jste proti. Tony, hlasujte.“

Harod vyskočil. Williho hlasu nemohl odolát. „Já se zdržím,“ vyštěkl, „seru na vás!“

Willi udeřil pěstí do stolu. „Harode, sakra, vy přiblížte milovníku Židů. Hlasujte!“

Harodova hlava se dostala do silného svěráku, do lebky mu pronikla ocel. Chytil se za spánky a otevřel ústa, aby vykřikl.

„Přestaňte!“ zařval Barent a svěrák povolil. Harod málem vykřikl úlevou. „Už hlasoval,“ prohlásil Barent. „Má právo se zdržet jakéhokoli hlasování. Bez většiny návrh neplatí.“

„Nein,“ zašeptal Willi. V jeho chladných šedých očích se probudil modrý plamen. „Bez většiny je to pat.“ Obrátil se k Sutterovi. „Co říkáte, Jimmy Wayne, můžeme takový problém nechat v mrtvém bodě?“

Sutterovu tvář zalil pot. Zaostřil oči do bodu vedle Barentovy hlavy a prohlásil: „Sedmero andělů se sedmero trumpetami se připravuje, aby zaduli. První zatroubil a na zem dopadl oheň a síra smíchaná s krví. A třetina země byla vypálena...“

Druhý anděl zatroubil a do moře se zřítila obrovská hora hořícího ohně. Třetina moře se proměnila v krev...

Třetí anděl zatroubil a z oblohy spadla velká hvězda. Žhnula jako pochodň a zasáhla třetinu řek a vodních pramenů...

Čtvrtý anděl zatroubil a třetina slunce zmizela a třetina měsíce... a třetina hvězd...

Pak jsem vzhlédl a zaslechl orla, který volal mocným hlasem a kroužil v nebesích. Běda, běda, běda těm, kdož sídlí na zemi při zadutí dalších trumpet tří andělů!

A pátý anděl zatroubil a já spatřil hvězdu padající z nebe na zem, a anděl dostal klíč od bezedné šachty...“ Sutter se zarazil a vypil zbytek svého bourbonu. Pak zůstal tiše sedět.

Barent se zeptal: „A co to znamená, Jamesi?“

Sutter jako by se probral ze sna. Otřel si tvář navoněným hedvábným kapesníkem z náprsní kapsy bílého obleku. „To znamená, že žádné mrtvé body neexistují,“ pokračoval ochraptěle. „Přišel Antikrist. Jeho doba se naplnila. My můžeme jen vykonat, co je psáno, sledovat útrapy, které nás čekají. Nemáme jinou šanci.“

Barent zkřížil ruce a usmál se. „A kdo z nás je ten váš Antikrist, Jamesi?“

Sutterův divoký pohled přešel z Williho k Barentovi. „Bůh mi pomáhej,“ prohlásil, „nevím. Obětoval jsem duši Jeho službě a nevím.“

Tony Harod se odstrčil od stolu. „Je to tady nějaký úchylný,“ řekl, „padám pryč.“

„Zůstaňte, kde jste!“ vyštěkl Kepler. „Tuto místnost nikdo neopustí, dokud to nevyřešíme.“

Willi se pohodlně posadil, složil ruce na břicho a propletl prsty. „Mám návrh,“ zavrčel.

„No, tak do toho,“ vyzval ho Barent.

„Navrhuji, abychom dokončili naši šachovou partii, Herr Barent,“ pokračoval Willi.

Kepler přestal přecházet sem a tam, vytřeštěně se podíval na Williho a potom se obrátil k Barentovi. „Šachová partie,“ zopakoval. „Jaká šachová partie?“

„No jo,“ přidal se Tony Harod, „jaká šachová partie?“ Protřel si zavřené oči a spatřil vlastní tvář vyřezanou ze slonoviny.

Barent se usmál. „Pan Borden a já už hrajeme několik měsíců korespondenční šachy,“ vysvětlil. „Neškodná zábava.“

Kepler se opřel o okno. „Ach, milostivý bože, Ježíši Kriste,“ zablekotal.

„Amen,“ dodal Sutter a znovu se mu rozostřily oči.

„Měsíce,“ zopakoval Harod. „Měsíce. Tím myslíte, že se dějou ty hrůzy... Trask, Haines, Colben... a vy dva celou dobu hrajete pitomý šachy?“

Jimmy Wayne Sutter ze sebe vyrazil smích podobný krknutí. „Pokud nějaký člověk uctívá zvíře a jeho obraz a na čele jeho znamení nese, či na ruce, pak vypije kalich Božího hněvu,“ zamumlal. „A projde utrpením ohně a síry za přítomnosti svatých andělů, za přítomnosti Jehňátka Božího. A kouř jejich muk bude stoupat navěky.“ Zopakoval podivný zvuk. „A On proklíná všechny malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i vězněné, kdož nesou ZNAMENÍ na pravé ruce, na čele a jejichž číslo je šest set, šestkrát dvacet a šest.“

„Drž hubu,“ upozornil ho Willi přátelsky. „Herr Barent, souhlasíte? Hra je téměř u konce, musíme ji jen dohrát. Jestli vyhrajete, rozšíříme naši... soutěž... do většího měřítka. Jestli vyhrajete vy, spokojím se se současným řešením.“

„Přerušili jsme hru v pětatřicátém tahu,“ prohlásil Barent. „Vaše pozice nebyla... ach... moc záviděníhodná.“

„Ja.“ Willi se zašklebil. „Ale budu hrát. Nežádám novou hru.“

„A pokud tato hra skončí patem?“ naléhal Barent.

Willi pokrčil rameny. „Vyhrajete i v případě, že to bude pat,“ dodal. „Já vyhrávám jen v případě jasného vítězství.“

Barent se podíval na blesk za oknem.

„Tomu nevěnujte pozornost,“ vykřikl Kepler. „Je to úplný blázen.“

„Buďte zticha, Joseph,“ uklidnil ho Barent a obrátil se k Willimu. „Dobrá. Dokončíme hru. Použijeme figurky, které máme k dispozici?“

„V každém případě,“ odvětil Willi s širokým úsměvem, který odhalil dokonalé umělé zuby. „Odsuneme se do přízemí?“

„Ano,“ souhlasil Barent. „Ještě chvíli, prosím.“ Zvedl sluchátka a chvíli poslouchal. „Tady Barent,“ ohlásil se do malého mikrofonu. „Pošlete na břeh jeden tým a okamžitě zlikvidujte toho Žida. Je to jasné? Dobře.“ Odložil sluchátka na stůl. „Všechno připraveno.“

Harod je sledoval k výstupu. Sutter, který kráčet před ním, náhle zakopl, obrátil se a sevřel Harodovu paži. „A v těch dnech budou lidé hledat smrt a nenaleznou ji,“ zaseptal mu naléhavě do obličeje. „Budou toužit po smrti a smrt se jim bude vyhýbat.“

„Jdi do prdele,“ uklidnil ho Harod a vytrhl paži z jeho sevření.

Pětice pokračovala potichu.

Šedesát šest - Melanie

Vzpomínám na pikniky v kopcích kolem Vídně: vůně borovic, louky plné polních květů a Williho otevřený Peugeot stojící u potoka nebo na místě s krásným výhledem. Když si Willi nevzal tu směšnou hnědou košili a pásku přes ruku, vypadal jako z módního časopisu. Hedvábné letní obleky a široký bílý klobouk, který mu dala jedna umělkyně z kabaretu. Před Bad Ischlem, před Nininou zradou, mi dělala radost samotná přítomnost dvou tak krásných lidí. Nina nebyla nikdy krásnější než v době posledního léta, a přestože jsme vstupovaly do doby, kdy už nás nikdo nebral jako dívky (ani jako mladé lady), jediný pohled na její blondaté, modrooké nadšení mě naplnil mladými myšlenkami a činy. Teď už vím, že mě tolik nepoznamenala její první zrada s mým Charlesem, ale především jejich společná zrada v Bad Ischl. Začala jsem stárnout, ale Nina ne. Nina a Willi se Krmili celé ty roky určitým způsobem na mně.

Nadešla chvíle, abych je zastavila.

Druhou noc ve společnosti té zvláštní černošky jsem se rozhodla, že ukončím čekání. Musela jsem se ukázat. Byla jsem si jistá, že i když odstraním černošku ze scény, Willi mi prozradí, kde se Nina ukrývá.

Přiznávám, rozdělila jsem svou pozornost. Celé dny jsem cítila, jak se do mého těla vrací mládí a vitalita a ochrnutí pomalu opouští levou paži a nohu. Cítila jsem úměrný pokles nadvlády nad mou rodinou a dalšími kontakty. Když slečna Sewellová sledovala Jensena Luhara, muže jménem Saul a další tři, jak opouštějí cely, obrátila jsem se k černošce a oznámila jí: „Vzali tvého Žida.“

Sledovala jsem zmatenou odezvu jejího pěšáka a učila její slábnoucí kontrolu. Zapojila jsem své lidi a požádala ji, ať mi prozradí místo svého pobytu. Odmítla a poslala svou patetickou služku ke dveřím. Byla jsem si jistá, že ztratila kontakt s mužem na ostrově a není tedy ve spojení s Willim. Dívka mi byla vydána na milost a nemilost.

Posunula jsem Culleye na místo, odkud se dostane dvěma kroky k černošce, a přivedla do pokoje černochoza z Philadelphie. Měl u sebe nůž. „Řekni nám to, Nino,“ zkoušela jsem ji. „Nebo tahle zemře.“

Věřila jsem, že Nina dívku obětuje. Ztratit služku - ať už byla jakkoliv dobře vycvičená - se vyplatí, pokud Nina nebude muset odhalit svůj úkryt. Připravila jsem Culleye, takže stačily dva kroky a rychlý pohyb paží a dívka bude mrtvá.

Stejně jako kuřata, která zabíjela Máma Boo před večerí za domem. Maminka jedno vybrala a Máma Boo kuře chytila, zakroutila mu krkem a hodila opeřenou mrtvolu na verandu, než si pták vůbec uvědomil, že ho zabili.

Dívka udělala něco překvapivého. Čekala jsem, že ji Nina pošle do boje, nebo se bude snažit uprchnout, nebo dojde k duševnímu boji a Nina se pokusí ovládnout jednoho z mých lidí. Ale černoška zůstala stát na místě, rozepnula si velký svetr a odhalila absurdní pás - něco jako bandilero mexických banditů - plný modelíny zabalené v celofánu. Z přístroje, který připomínal tranzistorové rádio, se táhly drátky k jednotlivým balíčkům.

„Přestaň, Melanie!“ vykřikla.

Poslechla jsem. Culleyovy ruce se zastavily kousek od jejího hubeného krku. Bylo mi to jedno, ale překvapil mě takový důkaz jejího šílenství.

„Jsou to výbušniny,“ vydechla dívka a rukou se dotkla spínače na tranzistoráku. „Jestli se mě dotkneš, zmáčknu to. Jestli se dotkneš mého mozku, senzor spustí automaticky. Výbuch srovná se zemí celé tohle smradlavé mauzoleum.“

„Nino, Nino,“ pokárala jsem ji Justinovými ústy. „Jsi přetažená. Posad' se na chvíli. Pošlu pana Thorneho, aby nám připravil čaj.“

Byla to jasná chyba, ale černoška se usmála a předvedla mi své zuby. „Pan Thorne tady není, Melanie. Začínáš hloupnout. Pan Thorne... ať už se jmenoval jakkoliv... zabil mého otce, a pak byl zabit jedním z tvých odporných přátel. Ale byla jsi to ty, stará a odporná bába. Čihala jsi jako pavouk uprostřed všeho... nezkoušej to!“

Culley se málem nehýbal. Pomalu jsem mu spustila ruce a ustoupila jsem. Napadlo mě, že se zmocním jejího mozku.

Bude to trvat jen několik vteřin - dost dlouho na to, aby ji jeden z mých lidí zabil, než stačí zmáčknout ten malý knoflík. Ale já jejím hloupým hrozbám nevěřila. „Jaká výbušnina jsi říkala, že to je?“ zeptal se Justin.

„Říká se jí C-4,“ odvětila dívka. Měla klidný a vyrovnaný hlas, ale zaslechla jsem její zrychlený dech. „Je to vojenská... plastická trhavina... a je jí dvanáct liber. Víc než dost, aby odpálila tebe i tento dům do pekla a zničila polovinu domu Hodgesových.“

Takhle Nina nemluví. Doktor Hartman mi vyndal kapačku z ruky a začal mě obracet na pravý bok. Odstrčila jsem ho zdravou rukou. „Jak můžeš odpálit trhavinu, když ti vezmu tu malou služku?“ zeptal se Justin. Howard sebral pětáctýřícítku z nočního stolku, sundal si boty a tiše se vydal dolů. Pořád jsem matně vnímala slečnu Sewellovou a jednoho strážného, který odnášel bezvědomé tělo Jensena Luhara do bezpečnostního tunelu. Ostatní pronásledovali muže, kterému černoška říkala Saul. Slyšela jsem poplach i ušima slečny Sewellové ve vězení. K ostrovu se blížila bouře. Stráž v přístavu hlásila třímetrové vlny.

Černoška popošla o krok k Justinovi. „Vidíš ty dráty?“ zeptala se a předklonila se. Z vlasů jí čněla tenká vlákna, která mizela za límcem blúzy. „Tyto senzory přenášejí elektrické signály vln v mém mozku do tohoto monitoru. Chápeš to?“

„Ano,“ zašišlal Justin. Vůbec jsem netušila, o čem to mluvím.

„Mozkové vlny mají určité vzory,“ pokračovala dívka. „Jsou ojedinělé jako otisky prstů. Jakmile se mě dotkneš tím špinavým, odporným a nemocným mozkiem, spustíš křivku zvanou theta rytmus - dá se změřit u krys, ještěrek a nižších forem života, jako jsi ty - a malý počítač v tomto monitoru vlnu změní a odpálí C-4. Za necelou vteřinu, Melanie.“

„Lžeš!“ vyštěkla jsem.

„Vyzkoušej si to,“ navrhla mi dívka. Udělala další krok a hrubě strčila do Justina, takže chudák dítě zavrávalo a narazilo do otcova oblíbeného křesla. Posadilo se a malé podrážky cvakly. „Vyzkoušej si to,“ zopakovala. Její hlas zesílil, ozval se v něm vztek. „Jen si to vyzkoušej, ty stará, seschlá bábo, a uvidíme se v pekle.“

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se.

„Nikdo,“ odpověděla dívka. „Jen člověk, kterému jsi zavraždila otce. Nic důležitého, aby sis to pamatovala.“

„Ty nejsi Nina?“ zeptala jsem se. Howard sestoupil ze schodů a pozvedl pistoli. Připravil se ke skoku do dveří, připravil se ke střelbě.

Dívka se podívala na Culleye a do chodby. Zelené světlo z odpočívadla v prvním poschodí vrhalo stíny do míst, kde stál Howard. „Jestli mě zabiješ,“ pokračovala, „monitor zaznamená selhání mozkových vln a okamžitě odpálí výbušninu. To zabije všechny v tomto domě.“ V jejím hlase nezazněl strach, jen sílící radost.

Lhala. Samozřejmě. Nebo spíš lhala Nina. Neexistoval způsob, jak by nějaká černošská holka z ulice zjistila věci z Ninina života, nemohla vědět o smrti jejího otce, nemohla znát detaily vídeňské Hry. Ale ta holka se zmínila o tom, že jsem zabila jejího otce, už ve chvíli, kdy jsme se poprvé setkaly v Grumblethorpe. Opravdu? Všechno bylo tak zmatené. Nina nejspíš po smrti skutečně zešlela a teď měla vše tak popletené, že věřila, že jsem pod tramvaj v Bostonu strčila jejího otce právě já. Možná našla v posledních vteřinách života útočiště ve vnitřním mozku této dívky - nedělala náhodou služku v Mansard House? - a její vzpomínky se teď propletly s obyčejnými vzpomínkami této černošky. Justin se při té myšlence málem rozesmál. Jaká by to byla ironie!

Ať už to bylo jakkoliv, její smyšlené výbušniny jsem se nebála. Už jsem slyšela o „plastických trhavinách“, ale byla jsem si jistá, že nepřipomínají balíčky modelíny. Nevypadaly dokonce ani jako plastik. A kromě toho jsem si vzpomněla, jak otec před válkou použil dynamit, aby odpálil bobří hráz na našem statku v Georgii. Odjeli se správcem na jezero, ale zrádného dynamitu se mohli dotknout jen oni dva. Výbušniny jsou nespolehlivé, takže je člověk nemůže nosit v tak hloupém pásku. Zbytek jejího příběhu - ty mozkové vlny a počítače - nedával vůbec žádný smysl. Takové nápady patří do říše sci-fi, kterou četl Willi v těch levných německých časopisech. I kdyby to bylo možné - ale já si byla jistá, že to možné není - taková černoška by to nemohla pochopit. Bylo to těžké i pro mě.

Ale nebyl důvod na Ninu dál tlačit. Pořád bylo možné, že aparát ukrývá skutečný dynamit. Neviděla jsem důvod, proč ji nenechat ještě pár minut na pokoji. Přestože byla naprosto šílená, pořád byla stejně nebezpečná. „Co chceš?“ zeptala jsem se.

Dívka si navlhčila tlusté rty a rozhlédla se. „Postav všechny své lidi tamhle. Kromě Justina. Ten zůstane na křesle.“

„Samozřejmě,“ zavrčela jsem. Černoch, slečna Oldsmithová a Culley odešli okolními dveřmi. Když Culley zamířil ke dveřím, Howard ustoupil, ale pistoli nechal zvednutou.

„Řekni mi, co se děje,“ vyštěkla černoška. Zůstala stát na místě, prst na červeném tlačítku přístroje na pásku.

„Co tím myslíš, drahoušku?“

„Na ostrově,“ naléhala dívka. „Co se stalo Saulovi?“

Nechala jsem Justina aby pokrčil rameny. „Přestalo mě to zajímat,“ odpověděla jsem.

Dívka postoupila o tři kroky kupředu, až mě napadlo, že udeří chudáka dítě. „Sakra,“ zasyčela, „řekni mi, co chceš vědět, nebo to hned zmáčknu. Bude to stát za to. Hlavně, že budeš mrtvá... usmažím tě v posteli jako starou holou myš nad plamenem. Rozmysli si to, ty svině.“

Vždycky jsem pohrdala sprostými slovy. Můj odpor k vulgárnostem neutišily ani obrazy, které dívka vyvolala. Moje matka se vždycky bála povodní a stoupající vody. Oheň pro mě znamenal bete noire. „Tvůj židovský přítel hodil kámen na Williho muže a utekl do lesa, než Hra začala,“ odpověděla jsem. „Sledovalo ho několik dalších. Dva strážní odnesli muže jménem Jensen Luhar do nemocnice v tom jejich absurdním komplexu malých tunelů. Několik hodin už je v bezvědomí.“

„Kde je Saul?“

Justin udělal obličej. Zakňoural víc, než jsem chtěla. „Jak to mám vědět? Nemůžu být všude.“ Neměla jsem důvod, abych jí vyprávěla, že se strážný (kterého jsem kontaktovala přes slečnu Sewellovou) právě podíval do nemocničního pokoje a spatřil Williho černocho, jak se zvedá ze stolu a škrtí oba hlídače, kteří ho tam přinesli. Ten pohled vyvolal zvláštní pocit děja vu. Pak jsem si vzpomněla, jak jsem šla do Kruger Kino ve Vidni, abych se podívala s Willim a Ninou na film jménem Frankenstein. To bylo léto 1932. Vzpomněla jsem si, jak jsem vykřikla, když se oblodná ruka zakroutila na stole, vyskočila a uškrtila nic netušícího doktora, který se k ní sklonil. Tentokrát jsem křičet nepotřebovala. Můj strážný pokračoval dál. Minul místnost, kde ostatní sledovali řady televizních obrazovek, nakonec jsem ho zastavila vedle kanceláří. Neměla jsem důvod, abych to černošce vyprávěla.

„Kam Saul mířil?“ zeptala se dívka.

Justin zkrčil ruce. „Proč mi to neřekneš ty, když jsi tak chytrá,“ odsekla jsem.

„Dobrá,“ souhlasila černoška. Spustila víčka, takže zůstal jen úzký proužek bělma. Howard čekal ve stínech. „Utíká k severu,“ prohlásila dívka, „hustou džunglí. Je tam... nějaká polorozbořená budova. Náhrobní kameny. Hřbitov.“

Otevřela oči.

Zasténala jsem a začala sebou házet. Byla jsem si tak jistá, že Nina nedokáže kontaktovat své sluhý, ale před necelou minutou jsem spatřila stejný obraz na televizních obrazovkách. Ztratila jsem Williho černocho v labyrintu tunelů. Bylo možné, že Willi Používá tuto dívku? Zdálo se, že s radostí Používal barevné a podřadné rasy. Jestli to byl Willi, kde je potom Nina? Cítila jsem sílící bolest hlavy.

„Co chceš?“ zopakovala jsem.

„Pokračuj v plánu,“ prohlásila dívka a zůstala stát vedle Justina. „Jak jsme to probíraly.“ Podívala se na hodinky. Už nedržela červený knoflík, ale zůstal ten problém s mozkovými vlnami a počítačem.

„Zdá se mi, že nemá cenu pokračovat,“ upozornila jsem ji. „Špatný sportovní výkon toho tvého Žida zničil celý večerní program a nevěřím, že zbytek bude...“

„Drž zobák,“ vyštěkla dívka. Přestože mluvila vulgárně, ten hlas patřil Nině. „Budeš pokračovat v plánu. Jestli ne, pak zjistíme, jestli C-4 dokáže srovnat se zemí celý dům.“

„Nikdy se ti nelíbil,“ poznamenala jsem a Justin předvedl dolní ret.

„Dělej, Melanie,“ přikázala mi dívka. „Jestli to neuděláš, dozvím se to. Jestli se to nedozvím hned, potom to bude velmi brzy. Nebudu tě varovat, až odpálím výbušninu. Dělej.“

Už jsem chtěla dát Howardovi signál, aby ji zastřelil. Takhle se mnou nikdo nebude v mém domě mluvit. Natož potom nějaká barevná holka, kterou bych normálně vůbec nepustila dovnitř. Ovládla jsem se a nechala klesnout Howardovu pistoli. Musela jsem zvážit ještě pár věcí.

To bylo Nině podobné. A Willimu také. Jen tak provokovat. Jestli ji teď zabiju, budu muset uklízet salón a nezjistím, kde se Nina ukrývá. A pořád existovala možnost, že část jejího příběhu je pravdivá. Ten bizarní Island klub, o kterém mi vyprávěla, byl skutečný, přestože pan Barent neodpovídal jejímu popisu, ale vypadal jako gentleman. Zdálo se, že mě skupina skutečně ohrožuje, ale nenašla jsem žádný důkaz, že by se Willi dostal do nebezpečí. Jestli to teď nechám plavat, ztratím nejen slečnu Sewellovou, ale budu muset žít ve strachu a nejistotě. Nebudu si jistá, co se mnou ta skupina udělá v následujících měsících a letech.

Proto jsem přestala myslet na melodrama předchozí půlhodiny a spojila se do nepříjemného svazku s Nininou černoškou. Začala jsem hrát roli, ve které jsem se ocitla už před několika týdny.

„Dobrá,“ vydechla jsem.

„Hned teď,“ naléhala dívka.

„Jo, jo, jo,“ zamumlala jsem a Justin se přestal hýbat. Celá rodina se proměnila v zamrzlé sochy. Sevřela jsem čelisti, přitiskla dásně, zavřela oči a napružila úsilím celé tělo.

Těžké dveře na konci chodby se rozletěly a slečna Sewellová vzhledla. Vstoupil Williho černocho a strážný v budce vyskočil ze stoličky. Zvedl samopal, černocho mu ho vytrhl a udeřil ho otevřenou dlaní do tváře. Rozplácl mu nos a úlomky kostí zarazil do mozku.

Vkročil do budky a přehodil spínač. Mříže se zvedly. Zatímco se ostatní vězni choulili v úkrytech, slečna Sewellová vylezla ven, protáhla se, rozcvičila krevní oběh a obrátila se k černochovi.

„Ahoj, Melanie,“ prohlásil.

„Dobrý večer, Willi,“ pozdravila jsem.

„Já věděl, že jsi to ty,“ řekl tiše. „Je neuvěřitelné, jak se poznáme v každém přestrojení. Po všech těch letech. Nicht wahr?“

„Ano,“ souhlasila jsem. „Sehnal bys jí něco na sebe. Není pěkné, když tady stojí nahý.“

Williho černocho se zašklebil, ale přikývl. Natáhl se a strhl mrtvému strážci košili. Přehodil ji slečně Sewellové přes ramena. Soustředila jsem se, abych zvládla poslední dva knoflíky, které zůstaly. „Vezmeš mě do toho velkého domu?“ zeptala jsem se ho.

„Ano.“

„Je tam Nina, Willi?“

Černocho se zamračil a pozvedl jedno obočí. „Čekáš, že tam bude?“ zeptal se otázkou.

„Ne.“

„Budou tam ostatní,“ pokračoval a znovu mi předvedl zuby.

„Pan Barent,“ doplnila jsem. „Sutter... a další z Island klubu.“

Williho poskok se srdečně zasmál. „Melanie, má lásko,“ řekl, „vždycky mě překvapíš. Nic nevíš, ale vždycky se ti podaří všechno zjistit.“

Našpulila jsem ústa slečny Sewellové. „Nebud' nezdvořilý, Willi,“ odvětila jsem, „nesluší ti to.“

Znovu se zasmál. „Jo, jo,“ zaburácel. „Dnes večer žádná nezdvořilost. Je to na naše poslední setkání, Liebchen. Pojd', ostatní čekají.“

Sledovala jsem ho chodbami, potom ven do noci. Přestože jsem pořád udržovala kontakt se strážným stojícím poblíž kanceláří, na další strážu jsme už nenarazili.

Minuli jsme vysoký plot, kde viselo na elektrických drátech tělo jednoho strážného. Pořád se z něj kouřilo a vyskakovaly jiskry. Rozoznala jsem bledé postavy - nazí vězni utekli do noci. Nad hlavou se nám proháněly mraky.

Blížila se bouře. „Lidé, kteří mi ublížili, za to dnes večer zaplatí, že, Willi?“ zeptala jsem se.

„Ach, samozřejmě,“ zavřel přes bílé zuby. „Ach, ano, skutečně, Melanie, má lásko.“

Zamířili jsme k velkému domu zalitému bílým světlem. Justin ukázal prstem na černošku. „Chtěla jsi to!“ zařvala jsem ječivým hláskem šestiletého chlapce.

„Chtěla jsi to. Ted' sleduj!“

Šedesát sedm - Dolmannův ostrov

Úterý, 16. červen 1981

Takový déšť Saul ještě nezažil. Utíkal po pláži a průtrž mračen naplnila vzduch vodou, která ho chtěla zamáchnout jako těžká opona, jež narazí do nešťastného herce, který včas neopustil scénu. Reflektory ze člunů a helikoptéry osvětlily vodní stěnu, která se rozzářila jako řady světlic vypuštěných do noci. Saul utíkal, bosé nohy mu klouzaly v písku, který průtrž mračen změnila v bahno. Dával pozor, aby neupadl. Cítil zvláštní jistotu že pokud upadne, už nikdy nevstane. A když byla průtrž mračen nejsilnější, z čista jasna utichla. V jednu chvíli mu déšť bušil do hlavy a holých ramen, hrom a hukot vody dopadající na vegetaci udusil veškeré okolní zvuky, hned nato tlak polevil a Saul zase viděl na vzdálenost deseti metrů. Kolem se vznášely chuchvalce mlhy, muži na něj křičeli, před ním vyskakovaly gejzíry písku a Saula napadlo, že tak reagují ukryté škeble a krabi. Pak pochopil, že po něm střílejí. Rotory helikoptéry přehlušily zvuky bouře, nad hlavou se mu prohnal mohutný tvar a bílé světlo prořizlo pláž. Helikoptéra se naklonila, zaútočila na hustý vzduch před Saulem a proletěla nějakých šest metrů nad pískem a příbojem. Na moři zaburácely motory člunů, dvě plavidla prorazila bílou linií přílivu.

Saul zakopl, ale stačil se zvednout, ještě než úplně upadl. Utíkal dál. Nevěděl, kde je. Mlhavě si vzpomněl, že severní pláž je kratší a džungle roste kousek dál od moře. Na okamžik ho přejelo světlo reflektorů a helikoptéra dokončila obrátku. Saul si byl jistý, že zátoku v průtrži mračen minul. Noc, bouřka a příliv vše změnil, takže proběhl kolem. Pokračoval dál, těžce dýchal a cítil horký drát v krku a hrudi. Konečně zaslechl výstřely a sledoval, jak písek kolem něj vyskakuje.

Helikoptéra se hnala nad pláží, plováky se vznášely ve výši jeho hlavy. Saul se vrhl kupředu a odřel si hrud', břicho a přirození. Písek byl hrubý jako smirkový papír. Náraz vzduchu mu zatlačil tvář do písku a helikoptéra ho minula. Nevěděl, jestli střelba z automatických zbraní zasáhla stroj, nebo se něco rozbilo, ale náhle zaslechl zvuk klíče hozeného do plechového sudu a helikoptéra se zachvěla přesně ve chvíli, kdy mýjela jeho ležící postavu. Po padesáti metrech se pokusila nabrat výšku, ale dokázala se jen naklonit doleva, k příboji, pak prudce doprava. Jako by se hlavní i zadní vrtule začaly chovat podle svého. Helikoptéra zamířila přímo ke stromům.

Na několik vteřin se zdálo, že si letadlo hodlá vysekat pomocí vrtulí desetimetrový tunel vegetací (palmové listy a větve opouštěly stromy jako kopáči, kteří uskakují z cesty zbloudilému motocyklu v komedii Macka Senneta), ale chvíli nato se helikoptéra objevila nad korunami stromů a dokončila nemožný oblouk. Na plexisklové kabině se třeptal déšť, odrážela světlo reflektorů. Helikoptéra se obrátila břichem nahoru a reflektor probodl oblohu. Saul se vrhl na zem a padesátimetrový úsek pláže zasypaly trosky zříceného letadla.

Kabina dopadla na okraj pláže, jednou poskočila a svezla se po třech prvních vlnách jako placatý kámen vržený na hladinu. Nakonec zmizela ve vodě hluboké tři metry. Chvíli nato se uvolnily spínače výbušných náloží a moře se rozzářilo jako plamen ukrytý pod tlustým zeleným sklem. Gejzír bílé pěny se zvedl do výšky sedmi metrů a zaútočil na Saula. Trosky padaly na písek celou půlminutu.

Saul se postavil, setřel si písek z těla a hloupě zíral. Právě pochopil, že stojí v malém potůčku, který se ukrýval v širokém zářezu v písku. V tu chvíli ho zasáhla první kulka. Ucítil štípnutí v levém stehnu a otočil se právě ve chvíli, kdy ho něco udeřilo do pravé lopatky a odhodilo do bahnitě říčky.

Dva čluny se blížily, třetí kroužil ve vzdálenosti třiceti metrů. Saul zasténal a převalil se na bok, aby zkontroloval levé stehno. Kulka vyřízla krvavou díru na vnější straně nohy kousek pod kyčli. Natáhl levou ruku, aby se dotkl zranění na zádech, ale ať ho zasáhlo cokoliv, lopatka ztratila veškerý cit. Spatřil zakrvácenou ruku, ale to nic neznamenovalo. Zvedl pravou paži a zakroužil prsty. Ruka fungovala.

Kašlu na to, pomyslel si Saul anglicky a začal se plížit k džungli. Když překonal dvacet metrů, první člun se dotkl písku a na břeh vyskočili čtyři muži s pozvednutými puškami.

Plížil se. Vzhledl a spatřil roztrhané mraky nad hlavou. Přestože se na severu a západě pořád blýskalo, objevily se hvězdy. Pak se poslední mraky roztoupily jako opona, kterou někdo roztáhl na třetí a poslední dějství.

Tony Harod zjistil, že má strašný strach. Pětice sestoupila do hlavní síně, kam Barentovi lidé postavili dvě ohromná křesla. Stála přímo proti sobě, mezi nimi černobílé dlaždice. Barentovi Neutrálové hlídali dveře, modrá saka a šedé kalhoty kontrastovaly s automatickými zbraněmi. Kolem Marie Chenové stála celá skupinka - mezi nimi i muž jménem Tyler, Keplerův zástupce, a Williho sluha Tom Reynolds. Harod spatřil široké dveře a Barentovu osobní helikoptéru, která čekala třicet metrů daleko, v bažinaté prohlubni blízko útesů. Hlídaly ji celé čtyři Neutrály, kteří mžourali v jasů reflektorů.

Zdálo se že Barent a Willi jako jediní chápou, co se tady ve skutečnosti děje. Kepler pořád přecházel sem a tam a mnul si ruce jako odsouzenec, Jimmy Wayne Sutter předváděl skelný pohled, úsměv a vyděšený výraz drogové extáze. Harod se zeptal: „No, a kde máte nějakou tu blbou šachovnici?“

Barent se usmál a přešel k dlouhému stolu z doby Ludvíka XIV., kde stály lahve, sklenice a snídaně. Na dalším stole se válela hromada elektronických přístrojů a vedle čekal agent FBI jménem Swanson, na hlavě sluchátka s mikrofonom.

„Tony, člověk ke hře šachovnici nepotřebuje,“ promluvil Barent. „Koneckonců jde hlavně o procvičení ducha.“

„Takže spolu hrajete celý měsíce poštovní partii, jo?“ zeptal se Joseph Kepler příškrčeným hlasem. „Od doby, kdy jsme se zbavili Niny Draytonové v Charlestonu minulý prosinec?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Barent. Pokynul a sluha v modrém saku mu nalil sklenku šampusu. Usrkl a přikývl. „Pan Borden mě vlastně kontaktoval prvním tahem několik týdnů před Charlestonem.“

Kepler se hrubě zasmál. „A já si myslel, že jsem ho kontaktoval jako jediný, zatímco vy a Sutter jste s ním byli pořád ve spojení.“

Barent se podíval na Suttera. Kněz tupě pozoroval velké dveře. „Spojení reverenda Suttera s panem Bordenem je mnohem starší,“ odvětil Barent.

Kepler přešel ke stolu a nalil si whisky do sklenice. „Zneužíval jste mě stejně jako Colbena a Traska.“ Jediný lok a pití

zmizelo. „Úplně jako Colbena a Traska.“

„Joseph“, uklidňoval ho Barent, „Charles a Nieman se dostali ve špatnou chvíli na špatné místo.“

Kepler se znovu zasmál a znovu si nalil. „Vyhozené figurky“, doplnil. „Pryč ze šachovnice.“

„Ja“, souhlasil Willi nadšeně. „Ale i já ztratil několik figurek.“ Osolil natvrdo uvažené vejce a ukousl si. „Nedávali jsme si s Herr Barentem zpočátku hry pozor na královny.“

Harod se přesunul k Marii Chenové a vzal ji za ruku. Měla chladné prsty. Barentovi strážci stáli několik metrů od nich.

Marie se přitočila k Harodovi a zašeptala: „Prohledali mě, Tony. Ví o pistoli na lodi. Už se z ostrova nedostaneme.“

Harod přikývl.

„Tony“, zašeptala a zmáčkla mu ruku, „mám strach.“

Harod se rozhlédl po velké síni. Barentovi lidé upravili malé reflektory, aby nasvítily jen část černobílé podlahy.

Dlaždice měly něco přes metr. Harod napočítal osm nasvícených řad, každá z nich měla osm čtverců. Pochopil, že se dívá na obrovskou šachovnici. „Neboj se“, obrátil se k Marii Chenové, „dostanu tě odtud, slibuju.“

„Mám tě ráda, Tony“, zašeptala krásná asiátka.

Harod se na ni chvíli díval, sevřel jí ruku a přešel ke stolu.

„Něčemu tady nerozumím, Herr Borden“, prohlásil Barent. „Jak jste zabránil té Fullerové, aby neopustila zem?“

Hainesovi lidé nikdy nezjistili, co se stalo v Atlantě na letišti.“

Willi se zasmál a oťel si zbytky vejce ze rtů. „Telefon“, doplnil, „obyčejný telefonát. Pečlivě jsem si nahrával jisté rozhovory mezi mou drahou přítelkyní Ninou a Melanií, teď jsem je trochu sestříhal.“ V jeho hlase se ozvalo falsetto.

„Melanie, drahoušku, jsi to ty, Melanie? Tady Nina, Melanie.“ Willi se zasmál a vzal si další vejce.

„A skutečně jste vybral Philadelphii jako dějiště střední hry?“ zeptal se Barent.

„Nein“, odmítl Willi. „Byl jsem připravený hrát všude, kam se Melanie Fullerová vydá. Ale Philadelphie byla přijatelná neboť můj společník Jensen Luhar se mohl pohybovat bez problémů mezi ostatními černochy.“

Barent zavrtěl smutně hlavou. „Velmi drahá výměna. Naprosto nepromyšlené tahy na obou stranách.“

„Ano, moje královna za jezdce a několik pěšáků“, doplnil Willi a zamračil se. „Bylo to nezbytné, abychom se vyhnuli příliš časně remíze.“

Přistoupil agent FBI jménem Swanson a něco Barentovi zašeptal. „Omluvte mě na chvíli, prosím“, prohlásil milionář a přistoupil ke komunikačním přístrojům na stole. Když se vrátil, zamračil se na Williho. „O co vám jde, pane Bordene?“

Willi si olízl prsty a předvedl Barentovi nevinné oči.

„Co je?“ vyštěkl Kepler. „Co se děje?“

„Několik hráčů se dostalo z vězení“, vysvětlil Barent. „Nejméně dva lidé z ochranky zemřeli na sever od bezpečnostní zóny. Moje stráže právě spatřily černého kolegu pana Bordena a nějakou ženu... ženu, kterou na ostrov dovezl pan Harod... jsou čtyři sta metrů od Dubové cesty. Co tím sledujete, pane?“

Willi ukázal prázdné dlaně. „Jensen je starý a cenný společník. Chtěl jsem ho jen přivést na koncovku, Herr Barent.“

„A ta ženská?“

„Přiznávám, chtěl jsem ji také Použít.“ Willi pokrčil rameny a rozhlédl se po síni, kde stály dva tucty Barentových Neutrálů s automatickými zbraněmi a samopaly Uzi. Další ochranka číhala na horních balkónech. „Dva nazi hráči jistě nejsou nikomu hrozbou“, odvětil a zasmál se.

Reverend Jimmy Wayne Sutter se odvrátil od oken. „Ale jestli Pán stvoří něco nového“, začal, „a zem otevře svůj chřtán a spolke je i s jejich majetkem a dostanou se živí do Sheolu, pak vězte, že tito lidé pohrdali Pánem.“ Znovu se obrátil do noci.

„No, díky, asi se z toho poseru“, vykřikl Harod, sundal víčko drahé vodky a napil se přímo z lahve.

„Ticho, Tony“, vyštěkl Willi. „No, Herr Barent, přivedete mé ubohé pěšáky, abychom mohli pokračovat ve hře?“

Keplerovy oči rozšířil vztek a strach. Zatahal za rukáv K. Arnolda Barenta a řekl: „Zabijte je.“ Pak ukázal prstem na Williho. „Zabijte ho, je to šílenec. Chce zničit celý tenhle blbej svět jen proto, že sám umře moc brzy. Zabijte ho, než stačí...“

„Sklapni, Joseph“, přerušil ho Barent, Swansonovi řekl: „Přivedte je a začneme.“

„Počkejte“, bránil se Willi a na půl minuty zavřel oči. „Je tady ještě jeden.“ Otevřel oči a předvedl široký, velmi široký úsměv. „Dorazila další figurka. Hra bude mnohem lepší, než jsem čekal, Herr Barent.“

Na Laskiho vystřelil seržant Wehrmachtu SS s náplastí na bradě. Hodili ho do Jámy mezi stovky mrtvých a nahých Židů. Ale Saul nebyl mrtvý. V náhlé tmě lezl po mokrému písku Jámy a po hladkých, chladnoucích mrtvolách mužů, žen a dětí z Lodže a stovky polských městeček a velkých měst. Právě rameno a levá noha se změnily v hořící území bolesti. Dvakrát na něj vystřelili a hodili ho do Jámy - konečně! - ale pořád žil. Byl živý. A zuřil. Vztek byl silnější než bolest, silnější než únava, strach a šok. Saul šplhal po nahých postavách a po mokrému dnu Jámy a nechal vztek, aby mu dodal sílu žít. Byla tma a Saul se plížil kupředu.

Mlhavě si uvědomil, že prožívá halucinace a profesionální část jeho podvědomí užasla. Uvažoval, zda ho do takového stavu uvedl šok vyvolaný zraněním, překvapilo ho náhlé prolínání realit, které od sebe dělilo celých čtyřicet let. Ale jiná část podvědomí přijala zážitek jako skutečnost a výsledek nedokončené etapy jeho života - vina a posedlost, která ho sužovala čtyři desetiletí, touha, která mu upřela sňatek a rodinu, představa čtyřicet let vzdálené budoucnosti, kdy znovu prožije své nepochopitelné selhání. Selhání zemřít, selhání přidat se k ostatním v Jámě.

A teď tady ležel.

Čtyři muži vyskočili na břeh, křičeli jeden na druhého a roztáhli se do stran, aby překonali posledních třicet metrů pláže. Ruční zbraně páliły do džungle. Saul se snažil plížit. Byla téměř úplná tma, takže musel tápat rukama a hledat místo, kde moký písek ustupuje poraženým stromům a hluboké bažině. Sklonil obličej do vody, zvedl hlavu, zalapal po dechu a

vytrásl si kapky a větvičky z vlasů. Ztratil brýle, ale ve tmě to nevadilo. Mohl stát tři metry od stromu, který hledal. Mohl se ocitnout patnáct kilometrů daleko. V takové tmě to bylo jedno. Světlo hvězd neproniklo těžkými korunami stromů a o tom, že ho neoslepila kulka v pravém rameni, se přesvědčil až ve chvíli, kdy si přiblížil světlé prsty několik centimetrů před obličej.

Jako lékař zauvažoval, jak moc krvácí a kde kulka skončila. Nepodařilo se mu najít otvor, kudy opustila jeho tělo. Brzy bude potřebovat lékařskou pomoc, aby přežil. Ve chvíli, kdy mu půl metru nad hlavou roztrhala větev další dávka ze samopalů, to byla jen akademická otázka. Větve a větvičky se zřítily do bažiny a ozvalo se tiché šplouchnutí. Deset metrů za ním se ozval mužský hlas: „Tudy! Šel tudy! Kelty, Suggsi, pojdte se mnou. Overholte, jdi po pláži, ať tamtudy neuteče!“

Saul se plížil dál. Když už mu voda dosahovala do pasu, postavil se na nohy. Džungli za jeho zády náhle prořizly mocné kužely žlutého světla. Saul klopýtal dál a po třech, čtyřech metrech náhle zakopl o potopenou větev. Odřel si stehna, upadl a vdechl špinavou vodu.

Snažil se kleknout si, pak zvedl hlavu a světlo baterky se mu zabodlo přímo do očí.

„Támhle je!“

Paprasek na chvíli sklouzl ke straně a Saul přitiskl tvář ke starému kmeni. Všude kolem dopadaly kulky. Jedna urvala měkké dřevo necelých dvacet centimetrů od jeho tváře a odrazila se k bažině. Letěla nad hladinou a bzučela jako šílený hmyz. Saul se instinktivně odvrátil a tři paprsky osvětlily kmen mrtvého stromu, který zdobila hluboká jizva odblesku. „Zpátky doleva!“ zařval nějaký muž. Následoval nesnesitelný řev automatických zbraní, který odrazil husté koruny stromů, takže se zdálo, že trojice mužů střílí ve velkém zavřeném pokoji.

Než se stačily paprsky svícení vrátit, Saul se postavil a těžce vyrazil k šest metrů vzdálenému stromu. Jeden paprasek se vrátil, zachytil ho a znovu se ztratil ve chvíli, kdy strážný zvedl zbraň. Saul zjistil, že kulky, které létají člověku kolem uší, bzučí jako rozružené včely. Řada kulek se přehnala přes bažinu a zabubnovala do stromu. Saula postříkala voda.

Svítilna ho našla právě ve chvíli, kdy se dostal ke stromu a vrazil ruku do škvíry.

Ukrytý pytel byl pryč.

Saul se vrhl pod hladinu a kulky se zaryly do stromu ve výši jeho hlavy a ramen. Ty, které spadly do vody, vydaly podivný zpěvný zvuk. Saul se plížil po dně a rukama se chytal kořenů a trsů vodních rostlin. Vynořil se za kmenem stromu a nabral vzduch do plic. Přál si držet hůl, kámen, přál si mít v těch posledních vteřinách života něco pevného v ruce. Cítil nadpozemský vztek, který potlačil veškerou bolest jeho zranění. Představil si ho jako kužely světla, které přinesl Mojžíš z hory, jako úzké paprsky, které proudí do dutého stromu v místech, která provrtaly kulky.

V tom světle spatřil tšpyt, světlo v rozbitém stromě. Kousek nad hladinou.

„Dělejte!“ ječel muž, kterého už slyšel předtím. Střelba utichla a další muž se začal brodit bažinou. Postupoval doprava, aby mohl lépe střílet. Třetí zamířil doleva a svítil mu baterkou.

Saul sevřel ruku v pěst a udeřil do tlustého dřeva, kde spatřil světlo. Jednou. Dvakrát. Ruka pronikla při třetí ráně dovnitř a prsty se dotkly mokrého plastiku.

„Vidíš ho?“ zařval muž nalevo. Paprsky stínily pavučiny lián na nízkých větvích.

„Do prdele, pojd' blíž!“ zařval muž napravo. Už už se objevil za kmenem.

Saul sevřel kluzký plastík a pokusil se ho protáhnout úzkou štěrbinou, kterou sám vytvořil. Pytel byl moc velký. Pustil ho a začal rvát oběma rukama kůru. Trhal a snažil se otvor rozšířit nehty. Ohořelé a ztrouchnivělé dřevo se lámalo, ale samotný kmen byl tvrdý jako železo.

„Vidím ho!“ zařval muž nalevo a střelba přinutila Saula, aby se potopil do vody. Kolem stříkala voda a Saul pořád rozbíjel kmen stromu.

Dvě, tři vteřiny a hluk utichl. Saul se vynořil, zhluboka se nadechl a setřel si vodu z očí. „... Barry, ty debile, ty idiote!“ řval muž, který stál necelých osm metrů nalevo od Saula. „Střílíš přímo na mě, ty kreténe.“

Saul zalovil, ale nahmatl jen vodu. Pytel zapadl ještě hlouběji. Postavil se ke stromu bokem a vrazil levou paží do zubaté díry. Prsty sevřel držadlo dlouhého rance.

„Vidím ho!“ zařval muž napravo.

Saul ustoupil, vycítil jejich přítomnost a vši silou zatáhl. Pytel se zvedl, ale zasekl se v otvoru. Otvor byl stále malý.

Muž napravo narovnal baterku a jednou vypálil. Několik centimetrů nad Saulovou hlavou se objevila další díra. Saul se přikrčil, vyměnil si ruce a znovu zatáhl. Pytel se ani nepohnul. Druhá kulka udělala díru mezi jeho pravou rukou a žebry. Saul pochopil, že muži za jeho zády nestřílí jen proto, že mají proti sobě svého společníka, který se k němu brodí a chystá se k dalšímu výstřelu. Kužel světla se ani nepohnul.

Saul sevřel držadlo oběma rukama, přikrčil se, shromáždil veškerou energii a zaklonil se. Čekal, že se držadlo utrhne.

Skutečně se tak stalo, ale mohutný pytel se chvíli předtím prodral otvorem a do vzduchu se zvedla sprška kůry a vody.

Saul držel mokré pytel, málem ho upustil, pak si ho přitiskl k hrudi, otočil se a utíkal.

Muž napravo jednou vypálil, ale jakmile Saul unikl paprsku jeho svítilny, přepnul na automatickou střelbu. Nalevo se objevilo další světlo, zaměřilo Saula, ale náhle zmizelo. Muž vykřikl bolestí a začal nadávat. Druhá zbraň vystřelila pět metrů od místa, kde se ozvala naposledy. Saul utíkal a mrzelo ho, že ztratil brýle.

Voda mu dosahovala jen po kolena, ale Saul zakopl o ukrytý kmen a upadl na nízký ostrůvek plný křoví a bahna. Slyšel, jak se za ním brodí nejméně dva lidé. Obrátil těžký pytel, nahmatl zip, otevřel ho a rozeplnul vnitřní nepromokavou vložku.

„Něco má!“ křičeli na sebe pronásledovatelé. „Dělejte!“ Brodili se mělkou bažinou a blížili se k Saulovi.

Saul vylovil pás s travinou C-4, odhodil ho stranou a vyndal samopal M-16, který sebral Hainesovi. Nebyl nabitý. Zatímco dával pozor, aby se pytel nepotopil do vody, začal hledat jeden ze šesti zásobníků. Našel ho, zjistil, že je vzhůru nohama, obrátil ho a nacvakl do otvoru. Když nacvičoval během týdnu v Charlestonu celé hodiny nabíjení a

střelbu, nebral vážně Cohenovu radu, že člověk musí dokázat zbraň složit i se zavázanýma očima. Kmen, za kterým se Saul krčil, přejely paprsky svítlen a šplouchání vody se ozvalo ze vzdálenosti necelých tří metrů. Saul se převrátil, přecvakl pojistku na automatickou palbu, přitiskl si plastikovou pažbu k rameni a z necelých dvou metrů vypálil dávku do mužova hrudníku a břicha. Muž se předklonil, a jak jeho baterka dopadla do bažiny, zdálo se, že vyskočil do vzduchu. Druhý muž se zastavil šest metrů od Saula a něco křičel. Saul vystřelil na světlo baterky. Ozvalo se rozbité sklo, pak výkřik a okolí se ponořilo do tmy. Saul zamrkal a spatřil před sebou zelené světlo. Pak pochopil, že baterka, která patřila prvnímu muži a potopila se pod hladinu, pořád ještě svítí. „Barry?“ ozval se hluboký hlas patnáct metrů od Saula, z míst, kde se dvojice mužů pokusila Saula chytit. „Kipe? Co tam kurva děláte? Bolí to. Přestaňte tady pobíhat.“ Saul vylovil další zásobník z pytle, schoval pásek s trhavinou C-4 a rychle zamířil doleva. Snažil se držet ve stínech. „Barry!“ zopakoval muž. Už byl pouhých šest metrů daleko. „Jdu pryč. Bolí to. Střelil's mě do nohy, ty pitomče.“ Saul postupoval dál, pohyboval se jen ve chvílích, kdy muž mluvil. „Hej! Kdo je tam?“ zařval muž do tmy. Pět metrů a Saul zaslechl, jak muž vycvakl pojistku. Saul se opřel zády o strom a zašeptal: „To jsem já. Overholt. Posviť.“ Muž zaklel: „Do prdele,“ a rozsvítil baterku. Saul vykoul za kmenem stromu a spatřil muže v šedé uniformě se zakrvácenou levou nohavicí. Držel samopal Uzi a hrál si s baterkou. Saul ho zabil jedinou kulkou do hlavy. Strážní uniformu představovaly montérky se zipem vepředu. Saul zhasnul baterku, svlékl uniformu z mrtvolky a potmě se oblékl. Na pláži se ozýval křik. Uniforma byla moc malá a boty ho tlačily i bez ponožek. Přesto si nikdy v životě oblečení tolik nevážil. Pátral v deseti centimetrech vody a hledal baseballovou čapku, kterou měl muž na hlavě, našel a nasadil si ji. Sebral samopal M-16, Uzi vzal do pravé ruky a tři zásobníky schoval do hluboké kapsy uniformy. Baterku si připevnil k opasku a brodil se zpět k místu, kde nechal pytel. Pás C-4, náhradní zásobníky do samopalu i Colt automat byly suché, mohl se na ně spolehnout. Ukryl samopal Uzi, zavřel pytel, přehodil si ho přes rameno a opustil bažinu. Druhá loď přistála dvacet metrů od něj a čtvrtý muž se přidal k pěti nově příchozích. Muž se otočil přesně ve chvíli, kdy se Saul vynořil ze západního cípu zátoky a vkročil na pláž. „Kipe? Seš to ty?“ překřičel muž hukot větru a přílivu. Saul zavrtěl hlavou. „Barry,“ zvolal a přikryl si rukou ústa. „Co to bylo sakra za střelení? Dostal's ho?“ „Východ!“ odvětil Saul tajemně a ukázal rukou na pláž za zády ostatních mužů. Tři strážní pozvedli zbraně a zamířili tím směrem. Muž, který křičel, vyndal vysílačku a začal rychle mluvit. Dva hlídkující čluny se obrátily k východu a namířily reflektory na řadu stromů. Saul se dovlekl k prvnímu člunu, vytáhl malou kotvu z písku a hodil ji na záď lodě. Pak vlezl dovnitř a položil pytel na sedadlo. Na popruhu se objevila krev z jeho zad. Loď měla dva velké motory, ale chránilo ji elektronické zapalování, takže potřeboval klíč. Klíč našel v zapalování. Nastartoval motory, rozvířil vodu a písek, zacouval dál od pláže, dostal se přes přílivové vlny a vyrazil na otevřené moře. Po dvou stech metrech obrátil člun k východu a zařadil maximální rychlost. Přid' se zvedla a Saul překonal severovýchodní okraj ostrova, aby zamířil rychlostí pětáctiřeticí uzlů k jihu. Cítil, jak přid' rozráží vlny, vibrovaly mu kosti. Ozvala se vysílačka a Saul ji vypnul. Zamrkal na něj člun mřící k severu, ale ignoroval ho. Schoval samopal M-16, aby ho nepostříkala slaná sprcha. Na zarostlých tvářích se mu usadily kapky vody, které ho osvěžily jako chladná sprcha. Věděl, že ztratil a ztrácí krev - noha mu pořád krvácela a na zádech cítil mokrý - ale přestože pominulo adrenalinové nadšení, jeho vnitřní odhodlání hořelo jako modrý plamen. Cítil se silný a velmi, velmi vztekly. Jeden a půl kilometru před ním blikalo zelené světlo, které označovalo dlouhý přístav. Z přístavu se dostane na Dubovou cestu, pak do Hradu a nakonec k Oberstovi Wilhelmu von Borchertovi.

Šedesát osm - Charleston

Úterý, 16. červen 1981

Bylo po půlnoci a Natalie Prestonová se cítila, jako by se dostala do noční můry, kterou prožila jako dítě. Ta věc, která se přihodila večer po pohřbu její matky, ji probouzela alespoň jednou týdně. To vzdálené léto a podzim se s křikem budila alespoň jednou týdně a volala otce.

Byl to staromódní pohřeb s několika hodin dlouhou návštěvou staré márnice. Natalie seděla tiše vedle otce a sledovala, jak dorazili přátelé a příbuzní a seřadili se vedle otevřené rakve. Natalie se zdálo, že tam stojí několik dnů. Sama proplakala dva dny, takže jí už nezbyly žádné slzy. Seděla tam, držela otce za ruku, ale najednou se jí začalo chtít na záchod. Zašeptala to otcovi. Otec vstal, aby ji tam odvedl, ale v tu chvíli se objevila další skupinka starších příbuzných a stará teta se nabídla, že ji tam vezme. Uchopila ji za ruku, ale než ukázala na bílé dveře, prošly mnoha chodbami a průchody, několikrát vystoupily po schodech.

Když si Natalie urovnala sukni tvrdých, tmavě modrých šatů a vyšla ven, stará teta byla pryč. Natalie neodbočila doprava, ale sebevědomě zamířila vlevo. Otevřela několik dveří, prošla chodbami, sestoupila po schodech a během chvíle se ztratila. Nijak ji to nevyplašilo. Dobře věděla, že veřejná pohřební síň a přilehlé místnosti musí zabírat celé přízemí, takže stačí otevřít všechny dveře a otce najde. Bohužel nevěděla, že zadní schodiště míří přímo do suterénu. Otevřela dvoje dveře a objevila prázdné, holé pokoje. Pak otevřela třetí a světlo z chodby ozářilo železné stoly, řady

velkých sklenic s tmavou tekutinou a dlouhé, duté jehly napojené na tenké gumové hadičky. Zakryla si ústa rukama a zacouvala zpět do chodby. Obrátila se a rozběhla se k širokým dvojitým dveřím. Když se dostala doprostřed místnosti plné velkých beden, její oči se přizpůsobily slabému světlu, které proniklo zataženými okny. Zůstala stát uprostřed místnosti. Těžký vzduch nerušily žádné zvuky. Kolem se neválely krabice, ale rakve. Těžké tmavé dřevo jako by nasávalo slabé světlo. Několik rakví mělo odklopenou vrchní část víka jako rakev její matky. Necelé dva metry od Natalie ležela malá, bílá krabice (stejně velká jako ona) s velkým křížem. O mnoho let později pochopila, že vstoupila omylem do skladiště rakví. Ale v tu chvíli si byla jistá, že stojí uprostřed tmavé místnosti obklopená tuctem plných rakví. Věřila, že se mrtvol s bílými tvářemi každou chvíli posadí, strnule se zvednou, obrátí hlavy a otevrou oči. Bude to stejné jako v pátečních upířských filmech, na jaké se dívala s otcem. Objevila další dveře. Ale ty byly vzdálené celé kilometry. Aby se k nim dostala, musela by se protáhnout mezi několika tmavými rakvemi. Zamířila k nim. Dívala se přímo před sebe, na dveře, kráčela pomalu a čekala, kdy se po ní natáhnou bílé ruce. Nemohla utíkat, nedokázala křičet. Byl to moc důležitý den. Pohřeb její matky. A Natalie matku milovala. Prošla dveřmi, vystoupila po osvětleném schodišti a objevila se v chodbě vedle hlavních dveří. „Tady jsi, miláčku!“ vykřikla stará teta a odvedla ji zpět k otci ve vedlejším pokoji. Šeptem ji pokárala, ať se netoulá a nikde si nehraje. Na tu starou noční múru si nevzpomněla nějakých deset let. Ale když teď seděla v salónku Melanie Fullerové a proti ní seděl Justin - uprostřed bílého kulatého obličej na ni zíraly šílené oči staré ženy - zareagovala stejně jako ve snu. Jako ve chvíli, kdy se otevřela víka rakví a tucet mrtvol se strnule posadil, když se po ní natáhl tucet rukou, když ji sevřely a táhly - bojovala, ale pořád nekřičela - k té malé bílé rakvi, která byla prázdná a čekala na ni. „Na co myslíš, drahoušku,“ ozval se hlas té staré ženy z úst dítěte sedícího proti ní. Natalie nadskočila a probrala se. Byla to první slova od chvíle zbytečného vyhrožování a křiku před dvaceti minutami. „Co se děje?“ zeptala se Natalie. Justin pokrčil rameny, ale široce se usmál. Jako by měl mléčné zuby zbroušené do špičky. „Kde je Saul?“ naléhala Natalie a přiblížila prsty k monitoru na pásku. „Řekni!“ vyštěkla. Saul připojil měřák k výbušninám, ale nechtěl, aby ho používala v přítomnosti Melanie. Nakonec dospěli ke kompromisu. Monitor přenesl varování do auta k Jacksonovi a nespustí explozi C-4. Když se Saul vydal na ostrov, Natalie znovu připojila dráty k trhavině. Během posledních sedmadvaceti hodin se několikrát přistihla, že čeká, až ta stará obluda něco zkusí a přístroj odpálí výbušninu. Byla vyčerpaná, unavená neustálým strachem. Chvillemi věřila, že bude lepší, když už to bude mít za sebou. Nebyla si jistá, jestli C-4 zabije starou ženu na takovou vzdálenost, ale věděla, že ji kolem stojící oživlé mrtvol nepustí nahoru k Melanii. „Kde je Saul?“ zopakovala Natalie. „Ach, máj ho,“ odvětil chlapec konverzačním tónem. Natalie se postavila. Ve stínech přilehlých místností se něco pohnulo. „Lžeš,“ vyštěkla. „Vážně?“ usmál se Justin. „A proč bych to dělala?“ „Co se stalo?“ Justin pokrčil rameny a udusil zívnutí. „Už mám být v posteli, Nino. Co kdybychom pokračovali v naší konverzaci až ráno?“ „Řekni mi to!“ vykřikla Natalie a přitiskla prst k tlačítku na přístroji. „Ach, tak dobře,“ našpulil se chlapec. „Tvůj hebrejský přítel utekl strážím, ale Williho člověk ho chytil a odvedl zpět do Hradu.“ „Hrad,“ vydechla Natalie. „Jo, jo,“ přikývl chlapec a kopl patami do křesla. „Willi a pan Barent s ním chtějí mluvit. Plánují nějakou hru.“ Natalie se podívala za Justinova záda. Něco se tam pohybovalo. „Je Saul zraněný?“ Justin pokrčil rameny. „Je naživu?“ naléhala Natalie. Chlapec udělal obličej. „Řekla jsem, že s ním chtějí mluvit, Nino. S mrtvolou si nepromluví, že?“ Natalie zvedla volnou ruku a začala si okusovat nehet. „Je čas dokončit náš plán,“ prohlásila. „To není,“ zakňoural šestiletý chlapec. „Nenastala situace, na kterou jsem měla podle tebe čekat. Jenom si hrají.“ „Lžeš,“ zasyčela Natalie. „Nemohou hrát hru, jestli je Williho člověk pryč a Saul je v Hradu.“ „Jinou hru,“ vysvětlil chlapec a zavrtěl hlavou, jako by se divil její hlouposti. Bylo těžké uvěřit, že je to živá loutka, kterou ovládá stará babice, která se ukrývá nahoře. „Hrají šachy,“ doplnil chlapec. „Šachy,“ zopakovala Natalie. „Ano. Vítěz rozhodne o další hře. Willi chce hrát o velké věci.“ Justin zavrtěl hlavou a dokonale napodobil gesto staré ženy. „Willi měl vždycky rád Ragnarok a Armageddon. Určitě ta jeho německá krev.“ „Saul je zraněný a zavřený v Hradu, kde hrají šachy,“ odříkala Natalie. Vzpomněla si na sedm měsíců vzdálené odpoledne, kdy s Robem poslouchali, jak Saul Laski opakuje svůj příběh o koncentračních táborech a polorozpadlé tvrdi uprostřed polského lesa, kde mladý Oberst vyzval Der Alte k poslední hře. „Jo, jo,“ přikyvoval Justin nadšeně, „do hry se zapojí i slečna Sewellová. V týmu pana Barenta. Ten je moc hezký.“ Natalie se stáhla. Probírali se Saulem možnost, že se plán rozpadne. Saul jí poradil, ať použije trhavinu a čtyřicetivteřinový spínač a uteče. Uteče i v případě, že kvůli tomu Barent a ostatní uniknou. Druhou možností bylo pokračovat v podvodu a přinutit Melanii k akci. Doufat, že dostane Barenta a všechny členy Island klubu. Natalie právě objevila třetí možnost. Zbývalo ještě šest hodin tmy. Pochopila, že přestože pořád touží po spravedlnosti a odplatě za otcovu vraždu, její láska k Saulovi je mnohem silnější. Stejně tak věděla, že jeho řeči o útěku nemají žádné opodstatnění. Ve skutečnosti žádné takové plány neměl. Věděla, že musí kvůli spravedlnosti zůstat a dokončit plán, ale spravedlnost byla v tuto chvíli vedlejší. Daleko silnější

byla touha zachránit Saula. . . jestli to bylo ještě možné.

„Na pár minut odejdu,“ prohlásila odhodlaně. „Jestli se Barent pokusí odejít, nebo se stane něco podobného, udělej přesně to, co jsme plánovaly. To myslím vážně, Melanie. Nepřipustím žádnou chybu. Visí na tom tvůj vlastní život. Jestli zklameš, Island klub tě bude chtít zabít, ale přijde moc pozdě. Zabiju tě já. Rozumíš tomu, Melanie?“

Justin se na ni podíval, na kulaté tváři mírný úsměv.

Natalie se otočila a zamířila do chodby. Ve tmě před ní se někdo pohnul a proběhl dveřmi do jídelny. Justin ji sledoval. Někdo prošel po odpočívadle schodiště a z kuchyně se ozval šramot. Natalie vstoupila do chodby, prst na červeném tlačítku. Cítila svrbění pod kulatou páskou elektrod na hlavě. „Vrátím se před úsvitem,“ dodala.

Justin se usmál. Jeho obličej žhnul zeleným světlem z prvního patra.

Když se Natalie objevila před domem slečny Fullerové, Sumec už hlídal šest hodin. Nechovala se podle plánu. Dvakrát zmáčkl knoflík levné vysílačky - Jackson tomu říkal „dvojkrknutí“ - a ukryl se do křoví, než zjistí, co se děje. Už spatřil Marvina a rozhodl se, že udělá cokoli, aby vysvobodil starého vůdce gangu ze zajetí té voodoo dámy. Udělá to, ať se tady děje cokoli.

Natalie přešla rychle přes dvůr. Počkala a nějaké pako, Sumec ho neviděl, odemklo bránu.

Bez jediného ohlednutí přešla ulici a minula Sumcovu uličku, pak odbočila doleva, kde parkoval Jackson. Byl to domluvený signál, že ji možná sledují. Sumec třikrát „krknul“ a upozornil Jacksona, aby objel blok, kde Natalii sebere. Pak se přikrčil a čekal.

Jakmile Natalie zmizela z dohledu, ze stínů domu paní Fullerové vyplul nějaký muž, přikrčil se a přeběhl ulici. Sumec zachytil záblesk. Pouliční lampa ozářila modrou ocel hlavně pistole. Vypadala jako velký automat. „Do prdele,“ zašeptal Sumec, ještě chvíli počkal, aby se ujistil, že už se nikdo neobjeví, a vyrazil do stínu zaparkovaných aut na východní straně ulice.

To pako s bouchačkou nepoznal - na tu obludu Culleye, kterého spatřil na dvoře, byl moc malý, na Marvina zase moc bílý.

Sumec se připlížil tiše na roh, zalezl do křoví a vystrčil hlavu. Natalie byla půl bloku daleko a právě se chystala přejít na druhou stranu. Běloch s pistolí se pomalu sunul ve stínech na této straně ulice. Sumec čtyřikrát „krknul“ a vydal se za ním. V černých kalhotách a černé bundě byl neviditelný.

Doufal, že Natalie odpojila to svinstvo jménem C-4. Z trhavín byl nervózní. Viděl kusy, které zbyly z jeho nejlepšího přítele Leroye, když ten blázen odpálil dynamit, co měl u sebe. Sumec se nebál smrti - nevěřil, že se dožije třicítky - ale chtěl své usmívající se tělo odložit jako jediný kus zabalený v nejlepším obleku za sedm set dolarů, chtěl, aby nad ním plakaly Marcie, Sheila a Belinda.

Jackson zaslechl čtyři „krknutí“, zrychlil, přešel na levou stranu ulice, zastínil Natalii a otevřel dveře. Muž s pistolí se opřel o střechu zaparkovaného Volva a zamířil na odraz pouliční lampy na předním skle auta přímo před Jacksonovým obličejem.

Ta voodoo ženská nemá dnes večer nejlepší náladu, pomyslel si Sumec. Ta stará bába je vážně nasraná. Rozběhl se, tiše našlapoval na podrážky adidasek za padesát dolarů a podkopl bílému muži nohy. Muž narazil bradou na střechu auta, Sumec ho chytil za vlasy a udeřil jeho obličejem o okno dvírek. Rukou sevřel pistolí, prst na spoušti. Ve filmech se pistole hází jako nějaké hračky, ale Sumec už viděl bratry, které postřelila odhozená zbraň. Lidi se nezabíjej, napadlo ho a složil bělocha do stínů chodníku, to dělaj hnusný bouchačky.

Jackson naložil Natalii a dvakrát „krknul“. Sumec se rozhlédl, ujistil se, že je ten běloch v bezvědomí, ale pořád dýchá, potom zmáčkl knoflík vysílačky. „Hele, brácho,“ promluvil, „co se děje?“

Jacksonův hlas pokroutil laciný reproduktor a nízká hlasitost. „Lejdy je v pořádku, vole. Co ty?“

„Jeden blud s velkou služební čtyři-pětkou, nelíbí se mu tvůj ksicht, vole. Teď chrápe.“

„Jak chrápe?“ zadrmčel Jacksonův hlas.

„Jenom si zdřímnu, vole. Co s tím budem dělat?“ Sumec měl nůž, ale rozhodli, že mrtvá těla nepřinesou v tak drahé bílé čtvrti nic dobrého.

„Někam ho uklid,“ odvětil Jackson.

„Jo, skvělý,“ poznamenal Sumec a odvěkl bezvědomého bělocha do křoví pod vrbou. Očistil si šaty a zmáčkl knoflík vysílačky. „Vy dva se vrátíte, nebo zdrhnete, nebo co uděláte?“

Jacksonův hlas utlumila vzdálenost. Sumec přemýšlel, kam asi míří. „Pozdějc, vole,“ odvětil Jackson. „Drž se. Vrátime se. Schovej se.“

„Do prdele,“ zaklel Sumec do rádia, „ty si vemeš buchtu na projížďku a já se tady budu válet ve špinavejch ulicích.“

„Vyšší postavení, vole,“ upozornil ho Jackson. Jeho hlas se vytrácel. „Já patřil k Duševní cihelně, když ty si děláš bouli tátovi v kalhotách. Tak toho nech, brácho.“

„Taky na tebe seru,“ zašeptal Sumec, ale nikdo mu neodpověděl. Hádal, že jsou moc daleko. Ukryl vysílačku do kapsy a rychle se vrátil do uličky. Prohlížel všechny stíny, aby se ujistil, že ta voodoo ženská neposlala další vojáky.

Schoval se do svého úkrytu mezi popelníci a starým plotem a vybavil si své oblíbené vzpomínky na Belindu v posteli v Cheltenham Arms. Neseděl tam ani deset minut, když zaslechl tichý zvuk za zády.

Rychle vstal a vystřelil tenký nůž. Muž za jeho zády byl tak velký a plešatý, že nemohl být skutečný.

Jediná rána Culleyovy mohutné dlaně vyrazila nůž Sumcovi z ruky. Pravíci ho chytil za hubený krk a zvedl ho ze země.

Sumec cítil, jak ztrácí vzduch a vědomí. Jak ho ta hora masa přeměněná v lidský svěrák zvedla ze země, stačil muže dvakrát nakopnout mezi nohy a rukama ho několikrát udeřil do uší. Normálnímu člověku by praskly bubínky, ale tato obluda ani nezamrkala. Sumec natáhl prsty po jeho očích, ale ruka na krku přitlačila neskutečnou silou, ozvalo se hlasité křupnutí a Sumec měl zlomený hrtan.

Culley odhodil zmítajícího se černocha na asfalt ulice a lhostejně ho pozoroval. Smrt trvala téměř tři minuty. Zlomený hrtan otekl a uzavřel přístup vzduchu. Culley musel na konci přidršet zmítající se tělo svou obrovskou botou. Když bylo po všem, Culley vytáhl nůž a provedl několik experimentů, aby se ujistil, že je černoch mrtvý. Pak obešel roh, zvedl bezvědomého Howarda a bez větších potíží odnesl obě těla přes ulici, do domu, kde svítilo jen zelené světlo v prvním patře.

Uprostřed cesty k Mt. Pleasant začalo znovu pršet. Jackson se pokusil zavolat vysílačkou Sumce, ale zdálo se, že malé vysílačky v bouři patnáctikilometrovou vzdálenost nezvládnou.

„Myslíš, že bude v pořádku?“ zeptala se Natalie. Jakmile vlezla do auta, sundala si pás s trhavinou C-4, ale nechala si přístroj EEG. Jestli se objeví rytmus theta, spustí se poplach. Natalii to nijak neuklidnilo. Její naději představovala Melaniina neochota bojovat s Ninou o její kontrolu. Natalie teď uvažovala, jestli si podepsala trest smrti, když té staré obludě přiznala, že není Ninina služka.

„Sumec?“ zeptal se Jackson. „Jo, ten už toho prodělal dost. Není to žádný blbec. A kromě toho, někdo musí zůstat vzadu, abysme si byli jistý, že ta voodoo ženská nezdrhne.“ Podíval se na Natalii. Stěrače přejížděly v monotónním rytmu mokré přední sklo. „Tady měníme plány, co, Nat?“

Natalie přikývla.

Jackson přesunul párátko z levého koutku úst do pravého. „Pojedeš na ten ostrov, co?“

Natalie vydechla. „Jak to víš?“

„Tady bydlí ten pilot. Ten, cos mu volala tohle vodpoledne a řekla's mu, ať se drží doma, že pro něj budeš mít možná práci.“

„Ano,“ souhlasila Natalie, „ale to jsem měla na mysli zítřejší den, až všechno skončí.“

Jackson přesunul párátko. „A skončí to zejtra, Natalie?“

Natalie sledovala přední sklo zalité vodou. „Ano,“ potvrdila pevně, „skončí.“

Daryl Meeks stál v kuchyňce svého obytného vozu, hubená postavička v modrém županu, a pozoroval dva mokré hosty. „Jak můžu vědět, že nejste dva černý revolucionáři, co se mě snaží zatáhnout do nějakého šíleného plánu?“ zeptal se.

„To vážně nevíte,“ souhlasila Natalie, „prostě mi musíte věřit. Barent a jeho skupina jsou svině. Dostali mého přítele Saula a já ho chci zachránit.“

Meeks si protřel šedé strniště vousů. „A když jste sem jeli, nevšimnul si někdo z vás, že leje a fouká vítr číslo dvě podle stupnice?“

„Jo,“ potvrdil Jackson, „to sme si všimli.“

„Pořád si chcete zaplatit výlet letadlem, co?“

„Ano,“ souhlasila Natalie.

„Nevím jistě, jaká je na takovou cestu taxa,“ prohlásil Meeks a utrl víčko plechovky Pabstu.

Natalie sáhla pod svetr a vytáhla tlustou obálku. Položila ji na kuchyňský stůl. Meeks obálku otevřel, přikývl a usrkl pivo.

„Dvacet jedna tisíc, tři sta sedmdesát pět dolarů a devatenáct centů,“ dodala Natalie.

Meeks se podrbl na hlavě. „Kvůli tomu jste vybrali palestinský prasátko, co?“ Napil se piva. „No a co,“ prohlásil, „na létání je docela pěkná noc. Počkejte tady, než se převlíknu. Vemte si pivo... jestli to teda není proti pravidlům KGB.“

Natalie sledovala proudy vody, které dopadaly na dvůr a na pole - vodní opona zastínila malý, čtyřicet metrů vzdálený hangár.

„Jedu taky,“ prohlásil Jackson.

Rozhlédla se a zamyšleně odmítla. „Ne.“

„I hovno,“ zavrčel Jackson a zvedl těžkou černou tašku, kterou přinesl z auta. „Mám plazmu, morfium, obvazy... celou pěknou výbavu. Co uděláš, jestli tam dotáhneš tohle letadlo a ten chlap bude potřebovat medika? Přemějšlelas vo tom, Nat? Dostaneš ho pryč a von ti vykrvácí na zpáteční cestě - to chceš?“

„Dobrá,“ souhlasila Natalie.

„Připravenej!“ zavolal Meeks z chodby. Vzal si modrou baseballovou čapku s bílými písmeny, která hlásala YOKAHOMA TA, YO WHALES, starou koženou leteckou bundu, džíny, zelené kecky a kovbojský pásek s pouzdrem, ze kterého vykukovala osmatřicítka značky Smith and Wesson s perleťovým držadlem a dlouhou hlavní. „Jen dvě pravidla,“ pokračoval. „Za prvé, jestli řeknu, že nemůžeme přistát, znamená to, že nemůžeme přistát. A stejně si nechám třetinu peněz. Za druhé, nevytahujte na zadním sedadle ten příšerný Colt, pokud ho nechcete použít. A ať vás ani nenapadne, že s ním vyřešíte nějaký problémy, nebo zpátky poplavete.“

„Domluveno,“ přikývla Natalie.

Natalie se jednou v životě svezla s otcem na horské dráze a stačilo jí to na celý život. Tento výlet byl tisíckrát horší. Kabina Cessny byla malá a dusná, přední sklo samá voda, takže Natalie nedokázala určit ani chvíli, kdy se odlepili od země. Jediný rozdíl představovaly mohutnější skoky, odbočky a skluzy. Červený žár přístrojů ozářil Meeksův obličej, takže vypadal jako démon a šílenec. Natalie si byla jistá, že vypadá stejně, ale v její tváři se odráží ještě čistá hrůza. Jackson pořád nadsakoval na zadním sedadle a opakoval: „Do prdele, vole.“ Pak se rozhostilo ticho a slyšeli jen déšť, vítr, zvuk mučených částí letadla, hrom a neuvěřitelně tiché vrčení motoru.

„Zatím to jde dobře,“ prohlásil Meeks. „Nedostanem se nad tenhle bláznec, ale než dorazíme k Sapelo, budem venku.“

Zatím je to prima.“ Obrátil se k Jacksonovi a zeptal se: „Vietnam?“

„Jo.“

„Pěšák?“

„Medik, sto první.“

„Kdy tě pustili?“

„Nepustili. Já a dva další bratři jsme to schytali, když jeden pitomec šlápnul na minu.“

„Ty dva to stihli?“

„Uch, uch. Jo, dostali se z toho v pytlích. Dali mi další medaili a vodsunuli mě fofrem domů, abych stačil volit Nixona.“

„Vážně?“

„Velký hovno,“ odpověděl Jackson.

„Jo,“ přikývl Meeks, „taky si nevzpomínám, kdy pro mě nákej politik hnul prstem.“

Natalie na ně jen zírala.

Cessnu náhle ozářil blesk. Zdálo se, že projel pravým křídlem. Následoval poryv větru, který se je pokusil obrátit.

Propadli se o sedmdesát metrů jako utržený výtah. Meeks upravil nějaký přístroj nad sebou, zaťukal na knoflíky pod obrazovkou, kde se opile válela černá a bílá kulička, a zazíval. „Ještě hodinu a dvacet minut,“ prohlásil a udusil další zívnutí. „Pane Jackson, vzadu pod sedačkou je velká termoska. Pár tyčinek a náký jídlo. Nedáme si kafe? Já si vezmu Hostess DingDong. Slečno Prestonová, dáte si něco? Letenka první třídy vám zaručuje občerstvení.“

Natalie se obrátila k oknu. „Ne, díky,“ odpověděla. Tři sta metrů pod nimi prořízl mraky blesk a odhalil černé víry, které se točily jako plášť nějaké čarodějnice. „Nic,“ dodala a pokusila se zavřít oči.

Šedesát devět - Dolmannův ostrov

Úterý, 16. červen 1981

Saul zacouval a přirazil člun k doku. Zelené světlo na konci mola zamrkalo a vyslalo signál do prázdného Atlantiku. Saul přivázal člun, hodil na břeh plastický pytel a vystoupil. Opřel se o koleno a připravil samopal M-16. Přístav a okolí byly prázdné. Na asfaltové cestě, která kopírovala pobřeží, čekaly opuštěné golfové vozíky. V přístavu nečekala žádná jiná loď.

Saul si hodil pytel přes rameno a opatrně se vydal ke stromům. Přestože se většina strážných vydala na sever, aby po něm pátrali, nevěřil, že Barent nechá přístupovou cestu k Hradu nestřeženou. Přeběhl do stínů pod stromy, jeho tělo se napjalo a čekalo náraz kulek. Nikde se nic nehýbalo, jen slábnoucí mořský vánek rozhoupal listy stromů. Na jihu spatřil světla Hradu. Měl jediný cíl - dostat se tam živý.

Světla na Dubové cestě zhasla. Saul si vzpomněl, že mu pilot Meeks vyprávěl, jak cesta v noci svítí a slouží jako přistávací plocha. Ale dnes v noci travnatý pruh pohltila lesní tma. Přebíhal od stromu ke stromu, od křoví ke křoví, dával pozor. Uplynulo třicet minut a Saul zvládl půl cesty k Hradu. Po Barentově ochrance pořád ani stopy. Náhlá myšlenka ho zmrazila strachem, který byl hlubší než obava z vlastní smrti. Co jestli Barent a Willi už odjeli?

Bylo to možné. Barent byl člověkem, který se nevystavuje nebezpečí. Saul chtěl využít milionářovy sebejistoty, chtěl ji použít jako zbraň. Každý, kdo s tím mužem strávil nějakou dobu (včetně Saula), byl vycvičený, takže mu už nedokázal ublížit. Ale možná to změnila Williho intervence ve Philadelphii nebo rozporuplný Saulův útek. Zapomněl na nebezpečí, pevně sevřel zbraň a rozběhl se po travnaté cestě mezi vysokými duby. Velký pytel mu poskakoval na zraněných zádech.

Uběhl necelých dvě stě metrů, těžce dýchal a náhle se zastavil. Opřel se o jedno koleno a zvedl samopal. Zamžoural a zalitoval, že nemá brýle. Ve stínu malého dubu leželo nahé tělo. Saul se rozhlédl, odložil pytel a rychle se k němu rozběhl.

Žena nebyla úplně nahá. Ruku a záda jí zakrývala roztrhaná a zakrvácená košile. Ležela na břiše, obrácenou tvář ukrytou pod vlasy, rozhozené ruce, prsty zaryté do země. Pravou nohu měla ohnutou, jako by utíkala a náhle ji někdo srazil k zemi. Saul se podezřívavě rozhlédl, připravil M-16 a dotkl se jejího krku, aby nahnatal puls.

Žena rychle obrátila hlavu a Saul spatřil široké šílené oči slečny Sewellové. Otevřela pusku a její zuby se zakously do jeho levé ruky. Vyrázila zvuk, který nepatřil člověku. Saul se zašklebil a zvedl pažbu samopalu, aby ji udeřil do obličeje. V tu chvíli seskočil z větvi dubu Jensen Luhar a jeho těžké předloktí narazilo do Saulova krku.

Saul vykřikl a vypálil celou dávku ze samopalu. Snažil se ho obrátit k Luharovi, ale dokázal jen rozlámat větve a listy nad nimi. Luhar se zasmál, vykroutil mu zbraň z ruky a odhodil ji šest metrů do tmy. Saul bojoval, tiskl bradu k Luharově předloktí, aby ho neuškrtil, a snažil se uvolnit levou ruku z pevného stisku ženských zubů. Pravou ruku natáhl dozadu a snažil se najít černochův obličej a oči.

Luhar se znovu zasmál, nasadil Saulovi nelsona a zvedl ho ze země. Saul cítil, jak mu praskají svaly na levé ruce. Luhar se otočil a vyhodil ho dva metry do vzduchu. Saul dopadl na zraněnou levou nohu a převrátil se na rameno, které se změnilo v oheň. Zvedl se na všechny čtyři a začal se plížit k pytli, kam schoval Colt a Uzi. Podíval se přes rameno a spatřil Jensena Luhara v zápasnickém podřepu, na jeho nahém těle se třpytil pot a Saulova krev. Slečna Sewellová se zvedla na všechny čtyři a připravila se ke skoku. Rozcuchané vlasy jí visely přes oči, vyplivla kus Saulovy tkáně a po bradě jí stékala krev.

Dostal se metr od pytle. Luhar rychle vyběhl, jeho bosé nohy byly úplně tiché, a nakopl ho do žeber. Saul se čtyřikrát obrátil a cítil, jak ho opouští vzduch a energie. Snažil se znovu vyškrábat na kolena, ale jeho vidění se zúžilo. Viděl dlouhý tmavý tunel, kterým se k němu blížil Luharův obličej.

Luhar ho znovu nakopl, odhodil pytel do tmy a uchopil psychiatra za vlasy. Přitáhl si Saulovu tvář a zatřásl s ním.

„Probuď se, malý pěšáku,“ řekl německy, „budeme hrát.“

Reflektory ve velké síni nasvítily osmřad čtverců. Čtverce byly černé a bílé, každý široký víc než metr. Tony Harod sledoval šachovnici, která se táhla deset metrů na obě strany. Ve stínech byla slyšet Barentova ochranka a tiché zvuky ze stolu s elektrickými přístroji. Ale ve světle zůstali jen členové Island klubu a jejich pomocníci.

„Zatím to byla zajímavá hra,“ prohlásil Barent. „Ale několikrát jsem si byl jistý, že skončí remízou.“

„Ja,“ souhlasil Willi a vystoupil ze stínů do světla. Měl na sobě bílý hedvábný rolák a bílý oblek, takže vypadal jako negativ přítomného kněze. Řídnoucí bílé vlasy se třpytily a reflektory na stropě zvýraznily červené tváře. „Vždycky jsem dával přednost Tarraschově obraně. Když jsem byl mladý, byla populární, ale teď vyšla z módy. Ale pořád věřím, že je velmi dobrá, pokud se dobře použije.“

„Do devěťadvacátého tahu to byla poziční hra,“ odvětil Barent. „Pan Borden mi nabídl pěšáka stojícího před věží a já ho přijal.“

„Otrávený pěšák,“ doplnil Willi a zamračil se na šachovnici.

Barent se usmál. „Pro horšího hráče znamená možnou smrt. Ale když jsme ukončili výměnu, zůstalo mi pět pěšáků a panu Bordenovi jen tři.“

„A střelec,“ doplnil Willi a podíval se na bar, u kterého stál Jimmy Wayne Sutter.

„A střelec,“ souhlasil Barent. „Ale dva pěšáci většinou samotného střelce porazí v koncovce.“

„Kdo vyhrává?“ naléhal opilý Kepler.

Barent si protřel tvář. „Není to tak jednoduché, Josephe. V tuto chvíli má černý - to je moje barva - značnou výhodu. Ale v koncovce se vše rychle mění.“

Willi vkročil na šachovnici. „Chcete si vyměnit strany, Herr Barent?“

Milionář se tiše zasmál. „Nein, mein Herr.“

„Tak tedy začneme,“ řekl Willi a rozhlédl se, aby zkontroloval lidi stojící na okraji stínů.

Agent FBI jménem Swanson něco zašeptal Barentovi do ucha. „Počkejte chvíli,“ omluvil se hostitel a obrátil se k Willimu. „O co vám sakra jde, starče?“

„Pusťte je dovnitř,“ vyzval ho Willi.

„Proč bych to dělal,“ vyštěkl Barent. „Jsou to vaši lidé.“

„Přesně tak,“ souhlasil Willi. „Je jasné, že můj černoch je neozbrojený. Přivedl jsem svého židovského pěšáka, aby mi posloužil, jak má napsáno ve svém osudu.“

„Před hodinou jste řekl, že ho máme zabít,“ namítl Barent.

Willi pokrčil rameny. „Jestli chcete, pořád to můžete udělat, Herr Barent. Ten Žid už je stejně téměř mrtvý. Ale připadá mi ironické, že došel tak daleko, aby mi znovu sloužil.“

„Pořád tvrdíte, že se dostal na ostrov sám od sebe?“ zašklebil se Kepler.

„Nic netvrdím,“ odvětil Willi. „Žádám o dovolení, abych ho Použil v této hře. Těší mě to.“ Willi se zašklebil na svého hostitele. „A kromě toho, Herr Barent, můžete si být jistý, že jste toho Žida dobře vycvičil. Nemáte se čeho bát ani v případě, kdyby si přinesl zbraně.“

„Proč potom přišel?“ zeptal se Barent.

Willi se zasmál. „Aby mě zabil,“ odvětil. „Dělejte, rozmyslete si to. Chci hrát.“

„A co ta žena?“ naléhal Barent.

„Pěšák, stála před mou královnou,“ odvětil Willi. „Dám vám ji.“

„Pěšák,“ zopakoval Barent. „A vaše královna ji ještě ovládá?“

„Moje královna vypadla ze šachovnice,“ odvětil Willi. „Ale můžete se zeptat té ženy-pěšáka, až dorazí.“

Barent luskl prsty a přiběhl pultucet mužů se zbraněmi. „Přiveďte je dovnitř,“ vyzval je. „Jestli udělají něco podezřelého, zabijte je. Oznamte Donaldovi, že možná odletím na Antoinette dříve, než jsem čekal. Odvolejte hlídky a zdvojnásobte bezpečnostní opatření na jih od zóny.“

Tony Harod se o vývoj situace nestaral. Pokud věděl, nemohl se z toho prokletého ostrova dostat. Barentova helikoptéra čekala hned za velkými dveřmi, Williho Lear stál na přistávací ploše, vlastní letadlo měl dokonce i Sutter. Ale Harod a Marie Chenová byli bez prostředků. Teď vstoupila řada dalších strážných a přivedla Jensena Luhara a dva hráče, které Harod vyzvedl v Savannah. Luhar byl nahý, černé tělo samý sval. Žena měla na sobě jen roztrhanou a zakrvácenou košili, kterou jako by svlékla jednomu z členů ochranky bezpečnostní zóny. Obličej měla pomazaný hlinou a krví, ale Haroda vyděsily především její oči. Byly komicky široké, ukrývaly se za slepenými prameny vlasů, zornice lemovalo bělmo. Jestli vypadala žena špatně, muž jménem Saul, kterého Harod přivezl na ostrov, vypadal strašně. Zastavil se deset kroků před Barentem, ale zdálo se, že ho Luhar musí držet. Harodův hráč vypadal úděsně - po obličejí mu stékala krev, měl zakrvácenou košili a levou nohavici kalhot. Jeho levá ruka vypadala, jako by ji prostrčil mandlem se železnými zuby. Měl svěšenou hlavu a na bílou dlaždici kapala krev. Ale v jeho pohledu se zračil vzdor a síla. Harod nic nechápal. Bylo jasné, že Willi zná muže i ženu - dokonce přiznal, že toho Žida už Použil jako hráče. Přesto se zdálo, že Barent přijal vysvětlení, že zbídačení vězni dorazili na ostrov z vlastní vůle. Willi už podotkl, že Žida vycvičil Barent. Ale milionář ho na ostrov nedopravil. Zdálo se, že ho bere jako agenta na volné noze. Rozhovor s ženou byl bizarní. Haroda to vyvedlo z míry.

„Dobrý večer, doktore Laski,“ oslovil Barent krvácejícího muže. „Je mi líto, že jsem vás předtím nepoznal.“

Laski neodpověděl. Pozoroval Williho, který seděl na jednom z vysokých křesel a nepřestal ani ve chvíli, kdy mu Jensen Luhar obrátil hlavu k panu Barentovi.

„Před pár týdny přistálo na severní pláži vaše letadlo,“ pokračoval Barent.

„Ano,“ souhlasil Laski, aniž by přestal pozorovat Williho.
„Dobrý nápad,“ pokračoval Barent. „Škoda, že jste neuspěl. Přiznáváte, že jste sem přijel, abyste nás zabil?“
„Všechny ne,“ odmítl Laski, „jen jeho.“ Neukázal na Williho, ale ani nemusel.
„Ano,“ přikývl Barent, protřel si tvář a podíval se na Williho. „No, doktore Laski, pořád chcete zabít našeho hosta?“
„Ano.“

„Máte strach, Herr Borden?“ zeptal se Barent.
Willi se usmál.

Barent udělal v tu chvíli něco neuvěřitelného. Opustil křeslo, kde seděl před příchodem tří hráčů, přešel k ženě, zvedl její pravou ruku a něžně ji políbil. „Herr Borden mě informoval, že mám tu čest oslovit slečnu Fullerovou,“ prohlásil hlasem jako rozpuštěné máslo. „Je to tak?“

Vyděšená žena se usmála a vydechla: „Je to tak.“

Měla silný jižanský přízvuk, na zubech zaschlou krev.

„Je mi potěšením, slečno Fullerová,“ pokračoval Barent a pořád ji držel za ruku. „Byl jsem velmi smutný, že jsme se ještě nikdy nesetkali. Mohu se vás zeptat, co vás přivádí na můj malý ostrov?“

„Pouhá zvědavost, pane,“ odvětil vyřeštěný duch. Když se žena pohnula, Harod rozeznal ochlupení ve tvaru písmene „V“ pod otevřenou košili.

Barent před ní stál, usmíval se a hladil její špinavou ruku. „No,“ pokračoval, „nemusela jste sem zamířit inkognito, slečno Fullerová. Jste na ostrově vítána - kdykoliv - a jsem si jistý, že bude vaše... ach... ubytování pohodlnější v křídle pro hosty.“

„Děkuji vám, pane.“ Žena se usmála. „V této chvíli jsem indisponována, ale až se mé zdraví zlepší, využiji vašeho pozvání.“

„Skvělé,“ přikývl Barent, uvolnil její ruku a vrátil se ke křeslu. Členové ochranky se trochu uvolnili a sklopili své samopaly Uzi. „Právě se chystáme dohrát naši šachovou partii,“ pokračoval Barent. „Naši noví hosté se k nám připojí. Slečno Fullerová, pocítíte mě a dovolíte své hráčce, aby se postavila na naši stranu? Mohu vás ujistit, že ji ubráním, aby nebyla zajata a nezkazila vaši účast.“

Žena si uhladila roztrhanou košili, projela si rukama rozčuchané vlasy a odkryla oči. „Bude mi ctí, pane,“ odpověděla.

„Skvělé,“ vydechl Barent. „Herr Borden, předpokládám, že chcete použít své dvě figurky.“

„Ja,“ přikývl Willi. „Můj starý pěšák mi přinese štěstí.“

„Dobrá,“ souhlasil Barent, „začneme u třicátého šestého tahu?“

Willi přikývl. „Především tahem jsem vám vzal střelce,“ doplnil. „Pak jste posunul krále na D6.“

„Ach,“ vydechl Barent, „má strategie je naprosto průhledná pro mistra, jakým jste.“

„Ja,“ souhlasil Willi. „To je. Tak hraje.“

Jakmile se vyhoupli z mraků na východ od ostrova Sapelo, Natalie si s úlevou vydechla. Cessnu pořád bičoval vítr a hvězdy ozářily zpěněný oceán, ale jízda na horské dráze se zklidnila. „Nějakých pětadvaceti minut,“ oznámil Meeks a otřel si tvář levou rukou. „Větry přidají k letu nějakou půlhodinu.“

Jackson se předklonil a zašeptal Natalii do ucha: „Vážně si myslíš, že nás nechaj přistát?“

Natalie přitiskla tvář k oknu. „Jestli ta stará ženská udělá, co slíbila, možná.“

Jackson se zasmál. „Ty věříš, že to udělá?“

„Nevím,“ přiznala Natalie. „Ale důležitější je dostat Saula pryč. Myslím, že jsme udělali všechno pro to, abychom Melanii ukázali, že musí jednat sama kvůli sobě.“

„Jo, ale je praštěná,“ poznamenal Jackson. „Praštěný lidi na sebe většinou nemyslí, drahá.“

Natalie se usmála. „To vysvětluje, proč jsme teď tady, ne?“

Jackson se dotkl jejího ramena. „Přemýšlelas o tom, co uděláš, jestli je Saul mrtvej?“ zeptal se tiše.

Natalie zvedla hlavu o několik centimetrů, pak ji zase spustila. „Dostaneme ho pryč,“ řekla, „pak se vrátím a zabiju tu zřůdu v Charlestonu.“

Jackson se opřel, stočil se na zadním sedadle a chvíli nato už spal a hlasitě oddychoval. Natalie sledovala oceán, až ji začaly bolet oči, pak se obrátila k pilotovi. Meeks měl zvláštní pohled. Když se na něj podívala, narovnal si baseballovou čapku a obrátil pozornost ke žhnoucím přístrojům.

Saul byl zraněný, krvácel a bojoval, aby zůstal při vědomí. Přesto ho zdejší přítomnost potěšila. Sledoval Obersta a dokázal uhnout pohledem jen na několik vteřin. Po čtyřicetiletém pátrání se ocitl ve stejné místnosti jako Oberst Wilhelm von Borchert.

Nebyla to zrovna nejlepší situace. Vsadil všechno (dokonce dovolil Luharovi, aby ho dostal, přestože se mohl včas natáhnout po své zbraně) na mizivou naději, že se dostane k Oberstovi. Tento scénář naplánovali s Natalií před celými měsíci, když pili kávu v pomerančem provoněném izraelském soumraku. Ale nepřišel za optimálních podmínek. Mohl se postavit proti fašistickému vrahovi jen v případě, že ho Willi ovládne svými psychickými schopnostmi. Teď před ním stáli všichni - Barent, Sutter, muž jménem Kepler a dokonce i Harod a žena od Melanie Fullerové - a Saul měl strach, že se ho pokusí zmocnit někdo jiný a zničí poslední mizivou šanci, že dokáže Obersta překvapit. Když popisoval Natalii svůj scénář, vždycky věřil v přímou konfrontaci se starým mužem, věřil, že bude silnější. Teď potřeboval veškerou sílu jen k tomu, aby zůstal stát. Levou ruku necítil, krvácela mu, poblíž klíční kosti měl zarytou kulku a Oberst vypadal svěží a odpočatý. Byl o třicet liber těžší než Saul a hlídali ho alespoň dva skvěle vycvičení poskoci a kolem stál pět lidí, které Oberst mohl okamžitě Použít. Stejně tak nevěřil, že mu Barentova ochranka povolí tři kroky a chladnokrevně ho nezastřelí.

Přesto byl šťastný. Na celém světě neleželo místo, kam by se dostal raději. Zakroutil hlavou, aby obrátil pozornost na vývoj událostí. Barent a Oberst seděli na křeslech, Barent rozložil na desku lidské figurky. Byl to nekonečný den, ale Saul podruhé prožil halucinaci - náhle spatřil rozvlněný odraz velké síně, která se odrážela v rybníku, spatřil les a kameny polské tvrze. Sonderkommando v šedých uniformách se oddávalo radovánkám pod celá století starými tapisériemi, stárnoucí Alte se choulil v generálské uniformě a připomínal seschlou mumii zabalenou do hadrů. Pochodně vrhaly plameny na kamenné dlaždice a oholené hlavy dvaatřiceti židovských vězňů, kteří unaveně čekali mezi dvěma německými vojáky. Mladý Oberst si odhodil blondáté vlasy z čela, opřel loket o koleno a usmál se na Saula.

Oberst se skutečně na Saula usmál. „Willkommen, Jude,“ zašeptal.

„Pojďte, pojdte,“ opakoval Barent, „musíme hrát. Josephe, postavte se na F6.“

Kepler ustoupil s výrazem hrůzy. „To si asi děláte srandu,“ vyhrkl, zacouval a narazil do barového stolu, až převrátil několik lahví.

„Ale vůbec ne,“ prohlásil Barent, „vůbec nežertuji. Rychle, prosím, Josephe. Herr Borden a já to chceme vyřídit, než bude moc pozdě.“

„Táhněte k čertu!“ zařval Kepler, sevřel ruce v pěst a našponoval svaly na krku. „Nebudu tady dělat obyčejného hráče zatímco vy...“ Keplerův hlas utichl, jako by někdo zvedl přenosku z vadné desky. Jeho ústa se ještě chvíli pohybovala ale nevydala ani hlásku. Keplerova tvář zrudla, rudá přešla v purpurovou, pak ztmavla, až byla úplně černá, a Kepler se zhroutil na dlaždice. Zdálo se, že jeho paže zvedly brutální neviditelné ruce, jeho kotníky spoutaly neviditelné provazy a Kepler začal poskakovat a křečovitě se kroutit. Vypadal jako dětská představa žízaly. Kdykoliv se zakroutil, jeho hrud' a brada narazily na podlahu. Opíral se o tvář, břicho a stehna a pomalu se sunul přes osm metrů širokou podlahu. Rozbil si bradu a na bílých dlaždicích se objevily pruhy krve. Nakonec se zastavil na F6. Když ho Barent přestal ovládat, Keplerovy svaly se roztřáslы úlevou a ozval se tichý zvuk uvolněné moči. Promáčel si nohavici a tekutina se objevila na tmavé dlaždici.

„Josephe, vstaňte, prosím,“ požádal ho Barent tiše. „Chceme začít hrát.“

Kepler se zvedl na kolena, chvíli milionáře vyděšeně pozoroval, pak se postavil na roztřesené nohy. Drahé italské kalhoty ozdobila krev a moč.

„Hodláte nás Použít všechny, bratře Křesťane?“ zeptal se Jimmy Wayne Sutter. Evangelik stál na okraji improvizované šachovnice a světlo reflektorů se odráželo od jeho hustých bílých vlasů.

Barent se usmál. „Není důvod Používat každého, Jamesi,“ opravil ho. „Za předpokladu, že nebude bránit dokončení této hry, že, Herr Borden?“

„Ne,“ odvětil Willi. „Pojďte sem, Suttere. Jako můj střelec jste jediná figurka kromě krále a pěšáků, která mi zůstala.

Pojďte, stoupněte si vedle prázdného políčka královny.“

Sutter zvedl hlavu. Jeho hedvábné sako promáčel pot. „Mohu si vybrat?“ zašeptal. Jeho herecký hlas přeskočil.

„Nein,“ odvětil Willi, „musíte hrát. Pojdte.“

Sutter obrátil tvář k Barentovi. „Tím myslím, jestli si mohu zvolit stranu, které budu sloužit,“ vysvětlil.

Barent pozvedl obočí. „Dlouho a dobře jste sloužil Herr Bordenovi,“ prohlásil, „chcete teď změnit stranu, Jamesi?“

„Nenalézám potěšení ve smrti špatných,“ citoval Sutter, „věřte v Ježíše Krista a budete spaseni. Jan, 3:16,17.“

Barent se zasmál a promnul si bradu. „Herr Borden, zdá se, že váš střelec chce dezertovat. Máte námitky, pokud bude hrát v koncovce za černou stranu?“

Oberstův obličej se změnil ve výraz roztrpčeného dítěte. „Vemte si ho a buďte proklet,“ odpověděl. „Nepotřebuju toho tlustého teplouše.“

„Pojďte,“ oslovil Barent upoceného evangelíka, „postavíte se vlevo od mého krále, Jamesi.“ Ukázal na bílou dlaždici dvě místa před pozicí, na které se objeví černý králův pěšák.

Sutter se postavil na šachovnici vedle Keplera.

Saul ucítil malou naději, že hra bude pokračovat, aniž by upíři Použili svou sílu na jednotlivé figurky. Potřeboval oddálit moment, kdy se Oberst dotkne jeho mysli.

Oberst se předklonil a tiše se zasmál. „Pokud mi je odepřen můj hlavní spojenec,“ prohlásil, „pak s radostí povýším svého starého pěšáka do hodnosti střelce. Bauer, verstehst Du? Pojd', Zide, přijmi svůj osud.“

Saul rychle vstoupil na osvětlené dlaždice a postavil se na černý čtverec v první řadě. Spěchal, aby ho Oberst nemusel popohánět. Nestál od Obersta ani tři metry, ale dělili je Luhar s Reynoldsem a každý jeho krok pozorovala Barentova ochranka. Cítil strašnou bolest - levá noha mu tuhla, rameno mu hořelo - ale snažil se nedat nic najevo a pokračoval dál.

„Jako za starých časů, co, pěšáku?“ řekl Oberst německy. „Promiňte,“ dodal, „chtěl jsem říct, Herr Střelec.“ Oberst se zašklebil. „Tak rychle, zbyli mi tři pěšáci. Jensene, na E3, bitte. Tony, na A3. Tom bude dělat pěšáka na B5.“

Saul sledoval, jak Luhar s Reynoldsem zaujímají pozice. Harod zůstal stát na místě. „Kurva, já nevím, kde je A3,“ prohlásil.

Oberst nedočkavě vykřikl: „Dva čtverce před věží na straně královny, schnell.“

Harod zamrkal a přešel na černou dlaždici na levé straně hrací desky.

„Postavte poslední tři pěšáky,“ vyzval Oberst Barenta.

Milionář přikývl. „Pane Swansone, jestli dovolíte. Vedle pana Keplera, prosím.“ Strážný s knírkem se rozhlédl, odložil automatickou zbraň a přešel na černé políčko vlevo vzadu za Keplerem. Saul pochopil, že je královským jezdcem, který se ještě nepohnul z původní pozice.

„Slečno Fullerová,“ pokračoval Barent, „přesunula byste svou půvabnou hráčku na původní pozici pěšáka před královninou věží? Ano, tak je to správně.“ Žena, někdejší Constance Sewellová, váhavě popošla, její bosé nohy plácaly na dlaždicích a zastavila se čtyři čtverce před Harodem. „Slečno Chenová,“ pokračoval Barent, „vedle slečny

Sewellové, prosím.“

„Nel!“ zařval Harod, když Marie Chenová vyrazila. „Ona nehraje!“

„Ja, hraje,“ opravil ho Oberst. „Vnesla do hry jistou krásu, nicht wahr?“

„Nel!“ zavřeštěl Harod a obrátil se k Oberstovi. „Ona s tím nemá nic společného.“

Willi se usmál a naklonil hlavu k Barentovi. „Jak dojemné. Navrhuji, abychom Tonymu dovolili vyměnit si místo s jeho sekretářkou, pokud bude její pozice... ach... ohrožena. Souhlasíte, Herr Barent?“

„Jo, jo, jo,“ přikývl Barent. „Jestli Harod chce, mohou si vyměnit místa. Pokud to tedy nenaruší hru. Tak jdeme. Musíme ještě postavit krále.“ Barent se podíval na řady pobočníků a členů ochranky.

„Nein,“ vykřikl Oberst, povstal a vkročil na hrací desku. „Králové jsme my, Herr Barent.“

„O čem to mluvíte, Willi?“ zeptal se milionář unaveně.

Oberst ukázal dlaně a usmál se. „V důležité hře,“ začal, „musíme ukázat našim přátelům a kolegům, že si vážíme jejich snahy.“ Postavil se dva čtverce vpravo od Jensena Luhara. „A kromě toho, Herr Barent,“ pokračoval, „král nemůže být vyřazen ze hry.“

Barent zavrtěl hlavou, ale vstal a přešel na D6, vedle reverenda Jimmyho Wayne Suttera.

Sutter k němu obrátil prázdný pohled a hlasitě pravil: „A Bůh řekl Noahovi: Konec všeho lidstva nadešel, neboť Zemi požířelo násilí.“

„Ale drž hubu, ty stará buzno,“ zařval Tony Harod.

„Ticho!“ zaburácel Barent.

Rozhostilo se ticho a Saul se pokusil představit si šachovnici po pětatřicátém tahu.

Saul šachy moc dobře neuměl, takže nedokázal předurčit vývoj hry. Věděl jen to, že bude svědkem utkání skutečných mistrů, ale vycítil, že Barent získal v posledních tazích velkou výhodu. Byl si jistý, že vyhraje. Saul nechápal, jak by Oberst mohl sebelepší hrou dosáhnout lepšího výsledku, než je remíza, ale slyšel, jak Oberst prohlásil, že remíza přinese Barentovo vítězství.

Věděl jen jednu věc: protože byl poslední figurkou v poli tří pěšáků, bude nasazen do boje i v případě velkého rizika.

Zavřel oči a snažil se překonat náhlé vlny bolesti a slabosti.

„Dobrá, Herr Borden,“ oslovil Barent Obersta. „Jste na tahu.“

Sešmdesát - Melanie

Ten šílený večer jsme, já a Willi, dovršili naši lásku. Po všech těch letech. Samozřejmě jsme použili naše sluhy. Stalo se to před příchodem do Hradu. Kdyby něco takového navrhl, kdyby se o tom před samotným činem jen zmínil, dostal by políček. Ale jeho sluha, obrovský černochoch, nemarnil čas. Jensen Luhar chytil slečnu Sewellovou za ramena, svalil ji do měkké trávy pod tmavými duby a brutálně se jí zmocnil. Zmocnil se mě.

Zatímco leželo těžké černochochovo tělo na slečně Sewellové, vzpomněla jsem si na tiché rozhovory s Ninou na večírcích. Světaznalá Nina mi nadšeně popisovala (bylo jasné, že ty příběhy někde slyšela) nadměrnou anatomii a výdrž černochohů. Willi mě svedl a váha Jensena Luhara mi přitiskla tvář na chladnou zem. Obrátila jsem pozornost od slečny Sewellové k Justinovi a jako ve snu si vzpomněla, jak se Ninina černoška přiznala, že ji Nina vůbec neposlala. Byla jsem ráda, že lhala. Chtěla jsem Nině říct, že měla pravdu...

Nevyprávím to jen tak. Kromě neočekávaných a snových zážitků slečny Sewellové v nemocnici ve Philadelphii to byl můj první zážitek fyzické stránky dvoření. Ale hrubé chování Williho člověka se dá považovat za dvoření jen velmi těžko. Mnohem víc připomínalo křečovité pohyby siamského kocoura mé tety, když se zmocnil nebohé kočky. Slečnu Sewellovou to rozehrálo a odpověděla na jeho hrubou, téměř nulovou předeheru okamžitou povolností, jakou by žádná mladá dáma mé generace nedala najevo.

Ale veškeré další myšlenky a reakce na tento zážitek náhle skončily. Williho sluha se rychle zvedl, obrátil se do noci a jeho nozdry se rozšířily. „Můj pěšák se blíží,“ zašeptal německy a přitiskl mi tvář k zemi. „Nehýbej se.“ A s těmi slovy vyšplhal na nízké větve dubu. Připomínal velkou černou opici.

Následující absurdní konfrontace nebyla nijak důležitá. Williho člověk nakonec odnesl Ninina údajného hráče jménem Saul do Hradu. Když byl Ninin ubožák poražen, obklopili nás lidé bezpečnostní služby a já zažila jeden kouzelný okamžik. Venkovní reflektory a tlumené elektrické lucerny na stromech se rozsvítily a zdálo se, jako bychom vstoupili do pohádkového království... nebo použili tajná začarovaná vrátka a vstoupili do Disneylandu.

Odchod Nininy černošky z mého domu v Charlestonu a následující události mě na chvíli vyvedly z míry, ale jakmile Culley přinesl Howardovo bezvědomé tělo a tělo barevného vetřelce, okamžitě jsem přesunula veškerou pozornost na setkání s K. Arnoldem Barentem.

Pan Barent byl dokonalý gentleman a uvítal slečnu Sewellovou s úctou, jakou zasluhovala. Okamžitě jsem poznala, že pod její bledou rouškou spatřil tvář vyzrálé krásy. Ležela jsem v charlestonecké posteli, koupala se v zeleném žáru přístrojů doktora Hartmana a věděla, že k jemnému K. Arnoldu Barentovi sálá žár mé ženskosti, který jsem vyslala do těla slečny Sewellové.

Pozval mě k šachové partii a já přijala. Přiznávám, že jsem do té doby neměla o tuto hru žádný zájem. Sledovat šachy mi vždycky připadalo nudné (můj Charles pravidelně hrával s Rogerem Harrisonem) a nikdy jsem se neobtěžovala, abych se naučila jména figurek a způsob, jak se pohybují. Dávala jsem přednost dámě, kterou jsem hrála s Márou Boo za deštivých dnů mého dětství.

Jejich hloupá hra už chvíli probíhala a pan K. Arnold Barent mě trochu zklamal. Rozdělila jsem svou pozornost a poslala Culleye a ostatní nahoru, aby se připravili na možný návrat Nininy černošky. Přestože to nebylo pohodlné, věřila jsem, že nadešla doba zahájit plán, který jsem vymyslela před několika týdny. Po celou dobu jsem udržovala kontakt s člověkem, kterého jsem sledovala mnoho týdnů během Justinových výletů s černoškou k řece. Teď jsem zrušila plány a rozhodla se, že ho nePoužiju, jak mi řekli. Ale udržování kontaktu pro mě znamenalo určitou výzvu. Ten člověk byl stále na očích a musela jsem zvládnout složité technické výrazy, abych ho ovládla.

Později mě potěší, že jsem dokázala udržet tento kontakt, ale v současné době mě jen otravoval.

Mezitím probíhala šachová partie mezi Willim a jeho hostitelem. Spatřila jsem surrealistickou scénu, která jako by vyplula z Alenky v říši divů. Willi přecházel sem a tam jako dobře oblečený Mad Hatter, já nechala slečnu Sewellovou stát a posunovat. Pořád jsem věřila slibu pana Barenta, že se jí nic nestane. Ostatní ubožáci přecházeli sem a tam, jeden druhého vyhazovali, byli vyhozeni, umírali nedůležitou smrtí malých lidí a byli odstraněni z desky.

Nevěnovala jsem jejich klukovské hře moc velkou pozornost až do chvíle, kdy mě pan Barent zklamal. Musela jsem dohrát vlastní hru s Ninou. Věděla jsem, že se černoška vrátí před úsvitem. Přestože jsem byla unavená, spěchala jsem, abych vše připravila na její příchod.

Sedmdesát jedna - Dolmannův ostrov

Úterý, 16. červen 1981

Harod se zoufale snažil zaujmout stanovisko. Špatné situace jsou špatné sami o sobě. Pokud nezaujal stanovisko, připadal si jako úplný hlupák. Ale zatím ho nenašel.

Jak viděl, Willi a Barent to mysleli vážně. Chtěli hrát šachy o vysoké ceny. Jestli Willi vyhraje - a Harod viděl toho starého svináka málokdy prohrát - pak budou s Barentem pokračovat ve hře na nejvyšší úrovni. Budou házet atomové bomby na města a vypalovat celé země. Jestli vyhraje Barent, udrží status quo. Ale tomu Harod moc nevěřil, neboť byl právě svědkem toho, jak Barent zahodil status quo celého Island klubu, aby mohl zahájit tuto prokletou hru. Harod stál na černém čtverci dvě políčka od konce šachovnice, tři políčka od té bláznivé Sewellové, a snažil se zaujmout stanovisko.

Rád by tam zůstal, dokud něco nevymyslí, ale Willi udělal první tah a oznámil: „P na A4, bitte.“

Harod vytřeštil oči. Ostatní mu pohled vrátili. Ve stínech čekalo dvacet, třicet zabijáků z ochranky, ale nikdo nevydal jediný zvuk. To bylo pěkně divné.

„Tím myslí vás, Tony,“ upozornil ho Barent tiše. Milionář v černém obleku stál tři metry od něj, dvě políčka příčně.

Harodovo srdce začalo bušit na žebra. Měl strach, že ho Willi nebo Barent znovu Použije. „Hele!“ vykřikl. „Není mi to jasné! Tak mi, proboha, řekněte, kam mám jít.“

Willi si založil ruce. „Už jsem to udělal,“ prohlásil s odporem. „P na A4 znamená pěšák na A čtyři. Vy jste na A3, Tony. Popojděte dopředu.“

Harod rychle vkročil na bílou dlaždici před sebou. Ocítl se jediné políčko od té blondětlavé obludy Toma Reynoldse a dvě políčka ho dělila od slečny Sewellové. Marie Chenová stála tiše na čtverci vedle hráčky Melanie Fullerové. „Podívejte, máte tři pěšáky,“ vykřikl Harod. „Jak mám kurva vědět, že to jsem zrovna já?“ Naklonil se a podíval se přes tmavou postavu Jensena Luhara na Williho.

„Kolik pěšáků mám v pruhu označeném jako A, Tony?“ zeptal se Willi. „Teď buďte zticha, nebo vás posunu sám.“

Harod se obrátil, odplivl si do stínu a snažil se uklidnit náhle roztřesenou pravou nohu.

Barent okamžitě odpověděl a zničil Harodovu představu o hráčích, kteří musí přemýšlet dlouhou dobu mezi jednotlivými tahy. „Král na D5,“ oznámil s ironickým úsměvem a popošel dopředu.

Harodovi to připadalo jako hloupý tah. Milionář se dostal před ostatní figurky, jediný tah dopředu a zastaví se šikmo od Jensena Luhara. Harod si vzpomněl, že obrovský černoš představuje bílého pěšáka a musel udušit hysterický smích. Kousl se do tváře a přál si vklouznout do své vany Jacuzzi.

Willi přikývl, jako by ten tah předvídal - Harod si vzpomněl, jak říkal něco o střední pozici Barentova krále - a nedočkavě ukázal na krvácejícího Žida. „Střelec na A3.“

Harod sledoval, jak jeho bývalý hráč jménem Saul kulhá přes tři černá políčka a zastavil se na místě, které Harod před chvílí opustil. Saul vypadal zblízka ještě hůř než z dálky. Nemotorný oblek byl nacucaný krví a potem. Žid se na něj podíval pohledem slabozrakého člověka, v jeho očích se zračila bolest. Harod si byl jistý, že ho právě tato svině nadrogovala a vyslýchala v Kalifornii. Bylo mu upřímně jedno, co se se Židem stane, ale doufal, že vyřadí pár černých figurek, než bude obětován. Kurva, Ježíši Kriste, pomyslel si Harod, to je šílený.

Barent si vrazil ruce do kapes, zamířil šikmo a zastavil se na bílém čtverci přímo před Luharem. „Král na E4,“ dodal.

Harod pořád hru nechápal. Jako dítě trochu hrál - ale naučil se pouze, jak pohybovat figurkami, a zjistil, že se mu ta hra nelíbí - ale vždycky nejdříve vymýtili pěšáky, aby mohli začít vyměňovat důležitější figurky. Kromě rošády nikdy neposunuli krále (Harod už dávno zapomněl, jak se rošáda dělá). Král se pohnul jen v případě, že ho někdo pronásledoval. A teď měl před sebou dva šachové velikány, kterým zbyli téměř jen samí pěšáci a jejichž králové tady poskakovali jako přirození nějakých úchyláků. Kašlu na to, napadlo Haroda a přestal se snažit hru pochopit.

Willi a Barent stáli dva metry od sebe. Willi se zamračil, přešel si spodní ret a řekl: „Bauer... entschuldigen... Bischric zum Bischof funf.“ Willi se podíval na Jimmyho Wayne Suttera na tři metry vzdáleném poli a větu přeložil: „Střelec na C5.“

Vyhublý Žid za Harodem si protřel obličej, těžce přešel černá pole a postavil se vpravo od Reynoldse. Harod odpočítal řady šachovnice a ujistil se, že stojí v páté řadě střelcova pruhu, nebo jak se tomu říkalo. Po několika vteřinách

pochopil, že Žid chrání pozici Luhara - pěšáka a zároveň ohrožuje šikmo stojící slečnu Sewellovou. Zdálo se, že žena o nebezpečí neví. Harod už viděl mnohem živější mrtvoly. Ještě jednou se na ni podíval a snažil se rozeznat přirození pod roztrhanou košilí. Když se mu vybavily základy šachů, trochu se uvolnil. Věděl, že se mu nemůže nic stát, pokud ho Willi nechá na místě. Pěšáci nemohou vyřadit pěšáky, kteří stojí přímo před nimi, a Reynolds po jeho pravici stál o jedno políčko vpředu. Reynolds stál proti Marii Chenové a bránil Haroda z boku. Harod se podíval na slečnu Sewellovou a napadlo ho, že by mohla vypadat mnohem lépe, kdyby ji někdo vykoupal.

„Pěšák na E6,“ oznámil Barent a udělal zdvořilé gesto.

Harod ucítil chvilkovou paniku a bál se, že musí znovu postoupit. Ale pak si vzpomněl, že Barent je černým králem. Slečna Sewellová zachytila jeho gesto a ladným krokem popošla na bílý čtverec.

„Děkuji vám, má drahá,“ dodal Barent.

Harod cítil, jak mu opět zrychluje puls. Židovský střelec už neohrožoval pěšáka - Sewellovou. Stála příčně od Toma Reynoldse. Jestli Willi nepošle Reynoldse, aby ji vyřadil, slečna Sewellová vyřadí příštím tahem Reynoldse. A pak bude stát šikmo od Tonyho Haroda. Kurva, pomyslel si Harod.

„Pěšák na B6,“ vyštěkl Willi okamžitě. Harod obrátil hlavu a zapřemýšlel, jak se tam dostane, ale ještě než Willi promluvil, Reynolds se dal do pohybu. Blondatý sluha popošel na černý čtverec vedle slečny Sewellové a postavil se před Marii Chenovou.

Harod si okamžitě navlhčil suché rty. Marie Chenová byla mimo nebezpečí. Reynolds ji nemohl zajmout. Ježíši, napadlo Haroda, co se nám pěšákům stane, když nás zajmou?

„Pěšák na F5,“ odpověděl Barent lhostejně. Swanson zdvořile strčil do Keplera, člen Island klubu zamrkal a postoupil o jedno políčko. Barent náhle nevypadal tak sám, Willi na tom byl mnohem hůř.

„Zřejmě čtyřicátý tah, že?“ prohlásil Willi a přešel šikmo na černý čtverec. „Král na H4, Mein Herr.“

„Pěšák na F4,“ odpověděl Barent a posunul Keplera o další políčko.

Muž ve špinavém obleku popošel váhavě kupředu. Pomalu vkročil na černý čtverec, jako by ukrýval propadliště.

Jakmile na čtverec vstoupil, zůstal stát na zadním okraji a pozoroval nahého, dva metry vzdáleného černocho na šikmo položeném černém čtverci. Luhar pozoroval Barenta.

„Pěšák bere pěšáka,“ zamručel Willi.

Luhar popošel kupředu a odbočil doprava. Joseph Kepler vykřikl a obrátil se na útěk.

„Ne, ne, ne,“ vyštěkl Barent a zamračil se.

Kepler se zarazil uprostřed skoku, svaly se mu napjaly a nohy narovnaly. Obrátil se a bez jediného pohybu se postavil před blížícího se černocho. Luhar se zastavil na stejném černém čtverci a v Keplerových vytřeštěných očích se objevila hrůza.

„Děkuji vám, Josephe,“ řekl Barent. „Sloužil jste dobře.“ Pokynul Willimu.

Jensen Luhar sevřel Keplerův ztrhaný obličej oběma rukama, zmáčkł a zakroutil. Velkou síní se odrazilo zapraskání Keplerova krku. Jednou vykopł nohama a zemřel. Jak padal, znovu se pomočil. Barent pokynul, příběhlo několik členů ochranky a odvěkli tělo pryč. Hlava se kymácela sem a tam.

Luhar zůstal stát na černém čtverci sám a zíral do prázdna před sebou. Barent se otočil a podíval se na něj.

Harod nedokázal uvěřit, že ho Willi Barentovi obětuje. Černoch patřil k producentovým oblíbeným nejméně čtyři roky a alespoň dvakrát za týden s ním spal. Barent měl zřejmě stejné pochybnosti. Pozvedl prst a ze stínů se vynořil pultucet členů Bezpečnosti. Namířili své samopaly Uzi na Williho a jeho sluhu.

„Herr Borden?“ ozval se Barent a pozvedl obočí. „Můžeme skončit remízou a pokračovat v běžné hře. Příští rok... kdo ví?“

Williho tvář se změnila v lhostejnou masku usazenou na bílém hedvábném tuláku a bílém saku. „Říkejte mi Herr general Wilhelm von Borchert,“ prohlásil nevzrušeně. „Hrajte.“

Barent zaváhal, pak pokynul lidem své ochranky. Harod čekal ohlušující střelbu, ale muži se jen postavili do palebných pozic a připravili se. „Tak dobrá,“ řekl Barent a položil bledou ruku na Luharovo rameno.

Haroda později napadlo, že by něco takového dokázal natočit, kdyby dostal neomezený rozpočet, Alberta Whitlocka a tucet dalších techniků na hydrauliku a sáčky s krví. Ale zvuk a výraz na tvářích ostatních by nikdy nevykouzlil.

Barent vzal černocho jemně za rameno a Luharova kůže se během chvíle začala kroutit a svíjet. Jeho prsní svaly se napjaly, až se zdálo, že mu exploduje hrud'. Svaly na rovném břiše se kroutily jako stanový závěs v silicím větru.

Luharova hlava jakoby se zvedala na ukrytém ocelovém periskopu, šlachy na krku se natahovaly a hlasitě praskaly. Jeho tělo vibrovalo v sevření hrozných křečí. Harod si představil sochaře a hliněný polotovar, který mačká a otlouká v záchvatu uměleckého šílenství. Ale nejhorší ze všeho byly oči. Jeho oči se obrátily a bělmo se zvětšilo, až vypadaly jako velké golfové míčky. Pak míčky na baseball, pak balóny, které se chystají explodovat. Luhar otevřel pus, ale místo výkřiku mu na bradu a hrud' vystříkla krev. Harod slyšel v Luharově těle zvuky trhaných svalů, které připomínaly příliš napjaté struny piana.

Barent ustoupil, aby si nezašpinil oblek, bílou košili a naleštěné boty. „Král bere pěšáka,“ oznámil a upravil si hedvábnou vázanku.

Příběhla ochranka a odnesla Luharovo tělo. Barenta a Williho už dělil jediný bílý čtverec. Vstup jim zakazovala šachová pravidla. Král nemůže dát svému protějšku šach.

„Asi je řada na mně,“ poznamenal Willi.

„Ano, Herr Bor... Herr general von Borchert,“ souhlasil Barent.

Willi přikývl, zkontroloval své podrážky a oznámil další tah.

„Neměli bychom tam už být?“ zeptala se Natalie Prestonová. Předklonila se a vykroukla smáčeným předním sklem.

Daryl Meeks žvýkal nezapálený doutník a náhle ho přesunul z jednoho koutku úst do druhého. „Vitr je horší, než jsem čekal,“ vysvětlil. „Jenom klid. Brzy tam budem. Hledejte přístávací světla napravo.“

Natalie se opřela a bojovala s nutkáním natáhnout se a potřícáté vzít do ruky Colt.

Jackson se naklonil a opřel se o její sedadlo. „Pořád nechápu, co dělá holka jako ty na takovém místě,“ řekl. Použil tu větu jako klíše, jako žert, ale Natalie se otočila a vyštekla: „Koukej, moc dobře vím, co tady dělám! A co tady děláš ty, chytráku?“

Jackson viděl, jak je podrážděná, pomalu se zašklebil a tiše řekl: „Duševní cihelna nemá ráda, když se tyhle lidi pletou mezi bratry a sestry na našem dvorku, bejby. Musí přijít zúčtování.“

Natalie sevřela ruku v pěst. „Nejsou to obyčejní lidé,“ řekla, „tito lidé jsou špatní.“

Jackson vzal její pěst do dlaně a něžně zmáčkl. „Poslouchej, bejby, na tomhle světě sou jen tři typy lidí - špatný svině, špatný černý svině a špatný bílý svině. Špatný bílý svině sou nejhorší, protože sou takový nejdýl.“ Podíval se na pilota. „Bez urážky, vole.“

„Bez urážky,“ přikývl Meeks, přestěhoval doutník a ukázal tlustým prstem na přední sklo. „Tamhle na obzoru sou možná ty naše světla.“ Zkontroloval ukazatel rychlosti. „Dvacet minut,“ dodal. „Možná pětadvacet.“

Natalie uvolnila ruku a nahmatala kabelku, kde našla dvaatřicetku značky Colt. Kdykoliv se jí dotkla, připadala jí menší a neskutečná.

Meeks upravil rychlost a Cessna začala pomalu ztrácet výšku.

Saul se ovládl, pronikl závojem bolesti a únavy a začal se věnovat hře. Báł se, že ztratí vědomí nebo (protože nebude dávat pozor) přinutí Williho, aby ho ovládl předčasně. Každá z těch událostí odstartuje Saulovy sny a rychlý pohyb očí odstartuje další události.

Saul si nepřál nic jiného než se položit a spát dlouhým, bezesným spánkem. Šest měsíců prožíval ve snech stejné, předprogramované události, takže teď věřil, že smrt přinese pouze bezesný spánek, který se objeví jako vítaný přítel. Ale ještě ne.

Oberst - Saul mu nechtěl přiznat jeho povýšení - využil po Luharově smrti a ztrátě jediné spřátelené figurky v dosahu pěti čtverců výhodu čtyřicátého druhého tahu a postoupil o další políčko. Posunul bílého krále na H5. Oberst se tvářil spokojeně, přestože byl jedinou bílou figurkou na pravé straně šachovnice - dva čtverce od Swansona, tři od Suttera a dva od samotného Barenta.

Saul představoval jedinou bílou figurku, která mohla starému Němci pomoci, a snažil se soustředit. Jestli Barentův následující tah připraví obětování Oberstova střelce, pak Saul zaútočí na fašistu okamžitě. Dětila je vzdálenost šesti metrů a Saulovou jedinou nadějí byla možnost, že Barentova přítomnost zabráni členům ochranky ve střelbě. Ale pořád měl před sebou Toma Reynoldse, nápadného bílého pěšáka, který stál na černém poli metr od Saula. I kdyby nezareagoval nikdo z Barentových lidí, Oberst sebere Reynoldse a pošle ho na Saula.

Barentův čtyřicátý druhý tah ho posunul na F5, jedno prázdné políčko od Obersta, hned vedle Sutterova čtverce.

„Střelec na E3,“ oznámil Oberst, Saul setřásl únavu a vyrazil, než ho Oberst pobídne.

Přestože se postavil na své místo, nedokázal si představit strategické postavení unavených těl. Zavřel oči a snažil se vybavit si šachovnici. Barent popošel na E4 a vkročil na čtverec vedle něj.

Pokud Oberst Saula příštím tahem neodvolá, Barent ho okamžitě vyřadí ze hry. Saul zavřel oči a bojoval, aby se nedal na útěk. Vzpomněl si na ubytovny v Chelmu, kdy chtěl raději bojovat a zemřít, než aby ho odvedli do tmy.

„Střelec na F2,“ vyzval ho Oberst.

Saul ustoupil doprava, na čtverec šikmo od Barenta.

Milionář udělal pauzu a zvažoval další tah. Podíval se na Obersta a usmál se. „Je pravda, Herr General,“ zeptal se, „že jste byl s Hitlerem na konci?“

Saul jen zíral. Hovořit s protivníkem uprostřed hry porušovalo šachovou etiketu.

Jak se zdálo, Oberstovi to nevadilo. „Ja, během těch posledních dnů jsem byl ve Führerbunker, Herr Barent. Co má být?“

„Nic,“ odvětil Barent, „jen mě napadlo, jestli váš smysl pro Götterdämmerung pochází z těch působivých let.“

Oberst se zasmál. „Führer byl obyčejný pozér,“ prohlásil. „Dvacátého druhého dubna... to byly dva dny po jeho narozeninách... Führer rozhodl, že vyrazí na jih a převezme velení Schoernerovy a Kesselringovy armády, než Berlín padne. Přesvědčil jsem ho, aby zůstal. Druhý den jsem odletěl z města lehkým letadlem, odstartovali jsme z ulice, která protínala rozbitou Tiergarten. Jste na řadě, Herr Barent.“

Barent počkal pětadvacet vteřin, pak ustoupil šikmo na F5. Znovu se přiblížil k Sutterovi. „Král na F5.“

„Střelec na H4,“ vyštekla Oberst.

Saul přešel přes tři černé čtverce a postavil se za Obersta. Jak klopýtl přes hrací desku, otevřela se mu rána na noze. Zastavil se a přimáčkl látku k díře. Dostal se k Oberstovi tak blízko, že cítil jeho pach - stáří, kolínská a sladkokyselá vůně, která mu připomněla Cyklon B.

„Jamesi?“ promluvil Barent a Jimmy Wayne Sutter se probral k životu. Popošel o jedno políčko a postavil se vedle Barenta do čtvrté řady.

Oberst se podíval na Saula a náhle ukázal na prázdný čtverec mezi sebou a Barentem. Saul se tam postavil.

„Střelec na G5,“ oznámil Oberst tichému domu.

Saul se díval před sebe a spatřil lhostejnou tvář agenta FBI jménem Swanson, který stál o dva čtverce před ním. Zleva cítil přítomnost půl metru vzdáleného Barenta, zprava stejně tak vzdáleného Obersta. Věřil, že stejně se cítí člověk, kterého hodí do úzké díry mezi dvě vzteklé kobry.

Oberstova přítomnost ho nutila k okamžitému činu. Stačilo, aby se obrátil a...

Ne. Ještě nebyla správná doba.

Opatrně se podíval doleva. Barent se tvářil nezúčastněně a pozoroval shluk čtyř zapomenutých pěšáků ve vzdáleném levém rohu hrací desky. Poklepal Sutterovi na široká záda a zamumlal: „Pěšák na E4.“ Televizní kazatel popošel na bílé místo.

Saul okamžitě spatřil hrozbu, kterou Sutter Oberstovi nastražil. Pěšák, který dojde na osmou linii, získá sílu kterékoliv figurky.

Ale Sutter se dostal teprve do páté řady. Saul byl střelec a kontroloval příčný pruh, do kterého patřil šestý čtverec. V tu chvíli mu připadalo pravděpodobné, že ho - Saula - Oberst povolá, aby „zajal“ Suttera. Přestože toho odporného lháře nenáviděl, okamžitě se rozhodl, že se nedá Oberstem znovu zneužít. Pokud dostane příkaz, aby Suttera zabil, zaútočí na Obersta, ať už je jeho naděje na úspěch jakákoliv.

Zavřel oči a málem se ponořil do spánku plného snů. Rychle se probral a zmáčkl levou poraněnou ruku, aby ho bolest přivedla zpět. Pravá ruka ho brněla, prsty téměř neodpovídaly na jeho signály.

Saul přemýšlel, kde je Natalie. Proč sakra nepřinutila tu starou ženu k akci? Slečna Sewellová stála daleko ve třetí řadě, opuštěná silueta, pohled ztracený ve stínech trámů Velké síně.

„Střelec na E3,“ promluvil Oberst.

Saul nabral vzduch do plic a vlekl se na své předchozí místo, aby zablokoval Sutterův postup. Nemohl mu ublížit, pokud černý pěšák zůstal na bílé dlaždici. Sutter mu nemohl ublížit, pokud stáli proti sobě.

„Král postupuje na F6,“ odpověděl Barent a ustoupil o jedno políčko. Vlevo za ním čekal Swanson.

„Bílý král na G4,“ zazpíval Oberst a popošel k Sutterovi se Saulem.

„A s černým králem to ani nepohne,“ vykřikl Barent nadšeně. „Král na E5.“ Popošel dopředu a zamířil ke straně, těsně za Suttera. Dvě figurky se chystaly k boji. Saul stál půl metru od reverenda Jimmyho Wayne Suttera a díval se mu do zelených očí. Nespatřil paniku, jen velkou otázku, všepohlcující touhu pochopit, co se tady vlastně děje.

Vytušil, že hra vstupuje do poslední fáze.

„Král na G5,“ oznámil Oberst a popošel na černý čtverec v Barentově řadě.

Barent zaváhal, rozhlédl se a ustoupil doprava, pryč od Obersta. „Herr General, co takhle přestávka na občerstvení? Už bylo půl třetí ráno. Můžeme pokračovat za třicet minut, až něco sníme.“

„Ne!“ vyštěkl Oberst. „Myslím, že nás čeká padesátý tah.“ Postoupil k Barentovi a vkročil na bílý čtverec vedle Suttera. Kněz se ani neobrátil, ani se nepodíval přes levé rameno. „Král na F5,“ dodal Oberst.

Barent se odvrátil od Oberstova zlobného pohledu. „Pěšák na A5, prosím,“ vykřikl. „Slečno Fullerová, dovolíte?“

Žena ve vzdálené řadě se zachvěla a její hlava se otočila jako rezavá korouhvička. „Ano?“

„Popojděte dopředu, prosím,“ vyzval ji Barent. V jeho hlase zazněla nedočkavost.

„Samozřejmě, pane,“ přikývla slečna Sewellová a vyrazila kupředu. Pak se zarazila. „Pane Barente, není to riskantní pro mou mladou dámu, že?“

„Samozřejmě není, madam.“ Barent se usmál.

Slečna Sewellová popošla a její bosé nohy se zastavily třicet centimetrů od Tonyho Haroda.

„Děkuji vám, slečno Fullerová,“ vykřikl Barent.

Oberst si založil ruce. „Střelec na F2.“

Saul se vrátil doprava. Tento tah nepochopil.

Barent se rozzářil. „Pěšák na G5,“ odvětil okamžitě. Agent jménem Swanson zamrkal a rychle popošel o dva čtverce - byl to jeho první tah, první příležitost, kdy mohl postoupit o dvě políčka kupředu - a zastavil se v Oberstově řadě.

Oberst vzdychl a obrátil se k němu. „Jste zoufalý, Herr Barent,“ prohlásil a podíval se na Swansona. Agent se ani nepohnul neutíkal, nereagoval. Něčí sevření - Barentovo či Oberstovo - mu nedovolilo jediný pohyb. Oberstův útok nebyl tak dramatický jako ten Barentův. Jednu chvíli stál Swanson v pozoru, hned nato byl mrtvý, válel se na hranici černé a bílé barvy. „Král bere pěšáka,“ dodal Oberst.

Barent popošel k Harodovi. „Černý král na C4,“ doplnil.

„Ano,“ souhlasil Oberst a vkročil na černý čtverec vedle Jimmyho Waynea Suttera. „Bílý král na F5.“

Saul pochopil, že se Oberst blíží k Sutterovi, zatímco Barent zpečetil Harodův osud.

„Král na B4,“ zvolal Barent a vkročil na čtverec vedle Haroda.

Saul sledoval Tonyho Haroda, který pochopil, že se stal Barentovou další obětí. Bledý producent si navlhl rty a podíval se přes rameno, jako by se chtěl rozběhnout do stínů. Barentova ochranka se přiblížila.

Saul obrátil pozornost k Jimmymu Wayneovi Sutterovi. Evangelíkovi zbývaly vteřiny života. Bylo nemyslitelné, že by Oberst udělal něco jiného a nevyřadil nebohého pěšáka.

„Král bere pěšáka,“ potvrdil Willi von Borchert a vkročil na Sutterův bílý čtverec.

„Ještě chvíli!“ zařval Sutter. „Jen chvíli. Musím něco říct tomu Židovi!“

Willi zavrtěl s odporem hlavou, ale Barent řekl: „Dejte mu chvíli, Herr General.“

„Rychle,“ vyštěkl Oberst, který chtěl pokračovat ve hře.

Sutter začal hledat kapesník, ale nenašel ho, takže si otřel pot pod nosem dlaní. Podíval se přímo na Saula a promluvil tichým, pevným hlasem, který se nepodobal vyumělkovanému řevu, který používal před televizními diváky.

„Z Knihy moudrosti,“ prohlásil. „Třetí kapitola:

Ale duše ctnostných jsou v rukou Božích,

a žádná muka se jich nedotknou.

V očích hloupých se zdá, že umírají, jejich odchod

vypadá jako neštěstí,
jejich odchod skutečná anihilace.
Ale oni naleznou mír.
Pokud je čeká trest, jak to vidí lidé,
pak v jejich nadějích žila nesmrtelnost.
Utrpení malé jest,
pak dojdou velkého požehnání.
Bůh je vystavil zkoušce
a oni obstáli, aby přišli k Němu.
Zkoušel je jako zlato v peci,
a přijal je jako holocaust.
Až přijde doba Jeho návštěvy, oni se rozzáří
jako jiskry na obloze.
Ti, kdož věří v Boha, pochopí pravdu,
ti, kdož jsou věřící, budou žít v lásce s Bohem,
neboť láska a milost čeká ty, které Bůh vybral.“

„Je to vše, bratře Jamesi?“ zeptal se Oberst pobaveným tónem.

„Ano,“ souhlasil Sutter.

„Král bere pěšáka,“ zopakoval Oberst. „Herr Barent, jsem unaven. Ať se o to postarají vaši lidé.“

Barent přikývl, ze stínů se vynořil jeden strážný, přiložil samopal Uzi k Sutterově lebce a jednou vystřelil.

„Jste na tahu,“ oznámil Oberst Barentovi, když strážce odnesly mrtvolu.

Saul a Oberst zůstali sami uprostřed šachovnice. Barent čekal v klubku pěšáků, podíval se na Tonyho Haroda, obrátil se zpět k Oberstovi a zeptal se: „Přijmete remízu? Budu s vámi hovořit o rozšíření naší soutěže.“

„Nein,“ odmítl Willi. „Hrajte.“

K. Arnold Barent postoupil a natáhl ruku k Tonymu Harodovi.

„Ne! Ještě chvíli počkejte, jednu vteřinu!“ zaječel Harod. Odtáhl se ale bílý čtverec neopustil. Po obou stranách se objevili dva strážní.

„Už je pozdě, Tony,“ prohlásil Barent. „Nezlobte.“

„Auf Wiedersehen, Tony,“ prohlásil Willi.

„Počkejte!“ zařval Harod. „Říkali jste, že se můžu vyměnit. Slíbili ste to!“ Harodův hlas stoupal, kňoural.

„O čem to tady mluvíte?“ zeptal se otrávený Barent.

Harodovi poklesla čelist a lapal po dechu. Ukázal na Williho. „Slíbil ste to. Řekl ste, že si můžu vyměnit místo s ní...“

Hlavou ukázal na Marii Chenovou, ale pořád sledoval Barentovu nataženou ruku. „Pan Barent vás slyšel. Souhlasil.“

Williho výraz se změnil. Vztek vystřídal pobavení. „Má pravdu, Herr Barent. Souhlasili jsme, že se mohou vyměnit.“

Barent zuřil. „Nesmysl. Mluvil o tom, že si vymění místo, jestli bude ta dívka v nebezpečí. Toto je absurdní.“

„Řek ste to!“ kňoural Harod. Protřel si dlaně a zvedl je k Oberstovi, jako by se k němu modlil. „Willi, řekněte mu to. Oba ste slíbili, že se můžu vyměnit, jestli budu chtít. Řekněte mu to. Willi. Prosím. Řekněte mu to.“

Oberst pokrčil rameny. „Je to na vás, Herr Barent.“

Barent vzdychl a podíval se na hodinky. „Necháme rozhodnout dámu. Slečno Chenová?“

Marie Chenová pozorovala upřeně Tonyho Haroda. Saul nedokázal přečíst výraz tmavých očí.

Harod se zachvěl, podíval se na ni a znovu se odvrátil.

„Slečno Chenová?“ pobídl ji Barent.

„Ano,“ zašeptala Marie Chenová.

„Cože? Neslyšel jsem vás.“

„Ano,“ zopakovala Marie Chenová.

Harod se uvolnil.

„Připadá mi to zbytečné,“ uvažoval Oberst. „Vaše pozice je bezpečná, Fräulein. Ať hra skončí jakkoliv, vy jste jako pěšák v bezpečí. Připadá mi zbytečné vyměnit si místo s takovým podřadným hlupákem.“

Marie Chenová neodpověděla. Zvedla hlavu a bez jediného pohledu si vyměnila místo s Harodem a postavila se na jeho tmavý čtverec. Vysoké podpatky cvakaly na dlaždicích. Když se obrátila, usmála se na slečnu Sewellovou a obrátila se k Harodovi. „Jsem připravená,“ prohlásila. Harod se na ni ani nepodíval.

K. Arnold Barent vzdychl a jemným dotykem prstů si uhladil havraní vlasy. „Jste moc krásná,“ poznamenal a vkročil na její čtverec. „Král bere pěšáka.“

Marie Chenová se zaklonila a otevřela pusu dokořán. Neúspěšně se snažila nadechnout a z jejích plic unikly suché skřípavé zvuky. Zhroutila se na záda a prsty si rvala kůži z krku. Příšerné zvuky a pohyby trvaly téměř celou minutu. Když odnesli tělo, Saul se snažil pochopit, co Barent s Oberstem sledují. Usoudil, že nemanifestují nějakou novou dimenzi vlastní schopnosti ale pouze využívají existující sílu, aby demonstrovali brutální nadvládu nad nervovým systémem a ovládli základní biologické funkce. Zdálo se, že je to unavuje, ale muselo to být stejné - náhlý theta rytmus, který sleduje uměle vyvolaný stav REM a ztráta kontroly. Saul byl ochotný na to vsadit svůj život.

„Král na D5“, prohlásil Oberst a zamířil k Barentovi.

„Král na B4,“ odpověděl Barent a přešel šikmo na černý čtverec.

Saul se snažil vymyslet způsob, jak by mohl Barent vyřešit svou situaci. Žádný nenašel. Slečna Sewellová. Barentův

černý pěšák v krajním pruhu - mohla jít dopředu, ale nikdy se nedostane přes osmou řadu, dokud Oberst kontroluje střelce. Haroda blokoval Tom Reynolds, takže byl nepoužitelný.

Saul se podíval krátkozrakýma očima na sedm metrů vzdáleného Haroda. Díval se na zem a nevšímal si hry, která probíhala kolem něj.

Oberst mohl použít Saula - svého střelce - a mohl se přiblížit k černému králi. Saul nenašel způsob, jak by Barent unikl. „Král na D6,“ oznámil Oberst a vstoupil na černý čtverec v Reynoldsově řadě. Williho a Barenta dělilo jediné příčné pole. Oberst si s milionářem pohrával.

Barent se zašklebil a zvedl tři prsty k výsměšnému pozdravu. „Vzdávám se, Herr General.“

„Ich bin der Meister,“ vykřikl Oberst.

„Samozřejmě,“ souhlasil Barent. „Proč ne?“ Překonal dva metry, které je dělily, a podal Oberstovi ruku. Barent se rozhlédl po Velké síni. „Už je pozdě,“ prohlásil. „Už mě to nebaví. Zítra se s vámi spojím a probereme detaily naší nové soutěže.“

„Dnes večer odlétám domů,“ upozornil ho Oberst.

„Ano.“

„Pamatujte,“ pokračoval Oberst, „že jsem zanechal u přátel v Evropě dopisy a instrukce týkající se vašich světových podniků. Pojistky pro můj bezpečný návrat do Mnichova.“

„Ano, ano,“ souhlasil Barent, „nezapomněl jsem. Vaše letadlo je připravené k odletu. Spojím se s vámi běžnými kanály.“

„Sehr gut,“ odpověděl Oberst.

Barent se rozhlédl po poloprázdné šachovnici. „Jak jste předpověděl před celými měsíci,“ poznamenal, „velmi povzbudivý večer.“

„Ja.“

Barent rychle zamířil k širokým dveřím a síni se odrazily jeho kroky. Obklopila ho řada členů Bezpečnosti, další zamířili ven. „Chcete, abych se postaral o doktora Laskiho?“ zeptal se Barent.

Oberst se obrátil a podíval se na Saula, jako by na něj zapomněl. „Nechte ho,“ řekl nakonec.

„A co náš hrdina večera?“ zeptal se Barent a ukázal na Haroda. Producent seděl na bílém poli, hlavu v dlaních.

„S Tonym to vyřídím,“ odvětil Oberst.

„A ta žena?“ pokračoval Barent a ukázal na slečnu Sewellovou.

Oberst si odkašlal. „Jak se vyrovnám s mou drahou přítelkyní Melanií Fullarovou, to bude první bod na zítřejším programu,“ odpověděl. „Musíme projevit dostatečnou úctu.“ Promnul si nos. „Tuhle teď zabijte.“

Barent přikývl, jeden z agentů popošel dopředu a vystřelil ze samopalu Uzi. Slečna Sewellová dostala dávku do hrudi a do břicha a odletěla, jako by ji obří ruka smetla ze šachovnice. Svezla se po kluzké zemi a zůstala ležet s roztaženými nohama. Na těle jí visely roztrhané hadry.

„Danke,“ poděkoval Oberst.

„Bitte sehr,“ odvětil Barent. „Gute Nacht, Meister.“

Oberst přikývl. Barent a jeho doprovod odešli. Chvilí nato se zvedla helikoptéra do vzduchu a zamířila k moři kde čekala jachta.

Velká síň byla prázdná. Zůstal jen Reynolds, zhroucená postava Tonyho Haroda, mrtvá těla, Oberst a Saul. „No,“ vydechl Oberst, vrazil si ruce do kapes a podíval se smutně na pět metrů vzdáleného Saula, „nadešla chvíle, abychom si řekli dobrou noc, můj malý pěšáku.“

Sedmdesát dva - Melanie

Bylo jasné, že K. Arnold Barent není takový gentleman, za jakého jsem ho považovala.

Měla jsem spoustu práce s problémy v Charlestonu, a když pan Barent zavraždil chudáka slečnu Sewellovou, byl to pro mě pěkný šok. Přestože jsem používala cizího člověka, kulky zavrtané do těla nebyly nikdy příjemné. Ale když jsem se soustředila na něco jiného, bylo to ještě víc nepříjemné a šokující. Slečna Sewellová byla před vstupem do mé služby obyčejná a poněkud vulgární žena a nikdy se úplně neosvobodila od těch přízemních pudů, ale byla věrným a užitečným členem mé nové rodiny, takže si zasloužila mnohem slušnější odchod.

Slečna Sewellová přestala fungovat několik vteřin po výstřelu Barentova muže - s lítostí jsem si všimla, že to byl Williho nápad - ale těch pár vteřin mi dalo čas, abych se přestěhovala do člena ochranky, kterého jsem nechala stát u kanceláři podzemního komplexu.

Strážný měl u sebe jakousi složitou automatickou zbraň. Neměla jsem ani potuchy, jak s takovou absurdní zbraní zacházet, ale strážný to věděl. Dala jsem mu příkazy a uvolnila jeho reflexy.

Pět strážných mimo službu sedělo kolem dlouhého stolu a popíjeli kávu. Můj strážce vypálil několik krátkých dávek, tři muže srazil ze židlí a čtvrtého zranil ve chvíli, kdy skočil po své zbrani na nedalekém pultu. Pátý muž utekl. Můj strážný obešel stůl, postavil se nad ležící těla a dvěma ranami zastřelil zraněného muže, který se zbytečně snažil odplížit do rohu. Ozval se poplach a labyrint tunelů pohltilo kvílení sirény.

Můj muž přešel k hlavnímu východu, odbočil za roh a byl okamžitě zastřelen vousatým Mexičanem. Přeskočila jsem na Mexičana a nechala ho vyběhnout po betonové rampě. Zastavil tam džíp se třemi muži a velitel na zadním sedadle začal křičet na mého Mexičana. Střelila jsem ho do levého oka a přeskočila jsem na desátníka za volantem. Mexičanovými očima jsem sledovala jak džíp nabírá rychlost a naráží do proudem nabitého plotu. Dvojice mužů na předních sedadlech přeletěla kapotu a spadla na holé dráty. Džíp se dvakrát převrátil, do vzduchu vystřelila sprška jisker a automobil najel na minu v bezpečnostní zóně.

Můj Mexičan pomalu přešel po asfaltové cestičce bezpečnostní zónu a já přiskočila na mladého poručíka, který vedl devět mužů. Poručík na ně obrátil svou zbraň a oba moji noví sluhové se rozesmáli při pohledu na jejich tváře. Ze severu se vracela další skupina s posledními hráči, které obklíčili po útěku Jensena Luhara. Poslala jsem Mexičana, aby na ně hodil fosforový granát. Nahé postavy ozářil oheň a hráči utekli s křikem do tmy. Všude kolem se střílelo, malé skupinky střílely v panice jedna na druhou. Dva strážní čluny přirazily ke břehu, aby zjistily, co se děje. Poslala jsem mladého poručíka na pláž, aby je přivítal.

Mnohem raději bych sledovala události na Hradě, ale slečna Sewellová představovala můj jediný kontakt. Barentovi Neutrálové byli mimo dosah a jediným živým hráčem ve Velké síni, kterého bych mohla Použít, byl ten hebrejský muž. Ale cítila jsem, že s ním není něco v pořádku. Patřil Nině a já nechtěla mít s Ninou v tuto chvíli nic společného.

Obnovila jsem kontakt, který nebyl na ostrově. Čekal poblíž. Během rušných hodin v Charlestonu jsem ho málem ztratila. Znovu obnovit spojení mi umožnilo jen množství hodin strávených výcvikem.

Když ta černoška odvěkla Justina do parku s výhledem na řeku a loděnice, když jsme každý den zírali do toho hloupého dalekohledu, abychom toho muže sledovali, považovala jsem Ninu za blázna. Až při čtvrtém pozorování se mi podařilo navázat první nenápadné kontakty. Její černoška mě nabádala, abych byla velmi jemná... jako by mě Nina mohla něco takového naučit!

Byla jsem pyšná, že se mi podařilo udržet kontakt tolik týdnů, aniž by můj subjekt nebo jeho kolegové cokoliv tušili. Je až neuvěřitelné, co se člověk dokáže naučit - technické výrazy a žargon - když se pasivně dívá cizíma očima.

Až do chvíle, kdy zabili slečnu Sewellovou, jsem neměla v úmyslu tento zdroj použít... i přes Nininy hrozby a machinace.

Teď se vše změnilo.

Vzbudila jsem muže jménem Mallory nechala ho vylézt z postele, protáhla ho úzkou chodbou a nahoru po žebříku do místnosti ozářené červenými lampami.

„Pane,“ prohlásil muž jménem Leland. Vzpomněla jsem si, že Lelandovi říkají XO. Vzpomněla jsem si na piškvorky, které jsem hrála sama se sebou, když jsem byla malá.

„Dobrá, pane Lelande,“ prohlásil Mallory. „Držte směr. Budu na můstku.“

Nechala jsem Malloryho prolézt dveřmi a sestoupit po žebříku, než si někdo z jeho posádky všimne změny jeho výrazu. Byla jsem ráda, že nepotkal v červeně ozářené chodbě nikoho, kdo by viděl jeho tvář. Pohled na jeho nedočkavý škleb a odhalené zuby (byly mu vidět i zadní zuby), by ostatní přinejmenším překvapil.

Sedmdesát tři - Dolmannův ostrov

Úterý, 16. červen 1981

„Držte se,“ promluvil Meeks, „tohle je nejlepší fáze.“

Malá krabička na palubní desce zapípal a Meeks nasměroval letadlo k střemhlavému pádu, aby se zastavil jeden a půl metru nad větrem bičovanými vlnami. Natalie se držela sedačky a letoun zamířil k tmavé siluetě devět kilometrů vzdáleného ostrova.

„Co to je?“ zeptal se Jackson a ukázal na černou krabičku, která přestala bzučet a pípat.

„Bzučička,“ odpověděl Meeks. „Začal nás sledovat radar. Bud' jsme teď dost nízko, nebo jsem mezi nás postavil ostrov.“

„Ale ví, že se blížíme?“ zeptala se Natalie. Kolem se řtila stopadesát kilometrů rychlostí fosforeskující voda a Natalie nedokázala ztišit hlas. Viděla, že jediná Meeksova chybička zarazí podvozek do vln, které se zdály jen několik centimetrů daleko. Bojovala s nutkáním zvednout nohy do vzduchu.

„Určitě ví, že jsme tady,“ souhlasil Meeks. „Ale nasměroval jsem nás na východní směr, takže jsme měli ostrov minout na severu ve vzdálenosti nějakých sedm osm kilometrů. Podle nich jsme je právě minuli. Teď se blížíme ze severovýchodu a pokud můžu hádat, hlídají víc západní směr.“

„Podívejte!“ vykřikla Natalie. Objevilo se zelené světlo přístavu a za ním požár. Natalie se obrátila k Jacksonovi. „To je možná Melanie,“ řekla vzrušeně. „Možná začala!“

Meeks se na ně podíval. „Slyšel jsem, že v tom velkém amfiteátru dělají táboráky,“ prohlásil. „Možná tam probíhá nějaký představení.“

Natalie zkontrolovala hodinky. „Ve tři hodiny ráno?“ zeptala se.

Meeks pokrčil rameny.

„Můžeme přeletět ostrov?“ naléhala Natalie. „Ráda bych viděla Hrad před přistáním.“

„Ach-jo,“ vydechl Meeks. „To je moc riskantní. Přijedu z východu a vrátím se na jižní pobřeží jako poprvý.“

Natalie přikývla. Oheň už nebylo vidět a přístav zmizel z dohledu. Letěli podél východního pobřeží a zdálo se, že ostrov je neobydlený. Meeks odbočil na dalších sto metrů na moře a nabral výšku, neboť míjeli útesy jihovýchodního cípu ostrova.

„Ježíši Kriste!“ zařval Meeks a všichni tři se naklonili doleva, aby se lépe podívali. Meeks naklonil Cessnu doprava a zamířil k relativně bezpečnému moři.

Oceán na jihu hořel a zářil, plameny se zvedaly k nebi a žluté a zelené pruhy se táhly až k jejich letadlu. Propadli se na dva metry nad hladinu a Natalie sledovala dva jasné zážehy, které vyskočily a zamířily k jejich letadlu. Jeden zasáhl moře a utopil se ve vodě, ale druhý se prohnal kolem nich a zasáhl útes sto metrů za nimi. Exploze zvedla Cessnu o dvacet metrů (jako dobrá vlna, která zvedne surfovací prkno) a odhodila ji do černé vody. Meeks bojoval s řízením, přidál plyn a vykřikl.

Natalie přitiskla tvář k oknu a sledovala ohnivou kouli, která se roztříštila na stovku menších plamenů. Část útesu se

žítěla do moře. Obrátila hlavu doleva a okamžitě spatřila tři další záblesky. Z ozářené lodě vyskočily další rakety.

„Můj ty bože,“ vydechl Jackson.

„Držte se, kamarádi!“ zařval Meeks a naklonil letadlo prudce doprava. Natalie spatřila šest metrů pod oknem koruny palem.

Držela se.

K. Arnoldovi Barentovi se ulevilo. Dostal se z Hradu a pryč do vzduchu. Tryskový motor helikoptéry Bell zařval, rotory nabraly rychlost a Donald, jeho pilot, zvedl letadlo nad reflektory ozářené trávnick a nad koruny stromů. Nalevo se objevil větší a starší vrtulník Bell UH-1 Iroquois „Huey“ s devíti muži Barentova speciálního oddílu (bez Swansona) a nalevo se zvedl úzký smrtící tvar jediné soukromé útočné helikoptéry značky Cobra. Silně ozbrojená Cobra bude krýt jejich ústup a bude je sledovat až do chvíle, kdy se Barentova Jachta Antoinette dostane daleko na moře.

Barent se usadil do pohodlného koženého křesla a vydechl si. Přestože bylo jeho utkání s Willim bezpečné (balkón a stíny ukrývaly jeho neutrální ostrostřelce), ulevilo se mu, když se dostal pryč. Chtěl si upravit vázanku a s překvapením zjistil, že se mu třesou ruce.

„Už se blížíme, pane,“ oznámil mu Donald. Jednou zakroužili kolem Antoinette a měkce dosedli na zdvižený stupínek na zádi. Barenta potěšilo, že se moře uklidňuje. Metr vysoké vlny nepředstavovaly pro výkonné stabilizátory jeho jachty žádný problém.

Nechtěl Williho pustit z ostrova, ale nepříjemnosti, které zaručovaly staříkovy evropské kontakty, byly příliš velké. Barent byl rád, že úvodní hra skončila a staré překážky padly. Svým způsobem se těšil na rozšířenou soutěž, kterou starý fašista navrhoval už před několika měsíci. Byl si jistý, že staříka přesvědčí, aby jejich hru trochu omezili. Bude stejně uspokojivá, ale měřítko nebude tak velké. Možná Střední východ, snad někde v Africe. Nebude to první hraní her na mezinárodní úrovni.

Ale s tou starou ženou v Charlestonu se vyjednávat nedalo. Barent si poznamenal, že ráno pošle Swansona, aby ji odstranil. Pak si uvědomil svou chybu a usmál se. Byl unavený. No, jestli ne Swansona, pak nového šéfa DePriesta. A jestli ne jeho, pak nekonečnou řadu dalších.

„Klesáme, pane,“ ohlásil pilot.

„Děkuji vám, Donalde. Zavolejte kapitána Shirese, prosím, a oznamte mu, že se zastavím na můstku. Jakmile zajistíte letadlo, můžeme vyrazit.“

Barent si udělal sedmdesátimetrovou procházku na můstek v doprovodu speciálního oddílu, který vysadila první helikoptéra. Antoinette byla po jeho Boeingu 747 druhým nejbezpečnějším místem. Pracovalo tady pouze třiadvacet dokonale vycvičených neutrální a jeho ochranka. Jachta byla lepší než jakýkoliv ostrov, byla rychlá, ozbrojená, uzavřená a v noci a u pevniny se kolem pohybovalo několik rychlých hlídkových člunů.

Barent vstoupil a kapitán a dva důstojníci na můstku se uctivě uklonili. „Kurz na Bermudy, pane,“ oznámil kapitán Shires. „Vyrážíme, jakmile přistane Cobra a zmizí pod plachtou.“

„Dobře,“ přikývl Barent. „Už ohlásila ostrovní služba odlet Bordenova letadla?“

„Ne, pane.“

„Dejte mi vědět, jakmile se jeho tryskáč zvedne do vzduchu, ano, Jordane?“

„Ano, pane.“

Druhý námořník si odkašlal a obrátil se ke kapitánovi. „Pane, radar hlásí obrovskou loď, která se blíží od jihovýchodního cípu. Směr jedna-šest-devět, pane. Vzdálenost šest kilometrů a stále se přibližuje.“

„Přibližuje se?“ zopakoval kapitán Shires. „Co říká hlídka číslo jedna?“

„Hlídka číslo jedna neodpovídá, pane. Stanley hlásí kontakt ve vzdálenosti pěti kilometrů, pohybuje se rychlostí pětadvaceti uzlů.“

„Pětadvacet uzlů?“ zopakoval kapitán. Sebral velký dalekohled na noční vidění a připojil se k ostatním u oken na pravoboku. Červeně žhnoucí přístroje na počítačem řízeném automatickém můstku nijak neoslabily noční vidění dalekohledu.

„Okamžitě ho identifikujte,“ vyštěkl Barent.

„Už to mám, pane,“ odvětil Shires. „Je to Edwards.“ V jeho tónu zazněla úleva. Richard S. Edwards byl křížník třídy Forrest Sherman, který hlídkoval u Dolmannova ostrova během letního tábora. Lyndon Baines Johnson byl prvním prezidentem, který si „vypůjčil“ Edwardse a další prezidenti napodobili jeho zvyk.

„Co tady Edwards dělá?“ naléhal Barent. Už necítil vůbec žádnou úlevu. „Měl opustit tyto vody už přede dvěma dny. Okamžitě mě spojte s jeho kapitánem.“

„Vzdálenost tři-celá-dva kilometru,“ nahlásil druhý námořník. „Radarový profil potvrzuje, že je to Edwards. Rádio neodpovídá, pane. Máme použít semafor?“

Barent přešel k oknu. Cítil se jako ve snu. Neviděl nic, jen noc na druhé straně skla.

„Na třech kilometrech se zastavuje, kapitáne,“ nahlásil druhý námořník. „Staví se bokem. Pořád neodpovídá na volání.“

„Kapitán Mallory si možná myslí, že tady máme nějaký problém,“ navrhl kapitán Shires.

Barent se probudil ze snu. „Okamžitě nás odtud vytáhněte!“ zaječel. „Vyzvěte Cobru, ať na loď zaútočí! Ne, počkejte! Řekněte Donaldovi, ať připraví Bell. Jdu dozadu. Honem, sakra, Shiresi!“

Tři námořníci jen zírali, Barent proběhl dveřmi, protlačil se mezi čekající ochrankou a utíkal po schodech na hlavní palubu. Ztratil naleštěný střevíc, ale nezastavil se, aby ho sebral. Když se blížil k nasvícené přistávací ploše, zakopl o stočený provaz, roztrhl si sako a svalil se na palubu. Než ho stačila udýchaná ochranka dohonit, znovu vyskočil a utíkal dál.

„Donalde, sakra!“ řval Barent. Pilot a dva námořníci sundali provazy, které právě připevnili na podvozek, a začali

bojovat s pojistkami vrtule.

Deset metrů nad Antoinette se prohnala Cobra ozbrojená miniděly a tepelnými raketami, aby se postavila mezi jachtu a někdejšího ochránce. Moře náhle ozářily záblesky, které Barentovi připomněly světlušky na okraji lesa v Connecticutu, když byl ještě malý chlapec. Poprvé spatřil obrys křižníku a Cobra explodovala ve vzduchu. Jedna z jejích raket se vznítla, prosvístěla noční oblohou, zanechala za sebou kouř a zmizela ve vodě oceánu.

Barent se odvrátil od helikoptéry a dopotácel se k zábradlí na pravoboku. Spatřil záblesk pětipalcového děla, chvíli nato zaslechl výstřel a hukot nákladního vlaku, hukot blížící se střely.

První výstřel minul Antoinette o deset metrů. Loď se rozhoupala ve vlnách a zád' zalila voda, která podrazila nohy Donaldovi a třem příslušníkům ochrany. Ještě než se voda vrátila do moře, objevil se záblesk druhého výstřelu. Barent se rozkročil a pevně sevřel zábradlí, až se mu železný drát zařizl do dlaní. „Proklínám tě, Willi,“ procedil mezi zatnutými zuby.

Druhá radarem naváděná střela zasáhla zád' Antoinette - šest metrů od místa, kde Barent stál - prorazila dvě paluby a explodovala v oddělení zadního motoru a obou benzínových nádrží.

Ohnivá koule pohltila polovinu loď a zvedla se do výše dvě stě padesáti metrů, pak se srolovala a začala blednout.

„Cíl zničen, pane,“ oznámil výkonný velitel Leland z můstku.

Kapitán James J. Mallory, U. S. N., seděl ve velitelském a informačním centru Richarda S. Edwardse a zvedl telefon:

„Dobrá, XO,“ prohlásil, „otočte to, ať SPS-10 dosáhne na pobřežní cíle.“

Obsluha protiponorkové obrany a děl zírala na svého kapitána. Měli za sebou čtyři hodiny pohotovosti, pětáctýřicet minut byli připraveni k boji. Kapitán prohlásil, že je to velmi tajná akce v zájmu národní obrany. Stačilo jim, aby se podívali na jeho bledý, života zbavený obličej a okamžitě poznali, že se děje něco hrozného. Věděli, že pokud je to chyba, kapitánova kariéra je v nebezpečí.

„Zastavit a hledat ty, co přežili, pane?“ zeptal se XO.

„Ne,“ odpověděl Mallory. „Zamíříme na cíle B-tři a B-čtyři a zahájíme palbu.“

„Pane!“ vykřikl příslušník obrany, který se krčil nad obrazovkou svého SPS-40 vzdušného radaru. „Právě se objevilo letadlo. Vzdálenost: čtyři-celé-tři kilometru. Souběžný směr, pane. Rychlost: osmdesát uzlů.“

„Připravte Terriery,“ odvětil Mallory. Edwards vozil za běžných podmínek jen dvacetimilimetrová protivzdušná děla Phalanx, ale kvůli letním operacím dostal vedle mohutných odpalovačů ASROC ještě zvláštní střely země-vzduch typu Terrier/Standard-ER. Muži nadávali celých pět týdnů, protože Terriery zabraly jediné širší místo, kde mohli hrát turnaje s talířem frisbee. Jeden z Terrierů použili ke zničení útočící helikoptéry před třemi minutami.

„Je to civilní letoun, pane,“ oznámil muž u radaru. „S jediným motorem. Zřejmě Cessna.“

„Odpalte Terriery,“ přikázal kapitán Mallory.

Vojáci stísnění v prostoru BIC zaslechl start dvou raket, cvaknutí dobíjení, odpálení další rakety a poslední prázdné cvaknutí.

„Do prdele,“ vykřikl velitel palby. „Odpust'te, kapitáne. Cíl klesl pod úroveň útesu a První pták ho minul. Druhý pták zasáhl útes. Třetí pták něco dostal, pane.“

„Je cíl na obrazovce?“ zeptal se Mallory. Jeho oči patřily slepci.

„Ne, pane.“

„Dobře,“ přikývl kapitán. „Dělostřelba?“

„Ano, pane?“

„Jakmile bude cíl potvrzen, zahajte palbu z obou věží. Po pěti salvách zamiřte přímo na stavbu, které se říká Hrad.“

„Provedu, pane.“

„Budu ve své kajutě,“ dodal Mallory.

Kapitán odešel a vojáci zírali na prázdné dveře. Pak se ozval velitel palby: „Cíl B-3 zaměřen.“

Muži odložili další otázky a dali se do práce. Když chtěl výkonný velitel Leland o deset minut později zaťukat na kapitánovy dveře, zaslechl jediný výstřel pistole.

Natalie nikdy neletěla mezi stromy. Přestože nesvítil měsíc, zážitek nebyl o nic příjemnější. Vyřítla se k nim černá masa zeleně, pak zmizela pod nimi. Meeks zhoupł Cessnu přes další řadu stromů a klesl na prázdné místo. Přestože byla tma, Natalie rozeznala sruby, stezky, bazén a prázdný amfiteátr.

Ať už Meeks používal jakýkoliv duševní radar, bylo zřejmé, že ho ve chvíli útoku třetí střely upřednostnil před obyčejnými mechanickými senzory. Střela zasáhla dub a do vzduchu se zvedla neuvěřitelná sprcha kůry a větví. Meeks otočil letadlo nad holý pruh bezpečnostní zóny. Spatřili oheň, nejméně dvě hořící vozidla a záblesky střelby v lese. Kilometr na jih začaly dopadat střely na přistávací plochu. „Uch,“ vydechl Jackson, když vybuchly palivové nádrže u hangáru.

Minuli severní přístav a zamiřili na otevřené moře. „Musíme se vrátit,“ vykřikla Natalie. Vrazila ruku do slámové tašky a prsty se dotkla spouště Coltu. „Jmenujte jedinej dobrej důvod,“ vyzval ji Meeks a zvedl letadlo nad hladinu do výšky bezpečných pěti metrů.

Natalie vyndala prázdnou ruku z tašky. „Prosím,“ požádala ho.

Meeks se na ni podíval a stočil oči k Jacksonovi. „Ať se poseru,“ vykřikl a Cessna se prudce naklonila doprava.

Předvedla půvabný obrat a znovu spatřila zeleně blikající světlo přístavu.

Úterý, 16. červen 1981

Po odletu Barentovy helikoptéry se rozhostilo ticho. Oberst nechal ruce v kapsách a obrátil se k Saulovi: „No, nadešla chvíle, abychom si řekli dobrou noc, můj malý pěšáku.“

„Myslel jsem, že se ze mě stal střelec,“ namítl Saul.

Oberst se zasmál a přešel k vysokému křeslu, kde předtím seděl Barent. „Jednou pěšákem, pěšákem navždy,“ pronesl a s půvabem krále, který přebírá trůn, se posadil na křeslo. Podíval se na Reynoldse a vysoký muž se postavil vedle něj. Saul nespouštěl Obersta z očí, ale koutkem oka spatřil, jak se Tony Harod plíží do stínu a zvedá hlavu své mrtvé sekretářky. Vydával odporné mňoukavé zvuky.

„Velmi produktivní den, nein?“ pokračoval Oberst.

Saul neodpověděl.

„Herr Barent říkal, že jste zabil dnes v noci nejméně tři jeho lidi,“ prohlásil Oberst s úsměvem. „Jaké je stát se zabijákem, Jude?“

Saul si přeměřil vzdálenost, která je dělila. Šest čtverců a další dva metry. Nějakých dvanáct metrů. Dvanáct kroků.

„Byli to nevinní lidé,“ pokračoval Oberst. „Placená ochranka. Určitě po nich zůstaly ženy a rodiny. Trápí vás to, Žide?“

„Ne,“ odpověděl Saul.

Oberst pozvedl obočí. „Takže? Chápete, že je nutné brát v některých případech nevinné životy? Sehr gut. Báł jsem se, že odejdete do hrobu se stejně zvrhlým sentimentem, jaký jsem vycítil, když jsme se poprvé setkali, můj pěšáku. Toto je zlepšení. Stejně jako váš podřadný národ a Izrael jste pochopil nutnost zabíjení nevinných, pokud je to důležité pro přežití. Představte si, jak je taková nutnost důležitá pro mě, můj malý pěšáku. Lidé s mou schopností jsou vzácní, možná jeden na několik set miliónů, několik tuctů v každé generaci. Mé rasy se v celé historii báli a byla pronásledována. Při první známce naší nadřazenosti nás upalovali jako čarodějnice a demony, vraždili nás bezduché davy. Naučili jsme se, jak ukrývat jasný plamen naší odlišnosti a ostřili si zuby. Pokud unikneme ustrašenému dobytku, podlehneme těm několika, kdož mají stejnou moc. Pokud se narodíte jako žralok v hejnu tuňáků, pak musíte při setkání s jinými žraloky bránit své území, že? Já a vy jsme první a poslední, kdo přežili. Jsme si podobní mnohem víc, než si dokážeme připustit, že, můj pěšáku?“

„Ne,“ odmítl Saul.

„Ne?“

„Ne,“ potvrdil Saul. „Já jsem civilizovaná lidská bytost a vy jste žralok - bezduchý, morálky zbavený vraždicí stroj, evoluční úchylka, která dokáže jen kousat a polykat.“

„Chcete mě vyprovokovat,“ zašklebil se Oberst. „Bojíte se, že vás posunu na úplný konec. Nebojte se, můj pěšáku.

Bude to rychlé, bude to hned.“

Saul se zhluboka nadechl a snažil se překonat slabost, která se ho snažila srazit na kolena. Jeho zranění pořád krvácela, ale bolest pominula. Už necítil nic, a to bylo tisíckrát horší. Věděl, že mu zbývají pouhé minuty.

Oberst ještě neskončil. „Stejně jako Izrael. Melete o morálce a chováte se jako Gestapo. Veškeré násilí přichází z jediného zdroje, pěšáku. Touha po moci. Moc je jedinou skutečnou morálkou, vy Žide, jediným nesmrtelným bohem. A touha po násilí je jeho jediným přikázáním.“

„Ne,“ vykřikl Saul, „jste beznadějná patetická kreatura, která nikdy nepochopí lidskou morálku a touhu po lásce, která se za ni ukrývá. Ale pochopte jedno, Oberste. Stejně jako Izrael i já jsem pochopil, že existuje morálka, která si žádá oběti a činy, které převyšují všechny ostatní - snaha, abychom se znovu nestali obětí takových jako jste vy, a všech, kdo vám slouží. Ten úkol si vyžádá stovku generací obětí, ale neexistuje jiná možnost.“

Oberst zavrtěl hlavou. „Nic jste nepochopil,“ zavrčel. „Jste hloupý a sentimentální jako vaši hloupí příbuzní, kteří kráčeli pasivně do pecí, šklebili se, popotahovali své lokny a lákali své přiblblé děti, aby šly za nimi. Jste beznadějná a špinavá rasa. Führerovým jediným zločinem bylo, že nedosáhl cíle a nevyhubil vás. A přesto. Když vás teď zabiju, můj pěšáku, nebude v tom nic osobního. Dobře jste mi sloužil, ale jste nevypočítatelný. Tato nevypočítatelnost už nevyhovuje mým cílům.“

„Až vás zabiju,“ ozval se Saul, „bude to jen a jen osobní záležitost.“ Popošel k Oberstovi.

Oberst unaveně vzdychl. „Teď zemřete,“ oznámil mu. „Sbohem, Žide.“

Saul ucítil Oberstovu sílu, ucítil silný náraz do mozku a do páteře. Byl to pronikavý a nesnesitelný pocit, jako by ho nabodli na ostrý ocelový bodák. Jeho vědomí okamžitě odpadlo... jako hedvábné šaty servané při znásilnění... a v jeho mozku se probral theta rytmus, který spustil stav REM v malém mozku. Saul nedokázal kontrolovat své chování. Změnil se v náměsíčného člověka, v chodící mrtvolu, v Müsselmana.

Přestože jeho vědomí zmizelo na tmavé půdě jeho vlastního mozku, vnímal Oberstovu přítomnost, pronikavý a odporný zápach, bolest vdechnutí otráveného plynu. A zatímco v první vteřině sdíleli společné vědomí, Saul zachytil Oberstovo překvapení, když rychlý nástup stavu REM spustil řadu vzpomínek a obrazů hypnoticky pohřbených v Saulově podvědomí, vzpomínek, které čekaly jako miny v zasněženém poli.

Oberst zatlačil vědomí Saula Laskiho a okamžitě byl konfrontován s další osobností - byla zamlžená, hypnoticky vtisknutá a omotaná kolem jemných neurologických center, připomínala patetický plechový oblek, který se tváří jako skutečné brnění. S něčím takovým se setkal jen jednou v životě. V roce 1941, když Einsatzgruppen likvidovali několik set pacientů v litevské nemocnici pro duševně nemocné. Oberst se tehdy nudil a chvíli předtím, než kulka jednoho vojáka SS roztříštila pacientův mozek a odhodila jeho tělo do chladné jámy, vklouzl do mozku toho beznadějněho schizofrenika. Druhá osobnost ho překvapila, ale přemohl ji stejně jednoduše jako tu první. Uněle vytvořená druhá osobnost pro něj nepředstavovala žádnou překážku. Oberst se tomu překvapení vysmál, na několik vteřin ochutnal Saulovu zbytečnou práci a rozbil ji na malé kousky.

Třidvacetiletá Mala Kaganová nese svou čtyřměsíční dceru jménem Edek k auschwitzkému krematoriu. V pravé ruce schovává žiletku, kterou ukrývala celé ty měsíce. Davem nahých, pomalu postupujících žen se prodírá nějaký příslušník SS. „Co to máš, ty židovská děvko? Dej to sem.“ Mala vrazí dítě do náručí své sestry, obrátí se k vojákově SS a otevře ruce. „Vem si to!“ vykřikne a řízne ho do obličeje. Voják zaječí a couvne. Mezi zvednutými prsty mu stříká krev. Tucet esesáků zvedne zbraně. Mala se k nim blíží; mezi ukazováčkem a palcem svírá malou žiletku. „Život!“ ječí a samopaly začínají střílet.

Saul ucítil Oberstův škleb a nevyslovenou otázku. Snažíš se mě vyděsit duchy pěšáku?
Stvořit poslední minutu života Maly Kaganové mu trvalo třicet hodin autohypnózy. Oberst odhodil druhou osobnost během vteřiny. Nedalo mu to větší práci než člověku, který odhrne pavučiny v tmavé místnosti.
Saul udělal další krok kupředu.
Oberst vstoupil bezohledně do jeho mozku, obsadil kontrolní centra a odstartoval stav REM.

Dvašedesátiletý Shalom Krzaczek se plíží podzemními varšavskými kanály. Je tma jako v pytli a na tichou řadu uprchlíků se splachují „árijské záchody“. Shalom vlezl do tunelů před čtrnácti dny, dvacátého pátého dubna 1943, po šestidenním beznadějném boji s několika tisíci fašistickými vojáky. Přinesl svého devítiletého vnuka. Chlapec je posledním živým členem Shalomovy mrtvé rodiny. Řídnoucí řada Židů se plížila dva týdny páchnoucím labyrintem úzkých kanálů, zatímco Němci použili každý záchod v ghettu, aby dolů stříleli kulky, oheň z plamenometů a plechovky otráveného plynu. Shalom přinesl šest bochníků chleba, o které se rozdělil s Leonem, zatímco se krčili ve tmě a výkalech. Čtrnáct dnů se ukrývali a plížili, snažili se dostat za zdi ghetta, pili vodu z trubek, které považovali za okapy. Přežívali. Teď se nad nimi otevřelo víko kanálu a objevila se hrubá tvář polského partyzána. „Pojďte!“ zavolal na ně. „Polezte ven. Tady jste v bezpečí.“

Shalom zapojí poslední síly a vyleze ven. Oslepí ho sluneční světlo a stařík ulehne na dlažbu ulice. Objeví se další čtyři uprchlíci. Leona nevidí. Po tváři mu stékají slzy a snaží si vybavit chvíli, kdy s chlapcem naposledy hovořil. Před hodinou? Před celým dnem? Odstrčí ruce zachránců, sestoupí do tmavé díry a vyrazí směrem, odkud přišel. Volá Leonovo jméno.

Oberst zničil tlustou membránu, která zosobňovala Shaloma Krzaczeka.

Saul udělal další krok.

Oberst se zakroutil a udeřil svou duševní silou. Saulovou lebkou pronikla tupá sekýra.

Sedmnáctiletý Petr Gine sedí v Auschwitzu a kreslí si. Kolem prochází řada chlapců, kteří míří ke sprchám. Uplynulé dva roky v Terezíně vydával s přáteli časopis Vedem - kam přispívali mladí umělci svými kresbami a verši. Peter zašel před transportem za mladým Zdeňkem Taussigem a předal mu všech osm set stran, aby je ukryl ve staré peci za magdeburgskými ubytovnami. Zdeňka neviděl už od chvíle, kdy dorazili do Auschwitzu. Teď spotřeboval poslední list papíru a zbytek uhlí, aby načrtl nekonečnou řadu nahých chlapců, kteří prochází chladným listopadovým vzduchem. Jistými tahy maluje vystouplá žebra, vytřeštěné oči, roztřesené vyhublé nohy a ruce, které ukrývají strachem stažené genitálie. Přichází k němu kápo v teplém oblečení, v ruce dřevěnou tyč. „Co je to?“ ptá se. „Jdi k ostatním.“ Peter ani nevzhledne. „Ještě chvíli,“ řekne. „Už to bude.“ Vztekly kápo ho udeří tyčí do obličeje, podrážkou mu dupne na ruku a zlomí mu tři prsty. Chytne Petra za vlasy, zvedne ho na nohy a postrčí ho k pomalu postupující řadě. Petr se chytí za ruku a podívá se přes rameno. Jeho malbu zvedl listopadový větřík, na chvíli se zachytila o ostatní drát na vysokém plotu a odletěla k řadě stromů na západě.

Oberst zničil další osobnost.

Saul popošel o dva kroky. Celým jeho tělem pronikala bolest Oberstova násilí, cítil ocelové jehly v očích.

Tmavé cely Birkenau. Noc před odchodem do plynové komory. Básník Yitzhak Katznelson recituje vlastní báseň před svým synem a tuctem dalších schoulených postav. Před válkou byl známý v celém Polsku díky svým humorným veršům a dětským písničkám, které oslavovaly radosti mládí. Yitzhakovy nejmladší děti, Benjamin a Bension, byly zavražděny s matkou v Treblince před osmnácti měsíci. Teď recituje hebrejsky, přednáší jazykem, kterému nikdo z přítomných Židů nerozumí. Rozumí mu jen jeho syn, ale Yitzhak překládá básně do polštiny:

Měl jsem sen,
děsivý sen:
Moji lidé už neexistovali,
už neexistovali!

Probudil jsem se s výkřikem.
Můj sen byl pravdivý:
Skutečně se to stalo,
skutečně se mi to přihodilo.

Po básni se rozhostí ticho u Yitzhakův syn se převálí v chladné slámě. „Až budu starší,“ zašeptá chlapec, „také napíšu

skvělé básně.“ Ytzhak obejmě jeho hubená ramena. „Napišeš, „ souhlasí a začne zpívat tichou polskou ukolébavku. Ostatní muži se přidají a jejich tichý zpěv za chvíli rozezní celé vězení.

Oberst zničil Yitzhakovu osobnost jediným úderem své železné vůle. Saul udělal další krok.

Vytřeštěné oči Tonyho Haroda pozorovaly Saula Laskiho, který se pomalu sunul k Willimu a připomínal člověka, který se brodí řekou a musí bojovat s hrozným proudem, nebo kráčí proti běsnící vichřici. Jejich bitva byla tichá a neviditelná, přesto ji cítil jako elektrickou bouři. A Žid zvedl nohu při každém tichém střetnutí, popošel a zastavil se jako ochrnutý člověk, který se učí chodit. Zlomený a krvácející muž překonal šest čtverců a dostal se k poslední řadě šachovnice. V tu chvíli se zdálo, že se Willi probíral ze snu. Podíval se na Toma Reynoldse a blondatý zabiják se vrhl na Žida s nataženými prsty.

Ve vzdálenosti čtyř kilometrů explodovala Antoinette. Výbuch byl tak silný, že roztříštil několik skleněných tabulí v širokém okně. Ani Willi, ani Laski si toho nevšimli. Harod sledoval, jak se trojice mužů blíží. Sledoval Reynoldse, jak škrtí Laskiho, naslouchal dalším explozím z letiště. Něžně, velmi něžně uložil hlavu Marie Chenové na chladné dlaždice, urovnal jí vlasy a postavil se, aby pomalu prošel kolem bojujících postav.

Saul se dostal necelé dva metry od Obersta a duševní násilí pominulo. Jako by někdo vypnul neuvěřitelný, umrtvující řev, který pohltit celý svět. Saul se zapotácel a málem se zhroutil. Znovu ovládl své tělo a připadal si jako člověk, který se vrací do raného dětství. Váhavě, téměř smutně zachytil světlo let a vzdálenost, která ho dělila od kdysi známého okolí.

Na několik minut - na několik eonů - se Saul a Oberst stali jedinou osobou. V té hrozivé bitvě duševní energie se dostal do Oberstova mozku a Oberst pronikl do jeho lebky. Saul cítil, jak se jeho bezbřehá arogance mění v nejistotu, nejistota ve strach. Oberst pochopil, že proti sobě nemá jediného protivníka, ale celé armády a legie mrtvých, kteří povstali z masových hrobů, které pomáhal kopat. Naposledy vykřikl a vyjádřili svůj vzdor.

Saula překvapily a vyděsily stíny, které se v něm probudily a povstaly, aby ho bránily, než zmizí v temnotě. Na některé z nich si dokonce vůbec nevzpomínal. Spatřil někde jejich fotografii, spis, útržek v Yad Vashemu, ale nesnažil se dát dohromady jejich osudy. Mladý maďarský zpěvák, poslední varšavský rabbi, mladá dívka z Transylvánie, která spáchala sebevraždu v Den vykoupení, dcera Theodora Herzla, která vyhladověla v Terezíně, šestiletá dívka, kterou zabili manželky příslušníků SS v Ravensbrücku - odkud všichni přišli? Na děsivý okamžik ho napadlo, že spustil neskutečné vzpomínky celé rasy, jež nemají nic společného ani se stovkami hodin autohypnózy, ani s celými měsíci, které dobrovolně prožil v noční můře.

Posledním člověkem, kterého Oberst přemohl, byl čtrnáctiletý Saul Laski. Stál bezmocně v Chelmnu a sledoval mizející záda svého otce a bratra Josefa, kteří odcházeli do sprch. Až dnes, během vteřin, než Oberst jeho vzpomínky rozbil, si vzpomněl na skutečnost, kterou jeho mozek odmítal. Jeho otec se obrátil, pevně sevřel Josefa a hebrejsky zvolal: „Slyš! Ach, Izraeli! Můj nejstarší syn přežije!“ A Saul, který hledal čtyřicet let odpuštění za ty neomluvitelné hříchy, teď spatřil odpuštění na tváři jediného člověka, který mohl odpouštět - na tváři čtrnáctiletého Saula Laskiho.

Zapotácel se, nabral rovnováhu a rozběhl se k Oberstovi.

Vyrazil proti němu Tom Reynolds, silné ruce se zvedly k Saulovu krku.

Saul ho ignoroval, odstrčil ho spojenými silami všech těch, kteří se k němu přidali, a překonal poslední tři metry, které ho dělily od Obersta.

Spatřil Oberstův šokovaný výraz, bledé oči, které se nevěřičně rozšířily, pak byl u něj. Prsty nahmatl jeho vyhublý krk a převrátil křeslo. Reynolds mu skočil na záda.

Herr General Wilhelm von Borchert byl starý člověk, ale měl silné paže. Tloukl Saula, tiskl se k jeho tváři a hrudi, bil ho a zoufale se snažil osvobodit. Saul ignoroval rány, ignoroval Oberstova kolena, která mu vrážel do rozkroku, ignoroval Reynoldsovy pěsti. Tom Reynolds ho tloukl do hlavy a do zad, ale Saul použil jejich společnou váhu, přitlačil svými prsty Oberstův krk a pevně sevřel. Věděl, že ho nepustí, dokud bude Oberst naživu.

Oberst bojoval, kroutil se, rval Saulovy prsty a píchal ho do očí. Z jeho otevřených úst vystříkly sliny a dopadly na Saulovy tváře. Oberstův červený obličej zrudl, jeho hrud' se zvedla a obličej získal ještě tmavší nádech. Saul cítil, jak jeho pažemi proudí nadpřirozená síla, jeho ruce se bořily do Oberstova hrdla. Staříkovy podrážky tůkaly a kopaly do trnoží mohutného křesla.

Saul vůbec nezaznamenal další výbuch, který rozbil velké dveře a patnáct metrů dlouhé okno a zasypal je sklem. Nevšiml si, že druhá střela zasáhla horní část Hradu a Velká síň se okamžitě naplnila kouřem a staré cypřišové trámy se vznítily. Nevšiml si, jak Reynolds zdvojnásobil a ztrojnásobil své úsilí, škrábal, tloukl, řezal a bil Saula jako šilená, přetažená hračka na klíček. Nevšiml si, jak Tony Harod proběhl rozbitým sklem, sebral dvě těžké lahve Dom Perignonu 71 a udeřil Reynoldse do hlavy. Poskok spadl ze Saulových zad a v bezvědomí se kroutil a poskakoval pod Oberstovými příkazy, které ovládaly nervové impulsy. Harod se posadil na černý čtverec, otevřel druhou láhev a zhluboka se napil. Saul o tom nevěděl. Jeho ruce svíraly Oberstův krk. Saul přitlačil. Nevnímá krev, která se mu řinula z potřhané tváře a krku a kapala na Oberstův tmavý obličej a vyvalené oči.

Uplynula dlouhá doba, než Saul pochopil, že je Oberst mrtvý. Jeho prsty se zaryly do zrudlého krku tak hluboko, že je musel vytrhnout. V krku zůstaly hluboké zářezy, které připomínaly sochařovy otisky v měkké hlině. Willi měl zakloněnou hlavu, rozmačkaný ohryzek, z nafouklého černého obličej zíraly slepé vyvalené oči. Tom Reynolds ležel mrtvý na vedlejším čtverci, tvář pokroucenou do karikatury svého mrtvého pána.

Saul cítil, jak ho opouští zbytky jeho síly. Jako voda, která uniká z děravé nádoby. Věděl, že Harod čeká někde v místnosti a musí se s ním vypořádat, ale ještě nenadešla správná doba. Možná nikdy nepřijde.

S návratem vědomí se vrátila i bolest. Měl zlomené pravé rameno, krvácel a cítil, jak se o sebe třou úlomky kostí. Oberstovu hrud' a krk zalila Saulova krev, zůstal jen bledý obtisk na jeho krku. Další dvě exploze rozhoupaly celý Hrad. Do Velké síně se nahrnul kouř a deset tisíc střepin odrazilo záblesk za Saulovými zády. Cítil horko a věděl, že musí vstát. Musí se podívat, co se děje, musí odejít. Ale ještě ne. Přiložil tvář k Oberstově hrudi a nechal zemskou přitažlivost, aby ho stáhla dolů. Před rozbitými dveřmi se ozval další výbuch, ale Saul mu nevěnoval pozornost. Byl rád, že může chvíli odpočívat. Potřeboval si zdřímnout. Zavřel oči a pohltila ho teplá tma.

Sedmdesát pět - Dolmannův ostrov
Úterý, 16. červen 1981

„No, a je to,“ prohlásil pilot.
Jakmile střelba utichla, Meeks navedl Cessnu nad přistávací plochu. Dělostřelba vytvořila jen několik kráterů, kterým se mohl se štěstím dobrou navigací vyhnout, ale na jihu přistávací plochy se zřítily dva stromy a na severním konci hořelo letecké palivo. Na hlavním pruhu šlehalo plameny z tryskového letadla, povalovaly se tam ohořelé kostry letounů, konec zdobila hromada popela a nosníků někdejšího hangáru.
„To je všechno,“ prohlásil Meeks. „Zkusili jsme to. Ukazatel paliva mi říká, že se máme obrátit k domovu. Stejně doletíme jen tak tak.“
„Mám nápad,“ vykřikla Natalie. „Můžeme přistát někde jinde.“
„Uch-uch,“ vyrazil Meeks a zavrtěl hlavou. Kšilt modré čapky přejel pomalu sem a tam. „Viděla ste pláž na severním konci, když sme letěli před pár minutama kolem,“ upozornil ji. „Je příliv a bouřka všechno posrala. Nemáme šanci.“
„Má pravdu, Nat,“ připojil se unavený Jackson. „Už tady nic nezmůžeme.“
„Ten křížník...“ začal Meeks.
„Sám jste řekl, že už je sedm a půl kilometru od jihovýchodního cípu,“ přerušila ho Natalie.
„Má dlouhý zuby,“ pokračoval Meeks, „vo co vám sakra jde, drahá?“
Právě dokončili třetí oblet a blížili se k jižnímu konci přistávací plochy. „Uhněte doleva,“ vyzvala ho Natalie. „Ukážu vám to.“

„To si musíte dělat randu,“ ohradil se Meeks, když proletěli několik set metrů od útesů.
„Myslím, že je to dokonalé,“ odvětila Natalie. „Udělejme to, než se ten člun vrátí.“
„Lod,“ opravil ji Meeks automaticky. „A vy jste blázen.“
Na útesu, v místech, kam dopadla před dvaceti minutami raketa, pořád hořelo křoví. Západní oblohu ozářily světlice. Tři míle za nimi žhnuly zbytky Antoinette a připomínaly uhlíky na černé látce. Když křížník zničil přistávací plochu, vrátil se k východnímu pobřeží a hodil na Hrad nejméně tucet výbušných střel. Střecha mohutné budovy hořela, východní křídlo se zhroutilo a ve světle posledních reflektorů vířil dým. Zdálo se, že jedna střela přistála poblíž patia na jižní straně, rozbila okna a nadělala díry do stěny naproti dlouhému trávníku, který se táhl až k mořským útesům. Samotný trávník přežil, ale v některých místech chyběly reflektory a část se ponořila do tmy. Požár odhalil nízké křoví a zakrslé stromky na okraji útesu. Posledních dvacet osvětlených metrů bylo rovných, výjimku tvořil jen kráter po výbuchu a trosky poblíž rozbitého patia.
„Je to skvělé,“ vykřikla Natalie.
„Je to blbost,“ opravil ji Meeks. „U Hradu musí mít nějakých třicet stupňů.“
„To je pro přistání perfektní,“ pokračovala Natalie. „Nebude třeba tak dlouhá rozjezdová dráha. Nepoužívají kvůli tomu britské lodě nakloněné paluby?“
„Nakonec tě tam dostane, vole,“ poznamenal Jackson.
„Fíííí,“ zapískal Meeks. „Třicet stupňů? A jestli se nám podaří zastavit, než narazíme do té hořící boudy, pak zbejvaj ty tmavý místa na trávě... je tam tma... můžou se tam válet větve, bejt tam díry, zahradní skalky. Je to šílený.“
„Já hlasuju pro přistání,“ řekla Natalie. „Musíme se pokusit najít Saula.“
„Pro,“ dodal Jackson.
„Co má to hlasování znamenat?“ zeptal se Meeks nevěřičně. „Vod kdy platí v letadlech demokracie?“ Upravil si baseballovou čapku a podíval se na křížník, který mizel na východě. „Řekněte mi pravdu,“ vyzval je, „je to začátek revoluce, že jo?“
Natalie se podívala na Jacksona a využila svou šanci. „Jo,“ přikývla, „je.“
„Uch-huh,“ vydechl Meeks, „já to věděl. No, kluci a holky, něco vám řeknu. Letíte tady s jediným skutečným sociálem v dorchesterském okrese.“ Z kapsy košile vytáhl doutník a chvíli ho okusoval. „No, ať se poseru,“ prohlásil nakonec, „stejně nám nejspíš dojde palivo, než se vrátíme.“

Letadlo ubralo rychlost, takže se zdálo, jako by se zastavilo. Sklouzlo k útesům, od kterých se odráželo bílé světlo hvězd. Natalie nebyla nikdy tak vzrušená. Utáhla si široký pásek, takže nemohla téměř dýchat, předklonila se dopředu a opřela se o palubní desku. Vyřítily se na ně útesy. Když byli třicet metrů daleko, Natalie pochopila, že jsou moc nízko - Cessna narazí přímo do skály.
„Příčnej vítr nám sakra pomůže,“ zabručel Meeks. Přidal plyn a nepatrně přitáhl páku. Minuli okraj útesu o tři metry a vpluli do tmy mezi vysokými stromy. „Pane Jackson, dejte mi vědět, jestli se ta lod' bude vracet.“
Jackson vyrazil na zadním sedadle nějaký zvuk.

Meeks ubral plyn třicet metrů před prvním ozářeným pruhem a Cessna dosedla na začátek bílého pruhu. Bylo to tvrdší přistání, než Natalie čekala. Ucítila krev a zjistila, že se kousla do jazyku. Během několika vteřin zmizeli ve tmě mezi jednotlivými pruhy světla. Natalie si vzpomněla na zlámané větve a okrasné zahradní skalky.

„Zatím to jde,“ prohlásil Meeks. Letadlo přeskočilo krátký světlý pruh a zmizelo znovu ve tmě. Natalii se zdálo, že stoupají po vertikální stěně z dlažebních kamenů. Právě kolo do něčeho narazilo, Cessna se naklonila a zdálo se, že se v osmdesáti kilometrové rychlosti převrátí. Meeks ovládal plyn, brzdy a pedály křidel jako šílený varhaník. Letadlo znovu dosedlo a minulo poslední světlý pruh. Světlo ozářilo přední sklo a oslepilo je. Řítila se k nim jižní zeď hořícího Hradu, pohybovala se příliš rychle.

Poskočili po drnech a holé hlině, těžce se obrátili a pravé křídlo minulo okraj velkého kráteru. Patio stálo pět metrů daleko. Vrtule odfoukla potrháný slunečník.

Meeks obrátil letadlo směrem z kopce a vypnul motor. Natalie si byla jistá, že už vkročila na lyžařské sjezdovky, které byly mnohem méně strmé. Pilot si vyndal doutník z úst a prohlížel si ho, jako by si právě uvědomil, že ho zapomněl zapálit. „Zdravotní přestávka,“ oznámil jim. „Kdo se nevrátí do pěti minut nebo při prvním pohledu na nepřátele, ten jde domů pěšky.“ Vyndal z pouzdra mezi sedadly osmatřicítku s perleťovou rukojetí, přitiskl si hlavě ke spánku a pozdravil: „Viva la revolution!“

„Jdeme,“ prohlásila Natalie, otevřela dveře a odepnula si bezpečnostní pás. Vypadla ven, upustila kabelku a málem si zvrhla kotník. Zvedla dvaatřicítku, zbytek nechala na zemi a ustoupila, aby mohl Jackson seskočit. Jackson si vzal jen černou lékárníčku a baterku, ale uvázal si červený šátek kolem hlavy.

„Kam?“ zařval do hukotu zpomalující vrtule. „Asi si tady všimli, že maj návštěvu. Pohnem sebou.“

Natalie ukázala na Velkou síň. V této části Hradu vypadlo elektrické osvětlení, ale oranžový žár ohně orámoval nejasné tvary za rozbítenými širokými dveřmi. Jackson postupoval po nakloněných kamenech, rozkopř hlavní dveře a rozsvítil vojenskou baterku. Paprsek prořízl hustý kouř a osvětlil obrovskou místnost plnou rozbíteného skla a zdíva. Natalie se postavila před Jacksona a zvedla Colt. Přikryla si ústa a nos kapesníkem, aby mohla dýchat v kouři. Daleko vzadu objevila dva stoly plné jídla, pití a hromady elektronických přístrojů. Natalii se zdálo, že se mezi dveřmi a vzdálenými stoly povalují hromady špinavého prádla. Pak pochopila, že jsou to těla. Jackson zvedl baterku a opatrně zamířil k prvnímu z nich. Paprsek odhalil mrtvou tvář krásné Asiatky, která seděla v autě Tonyho Haroda, když přijel před třemi dny na schůzku se Saulem v Savannah.

„Nesvití jí do očí,“ promluvil známý hlas ze tmy nalevo. Natalie se přikrčila a obrátila pistoli. Jackson stočil paprsek po zvuku. Harod seděl na podlaze se zkříženými nohama, vedle něj převrácené křeslo a další těla. Na klíně měl položenou poloprázdnou láhev.

Natalie popošla k Jacksonovi, požádala ho o baterku a podala mu Colt. „Používá ženy,“ vysvětlila mu a ukázala na Haroda. „Jestli se pohne nebo udělá něco divného, zabij ho.“

Harod zavrtěl smutně hlavou a napil se vína. „Už je po všem,“ zablekotal. „Všechno skončilo.“

Natalie vzhledla. Tři podlaží vzdálenou roztržštěnou střechou svítily hvězdy. Podle zvuku poznala, že se spustil automatický hasicí systém, přesto se zdálo, že se oheň zabydlel v prvním i druhém poschodí. V dálce zaslechla střelbu z ručních zbraní.

„Podívej!“ vykřikl Jackson. Paprsek baterky osvětlil tři těla vedle masivního křesla.

„Saule!“ vyjekla Natalie a rozběhla se k němu. „Och, můj ty bože. Jacksone! Je mrtvý? Och, bože, Saule!“ Odtáhla ho od ostatních a vyrvala mu z rukou košili druhého muže. Okamžitě pochopila, že mrtvým je Oberst. Saul jí ukázal novinové fotografie Williama Bordena ze svých spisů. Muž měl pokroucený, černý obličej a vyvalené oči, skvrnitě ruce ztuhly a změnil se v pařáty. Nepřipomínal člověka. Jako by Saul ležel na mrtvole nějaké pokroucené mumifikované zrůdy.

Jackson poklekl, nahnatal Saulův puls, zvedl jedno víčko a posvítil si baterkou. Natalie viděla jen krev. Krev na Saulově obličej, na jeho ramenou, pažích, krku a oblečení. Bylo jí jasné, že je mrtvý.

„Žije,“ prohlásil Jackson. „Má puls. Slabej, ale ňákej.“

Roztrhl Saulovu uniformu, jemně ho převrátil a přejel jeho tělo paprskem baterky. Otevřel svou velkou tašku, připravil si stříkačku a vrazil ji Saulovi do levé paže. Očistil mu záda a začal ho obvazovat. „Ježíši,“ prohlásil, „dostal to dvakrát. Noha nic není, ale musíme zastavit krvácení na tomhle rameni. Někdo mu zapracoval na ruce a na krku. Musíme odtud vypadnout, Nat. Plazmu udělám v letadle. Pomoz mi, jo?“

Když Saula posadili, zasténal. Jackson ho vzal z levé strany a těžce ho zvedl.

„Hele,“ ozval se Harod ze tmy, „můžu se přidat?“

Natalie málem upustila baterku, rychle se zastavila a zvedla Colt z místa, kam ho Jackson odložil. Vrazila zbraň do Jacksonovy levé ruky a zvedla Saula, aby měl černoch volnou ruku. „Chce mě Použít, Jacksone,“ vyjekla. „Zastřel ho.“

„Ne,“ ozval se Saul a jeho víčka se zachvěla. Měl zhmožděné a nateklé rty a musel si je navlhčit, než dokázal pokračovat. „Pomohl mi,“ zakvákala a stočil hlavu k Harodovi. Jedno oko mu zalepila krev, ale to druhé otevřel a zaostřil na Nataliinu tvář. „Nazdar,“ pozdravil tiše. „Co vás zdrželo?“ Pokusil se o úsměv a Natalii se nahrnul slzy do očí.

Rychle ho objala, ale když spatřila, jak sebou škubl, znovu ho pustila.

„Jdeme,“ vyzval ji Jackson. Střelba se blížila.

Natalie přikývla a naposledy obrátila paprsek baterky k Velké síni. Plameny se přiblížily a oheň pohltil přilehlé chodby prvního poschodí. Rozbité sklo se třpytilo jako oči nesčetných démonů a celá scéna připomínala peklo od Hieronyma Bosche. Naposledy se podívala na Oberstovu mrtvolu. Zmocnila se jí smrt. „Jdeme,“ souhlasila.

Poslední tři reflektory na kopci zhasly. Natalie šla s baterkou a Coltem jako první, Jackson nesl Saula. Psychiatr znovu omdlel, ještě než prošli velkými dveřmi. Cessna na ně čekala a vrtule se točila. Ale pilot zmizel.

„Ježíši Kriste,“ vydechla Natalie a namířila světlo na zadní sedadlo, pak na zem kolem letadla.

„Umíš s tím krámem létat?“ zeptal se Jackson, usadil Saula na měkkou zadní lavičku a přikrčil se vedle něj. Roztrhl sterilní obvazy a připravil plazmu.

„Ne,“ přiznala Natalie a podívala se dolů z kopce. Celá přistávací plocha zmizela v černé tmě. Její oči oslnila baterka, takže už nerozeznala ani řadu stromů. Zaslouchla těžký dech, levou rukou obrátila baterku a pravou pozvedla Colt. Daryl Meeks zvedl ruku a předklonil se, aby chytil dech.

„Kde jste byl?“ zeptala se Natalie a obrátila baterku k zemi.

Meeks začal mluvit, odplivl si, zasípal a odvětil:

„Zhaslo světlo.“

„To víme. Kde...“

„Vlezte dovnitř,“ přerušil ji Meeks a otřel si tvář svou baseballovou čapkou s nápisem YOKOHAMA TA MO WHALES.

Natalie přikývla a oběhla letadlo, aby nemusela lézt přes ovládací panely a neriskovala, že zmáčkne bezpečnostní brzdu nebo něco takového. Na druhé straně čekal pod křídlem Tony Harod.

„Prosím,“ zakňoural, „musíte mě vzít s sebou. Vážně jsem mu zachránil život, vážně. Prosím.“

Natalie učitila, jak jí něco proniká do vědomí, zlodějská ruka ve tmě. Nečekala ani vteřinu. Přistoupila k Harodovi a nakopla ho mezi nohy. Nemohla pořádně napráhnout nohu, takže byla ráda, že si nevzala tenisky, ale tvrdě pohorky. Harod upustil láhev a svalil se do trávy. Oběma rukama se držel mezi nohama.

Natalie se postavila na vzpěru a otevřela dveře. Nevěděla, jak moc se musí duševní upír soustředit, ale věřila, že Tony Harod to v tuto chvíli nedokáže. „Jedeme!“ vykřikla zbytečně. Meeks vyrazil, ještě než stačila zavřít dveře.

Začala hledat bezpečnostní pás, ale nemohla ho najít, takže se jen opřela oběma rukama o palubní desku. Jestli bylo přistání do kopce vzrušující, pak zpáteční cesta připomínala start rakety a otcovu oblíbenou horskou dráhu. Natalie okamžitě pochopila, co Meeks dělal. Na konci dlouhé černé chodby se rozsvítily dvě červené světlice.

„Musíme vědět, kde končí zema začíná díra!“ překřičel Meeks řvoucí motor a poskakující podvozek. „Fungovalo to, když jsme hráli s tátou potmě golf.“

Víc už říct nestačil. Poskakovali čím dál tím silněji, světlice se blížily a najednou byly pryč. Natalie náhle pochopila, čeho se lidé bojí při jízdě na horské dráze - co když se dostanou na vrchol jednoho z těch kopců, koleje skončí a vlak pojede dál?

Odhadla (když byla klidnější a nepřipadalo jí to tak důležité), že útesy pod Hradem se zvedají do výšky nějakých šedesáti metrů. Cessna překonala poloviční vzdálenost a nejevila snahu nabrat výšku. V tu chvíli udělal Meeks něco neuvěřitelného - namířil špičku letadla přímo dolů a přidal plyn, takže ještě zrychlil pád do vln, které pozorovali předním sklem. Natalie si později nedokázala vzpomenout ani na křik, ani na to, že zmáčkla spoušť Coltu, ale Jackson ji ujistil, že křičela velmi přesvědčivě a díra ve střeše Cessny hovořila sama za sebe.

Meeks to sebezjistě potvrdil a stejně sebezjistě hovořil o zpáteční cestě. Jakmile zvládli pád, který jim poskytl dostatečnou rychlost, a začali stoupat k západu, Natalie začala přemýšlet. „Jak je Saulovi?“ zeptala se a obrátila se dozadu.

„Je mimo,“ prohlásil Jackson. Klečel v úzkém prostoru a bez přestání pracoval na Saulovi.

„Bude žít?“ naléhala Natalie.

Jackson se na ni podíval a jeho oči odrazily žár přístrojů na palubní desce. „Jestli ho stabilizuju,“ odvětil. „Nejspíš. Neručím za další věci - vnitřní zranění, votřes mozku. Kulka v rameni není tak zlá, jak sem myslel. Zdá se, že se pěkně proletěla nebo se vod něčeho vodorazila, než jí chytil. Cítím ji pět centimetrů hluboko, hned tady u kosti. Když ho trefila, musel se zrovna předklonit. Kdyby se narovnal, dostala by to pravá plíce. Hodně krvácel, ale napumpuje ho plazmou. Zbylo jí dost. Chceš něco říct, Nat?“

„Co?“

„Plazmu vymyslel černoch. Chlapík ménem Charles Drew. Slyšel sem, že vykrvácel po dopravní nehodě v padesátech letech, protože mu nákej přiblíblej špitál v Severní Carolině odmítnul dát bílou krev a řek, že černou krev nemají.“

„To je teď jedno,“ odsekla Natalie.

Jackson pokrčil rameny. „Saulovi by se to nelíbilo. Ten člověk má větší smysl pro humor než ty, Nat. Asi proto, že dělá v blázinci.“

Meeks si vyndal doutník z pusy. „Musím přerušit váš romantický rozhovor,“ upozornil je, „ale nepotřebuje se váš přítel dostat do nejbližší nemocnice?“

„To myslíš někde jinde než v Charlestonu?“ zeptal se Jackson.

„Jo,“ přikývl Meeks. „Savannah je vo hodinu blíž než Charleston a Brunswick nebo Meridian. Připadá mi to lepší i kvůli palivu.“

Jackson se podíval na Natalii. „Dejte mi deset minut,“ vyzval Meekse. „Napumpuju do něj náhou krev a znovu ho zkontroluju. Pak uvidíme.“

„Jestli se můžeme dostat do Charlestonu, aniž bychom ohrozili Saula, pak jsem pro,“ prohlásila Natalie a sama sebe překvapila. „Chci to.“

„Je to váš vejlet.“ Meeks pokrčil rameny. „Můžu namířit rovně a nekopírovat pobřeží, ale jestli špatně odhadnu palivo, bude to blbý přistání.“

„Tak to nedělejte,“ pobídla ho Natalie.

„Jo,“ přikývl Meeks, „máte žvejku?“

„Bohužel,“ odpověděla Natalie.

„No, pak strčte do té díry ve stropě prst,“ upozornil ji Meeks. „To hvízdání mi leze na nervy.“

Nakonec o jejich návratu do Charlestonu rozhodl Saul. Jeho stav se po třech dávkách plazmy stabilizoval, puls zesílil a

Saul vyřešil jejich problém, když zamrkal a zeptal se: „Kde to jsme?“
„Míříme domů,“ odvětila Natalie, která si vyměnila místo s Jacksonem, když zkontroloval Saulův stav a prohlásil, že jeho nohy usnuly. Meeksovi se jejich výměna nelíbila a upozornil je, že považuje lidi, kteří si stoupají v kánoi a v letadle, za blázný.
„Budete v pořádku,“ dodala Natalie a pohladila Saulovo čelo.
Saul přikývl. „Cítím se trochu divně,“ přiznal.
„To je morfium,“ uklidnil ho Jackson, naklonil se a změřil mu puls.
„Je to příjemné,“ souhlasil Saul a zdálo se, že znovu ztrácí vědomí. Náhle otevřel obě oči a jeho hlas zesílil: „Oberst. Je doopravdy mrtvý?“
„Ano,“ potvrdila Natalie. „Viděla jsem ho.“
Saul se těžce nadechl. „Barent?“
„Jestli byl na jachtě, pak je po něm,“ odvětila Natalie.
„Jak jsme plánovali?“
„Tak nějak,“ přikývla Natalie. „Nebylo to úplně dokonalé, ale Melanie nakonec zabrala. Netuším proč. Jestli nelhala, pak se spojila s Oberstem i s panem Barentem.“
Saul stočil oteklé rty a předvedl bolestivý úsměv. „Barent zničil slečnu Sewellovou,“ vysvětlil. „Možná to Melanie rozčílilo.“ Otočil hlavu a zamračil se na Natalii. „Co tady děláte vy dva? Nemluvili jsme o tom, že přiletíte na ostrov.“
Natalie pokrčila rameny. „Máme vás tam vrátit a začít znovu?“
Saul zavřel oči a zašeptal něco polsky. „Těžko se soustředím,“ připojil nejasnou angličtinou. „Natalie, můžeme vynechat tu poslední část? Vyřídíme ji později? Je nejhorší a nejsilnější z nich. Myslím, že se jí nakonec bál i Barent. Nezvládnete to sama, Natalie.“ Jeho hlas slábl a Saul začal usínat. „Je po všem, Natalie,“ mumlal. „Výhráli jsme.“
Natalie ho držela za ruku, a když ucítila, jak usíná, tiše zašeptala: „Ne, ještě to neskončilo. Vůbec ne.“
Směřovali k severovýchodu, k nejistému pobřeží.

Sedmdesát šest - Charleston

Úterý, 16. červen 1981

Díky dokonalé navigaci a silnému zadnímu větru přistáli pětáctýřicet minut před úsvitem na Meeksově malém letišti severně od Charlestonu. Rezervní nádrž se vyprázdnila patnáct kilometrů před přistáním, ale letadlo plachtilo dál a bez problémů dosedlo mezi řady signálních světel.
Saul se nevbudil, ani když ho uložili na nosítka, která Meeks schovával v hangáru. „Potřebujeme druhé auto,“ prohlásila Natalie, když muži odnášeli spícího psychiatra z letadla. „Je tohle na prodej?“ zeptala se a ukázala na dvanáct let starý Wolkswagen Microbus zaparkovaný vedle Meeksova nově upraveného pickupu.
„Můj elektrický Kool-Aid expres?“ vyhrkl Meeks. „Asi jo.“
„Kolik?“ naléhala Natalie. Staré vozidlo mělo vybledlý zelený nátěr, pod kterým vykukovaly psychedelické vzory šedesátých let, ale Natalie potřebovala závěsy na oknech a široké zadní sedadlo, kam se vešla nosítka.
„Pět set?“
„Platí,“ souhlasila Natalie. Muži připevnili nosítka na dlouhou lavici za sedadlem řidiče, Natalie prohrabala kufr v zadní části svého auta a vytáhla devět set dolarů ve dvacetidolarových bankovkách, které si Saul ukryl do náhradních bot. Byly to jejich poslední peníze. Přenesla kufr a tašky do mikrobuse.
Jackson měřil Saulovi krevní tlak a teď se na ni podíval. „Proč dvě auta?“
„Chci mu poskytnout okamžitou lékařskou pomoc,“ odvětila Natalie. „Bude moc riskantní, když ho zavezeme do Washingtonu?“
„Proč Washington?“
Natalie vytáhla hnědou obálku ze Saulova kufříku. „Je tady dopis od... Saulova příbuzného. Vysvětluje toho dost, aby mu pomohli na izraelském velvyslanectví. Byla to naše úniková cesta. Jestli ho odvezeme k nějakému charlestoneckému doktorovi nebo do nemocnice, střelné rány do toho zapletou policii. Nemůžeme riskovat, pokud to není nutné.“
Jackson se přikrčil a přikývl. Změřil Saulovi puls. „Jo, Washington bude oukej, jestli mu tam rychle daj patřičnou lékařskou pomoc.“
„Postarají se o něj na velvyslanectví.“
„Bude potřebovat chirurga, Nat.“
„Na velvyslanectví mají operační sál.“
„Jo? To je divný.“ Zvedl obě dlaně k nebi. „Dobře, a proč nepojedeš ty?“
„Já chci vyzvednout Sumce,“ sdělila mu Natalie.
„To zvládnem, než opustíme město,“ namítl Jackson.
„Také se musím zbavit C-čtyřky a elektronického zařízení,“ pokračovala. „Ty jed, Jacksone, a já tě dohoním večer na velvyslanectví.“
Jackson se na ni dlouze podíval a přikývl. Vystoupili z dodávky a Meeks se k nim připojil. „Žádný revoluční zprávy v rádiu,“ prohlásil, „bylo to naplánované, aby se to spustilo všude najednou.“
„Poslouchejte dál,“ vyzvala ho Natalie.
Meeks přikývl a vzal si pět set dolarů. „Jestli bude revoluce takhle pokračovat, možná na ní ještě něco vydělám.“
„Díky za svezení,“ řekla Natalie a potřásla mu rukou.
„Jestli si chcete užít život po revoluci, měli byste se zařadit do jiný linie,“ poučil je Meeks. „Mějte se.“ Začal si pískat

nějakou píseň a zamířil do svého obytného vozu.

„Uvidíme se ve Washingtonu,“ řekla Natalie, zastavila se u dveří auta a potrásla Jacksonovi rukou.

Chytil ji za ramena, přitáhl ji blíž a políbil na rty. „Dávej si pozor, bejby. Nemůžeš dnes v noci udělat nic víc, co bysme nemohli udělat společně se Saulem, až se dá do kupy.“

Natalie přikývla, ale bála se promluvit. Rychle opustila letiště a zařadila se na hlavní silnici k Charlestonu.

Řítla se nejvyšší možnou rychlostí a měla plné ruce práce. Rozložila na přední sedadlo pás s trhavinou C-4, EEG monitor s elektrodami, vysílačku, Colt a dva zásobníky, uspávací pistoli se dvěma krabicemi šipek. Na zadním sedadle čekaly další elektronické přístroje a prostěradlo, pod kterým ležela sekýra, kterou koupili minulý pátek. Natalii napadlo, co by si pomyslel dopravák, kdyby ji zastavil za nedovolenou rychlost.

Noc bledla (otec tomu šedému období říkal falešný úsvit), ale na východě se objevil další hustý mrak a znovu se zatáhlo, takže pouliční lampy nestačily zhasnout. Natalie pomalu projížděla ulicemi Staré části a cítila, jak jí buší srdce. Zastavila půl bloku od domu slečny Fullerové a „krkla“ do vysílačky. Nedostala žádnou odpověď. Nakonec přepnula na vysílání a řekla: „Je tam někde Sumec?“ Nic. Po několika minutách projela kolem domu, ale v úzké uličce, kde měl Sumec čekat, nic nespátřila. Odložila vysílačku a doufala, že někde usnul. Nebo je hledá. Nebo ho zatklí za potulku.

Dům a dvůr slečny Fullerové se topily ve stínech vysokých stromů, ze kterých kapala voda noční bouře. Výjimku tvořil jen zelený žár za závěsy horního pokoje.

Natalie objela pomalu blok. Srdce jí bušilo tak rychle, že cítila skutečnou bolest. Dlaně měla upoceně a slabé, že je nedokázala sevřít v pěst. Z nedostatku spánku se jí točila hlava.

Aby pokračovala sama, nedávalo žádný smysl. Měla by počkat na Saula, až mu bude líp, počkat na Sumce a Jacksona, kteří jí pomohou s plánem. Měla obrátit auto a zamířit do Washingtonu... pryč od tmavého domu, který se tyčil sto metrů před ní, pryč od zeleného světla, které připomínalo fosforeskující houbu v temném zákoutí lesa.

Nechala běžet motor a snažila se zpomalit přerývaný dech. Opřela čelo o chladný volant a přinutila mozek k přemýšlení.

Chyběl jí Rob Gentry. Rob by věděl, co udělat.

Objevily se slzy a Natalie je připsala únavě. Náhle se narovнала a otřela si mokré nos hřbetem ruky.

Napadlo ji, že všichni vykonali kus práce a zůstala jen malá slečna Natalie. Rob se snažil a vysloužil si smrt. Saul odjel sám na ostrov... úplně sám... přestože věděl, že tam čeká pět stvůr. Jack Cohen zemřel, když se jim snažil pomáhat.

Dokonce i Meeks, Jackson a Sumec odvedli svou práci, kterou jim malá slečna Natalie zadala.

Hluboko ve svém srdci cítila že jestli počká pouhých několik hodin, Melanie Fullerová zmizí. Možná už byla pryč.

Zmáčkla volant tak pevně, až jí zbělely klouby. Přinutila unavený mozek k akci, snažila se analyzovat své motivy.

Věděla, že touha po odplatě časem vybledla, že ji otupily události a šílenství posledních sedmi měsíců. Už nebyla ženou, která stála tu prosincovou neděli bezmocně před zamčenou márnici a věděla, že uvnitř leží tělo jejího otce.

Tehdy přísahala pomstu jeho neznámému vrahovi. Ale na rozdíl od Saula už nehledala spravedlnost.

Podívala se na půl bloku vzdálený dům slečny Fullerové a pochopila, že ji pohání síla podobná touze stát se učitelkou. Nechat Melanii Fullerovou naživu bylo stejné jako uprchnout ze školní budovy a nechat tam smrtelně jedovatého hada mezi nic netušícími dětmi.

Připevnila si těžký pás s trhavinou C-4. Třásl se jí ruce. EEG monitor potřeboval nové baterie a Natalie prožila ošklivou chvíli, když si vzpomněla, že náhradní baterie nechala v jedné z tašek v mikrobusu. Roztřesenými prsty otevřela vysílačku a vložila baterie do monitoru.

Dvě přicucky se nedaly přilepit, takže je nechala volně viset. Připojila senzory k C-4 detonátoru. Prvotní detonátor byl na elektrickém principu, ale následoval mechanický časovací systém a pojistka, kterou nastavili se Saulem na třicet vteřin. Ucítla paniku a prohledala si kapsy. Zapalovač, který nosila tak dlouho u sebe, musel zůstat na ostrově s obsahem její kabelky. Prohledala skříňku na palubní desce. Mezi mapami jednotlivých států objevila krabičku sirek z restaurace v Tulse, kde se zastavili. Nepotřebovali ani mapy, ani zápalky. Teď krabičku ukryla do kapsy.

Zkontrolovala věci na vedlejším sedadle, zařadila rychlost, ale nechala nohu na brzdě. Když jí bylo sedm, jedna kamarádka se s ní vsadila, že nevyleze na vysoké skákací prkno na novém městském koupališti. Ukázala na nejvyšší, šesté prkno, tři metry nad ostatními, které sloužilo dospělým a zdatným skokanům. Natalie uměla plavat jen málo.

Přesto okamžitě vylezla z mělké vody, prošla sebejistě kolem plavčíka (který se vybavoval s mladou dívkou, takže si sedmileté holčičky ani nevšiml), vylezla po zdánlivě nekonečném žebříku, postavila se na konec úzkého prkna a skočila do bazénu, který byl tak daleko, že jí připadal úplně malý.

Tehdy pochopila, že pokud bude přemýšlet, zastaví se. Musela přestat přemýšlet a začít, až když bude po všem. Ale jakmile zařadila rychlost a vyrazila tichou ulicí vrátila se stejná myšlenka, jako když seskočila ze skokanského prkna a věděla, že už se nemůže vrátit - je to skutečné?

Když se slečna Fullerová vrátila, na jejím pozemku vyrostla dvoumetrová cihlová zeď s jeden a půl metrovým železným zábradlím na vrcholu. Původní zahradu uzamkly metr vysoké železné mříže. Na bráně visel zámek, ale brána samotná nebyla usazená hluboko v betonu. Nataliino auto se pohybovalo rychlostí padesáti kilometrů za hodinu. Prudce odbočilo doprava, přeskočilo obrubník, zatřásl se a prorazilo černé železo.

Horní část brány se zřítla a na předním skle se objevila bílá pavučina prasklin. Pravý blatník narazil do zdobené fontány a uvolnil se. Vozidlo udělalo smyk, převálcovalo křoví a zakrsle stromky a narazilo do průčelí domu.

Natalie si zapomněla zapnout bezpečnostní pás. Poskočila dopředu, narazila čelem do skla a hlava se vrátila na sedadlo. Udělaly se jí mžítiky před očima, chtělo se jí zvracet. Během tří hodin se kousla podruhé do jazyku a ucítla krev. Zbraně, které opatrně rozložila na přední sedadlo, se válely po zemi.

Skvělejší začátek, pomyslela si Natalie opile. Sklonila se, aby sebrala Colt a šípkovou pistoli. Krabice šipek a náhradní

zásobníky pro automatickou pistoli zmizely někde pod sedadlem. No co? Zbraně byly nabitě.

Rozkopla dveře a vyskočila do ranního šera. Slyšela jen tekoucí vodu z rozbité fontány a kapky v rozbitém chladiči.

Přesto si byla jistá, že její příjezd musel probudit celý blok. Zbývaly jí minuty, minuty, kdy musí dokončit svou práci.

Chtěla použít tři tisíce liber těžký automobil a rozbit přední dveře domu, ale minula ho o půl metru. Dvaatřicetkrát zastrčila za opasek, šípkovou pistoli vzala do pravé ruky a vyzkoušela kliku. Možná jí to Melanie usnadní.

Dveře byly zamčené. Natalie si vzpomněla na řadu zámků a řetězů.

Odložila šípkovou pistoli na střešku auta, sebrala sekuru ze zadního sedadla a přešla k pantům dveří. Šestkrát udeřila a do očí jí začal kapat pot smíchaný s krví. Osm ran a objevila se puklina u spodního pantu. Deset ran a těžké dveře se pootevřely. Na levé straně je pořád držely závory a řetězy.

Natalie těžce dýchala, překonala nutkání zvracet a zahodila sekuru do křoví. Pořád se neozývaly ani sirény, ani pohyb v domě. Zelené světlo v prvním patře dopadalo na dvůr.

Natalie vytáhla Colt a zasunula nábojnici do komory. Vzpomněla si, že jí zbývá sedm kulek z původních osmi. Kvůli nešťastnému výstřelu v Cessně. Sebrala šípkovou pistoli a na chvíli se zastavila. V každé ruce svírala jednu zbraň a připadala si absurdně. Otec by řekl, že vypadá jako jeho oblíbený kovboj Hoot Gibson. Natalie nikdy neviděla žádný Gibsonův film, ale měla ho i tak ráda.

Rozkopla pootevřené dveře a vstoupila do tmavé chodby. Vůbec netušila, co udělá. Překvapilo ji, že lidské srdce dokáže bušit tak divoce, až se zdá, že opustí hrudní koš.

Dva metry ode dveří seděl Sumec na židli. Jeho mrtvé oči pozorovaly Natalii, v otevřených ústech měl provaz s vizitkou. V nejasném světle rozeznala fixkou napsaná slova: JDI PRYČ.

Možná je pryč, možná je pryč, pomyslela si Natalie a prošla kolem Sumce, aby se dostala ke schodům.

Marvin rozrazil pravé dveře do jídelny a Culley se objevil v levých dveřích do salónu.

Natalie střelila Marvinu uspávací šípkou do hrudníku a zahodila nepoužitelnou zbraň. Rychle zvedla levou ruku a chytila Marvinovo pravé zápěstí, které opsalo smrtící oblouk a zaútočilo na ni řeznickým nožem. Zpomalila jeho útok, ale špička ostří jí pronikla centimetr hluboko do levého ramena. Snažila se zadržet Marvinovu ruku a obrátila ho, takže se zdálo, jako by tančili. Přiblížil se Culley, roztáhl mohutné paže a oba je objal. Ucítila jeho ruce na zádech a dobře věděla, že jí obr zlomí páteř během dvou vteřin. Vrazila Colt Marvinovi pod levou ruku, zaryla hlaveň do Culleyova měkkého břicha a dvakrát vystřelila. Ozval se tlumený zvuk.

Culleyův prázdný obličej předvedl výraz zklamaného dítěte, jeho prsty se roztáhly a obr ustoupil. Opřel se o rám dveří do salónku, jako by se podlaha zvedla do vzduchu. Napjal svaly a odolával neviditelné síle, která ho vlekla zpět do salónu. Začal šplhat po neviditelné zdi, těžce postoupil k Natalii a natáhl pravou ruku, jako by se chtěl o ni opřít.

Natalie držela Marvinu za mrtvé rameno a znovu dvakrát vystřelila. První kulka projela Culleyho dlaní a zaryla se mu do břicha, druhá mu odřízla lalečky levého ucha, odřízla ho tak hladce, jako by Natalie použila nějaký kouzelnický trik.

Uvědomila si, že pláče a křičí: „Spadni! Spadni!“ Culley neupadl, ale znovu se opřel o dveře a pomalu se posadil. Klesal k zemi a napodobil Marvinův zpomalený pohyb. Nůž dopadl na podlahu. Natalie stačila chytit černochovu hlavu, než se jeho tvář svezla na leštěné dřevo. Zvedla se a přejela pistolí ode dveří do jídelny až po krátkou chodbu do kuchyně. Nic.

Vzlykala a lapala po dechu, ale začala stoupat po dlouhých schodech. Natáhla se k vypínači. Křišťálový lustr v chodbě se nerozsvítil a odpočívadlo nad schodištěm se pořád topilo ve stínech. Pět kroků a rozeznala zelený žár, který pronikal pode dveřmi ložnice Melanie Fullerové.

Uvědomila si, že už nevzlyká, ale jen tiše šeptá. Uklidnila se. Tři kroky, zaváhala a uvolnila pásek. Hodila si sáčky C-4 přes levou ruku, připojila mechanický spínač, hodiny nastavené na třicet vteřin. Aktivuje ho jediné zmáčknutí. Podívala se na svůj EEG monitor. Zelená kontrolka pořád blikala a spínač byl propojený s detonátorem C-4. Počkala dalších dvacet vteřin, aby mohla stará žena podniknout další krok.

Ticho.

Podívala se na odpočívadlo. Vlevo ode dveří ložnice Melanie Fullerové stálo jediné proutěné křeslo značky Bentwood.

Natalie si byla jistá, že tady Pan Thorne bděl a hlídal po celé roky. Neviděla za roh do tmavé chodby, která mizela v zadní části domu.

Dole se ozval nějaký zvuk a Natalie se rychle obrátila. Spatřila jen tři těla na podlaze. Culley se sunul dopředu, jeho čelo se souvalo po naleštěném dřevěném podlaze a vydávalo tichý zvuk.

Natalie se znovu obrátila, zvedla Colt a vkročila na odpočívadlo.

Čekala, že se na ni někdo vyřítí z tmavé chodby. Připravila se a málem vypálila, přestože se nikdo neobjevil.

Chodba byla prázdná. Dveře zavřené.

Natalie se znovu otočila ke dveřím ložnice Melanie Fullerové, prst na spoušti, levou ruku na těžkém pásku s trhavinou C-4. Dole tikaly hodiny.

Možná ji upozornil nějaký zvuk, možná nepatrný záchvěv vzduchu na tváři. Okamžitě vzhledla k tři metry vysokému stropu, který se ztrácel ve stínech a spatřila tmavší čtverec - malý poklop, který vedl na půdu. Dvířka byla otevřená a Natalie rozeznala napjaté tělo připravené ke skoku. Spatřila šilený, rozšklebený obličej šestiletého chlapce, ručky zkroucené v pařáty, nehty odrážely zelené světlo a připomínaly ostré drápy.

Natalie odskočila a vystřelila ke stropu. Justin skočil, zasyčel a kulka se zaryla do dřeva. Jeho ocelové pařáty zaútočily na její pravou ruku a vyrvaly Colt z jejího sevření.

Natalie ustoupila a pozvedla levou paži s trhavinou C-4 jako štít. Když byla Natalie malá holčička, chodila každý rok na Halloween, předvečer Všechny svatých, do levného krámků na rohu, kde si koupila „čarodějnické pařáty“ - voskové náprstky, ze kterých čnuly barevné, sedm centimetrů dlouhé voskové drápy. Justin je měl na všech prstech. Ale ty jeho

byly z ocele, sedmicentimetrové skalpely. Okamžitě si představila Culleye nebo některého z Melaniiných poskoků, jak upravuje ocelové náprstky, lije do nich roztavený cín a sleduje, jak si je chlapec nasazuje na prsty. Potom čeká, až cín vychladne a ztvrdne.

Justin vyskočil. Natalie se opřela o zeď a instinktivně zvedla levou ruku. Justinovy drápy se zaryly do pásku, osm žiletek prořizlo látku, plastický obal a samotnou plastickou trhavinu C-4. Dvě ostří pronikla kůží na jejím předloktí a Natalie zaskřípala zuby.

Justin vyrazil nelidské vítězoslavné zasyčení, vyrval Natalii pásek s výbušninou a přehodil ho přes zábradlí. Natalie zaslechla dutou ránu a dvacet liber neškodné trhaviny přistálo v chodbě. Podívala se na zem a objevila Colt, který se válel pod zábradlím. Popošla, ale okamžitě se zastavila. Justin vyskočil jako první a jediným kopnutím svých modrých Kedsů srazil pistoli ze schodů.

Natalie se naklonila doleva a skočila doprava. Chtěla se dostat na schody. Justin vyrazil a zatlačil ji zpět. Natalie si ještě stačila všimnout Culleye, který šplhal do schodů. Masivní tělo zablokovalo celé schodiště. Dostal se do jedné třetiny a nechával za sebou krvavou stopu.

Natalie se obrátila a chtěla proběhnout krátkou chodbou. Pak se zastavila. Byla si jistá, že to stará žena naplánovala. Bůh ví, co na ni čekalo v těch tmavých pokojích.

Justin vyrazil a jeho prsty se změnil v rozmazané šmouhy. Natalie se jediným pohybem otočila a zvedla zakrvácenou pravou rukou křeslo Bentwood. Jedna noha zasáhla Justina do pusy a vyrazila mu zuby. Ale chlapec ani na chvíli nezaváhal. Postupoval jako ďáblem posedlé stvoření a rozhazoval rukama. Ostří zasáhla nohy křesla a urvala proutěnou sedačku. Justin se přikrčil a skočil Natalii na nohy a stehna. Mířil na stehenní tepnu. Švihla křeslem a snažila se ho přirazit k zemi.

Byl příliš rychlý. Jako skalpel ostré drápy minuly její stehna o několik centimetrů a Justin odskočil, než ho dokázala zasáhnout. Naznačil kličku doprava, vrhl se doleva, zvedl ruce nahoru, uskočil a znovu zaútočil. Podrážky jeho Kedsů tiše skřípaly na dřevěné podlaze.

Natalie odrazila všechny útoky, ale na pořezaných pažích se začala projevovat únava. Bodná rána na levé ruce hořela, jako by měla probodnutou kost. Při každém útoku ustoupila, takže se teď opírala o dveře ložnice Melanie Fullerové. Přestože neměla čas, část jejího podvědomí vyprodukovala obraz dveří, které se náhle otevrou, Natalie vpadne do čekající náruče, sevrou ji nedočkavé ruce a cvakající zuby...

Dveře zůstaly zavřené.

Justin se přikrčil a rozběhl se k ní. Nevnímal nohy křesla, které ho udeřily do hrudního koše a krku, rozhodil ruce a pokusil se dosáhnout na její paže a nadra. Ale jeho ruce byly příliš krátké, takže ji nezasáhl.

Zasekl své drápy do dřevěného rámu křesla a zatahal. Znovu, snažil se vytrhnout křeslo Natalii z dlaní, snažil se ho rozlomit. Objevily se třísky, ale rám vydržel.

Za vysokou zdí divoké paniky se ukrývala část Nataliiných myšlenek, která se jí snažila předat zprávu. Už už slyšela Saulův suchý, pedantský hlas: „Používá tělo dítěte, Natalie, šestileté ruce a váhu. Její výhodou je strach a vztek. Ty máš výhodu své velikosti, váhy a hmoty. Nepromarni ji.“

Justin začal hvízdát jako konvice na čaj a znovu se rozběhl. Přikrčil se. Natalie spatřila Culleyovu plešatou hlavu, která se objevila na okraji odpočívadla.

Zastavila Justina, natáhla ruce s křeslem, přenesla váhu a silně zatlačila. Olámané nohy se zasekly Justinovi kolem krku a těla, takže ho odhodily na lesklé zábradlí. Staré dřevěné držadlo zapraskalo, ale nezlomilo se.

Justin byl mrštný jako lasička a rychlý jako kočka s ocelovými drápy. Vyskočil na dvanáct centimetrů široké zábradlí, nabral rovnováhu a připravil se ke skoku. Natalie neváhala. Rychle popošla dopředu, sevřela křeslo jako Louisville Slugger, zapřela se a srazila Justina ze zábradlí, jako by nabrala živý míč na baseball.

Justin, Culley a nespočet lidí za Melaniinými zavřenými dveřmi vykřikli, ale dítě se nevzdalo.

Rozježený Justin se obrátil ve vzduchu a natáhl se po masivním lustru, který visel dva metry daleko, kousek pod úrovní odpočívadla. Ocelové drápy sevřely železný řetěz, Justinovy nohy dopadly do křišťálových korálků a ozval se disharmonický zvuk. Okamžitě vyšplhal na lustr a postavil se ve výšce pěti metrů nad zemí.

Natalie spustila křeslo a nevěřícně ho sledovala. Culleyova ruka se dostala na poslední schod a vytáhla se ještě výš. Justinův kulatý obličej předvedl odporný výsměšný škleb, chlapec rozhoupal lustr a natáhl levou ruku. Drápy se při každém zhoupnutí přiblížily k zábradlí.

Kdyby byl lustr nový (to bylo nejméně před sto lety), udržel by desetinásobek Justinovy váhy bez jediné poznámky. Železný řetěz, železná kotva a šrouby byly bezpečné, ale dvacetimetrový dřevěný trám, který celou konstrukci držel, protrpěl sto let místní vlhkosti, hmyzu a nedostatku zájmu.

Natalie sledovala, jak Justin náhle zmizel. Lustr spadl a za ním se vydal metr a půl široký kus omítky, elektrického vedení, železných šroubů a prohnílého dřeva. Zvuk pádu byl impozantní. Úlomky roztříštěných korálků zaútočily na zdi jako stěpiny granátu.

Natalie se chtěla vrátit pro pistoli a trhavinu, ale okamžitě pochopila, že zmizely pod hromadou sutin.

Kde je policie? Co je to za čtvrt? Natalie si vybavila, že mnoho sousedních domů se topilo ve tmě. Sousédy byli pryč, nebo byli příliš staří. Její příjezd byl hlasitý a dramatický, ale možná se jí to jen zdálo. Možná nikdo neviděl její auto a nepochopil, co takový rámus znamená. Auto se ukrylo za vysoké cihlové zdi, takže nebylo z ulice vidět. Čtyřikrát vypálila a dvě rány byly velmi hlasité, ale jejich zvuk možná ztlumila hustá tropická vegetace. Možná s tím nikdo nechtěl mít nic společného. Podívala se na zakrvácené hodinky. Od chvíle, kdy prošla předními dveřmi, neuplynuly ještě ani tři minuty.

Ach, můj bože, pomyslela si Natalie.

Culley se vytáhl na odpočívadlo, jeho bledé přihlouplé oči se na ni podívaly.

Začala tiše naříkat a udeřila ho křeslem do hlavy. Jednou, dvakrát, potřetí. Jedna noha se zlomila a odrazila se od zdi. Culleyova brada narazila na dřevo, jeho tělo sklouzlo a zastavilo se o pět schodů níž.

Natalie sledovala, jak se jeho zakrvácená tvář zvedá, ruce a nohy se kroutí a Culley začíná znovu stoupat.

Obrátila se a udeřila křeslem do těžkých dveří. „Proklínám tě, Melanie Fullerová!“ zařvala ze všech sil. Křeslo se při čtvrté ráně rozpadlo.

Dveře se otevřely.

Nebyly zamčené.

Okna pokoje kryly závěsy a okenice, takže dovnitř pronikl jen zlomek ranního šera. Osciloskopy a podpůrné přístroje obarvily tváře přítomných elektronickým světlem. Mezi Natalií a postelí stála sestra Oldsmithová, doktor Hartman a Nancy Wardenová, Justinova matka. Všichni tři měli špinavé bílé pláště a stejný výraz tváře - výraz, který Natalie viděla jen v dokumentárních filmech o lidech z koncentračního tábora, kteří se dívají přes ostnatý drát a pozorují přijíždějící armády. Vyvalené oči, pokleslá čelist, údiv.

Za poslední obrannou linií stála obrovská postel a v ní ležela Melanie Fullerová. Nad postelí visel krajkový závěs a výhled pokroutil průhledný plastik kyslíkového stanu. Ale Natalie okamžitě poznala vysušenou postavu ukrytou mezi pokrývkami. Vrásčité, pokroucený obličej a vytřeštěné oči, věkem poskvřněná lebka lemovaná řidnoucími modrými vlasy, vyhublá pravá ruka na pokrývce, kostěné prsty, které křečovitě svíraly prostěradla a peřinu. Stará žena se nepatrně kroutila a Natalii se znovu vybavil obraz ošklivého mořského stvoření vyvrženého na břeh.

Natalie se rychle rozhledla, aby se ujistila, že nikdo nečeká za dveřmi, ani se neblíží chodbou. Vpravo spatřila starožitný toaletní stůl se špinavým zrcadlem. Na zažloutlé dečce ležel hřeben a kartáč. Mezi zuby visely chuchvalce modrých vlasů. Vlevo na zemi se válely hrnečky, špinavé talíře, tácy s jídlem a metr vysoká hromada špinavého prádla. Vysoký šatník měl otevřené dveře a oblečení se vysypalo na podlahu. Natalie spatřila špinavé lékařské přístroje a čtyři kyslíkové bomby na podvozcích. Dva z nich měly neporušenou pečeť a čekaly, až je vymění za nádrže, které napouštěly vzduch do plastikového stanu. V místnosti to hrozně páchlo, Natalie nic podobného ještě nezažila. Zaslechla tichý zvuk a obrátila se doleva. Spatřila dvě myši, které lezly mezi hromadou špinavých talířů a starých hadrů. Vůbec si nevšímalý lidí, jako by tady nikdo nebydlel. Natalii napadlo, že je to pravda.

Tři pohyblivé mrtvolky otevřely ústa a jednohlasně promluvíly: „Jdi pryč,“ oznámily jí hlasem tvrdohlavého dítěte. „Už si nechci hrát.“ Tvář staré ženy pokroutila umělá hmota kyslíkového stanu, ale Natalie spatřila, jak pohybuje bezzubými ústy a vydává mlaskavé zvuky.

Tři sluhové zvedli v dokonalé choreografii pravou ruku. Krátké skalpely odrazily zelené světlo obrazovky. Jenom tři? Napadlo Natalii. Čekala, že jich bude víc. Byla tak unavená a vyděšená, že si to nedokázala dát dohromady. Až později. Teď chtěla něco říct. Nevěděla co. Možná chtěla vysvětlit těm mrtvolám a té zrudě, která je ovládala, jak byl její otec důležitý, mnohem důležitější, než aby ho zabili jako druhořadou figurku ve špatném filmu. Každý zaslouží lepší osud. Něco takového.

Místo toho spatřila, jak bývalý chirurg těžce popošel. Obě ženy ho napodobily. Natalie rychle uskočila doleva, zlomila pečeť a roztočila kohoutek první kyslíkové bomby. Pak ji hodila na doktora Hartmana. Minula. Nádrž byla neuvěřitelně těžká. Dopadla na podlahu, dům zavibroval, bomba podrazila nohy Nancy Wardenové a odkutálela se pod postel. Do místnosti se nahrnul čistý kyslík.

Hartman zaútočil skalpelem, který rychle opsal dokonalý oblouk. Natalie uskočila, ale nebyla dost rychlá. Strčila před sebe vozík s prázdnou kyslíkovou bombou a sklopila oči. Uprostřed blůzy se objevila tenká linka, kterou rychle zbarvila krev.

Připlížil se Culley a opřel se o lokty.

Natalie ucítila, jak její vztek dosahuje dalšího stadia. Saul, Rob, Cohen, Jackson, Sumec i ona... všichni zašli tak daleko, že teď nemohli přestat. Saul by přijal ironii osudu, ale Natalie ironii nesnášela.

Ucítila příliv adrenalinu, který pomůže matkám zvednout auta, pod kterými uvízlo jejich dítě, a obchodníkům zachránit ocelový sejf z hořící budovy. Zvedla druhou pětasedmdesátilibrovou kyslíkovou bombu nad hlavu a hodila ji do tváře doktora Hartmana. Pojistka se ulomila, bomba a doktorovo tělo se zřítily na zem.

Plížila se k ní Nancy Wardenová. Sestra Oldsmithová zvedla skalpel a rozběhla se k ní. Natalie hodila na vysokou sestru močí poskvřněné prostěradlo a uskočila vpravo. Postava pod prostěradlem narazila do skříně. Okamžitě se objevilo ostří skalpelu a prořízalo tenkou látku.

Natalie zvedla šedivý polštář a rozběhla se. Nancy Wardenová natáhla ruku a chytila ji za kotník.

Natalie spadla na prošlapaný koberec a snažila se ženu odkopnout volnou nohou. Justinova matka ztratila skalpel, ale chytila ji oběma rukama za nohu a zdálo se, že chce Natalii zatáhnout pod vysokou postel.

Metr vzdálený Culley se vplížil do pokoje. Zranění mu otevřela břišní stěnu a na tmavé odpočívadlo vyhrězla střeva.

Sestra Oldsmithová rozřezala zbytky prostěradla a otočila se jako mim, který vystupuje na rohu ulice.

„Přestaň!“ zařvala Natalie ze všech sil. Vylovila krabičku sirek a jednu zapálila. Nancy Wardenová ji přitáhla k posteli a Natalie zkusila zapálit polštář. Zakouřilo se z něj, ale nevznítal se. Zápalka dohořela.

Culleyovy prsty sevřely její vlasy. Měla pořádku volné ruce. Zapálila druhou sirku a přiložila ji ke krabičce. Plamen přitiskla k polštáři a neucukla ani ve chvíli, kdy si popálila prsty.

Z polštáře vyrazily plameny.

Natalie ho hodila na postel.

Připojil se unikající kyslík a krajkový závěs. Peřiny a dřevěný rám pohltil gejzír modrých plamenů, které vyskočily až ke stropu a během necelých tří sekund se rozšířily do celého pokoje.

Natalie ucítila přehřátý vzduch, zadržela dech, odkopla hořící ženu, která ji držela za kotník a postavila se, aby utekla.

Culley pustil její vlasy, ale vstal a zablokoval dveře. Vypadal jako vykuchaná mrtvola, která se vztekle zvedla z pitevního stolu.

Jeho dlouhé ruce ji chytily a obrátily na druhou stranu. Natalie pořád zadržovala dech. Teď spatřila postavu staré ženy v posteli, která poskakovala a kroutila se v modré kouli koncentrovaných plamenů. Zčernalé tělo tvořily jen ostré úhly a klouby, připomínala lučního koníka, který se smaží v plamenech a mění tvar. Žena v posteli vyrazila neskutečný výkřik, který okamžitě zopakovala sestra Oldsmithová, Nancy Wardenová, Culley, mrtvola doktora Hartmana i samotná Natalie.

Natalie sebrala zbytek sil, obrátila Culleye a vyklouzla na chodbu. Druhá kyslíková bomba explodovala. Culley dostal plný zásah a po domě se rozšířil pach spáleného masa. Jeho ruce povolily a vypotácel se s Natalií ke schodům. Natalie se vrhla dolů, hořící muž přepadl přes zábradlí a skončil v troskách pod schodištěm.

Natalie zůstala ležet hlavou dolů. Cítila žár hořícího stropu a spatřila jasné plameny, které rozzářily hromadu rozbitého křišťálu. Byla tak unavená, že se nedokázala pohnout.

Udělal, co mohla.

Zvedly ji silné ruce a Natalie se pokusila o odpor. Její pěsti byly slabé a neúčinné jako koule vaty.

„Jenom klid, Nat. Potřebuju volnou ruku pro Marvinu.“

„Jackson!“ Vysoký černoch ji držel levou rukou, pravou táhl za košili bývalého vůdce svého gangu. Natalie mlhavě vnímala skleník s rozbitou stěnou, cítila, jak ji nese přes zahradu, spatřila tmavý tunel garáže. Mikrobus čekal v postranní uličce. Jackson ji něžně uložil na zadní sedadlo a Marvinu položil na zem dozadu.

„Ježíši,“ zamumlal Jackson, „to je ale den.“ Přikrčil se vedle Natalie, vzal mokré hadr a otřel jí krev a saze. „Můj ty bože, dámo,“ prohlásil nakonec, „pěkná práce.“

Natalie si navlhčila rozpraskané rty. „Podívám se,“ zašeptala. Jackson ji vzal kolem ramen, aby se mohla zvednout. Dům slečny Fullerové pohltily plameny a oheň přeskočil i na dům pana Hodgese. Natalie spatřila mezi budovami požární vozy, střechy aut a značky na ulici. Na požár zaútočily dva proudy vody, další hadice se obrátily na blízké stromy a střechy.

Natalie se obrátila doleva a spatřila sedícího Saula, který zíral do plamenů. Otočil se k ní, usmál se, nevěřicně zavrtěl hlavou a znovu usnul.

Jackson jí dal pod hlavu srolovanou deku, další dekou ji přikryl. Pak seskočil, zabouchl dveře a vyšplhal na sedadlo řidiče. Malý motor naskočil bez jediného zaváhání. „Jestli vám to, turisti, nebude vadit,“ začal Jackson, „vypadnem odtud, než se tady začnou motat poldové a hasiči a najdou tuhle uličku.“

Minuli tři bloky a doprava prořídla. Ke kouři pospíchaly další auta a sanitky.

Jackson se dostal na dálnici číslo padesát dva a zamířil k severozápadu. Projeli parkem s výhledem na loděnice, pak minuli motel. Na Dorchester Road odbočil na mezinárodní číslo dvacet šest a zamířil kolem hlavního letiště pryč z města.

Natalie zjistila, že nedokáže zavřít oči, aniž by nespátřila ošklivé věci a nechtělo se jí křičet. „Jak je Saulovi?“ zeptala se roztřeseně.

Jackson odpověděl, aniž by odtrhl pohled od vozovky. „Je mu skvěle. Probral se a řek mi, co chystáš.“

Natalie změnila téma. „A co Marvin?“

„Dejchá,“ odvětil Jackson. „Zbytek se uvidí.“

„Sumec je mrtvý,“ pokračovala hlasem, který ji odmítal poslouchat.

„Jo,“ přikývl Jackson. „Koukni, bejby, mapa tvrdí, že pár kiláků za Ladsonem je vodpočívadlo. Vyčistím ti tam rány. Dostaneš obvaz na ty dvě bodnutí, masť na spáleniny a řezný rány. Dám ti injekci, abys mohla spát.“

Natalie přikývla a řekla: „Oukej.“

„Viš, že máš pěknou modřinu na hlavě a žádný obočí, Nat?“ Sledoval ji ve zpětném zrcátku.

Natalie zavrtěla hlavou.

„Řekneš mi, co se tam stalo?“ zeptal se Jackson tiše.

„Nel!“ Natalie začala potichu vzlykat. Moc jí to pomohlo.

„Oukej, bejby,“ souhlasil a začal si pískat. Pak přestal a pokračoval: „Sakra, chci vypadnout z toho přiblblého města a vrátit se do Philadelphie. Jako když se Napoleon vrátil z té blbý Moskvy. No, jestli nás bude někdo otravovat, než se dostanem na izraelský velvyslanectví, bude kurva litovat.“ Zvedl osmatřicítku s perleťovým držadlem a rychle ji ukryl pod sedadlo.

„Kdes to vzal?“ zeptala se Natalie a setřela si slzy.

„Koupil vod Daryla,“ odvětil Jackson. „Nejseš jediná, kdo je ochotnej financovat revoluci, Nat.“

Natalie zavřela oči. Obrazy zůstaly, ale už nechtěla křičet. Pochopila, že Saul Laski není jediný, kdo se vzdal práva na vlastní sny.

„Viděl sem značku,“ ozval se Jacksonův hluboký uklidňující hlas. „Blížíme se k odpočívadlu.“

Sedmdesát sedm - Beverly Hills

Sobota, 21. červen 1981

Tony Harod si blahopřál, že přežil.

Když na něj ta černá svině bez varování zaútočila, věřil, že jeho štěstí skončilo. Půl hodiny se dával dohromady a zbytek té šílené noci se vyhýbal skupinkám členů ochranky, kteří stříleli po všem, co se hýbe. Zamířil k ostrovnímu letišti a věřil, že se mu podaří uniknout Sutterovým nebo Williho soukromým letadlem.

Jediný pohled na požár ho poslal zpět do lesa.

Několik hodin se skrýval pod postelí v jednom bungalovu poblíž amfiteátru. Jednou dovnitř vrazila skupinka členů bezpečnostní služby, vyplnila kuchyň a hlavní pokoje, sebrala alkohol a cenné věci, zahrála si poker v obývací a vypotácela se ven. Z jejich vzrušeného blábolení poznal, že Barent byl na palubě Antoinette, když byla jachta zničena. Když Harod vylezl a rozběhl se k přístavu, na východě už svítalo. Čekaly tam čtyři čluny a Harodovi se podařilo jeden z nich (čtyři metry dlouhé plavidlo) nastartovat. Zapojil zkušenost, kterou nepotřeboval od doby, kdy patřil k pouličnímu gangu v Chicagu. Strážný, který vyspával kocovinu pod dubem, dvakrát vystřelil, ale Harod už byl téměř kilometr daleko. Zdálo se, že ho nikdo nepronásleduje.

Věděl, že Dolmannův ostrov leží jen třicet kilometrů od pobřeží, a přestože neovládal navigaci, usoudil, že pokud zamíří na západ, nemůže minout pobřeží Severní Ameriky.

Bylo zataženo a moře bylo klidné, jako by chtělo napravit, co poničila noční bouře. Harod našel provaz, zajistil volant, přetáhl kabinu plátnem a usnul. Probudil se necelé tři kilometry od pobřeží, když mu došel benzín. Prvních sedmadvacet kilometrů cesty mu zabralo devadesát minut. Poslední tři kilometry trvaly více než osm hodin, a kdyby se neobjevila rybářská loď, která ho našla a zachránila, nejspíš by to nikdy nedokázal. Rybář vzal Haroda na palubu, dal mu vodu, jídlo a krém na popáleniny, pak přidal benzín, který ho dovezl ke břehu. Harod sledoval člun mezi ostrůvky a zalesněnými kopci, které vypadaly jako před třemi sty lety, a nakonec přistál v malé zátoce poblíž rybářského městečka jménem St. Mary's. Zjistil, že je v jižní Georgii a dívá se na Floridu.

Harod se vydával za dřevorubce, který si vypůjčil loď poblíž Hilton Head a ztratil se. Přestože místní obyvatelé nedokázali uvěřit, že je někdo tak hloupý a dokáže se ztratit, zdálo se, že Harodovu historku přijali. Udělal, co bylo v jeho silách, a vzal své zachránce, vlastníky přístavu a pět svědků do nejbližšího baru - podřadné hospody poblíž odbočky na Santa Maria Park - a utratil dvě stě osmdesát dolarů.

Místní hoši mu připíjeli na zdraví a Harod ovládl dceru majitele baru jménem Star, takže ho odvezla do Jacksonville. Bylo teprve půl osmé večer a zbývala ještě hodina slunečních paprsků, ale Star se rozhodla, že je příliš pozdě na zpáteční padesát kilometrů cestu do St. Mary's a začala přemýšlet, že si sežene motel Jacksonville Beach nebo Ponte Vedra. Star táhlo na čtyřicítka a její tělo vzdouvalo polyesterové kalhoty způsobem, jaký Harod považoval za něco nemožného. Harod jí dal padesát dolarů a vyzval ji, ať se zastaví, až se příště dostane do Hollywoodu. Pak se nechal vysadit na Jacksonville International.

V peněžence mu zbyly ještě necelé čtyři tisíce dolarů - nerad cestoval bez kapesného a nikdo mu neprozradil, že na ostrově nebude co koupit - ale nakonec použil jednu z kreditních karet a koupil si první třídu do Los Angeles. Během krátkého letu do Atlanty spal, ale během delšího letu na západ zjistil, že ho letuška, která přinesla večeři a pití, považuje za člověka, který vstoupil do špatné kajuty. Podíval se na sebe, začíchal a zjistil, co se jí nelíbilo.

Jeho hedvábné sako značky Giorgio Armani se dokázalo vyhnout krveprolití předešlé noci, ale páchlo kouřem, strojovým olejem a rybami. Černá hedvábná košile vstřebala tolik potu, že by zaměstnal čistírnu na celý měsíc. Letní kalhoty značky Sarrgiorgio a krokodýlí mokasíny Polo stály - a nebudeme jim křivdit - za hovno.

Ale Harodovi se vůbec nelíbilo, že se k němu takhle chová nějaká blbá píča. Zaplatil si první třídu. A Tony Harod vždycky dostal, za co si zaplatil. Podíval se na umývárnu. Byla prázdná. Většina z tuctu pasažérů první třídy spala nebo četla.

Harod se podíval na blondatou letušku. „Ach, slečno?“ zvolal.

Když k němu přistoupila, rozeznal každý detail obarvených vlasů, vrstvy make-upu a rozmazanou maskaru. Spatřil růžovou rtěnku na předních zubech.

„Ano, pane?“ V jejím hlase zazněla blahosklonnost.

Harod ji chvíli pozoroval. „Nic,“ odvětil, „vůbec nic.“

Na L A X přistál ve středu brzy ráno, ale domů se dostal až za tři dny.

Náhle si začal dávat pozor. Vypůjčil si auto a odjel do Laguna Beach, kde měla Teri Easternová jeden ze svých plážových úkrytů. Několikrát tam s ní přespál, když patřila k jeho milenkám. Věděl, že Teri odjela do Itálie natáčet feministický špagety-western, ale klíče ukryla do třetího květináče rododendronů. Dům potřeboval vyvětrat a zdobily ho předněty z Nairobi. Ale Harod našel v ledničce dovozové pivo a čisté hedvábné povlečení na vodní posteli.

Prospal celou středu, večer sledoval na videu její staré filmy a kolem půlnoci odjel do čínské restaurace. Ve čtvrtek se přestrojil, nasadil si tmavé brýle a klobouk, který patřil jednomu z jejích přátel, a vrátil se do města, aby zkontroloval svůj dům. Vše vypadalo v pořádku, ale přesto se v noci vrátil do Laguny.

Ve čtvrtek se objevila na šesté stránce novin krátká zpráva o tajemném milionáři K. Arnoldu Barentovi, který zemřel na infarkt ve svém sídle v Palm Springs. Tělo bylo spáleno a soukromý pohřeb zařídila evropská větev Barentovy rodiny. Upřímnou soustrast vyjádřili čtyři žijící američtí prezidenti. Článek pokračoval a vyličil Barentovu dlouhou historii mecenáše, pak spekoval o budoucnosti jeho finančního impéria.

Harod zavrtěl hlavou. Žádná zmínka o jachtě, ostrově, Josephu Keplerovi a reverendovi Jimmy Wayne Sutterovi. Nepochyboval, že parte se objeví jako houby po dešti. Někdo celou věc tajil. Vyděšení politici? Dávní odpadlíci? Někjaká evropská verze Island klubu? Haroda to nezajímalo, pokud se do toho znovu nezaplete.

V pátek pozoroval svůj dům a dával pozor, aby na sebe neupozornil policajty z Beverly Hills. Všechno vypadalo v pořádku. Cítil to. Poprvé za několik let se mohl pohybovat beze strachu, že udělá špatný krok a zřítí se na něj deset tun sraček.

V sobotu brzy ráno odjel přímo do svého domu. Pozdravil satyru, políbil španělskou služku a řekl kuchařce, aby mu udělala velkou snídani a vzala si den volno. Zavolał k vedoucímu studia, pak Schu Williamsovi, aby zjistil, co se děje s Bílým otrokářem. Právě se dokončoval druhý stříh a zmizelo dvanáct minut, které nudily zkušební publikum. Zavolał dalších sedm osm důležitých lidí, aby jim oznámil, že se vrátil do města, pak zavolał svého právníka Toma McGuireho.

Potvrdil, že se určitě přestěhuje do Williho starého domu a nechá si jeho ochranku. Neslyšel Tom o nějaké dobré sekretářce? McGuire nechtěl věřit, že Harod po těch letech vyhodil Marii Chenovou. „I chytrý buchtý zblbnou, když je necháš dlouho pobíhat kolem“, prohlásil Harod. „Pustil jsem jí k vodě, než mi začne látat ponožky a vyšívat jméno na trenýrky.“

„Kam odešla?“ zeptal se McGuire. „Zpátky do Hong Kongu?“

„Jak to mám kurva vědět? A koho to vůbec zajímá?“ vyštěkl Harod. „Dej mi vědět, až najdeš někoho, kdo umí těsnopis a dobře kouří.“

Zavěsil, několik minut zůstal sedět v tichém promítacím sále, pak se ponořil do vany Jacuzzi.

V teplé lázni se uvolnil. Napadlo ho, že si půjde zaplavat do bazénu, ale pak zavřel oči a málem usnul. Spatřil obraz Marie Chenové, jak přechází po dlaždičkách a přináší mu denní poštu. Narovnal se, z balíčku u sklenky vodky vylovil cigaretu, zapálil si a opřel se o přívod horké vody. Bolavé svaly se uvolnily. Není to tak zlý, když myslíš na jiný věc, napadlo ho.

Znovu začal usínat a cigareta mu málem spálila prst, když zaslechl v chodbě zvuk vysokých podpatků.

Otevřel oči, vrazil si cigaretu do pusy a zvedl ruce. Připravil se rychle vyskočit. Oranžový župan ležel dva metry daleko. Na chvíli vůbec nepoznal atraktivní mladou ženu v jednoduchých bílých šatech, která mu přinesla poštu. Pak se zaměřil na její svůdné oči a misionářskou tvář, vyšpulený spodní ret a chůzi modelky.

„Shaylo“, vydechl „sakra, tys mě vylekala.“

„Přinesla jsem vám poštu“, řekla Shayla Berringtonová. „Nevěděla jsem, že máte předplacený National Geographic.“

„Ježíši, drahá, chtěl jsem ti zavolat“, řekl Harod rychle. „Vysvětlit ten hrozný průšvih minulou zimu a omluvit se.“ Harod se pořád necítil dobře, přesto ho napadlo, že ji Použije. Ne. Chtěl začít znovu. Dokáže se bez toho chvíli obejít.

„To je v pořádku“, odvětila Shayla. Vždycky měla tichý a zasněný hlas, ale dnes působila ještě ospaleji. Haroda napadlo, jestli ta chudák mormonská holka neobjevila během měsíců, kdy byla bez práce, drogy. „Už se vůbec nezlobím“, prohlásila Shayla zasněně. „Pán mi ukázal cestu.“

„No, to je dobrý“, vydechl Harod a oťel si cigaretový popel z hrudníku. „A byla sis jistá, že ti Otrokář neseď. Je to úplnej průser, světelný roky pod tvou úroveň, drahá. Ale dneska ráno jsem mluvil se Schu Williamsem, a ten připravuje projekt pro Orion, kterej se hodí pro nás dva. Schu říká, že podepsal Bob Redford a nákej kluk jménem Tom Cruise. Je to remake starýho...“

„Tady máte svůj National Geographic“, přerušila ho Shayla a podala mu časopis a hromádku dopisů.

Harod vrátil cigaretu do pusy a natáhl ruku, aby se pošta nenamočila. V její ruce se náhle objevila stříbrná pistole. Byla tak malá, musela to být hračka. Ozvalo se pět tichých výstřelů, zvuk dětské kapslíkovky se odrazil od dlaždiček.

„Ale“, vydechl Tony Harod a podíval se na pět malých děr ve své hrudi. Pokusil se je setřít. Podíval se na Shaylu Berringtonovou a poklesla mu čelist. Cigareta spadla do rozvířené vody. „Kurva“, zaklel Tony Harod a pomalu se posadil. Jeho prsty sklouzly a těžká víčka se zavřela. Obličej pomalu zmizel pod rozbouřenou hladinou.

Shayla Berringtonová zůstala deset minut. Prázdnýma očima sledovala zpěňenou vodu, která nabrala růžový nádech, pak úplně zrudla a nakonec se s příchodem nové vody znovu vyčistila. Filtry vykonaly svou práci. Shayla se otočila a pomalu odešla. Měla dokonalou chůzi, hlavu držela nahoru, vyleštěné lodičky na vysokém podpatku cvakaly a přehlušily zvuk vodních trysek. Zhasla světla a odešla. Zatažená místnost se ponořila do šera, ale chvílemi dovnitř zabloudil sluneční paprsek, odrazil se od zpěňené vody a dopadl na bílou zeď. Jako když skončí film a projekční lampa ještě svítí, takže se na filmovém plátně objeví náhodný záblesk.

Sedmdesát osm - Caesarea, Izrael

Neděle, 13. prosinec 1981

Natalie zamířila se svým Fiatem na sever po ulici Haifa. Často zastavovala, rozhlížela se a užívala si zimního slunce. Nevěděla, kdy tudy zase pojede. Než se dostala k odbočce na Kibbutz Ma agan Mikkael, zdržela ji dlouhá vojenská kolona. Pak vyjela s Fiatem do kopce, minula roztroušené skupinky rohovníku a zastavila pod Eshkolovou usedlostí. Saul čekal jako vždy u velké skály poblíž dolní brány. Sešel dolů a pustil ji dovnitř. Natalie vyskočila z auta, objala ho a ustoupila, aby se na něj podívala. „Vypadáte skvěle“, prohlásila. Byla to pravda. Vypadal lépe. Nenabral váhu, kterou ztratil, a levou ruku měl pořád zavázanou po poslední operaci, ale dorostly mu vousy, takže vypadal jako bělovousý patriarcha. Bledost vystřídala opálená kůže a vlasy mu narostly až na ramena. Saul se usmál a upravil si brýle s kostěnými rámečky. Natalie věděla, že to udělá. Udělal to, kdykoliv byl v rozpacích.

„I vy vypadáte skvěle“, poznamenal, zavřel bránu a zamával na mladého Sabru, který čekal u plotu. „Pojďme do domu. Večeře už je připravená.“

Natalie se podívala na jeho zavázanou ruku. „Jak je na tom?“ zeptala se.

„Kdo? Ach, dobře“, odvětil Saul, narovnal si brýle a podíval se na obvazy, jako by je viděl poprvé. „Zdá se, že nemůžete žít bez palce, ale jakmile jednou zmizí, pochopíte, jak je to snadné.“ Usmál se. „Pokud se nic nestane s tím druhým“

„Zvláštní“, vydechla Natalie.

„Co?“

„Dvě střelné rány, zápal plic, otřes mozku, tři zlomená žebra a řezné rány a zhmožděniny, které by zaměstnaly fotbalový tým na celou sezonu.“

„Židi jsou tvrdí.“

„Ne, to jsem nemyslela,“ bránila se Natalie a zavezla Fiat na parkoviště. „Chci říct, že to byla vážná zranění, ale málem vás zabilo kousnutí té ženy - málem jste přišel o ruku.“

„Lidské kousnutí je nechvalně známé tím, že je vždy infikováno,“ poznamenal Saul a otevřel jí zadní dveře.

„Slečna Sewellová nebyla člověk,“ namítla Natalie.

„Ne,“ souhlasil Saul a znovu si narovnal brýle, „věřím, že už nebyla.“

Saul připravil lahodné jídlo, skopové a čerstvě upečený chléb. Při večeři probírali nedůležité věci - Saulovy kurzy na univerzitě v Haifě, Nataliinou novou práci fotografky pro Jerusalem Post, počasí. Natalie chtěla navštívit po sýrovém zákusku akvadukt. Saul vzal termosku s kávou, Natalie odešla do svého pokoje a vyndala z kufru tlustý svetr.

Prosincové večery na pobřeží byly studené.

Pomaloučku sestoupili z kopce a minuli pomerančovníkový lesík. Hovořili o příjemném světle a snažili se ignorovat dva mladé příslušníky Sabra, kteří je sledovali z uctivé vzdálenosti, přes rameno pověšené samopaly Uzi.

„Je mi líto, že David zemřel,“ prohlásila Natalie, když narazili na první písečné duny. Před nimi leželo Středozemní moře, voda připomínala měď.

Saul pokrčil rameny. „Prožil plnohodnotný život. Druhá mrtvice byla milosrdně rychlá.“

„Je mi líto, že jsem zmeškala pohřeb,“ pokračovala Natalie. „Celý den jsem se snažila dostat z Atén, ale lety nefungovaly.“

„Nezmeškala jste ho,“ zašeptal Saul. „Často jsem na vás vzpomínal.“ Zamával na strážce, řekl jim, ať zůstanou na místě, a odvedl Natalii na akvadukt. Horizontální světlo vrhalo dlouhé stíny na písečné duny.

Zastavili se uprostřed a Natalie zkřížila ruce. Foukal chladný vítr. Na východě se objevily tři hvězdy a malý měsíc.

„Pořád chcete zítra odjet?“ zeptal se Saul. „Vrátit se zpět?“

„Ano,“ přikývla Natalie. „Jedenáct třicet z Ben-Gurion.“

„Odvezu vás,“ řekl Saul. „Nechám auto u Sheily, zpátky mě odveze buď ona, nebo někdo z jejích dětí.“

„To bych ráda.“ Natalie se usmála.

Saul nalil kávu a podal jí umělohmotný šálek. Do chladného vzduchu stoupala pára. „Bojíte se?“ zeptal se.

„Návratu do Států, nebo možnosti, že jich je víc?“ odvětila otázkou a usrkla horkou, silnou tureckou kávu.

„Návratu,“ doplnil Saul.

„Ano,“ přiznala Natalie.

Saul přikývl. Po pobřežní silnici projíždělo několik aut, paprsky reflektorů pohltil západ slunce. Daleko na severu žhnuly rudé zdi křižáckého města. Viděli horu Carmel, která se topila ve fialovém oparu. Kdyby Natalii někdo ukázal fotografii, nikdy by neuvěřila, že je ta barva skutečná.

„Chci říct, že nevím,“ pokračovala Natalie. „Na chvíli to zkusím. No, Amerika mě děsila už předtím... předtím, než se to stalo. Ale je to můj domov. Víte, co tím myslím.“

„Ano.“

„Napadlo vás někdy, že se vrátíte? Myslím do Států?“

Saul přikývl a posadil se na velký kámen. Našli námrazu v puklinách, kam neprošlo přes den slunce. „Pořád,“ přiznal, „ale musím udělat ještě mnoho věcí.“

„Pořád nemohu uvěřit, jak rychle tomu Mossad... uvěřil,“ řekla Natalie.

Saul se usmál. „Máme dlouhou a vznešenou paranoidní historii,“ podotkl. „Myslím, že jsme se dotkli jejich předsudků.“

Usrkla kávu a doplnil oba šálky. „A kromě toho měli spoustu informací, se kterými si nevěděli rady. Teď mají určitý základ... podivuhodný základ, ale lepší něco než vůbec nic.“

Natalie ukázala na tmavé moře na severu. „Myslíte, že najdou... ještě někoho?“

„Oberstovy tajuplné známosti?“ navrhl Saul. „Snad. Mám takové tušení, že jsou to lidé, proti kterým už bojujím.“

Nataliiny oči se rozostřily. „Pořád myslím na toho... v domě... na toho, co chyběl.“

„Myslíte Howarda,“ doplnil Saul, „toho zrzavého muže. Justinova otce.“

„Ano.“ Slunce se dotklo obzoru, zvedl se vítr a Natalie se zachvěla.

„Sumec vám ohlásil, že Howarda uspal,“ poznamenal Saul. „Předpokládám, že vás sledoval. Pak Melanie poslala dalšího. Nejspíš toho obra - aby zabil Sumce. Určitě přitom vzal i Howarda. Možná byl ještě v bezvědomí, když dům shořel. Možná na vás čekal v zadním pokoji.“

„Možná,“ souhlasila Natalie a sevřela šálek oběma rukama, aby se zahřála. „A možná ho tam Melanie někde pohřbila, protože si myslela, že je mrtvý. To může vysvětlit skutečnost, proč počet mrtvých těl nesouhlasil.“ Podívala se na další hvězdy. „Víte, jaké je dnes výročí? Jeden rok od...“

„Od smrti vašeho otce,“ doplnil a pomohl jí na nohy. V krátkém soumraku se obrátili a přešli akvadukt. „Neříkala jste, že vám přišel dopis od Jacksona?“

Natalie se vzpamatovávala. „Dlouhý dopis. Vrátil se do Germantownu. Vlastně se stal novým vedoucím Společenského domu. Ale starého domu se zbavil a vyzval Duševní cihelnu, ať si najde novou klubovnu. Věřím, že to dokázal, protože je pořád jejím členem. A otevřel si několik poboček na Germantown avenue. Ma tam jakousi kliniku pro chudé.“

„Zmínil se o tom, jak se má Marvin?“ zeptal se Saul.

„Ano. Myslím, že ho Jackson svým způsobem adoptoval. Napsal, že Marvin prokazuje známky zlepšení. Dostal se na úroveň čtyřletého dítěte... Jackson tvrdí, že je to chytré čtyřleté dítě.“

„Chcete ho navštívit?“

Natalie si upravila svetr. „Možná. Snad. Ano.“

Opatrně sestoupili ze starého akvaduktu a obrátili se. Barvy zbavené duny působily jako zmrzlé moře, které se zvedá k římským ruinám.

„Budete pracovat jako fotografka, než se vrátíte zpět na školu?“

„Uch-uch. Deník Jerusalem Post mě požádal, abych udělala studii o úpadku velkých amerických synagog. Myslím, že začnu ve Philadelphii.“

Saul zamával na dvojici, která čekala na závětrné straně dvou sloupů. Jeden z mužů si zapálil cigaretu, která se změnila v rudé oko uprostřed náhlé tmy. „Fotografie arabské dělnické třídy v Tel Avivu byly skvělé,“ řekl.

„No,“ prohlásila Natalie a v jejím hlase zazněl vzdor. „Podívejme se pravdě do očí. Zachází tady s nimi jako s černochoy.“

„Ano,“ souhlasil Saul.

Několik minut zůstali stát na silnici pod kopcem. Nemluvili, byla jim zima, ale nechtělo se jim vystoupit k osvětlenému a teplému domu, nechtěli si naposledy promluvit a jít spát. Natalie náhle vklouzla Saulovi do náručí, ukryla tvář do jeho bundy a ucítila jeho vousy na svých vlasech.

„Ach, Saule,“ zavzlykala.

Pohládl ji neohrabanou zavázanou rukou. Rád by ten okamžik zmrazil, aby tak zůstali navěky. Vnímal jeho smutek, a přesto cítil radost. Vítr za jeho zády něžně přehazoval písek a vytrvale se snažil ukrýt vše, co člověk vytvořil a v co doufal.

Natalie ustoupila, vyndala z kapsy svetru kapesník Kleenex a vysmrkala se. „Sakra,“ začala, „promiňte, Saule. Přišla jsem vám říct shalom, ale prostě to nedokážu.“

Saul si narovnal brýle. „Pamatujte,“ promluvil, „shalom neznamená sbohem. Ani dobrý den. Znamená to - mír.“

„Shalom,“ řekla Natalie, znovu mu padla do náručí a unikla chladnému nočnímu větru.

„Shalom a L chaim,“ řekl Saul, dotkl se tváří jejích vlasů a sledoval písek, který se točil na úzké silnici. „Na život.“

Sešedesát devět - Epilog

21. říjen 1988

Čas pokročil. Jsem tady velmi šťastná. Žiji teď v jižní Francii mezi Cannes a Toulonem a mohu šťastně prohlásit, že žiji blízko St. Tropez.

Úplně jsem se uzdravila, takže mohu chodit bez hole. Ale chodím ven jen zřídka. Henri a Claude chodí nakupovat do vesnice. Občas zajedu do mého pensionu v Itálii, jižně od Pescary. Nebo k Jadranu. Někdy dokonce zamířím do pronajatého domku ve Skotsku, abych ho mohla sledovat. Ale i takové výlety podnikám méně a méně často. V horách za mým domem stojí opuštěné opatství. Je tak blízko, že tam občas zajdu, sedím a přemýšlím mezi kameny a divokými květinami. Přemýšlím o izolaci a abstinenci, o tom, jak krutě závisí jedno na druhém.

V těchto dnech cítím svůj věk. Namlouvám si, že za to může dlouhá nemoc a revma, které na mě útočí v chladných říjnových dnech. Ale občas sním o důvěrně známých ulicích Charlestonu a o těch posledních dnech. Jsou to sny plné hladu.

Když jsem poslala v květnu Culleye, aby unesl paní Hodgesovou, ani jsem netušila, k čemu mi stará žena poslouží.

Občas se mi zdálo, že bych ji neměla ani držet při životě v suterénu jejího domu. Natož pak, abych obarvila její vlasy a začala experimentovat s injekcemi, abych simulovala mé postižení. Ale nakonec se to osvědčilo. Když jsem v těch posledních minutách seděla ve vypůjčené sanitce a čekala, až mě Howard odveze na letiště, znovu mě napadlo, jak dobře mi Hodgesova rodina sloužila během minulých let. Už jsem od nich nemohla žádat víc. Přivázat tu starou ženu k posteli mi připadalo zbytečné, uvážíme-li její zdravotní stav, ale upřímně věřím, že kdybychom ji nezajistili, snad by vyskočila a vyběhla z hořícího domu, takže by pokazila celou scénu, kterou jsem tak dlouho připravovala.

Chudák můj dům. Moje drahá rodina. Když si na ten den vzpomenu, znovu se mi nahrnou slzy do očí.

Howard mi sloužil během prvních dnů, ale jakmile jsem se usadila ve vesnici a byla si jistá, že mě nikdo nesleduje, zařídila jsem hodně vzdálenou nehodu. Claude a Henri pocházejí z místní rodiny a slouží mi už několik desetiletí.

Sedím tady a čekám na Ninu. Už je mi jasné, že ovládla všechny podřadné rasy celého světa - černochoy, Židy, Asiaty a jim podobné. Ta skutečnost brání mému návratu do Ameriky. Willi měl pravdu, když nám v těch prvních měsících našeho přátelství vysvětloval ve vídeňské kavárně, že se Spojené státy změnily v podnárod, hnízdo podlidí, kteří jen čekají, aby svrhli čistější rasy.

Teď je všechny ovládá Nina.

Stalo se to tu noc na ostrově. Na chvíli jsem kontaktovala jednoho strážného a pochopila, co její lidé provedli chudáčkovi Willimu. Kontrolovala dokonce i pana Barenta. Willi měl ve všem pravdu.

Ale neusadila jsem se tady, abych čekala, až mě Nina a její podřadní poskoci najdou.

Je to ironické, ale ten nápad přinesla právě Nina a ta její černoška. Celé ty týdny jsem sledovala kapitána Malloryho dalekohledem, aby úspěšně ukončil celou tu malou šarádu. Ten zážitek mi připomněl jeden dřívější kontakt, téměř náhodné setkání jedné dávné prosincové soboty - stejný den, kdy mě napadlo že Williho zabili, aby na mě Nina zaútočila. Byl to den, kdy jsem se loučila s pevností Sumter.

Nejprve jsem spatřila to plavidlo, tmavý, žraloku podobný tvar ve vodě zátoky, pak přisel ten překvapivý kontakt s kapitánem, který stál na velitelském můstku, na krku dalekohled.

Od té doby jsem ho kontaktovala šestkrát a putovala s ním vzdálenými místy. Jsou to příjemnější setkání než splynutí myslí, jaké jsem použila u Malloryho. Opustím svůj domek poblíž Aberdeenu, postavím se nad útesy a sleduji ponorku, která se blíží k přístavu. Armáda se pyšní svými klíči, kódy a naprosto bezpečnými procedurami, ale já znám kapitána už tak dlouho. Bude to velmi, velmi jednoduché. Jeho noční můry jsem použila jako vlastní příručku.

Jestli to mám udělat, musí to přijít brzy. Ani kapitán, ani loď nemládnou. Stejně tak já. Mohou brzy přestat fungovat. A já s nimi.

Strach z Niny a plány na tak ohromné Krmení nepřichází každý den. Přesto jsou stále častější.

Některé dny se probudím při zpěvu dívek z vesnice, které náš dům obcházejí po cestě do mlékárny. Svítí neuvěřitelně teplé slunce, září na malé, bílé kvítky, jaké rostou mezi popadanými kameny opatství. Cítím uspokojení už proto, že jsem tady a dělím se s nimi o ticho a sluneční paprsky.

Jindy - za chladných a temných dnů, kdy se sem od severu stěhují mraky - vzpomínám na tichý, žraloku podobný stín ponorky, která se pohybovala ve vodách zátoky. Přemýšlím, zda vyjde má dobrovolná abstinence naprázdno. V takových dnech mě napadne, jestli nebudu po tak velkém, obrovském Krmení přece jen mladší. Jak říkával Willi, kdykoliv přišel s nějakým zlomyslným žertem: Co mohu ztratit?

Zítřka má být tepleji. Budu se cítit šťastněji. Ale dnes vnímám chlad a melancholii. Jsem tak sama, nemám si s kým hrát. Přichází zima. Mám velký, velký hlad.